

mona kasten

o nouă șansă

seria again #2

Cum poți să reperi o inimă frântă?

Allie și Kaden predau ștafeta iubirii celor mai buni prieteni, iar de îndată ce Dawn îl cunoaște pe Spencer simte că ceva e pe cale să se întâmple.

Sentimentele de dragoste se înfiripă din ce în ce mai mult, însă Dawn e convinsă că orice ai face, la final vei fi rănit. Spencer e hotărât să-i arate contrariul și începe o bătălie în care iubirea devine cea mai puternică armă.

Steagul alb se ridică abia atunci când Dawn află că în spatele poveștii lui de viață se ascund răni emoționale adânci. Acum două suflete se întâlnesc cu adevărat și pornesc într-o călătorie la finalul căreia speră să se vindece reciproc.

BOOKZONE

MONA KASTEN

O nouă șansă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KASTEN, MONA

O nouă șansă / Mona Kasten; trad. de Iulia Dromereschi.
- București : Bookzone, 2020

ISBN 978-606-9008-68-3

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.112.2

Mona Kasten, **Trust Again**

© 2017 Bastei Lübbe AG, Köln

Design copertă: ZERO Werbeagentur GmbH

© Bestseller Publishing, 2020

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă
fără acordul editurii.

Redactor: Crina Brăiloiu

Grafică de copertă: Maria Stoian

Tehnoredactor: Alexandra Cătuneanu

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

MONA KASTEN

O nouă șansă

seria again #2

Traducere de Iulia Dromereschi

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Capitolul 1

Ce idee stupidă, să cred că aş putea scrie într-o cafenea!

Eroare totală.

Ridic privirea și văd un tip stând în fața mea și privindu-mă de parcă aștepta un răspuns la o întrebare pe care mi-o adresase. Nu am idee cum ar fi putut crede că l-am auzit. Poate considera că posed darul cititului pe buze? Căștile mele au diametrul aproximativ al unei pizza mici și cântăresc vreo trei kilograme. Au costat o căruță de bani și blochează orice fel de zgomot — a meritat din plin investiția, fiindcă îmi permite să mă concentrez când lucrez.

Tocmai de aceea detest să scriu în locuri publice. O dată, pot evita nivelul decibelilor doar purtând căști care izolează zgomotul exterior, și apoi, pentru că risc să fiu întreruptă mereu de te miri cine. Și iată că tocmai se întâmplase din nou.

Tipul era chipeș, n-am ce zice. Avea părul șaten-roșcat și ochi căprui, frumoși. Purta blugi și un tricoul strâmt, care i se mula pe umeri. Arăta binișor. Atunci, de ce nu mă simțeam deloc în largul meu?

Am ridicat încetișor casca de pe urechea dreaptă.

— Ai spus ceva? am întrebat, înclinând capul într-o parte, ca să aud mai bine ce spunea. În urechea mea stângă răsuna mai departe „Halsey”, cu sonorul la maximum.

Tipul m-a privit printre genele pe jumătate coborâte.

— Vii des pe aici vinerea, a spus, și a făcut un semn cu bărbia spre mine. Te-am văzut deja de câteva ori.

Era adevărat, chiar dacă nu tocmai o decizie voluntară. Aș fi preferat să îmi petrec după-amiezile de vineri în camera mea din căminul Universității Woodhill. Dar, din păcate, împărțeam camera cu o nimfomană.

— Da. Au cafea bună, am îngăimat. Felul în care mă privea tipul era foarte neplăcut — de parcă ar fi așteptat ceva din partea mea, iar posibilitatea să nu îl obțină nu intra în calcul.

Și-a înclinat și el capul într-o parte. Zâmbetul i s-a lățit.

— Nu bei cafea. Cel mult, îți comanzi o ciocolată caldă. Dar în curând se va încălzi, și măîntreb ce vei alege atunci.

Mi s-au umezit palmele și am înghițit în sec. Tipul devenea dubios rău. În fond, eram o nimeni, care se lupta pentru un loc lângă fereastra imensă, dar care, de cele mai multe ori, ședea la primul etaj al cafenelei Patriot, departe, într-un colț, cu spatele spre interior. Locul acesta, cu măsuța rotundă și scaunele uzate, era ca o ascunzătoare pentru mine. Nu mă gândisem niciodată că m-ar putea urmări cineva.

Era de speriat.

Oare mă privea de multă vreme? Doamne, oare văzuse la ce lucram?

— Chiar mi-aș dori să aflu, a continuat tipul, ridicându-și vocea cu o octavă.

Serios? Încerca să mă agațe, cu vocea lui de bas și cu privirea care invita în dormitor! Dacă aș fi fost altă fată, poate ar fi funcționat. Dar eu mă feresc ca de ciumă de sexul masculin, de peste un an.

— Appreciez propunerea, am început, dându-mi bretonul la o parte. Se afla în faza intermediară iritantă în care șuvițele roșcate îmi intrau tot timpul în ochi. Dar nu cred că e o idee bună.

– Haide, a insistat, apucând un scaun de la o altă masă și așezându-l lângă al meu. L-a încălecat, sprijinindu-și brațele de spătar. Știu să ascult.

De unde îi venise ideea că aș dori să vorbesc? Privirea mi-a zburat, pentru o clipă, la laptop. Avusesem grijă să setez o dimensiune mică a fontului, iar ecranul avea o luminozitate redusă. Și totuși, mă mâncau degetele să închid clapeta. Ce se afla acolo nu era menit ochilor străini – cel puțin, nu încă.

Cu o mișcare spasmodică, Grover m-a penetrat, iar eu am gemut tare. Zgomotul animalic pe care l-a scos aproape că m-a adus la orgasm.

Nu, în niciun caz nu era destinat acestui străin dubios.

– La ce lucrezi? a întrebat, făcând un semn din cap spre laptop.

Cu un gest în aparență nonșalant, am închis clapeta. Mi-am coborât căștile pe ceafă și mi-am aranjat părul sub ele, cu o atenție studiată. Apoi, am luat geanta de pe jos și l-am vârat pe Watson înăuntru. Așa botezasem laptopul imens, pe care îl cumpărasem cu trei ani în urmă. Avea un ecran de 25 de centimetri și cântărea pe măsură.

Tipul mi-a atins brațul cu blândețe.

– Hei, am înțeles. Nu am vrut să te sperii. Mai bine plec, a spus el și s-a ridicat. Vocea îi devenise aproape timidă. Doar că păreai atât de singuratică, aici, și m-am gândit... A ridicat din umeri.

OK. Începeam să nu mă mai simt atât de nelalocul meu.

– Ești foarte amabil... Am încercat să-mi amintesc dacă se prezentase deja.

– Cooper, m-a ajutat el.

– Cooper, am repetat eu, zâmbind. Serios, îmi pari un tip de gașcă, însă eu chiar trebuie să plec. Mai am lucruri de făcut și nu mă pot concentra aici. Mi-am eliberat

brațul și am îndesat încărcătorul în compartimentul din față al genții mele de laptop.

– Am putea repeta experiența, cândva. Când nu ai atâtea de spus, a propus Cooper.

Mi-am înghițit un oftat și m-am ridicat.

– Nu sunt... interesată. Scuze.

Cooper se ridicase și el. Privirea lui mi-a mângâiat trupul, de sus până jos.

– N-aș fi spus asta despre tine.

Am clipit, uluită.

– Ce ai spus?

– Am spus că arăți de parcă nu te-ar deranja puțină distracție. Dintr-odată, nu mă mai privea prietenos, ci disprețuitor. Se pare, însă, că ești o mimoză. Păcat.

În doar câteva secunde, punctele acumulate de Cooper s-au topit într-un minus uriaș.

– Îmi retrag cuvintele, Cooper. Nu ești deloc un tip amabil, am spus și am început să îmi adun restul lucrurilor, clătinând din cap. La final, mi-am închis geanta foarte grea.

– Sau poate că ești lesbiană? Poți recunoaște!

Tipul era incredibil.

– Nu că orientarea mea sexuală ar trebui să conteze, dar numai fiindcă nu vreau să petrec timp cu tine nu înseamnă deloc că nu îmi plac bărbații, am șuierat, și am trecut în trombă pe lângă el. Sau că aș fi o mimoză, doar pentru că nu am căzut pradă strategiei tale cu vocea aia profundă și cu replicile de duzină.

Am țâșnit pe ușă afară, mult mai repede decât credeam că e posibil cu geanta aceea grea.

Aerul rece de februarie mi-a umplut plămâni. Era încă destul de frig. Am expirat un norișor de abur. Am scotocit în buzunarul hainei și am scos căciula de lână kaki, împletită, pe care mi-am îndesat-o pe cap, până

când mi-am simțit urechile apărate de vântul tăios din Woodshill. După ce mi-am acoperit și jumătate de față cu eșarfa, m-am gândit ce puteam face mai departe.

Nu mă puteam întoarce la cămin. Colega mea, Sawyer, avea un nou musafir de sex masculin, și fusesem deja de suficiente ori martora fără voie a activităților sale sexuale. Era unul dintre motivele pentru care investisem în căștile izolatoare. Pentru că exista un risc prea mare să dau peste un tip pe jumătate dezbrăcat, cu capul deja îngropat între picioarele ei, nu voiam să mă îndrept spre casă.

Trebuia să tai cafeneaua Patriot de pe lista de locuri pentru scris. Câtă vreme ciudatul ăla era încă acolo, nici zece alpaca nu m-ar fi putut târi înapoi.

Biblioteca universității era o soluție. Astăzi se închidea doar la ora zece, însă pentru proiectul la care lucram nu era chiar potrivită. Prea multe persoane și-ar fi putut arunca privirile spre ecran.

Mi-am îngropat mâinile în buzunare și am dat de ceva metalic și rece. Sinapsele mele prăfuite au început să se aprindă intermitent. Desigur!

Cu vreo două luni în urmă, cea mai bună prietenă a mea, Allie, se mutase în noul ei apartament, care se afla la un sfert de oră de campus. Îmi dăduse de îndată o cheie de rezervă. Pe de o parte, pentru că eram mătușa oficială a motanului ei, Spidey, pe care trebuia să îl hrănesc uneori, în absența ei, și pe de alta pentru că Allie era la curent cu activitățile intense de socializare ale lui Sawyer. Îmi spusese că puteam veni oricând la ea, dacă nu puteam rămâne la mine. Nu profitasem încă de ofertă, dar azi chiar nu aveam nicio altă soluție.

Am scos imediat mobilul din buzunar și am sunat-o. Nu mi-a răspuns, așa că i-am scris un mesaj scurt și mi-am anunțat vizita.

Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, nu mi-ar fi fost deloc la îndemână să cer ajutor, însă cu Allie lucrurile stăteau diferit. O cunoscusem în semestrul

anterior, în prima zi de orientare. Îmi atrăsese atenția pentru că arăta exact așa cum mă simțeam eu: absolut disperată. De îndată, îi făcusem semn să se alătore grupului în care mă aflam, și de atunci eram inseparabile.

Allie locuia cu iubitul ei, Kaden, într-o zonă foarte frumoasă. Suprafețele verzi erau încă acoperite de o pojghiță înghețată, dar eram sigură că, în lunile următoare, aveau să strălucească de culoare. Clădirea se afla în apropierea unui părculeț și avea o priveliște minunată către muntele Wilson și văile care ne înconjurau.

Cu un an în urmă, mi-aș fi pariat laptopul că nu exista loc mai frumos decât Portland-ul. Acum, însă, de locul acela mă legau amintiri pe care aș fi făcut orice să le pot uita. Mutarea aici, în schimb, funcționase de minune – și nu doar atât. Adunasem deja o mulțime de amintiri plăcute.

Am deschis ușa clădirii în care locuia Allie și am urcat pe scări până la etajul doi. Cunoșteam toate șmecheriile, pentru că petrecusem mult timp aici. Trebuia să ridic puțin clanța, mai întâi, și abia apoi să împing ușa apartamentului. Abia ce am pus piciorul în hol, că Spidey a tropăit spre mine, mieunând.

– E cineva? am strigat. Am lăsat jos geanta și m-am descheiat la haină. Fără să mă fi lămurit dacă era sau nu cineva înăuntru, am făcut câțiva pași atenți în direcția camerei de zi.

Liniște.

Se auzea doar torsul mocnit al lui Spidey, în timp ce se freca de picioarele mele. Mi-am trecut palma peste spinarea lui portocalie, tigrată. Mi-a smuls fără probleme o zâmbet de pe buze și l-am pus din nou pe umăr pe Watson, îndreptându-mă spre canapeaua din camera de zi, hotărâtă să muncesc.

Dar ce s-a întâmplat după aceea a fost mai rău decât cel mai cumplit scenariu pe care mi l-aș fi putut imagina pentru astăzi.

Penis.

Asta mi-a sărit prima dată în ochi.

Un penis măricel și cât se poate de pus pe treabă îmi bloca întregul câmp vizual. Mi-am smuls ochii de la el și i-am ridicat spre Kaden, care s-a uitat și el la mine, cu gura căscată. Secundele s-au scurs, și jur că nu voiam să mă uit — dar, serios, era dezbrăcat! Ochii mei păreau să aibă o voință proprie. De îndată, m-am obligat să îi închid strâns.

Mi-am dorit să dispar pe loc, ca un norișor de fum.

— Kaden? s-a auzit vocea prietenei mele din dormitor.

Atât mi-a trebuit.

M-am răsucit pe călcâie, împiedicându-mă de Spidey, firește, pentru că ochii mei erau încă strâns închiși, și am fugit afară cât m-au ținut picioarele. Kaden a strigat după mine, dar eu am luat distanță. Pașii mei au răsunit în casa scărilor; tocurile ghetelor mele până la glezne au țâcănit pe granit. Dintr-odată, m-am lovit în plină forță de cineva.

Lovitura m-a zguduit. O durere ascuțită mi-a săgetat fața. M-am împleticit în spate și am pipăit fără direcție aerul, să găsesc un sprijin. Gata! M-am prins de tip cu cealaltă mână. Dar, în loc să mă prindă, a strigat și s-a împleticit, la fel ca mine. Ne-a răsucit în cădere, asigurându-se că nu cădea peste mine. Cât de amabil!

În timp ce încercam să mă ridic, am trecut o cruce mare, roșie, în dreptul zilei, într-un calendar imaginar.

Au. Probabil îmi rupsesem nasul. Și un genunchi. Și câteva coaste.

— Aștept să îmi cazi în brațe de ceva vreme, dar nici chiar așa, s-a auzit o voce de sub mine, iar mie mi s-a tăiat respirația.

Ziua a căpătat două cruci roșii. Și o cruce neagră, groasă, și un emoticon. Cel mai potrivit era cel cu maimuța care își acoperă ochii.

Mi-am dat la o parte părul de pe frunte, ca să pot vedea ceva.

Niște ochi sclipitori, de un albastru închis, i-au înfruntat pe ai mei.

Scânteia amuzată, șotioasă, din ei îmi era foarte cunoscută. La fel și vocea catifelată, colțurile ridicate ale gurii și părul în neorânduială, care făcea ce poftea mai tot timpul.

Spencer.

Aterizasem pe cel mai frumos-urât coșmar al meu. Era singurul tip care îmi punea la îndoială decizia de a îmbrățișa celibatul, autoimpusă după despărțire.

– Cred că mi-am rupt nasul, am gemut. Mi-am suflat o șuviță de breton din ochi. Până și acest gest minimal m-a durut.

O mână s-a desprins de șoldul meu și a atins partea cu pricina a corpului meu. Am simțit că mi se înfioară pielea, în ciuda durerii atroce.

– Nu ți-ai rupt nimic.

Siguranța din vocea lui m-a mirat.

– De unde știi? am întrebat, curioasă.

Cealaltă mână a lui se afla încă pe șoldul meu, de parcă locul ei ar fi fost acolo. Încrezătoare. Sigură. Iar eu nu am făcut niciun gest să mă ridic.

– Am avut nasul rupt, mi-a explicat Spencer, rotindu-și capul într-o parte, ca să îi pot vedea fața din profil. Vezi?

Chiar că! Avea o umflătură abia sesizabilă în partea de sus a nasului. Privirea mea i-a urmărit linia puternică a maxilarului, până la gură, și înapoi sus. Am simțit o strângere de inimă și nu m-am mai holbat.

Cu grijă, m-am împins în brațe și m-am ridicat.

– Scuze. Nu am vrut să dau peste tine.

S-a ridicat și el. Zâmbetul aproximativ nu îi dispăruse. Din nou drept, și-a dus apăsător antebrațul pe burtă și s-a înclinat ușor în fața mea.

– A fost o onoare, Dawn. S-a îndreptat iar și m-a privit.

Spencer era înalt, mult mai înalt decât mine. La cei un metru și 58 de centimetri ai mei, nu era mare brânză.

– Oricând ai din nou nevoie de un zid personal, te rog să mi te adresezi. Ai numărul meu. A rânjit, afișând un șir de dinți dreți și egali.

Am simțit iar că se zbate ceva înăuntrul meu – de data aceasta, o agitație primejdioasă în stomac.

Nenorocitul de Spencer Cosgrove!

Când îl văzusem prima dată, îmi trecuseră două cuvinte prin cap: *La naiba*.

Îl confundasem atunci cu Kaden, care nu se purta prea frumos cu Allie, pe atunci. Voiam să apăr interesele lui Allie și să-l informez pe Kaden că era un ticălos. Doar că pe fața lui se întinsese un rânjet profund, și dintr-odată, prin cap îmi trecuseră patru cuvinte: *Să mă ia naiba*.

Allie lămurise imediat încurcătura. Nu că nu mi-ar fi plăcut să mai fiu furioasă pe el. Asta îmi furnizase o ocazie minunată de a ignora faptul evident că Spencer era supersexy.

Era prea sexy pentru binele lui. Nu voiam să mi se pară așa, dar era un adevăr pe care nu îl puteam nega, indiferent cât aș fi încercat.

– Dawn? Spencer și-a frecat ușor fruntea. E totul în regulă? Nu te-ai lovit prea tare la cap de pieptul meu de oțel, nu?

Era clar că glumea, ca de obicei. Spencer nu avea o constituție tocmai athletică, dar asta nu îl făcea mai puțin

atrăgător. Ba dimpotrivă. Era construit perfect, cu silueta subțire, dar aspră, a unui alergător. Nu era nici prea solid, nici prea slab. Pur și simplu... mmm.

– Mă bucur că m-am ciocnit de trupul tău puternic și nu de un zid, i-am răspuns, cam agitată, și mi-am căutat din priviri geanta de laptop. Probabil căzuse urât, dar căptușeala genții trebuia să fi amortizat izbitura. Nu îmi puteam permite un laptop nou.

– Vii de la Allie? m-a întrebat Spencer. Îl găsisse pe Watson și scutura cu o mână praful de pe geanta neagră în care se afla.

Întrebarea lui mi-a declanșat o amintire. L-am privit cu ochii mari.

– Nu poți urca! Am clătinat disperată din cap. O șuviță de păr mi s-a lipit de buze. Am suflat-o într-o parte.

Spencer și-a frecat din nou fruntea.

– Trebuie să lucrez cu Kaden la un proiect.

Voiam să îi spun că prietenii noștri erau ocupați, sau să descriu în cuvinte politicoase situația, dar, în loc de asta, de pe buze mi-a țâșnit un singur cuvânt.

– Penis.

A clipit, nedumerit.

– Ce?

De parcă aș fi fost un CD demagnetizat, am scos din nou același cuvânt, doar că mai tare.

– Penis!

Situația îmi amintea de jocul în care câștiga cel care urla cel mai tare cuvântul în public.

– Ți-l arăt cu plăcere pe Cosgrove junior, însă ar fi mai potrivit un spațiu mai intim, nu crezi? Mi-a întors privirea și a ridicat din cap. Dar dacă așa dorești, fie și aici. Mai devreme sau mai târziu, s-ar fi ajuns oricum la asta. Spencer a început să-și facă de lucru la cureaua pantalonilor.

L-am apucat imediat de mână.

– Nu penisul tău, idiotule, am șuierat. Kaden era dezbrăcat când am intrat în apartament. Cred că... nu au timp acum pentru noi.

Spencer a strâns buzele. Umerii au început să i se zgâlțâie.

– Râzi fără grijă, am spus, amărâtă, și i-am dat drumul mâinii.

Și-a dat capul pe spate și a început să râdă în hohote, pe un ton cald, rezonant. A umplut casa scării și mi-a dat fiori plăcuți pe șira spinării.

Îl detestam puțin.

Frustrată, am oftat adânc și am luat laptopul.

– Clar, nu e o zi bună pentru mine.

– Adică? a întrebat Spencer, după ce râsul i s-a mai potolit.

– Trebuie să mai lucrez puțin și nu am nicio idee unde, i-am spus.

– De ce nu te întorci la cămin? a întrebat, jucându-se cu fermoarul gecii sale negre. Îl răsucea între degete, apoi îl trăgea în jos și iar în jos.

Așa era Spencer. Nu putea sta locului, nici măcar când era o chestiune de viață și de moarte. Avea prea multă energie încătușată în interior. Se agăța de tot ce prindea între degete. De fiecare dată când stabileam cu Allie să învățăm împreună, iar el era deja la Kaden, ne aducea la disperare, pentru că bătea neîncetat darabana în cărți sau nu se putea abține să se joace mereu cu capacul pixului.

La început, mi se păruse straniu cum, pe de o parte, îl găseam extraordinar de atrăgător și, pe de cealaltă parte, mă irita continuu pentru că nu se putea opri. Totuși, cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât mai mult mă obișnuiam cu ticurile lui. Spencer a devenit, încet, încet, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Doar un prieten. Atât.

– Sawyer este... ocupată. Așa că m-am dus într-o cafenea, dar acolo nu mă puteam concentra, mai ales că a apărut un tip ciudat, care a vrut să mă invite la o cafea. Am venit aici pentru că am crezut că Allie și Kaden nu sunt acasă, am turuit.

Spencer a chicotit.

– Nu-mi spune că ai surprins-o și pe Sawyer...

– Nu, am răspuns repede, ridicându-mi privire. Azi nu.

A clipit, iar eu mi-am dat seama că nu mă crezuse.

– Poți veni la mine.

Am vrut să protestez, dar mi-am dat seama că nu mai fusesem niciodată la el. Ne învârteam în același cerc social și petreceam mult timp împreună, dar nu ne întâlnisem până atunci la el acasă. Să fiu sinceră, eram nițel curioasă de ce nu ne invitase niciodată.

Dar nu puteam să-l însoțesc acum. Ceva ascuns adânc în mine știa că nu era o idee bună să fiu singură cu el. Se întâmpla rar, iar atunci trebuia să mă concentrez să nu îl privesc prea lung. În prezența prietenilor noștri era mai ușor.

– Nu știi ce să zic.

S-a aplecat spre mine.

– De ce nu? a întrebat, iar privirea lui mi-a cuprins întreaga față. Era aproape, mult prea aproape.

Inima mea a făcut un salt, deși nu era cazul. Cu nimeni. I-o interzisesem în mod explicit. La naiba cu inima asta trădătoare! Eu avusesem grijă de ea și o făcusem bine, iar ea îmi făcea una ca asta.

– Pentru că...

Trebuia să mă controlez când era atât de aproape de mine. Firește că instinctele mele reacționau la mirosul lui de mosc și la carisma pe care o iradia. Dar asta nu

avea nimic de-a face nici cu mine, nici cu dorințele mele. Aveam nevoie de distanță, pentru că voiam să împiedic căldura din stomacul meu să mi se ridice în obraji, pe care să-i transforme în două roșii. Unor fete le stă bine cu această roșeață. Arată de parcă tocmai s-ar întoarce de la o plimbare plăcută de iarnă. Eu, în schimb, mă acopăr de pete, întâi pe gât și apoi pe toată fața, unde se răspândesc în mod inegal – numai bine nu îmi stă! În plus, nu voiam să mă înroșesc tocmai din cauza lui Spencer.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, s-a îndreptat din nou și mi-a ridicat geanta de pe podea cu o mișcare rapidă.

– Hei! am strigat eu și am sărit în sus, vârându-mi iute mâinile în mânecile hainei. Când m-am răsucit, am văzut că Spencer coborâse deja un întreg rând de scări. Dă-mi-l înapoi pe Watson!

S-a oprit pe hol și și-a înălțat privirea spre mine.

– Watson? Ca John Watson?

Am încuviințat și mi-am înfășurat din mers eșarfa în jurul gâtului, în timp ce Spencer râdea sincer, din adâncul pieptului.

– Dacă ai ști cât de mult îmi doresc să te invit la o ieșire în oraș, acum, în secunda asta!

Am oftat. Așa făcea de o jumătate de an. Mă invita la întâlnire aproape zilnic, și de fiecare dată îl refuzam.

Nu ieșeam la întâlniri. Nu voiam să ies la întâlniri. Și, oricât de mult și-ar fi dorit-o corpul meu, nu voiam să i-l mai dăruiesc niciunui tip.

– Știi care e răspunsul meu, i-am spus, oprindu-mă cu o treaptă deasupra lui. Acum, ne priveam ochi în ochi.

Am văzut albastru. Ochi albaștri și un rânjet deschis.

– Dar vii cu mine, nu?

– De parcă mi-ai da de ales, am comentat.

În clipa următoare, a sărit peste restul scărilor, cu Watson ostatic sub braț.

Acela a fost răspunsul lui.

Capitolul 2

Spencer conducea un Volvo Hatchback ruginiu, a cărui culoare se asorta cu părul meu. Pe drum, a bătut darabana pe volan, deși radioul era pornit, și am discutat despre tot felul de mărunțișuri. Despre facultate, despre ce filme mai văzusem recent, despre petrecerea de cămin la care nu doream să mergem.

Avea mereu ceva de spus. Studia Industriii creative și își schimbase deja de două ori obiectul secundar, pentru că nu se putea decide și îl interesa totul.

Semestrul acesta, se concentra pe „Sexualitate, studii de gen și studii queer”, și l-am întrebat câte ceva despre subiect, pentru că se aflase foarte sus și pe lista mea. Până la urmă, alesesem engleza, cu aplicabilitate în Scriere creativă – principala mea preocupare.

În timp ce discutam, mi-a slăbit și anxietatea pe care mi-o generase ideea de a merge la el acasă. Câtă vreme nu făcea comentarii sugestive, era un prieten bun, în compania căruia mă simțim foarte în largul meu.

Nu a durat mult până să ajungem într-un cartier rezidențial arătos, care, la fel ca mai tot ce se afla în Woodhill, nu era departe de centru.

Spencer a condus mașina spre unul dintre locurile de parcare libere de la marginea străzii. Am coborât și am cercetat împrejurimile. Aici era chiar mai frumos decât în zona unde locuiau Allie și Kaden. Strada era mărginită de case înșiruite ordonat, înconjurată de peluze verzi și de curți bine îngrijite.

– Să-mi trag una, am murmurat.

Casele înșiruite, cu acoperișurile lor înclinate și lucarnele lor păreau desprinse de pe un platou de filmări. Probabil că era o zonă rezidențială nouă, după cât de nefolosit și de proaspăt arăta și mirosea totul. Și totuși, se potrivea în peisajul urban din Woodshill — doar o idee mai nouă, mai arătoasă. Surprinsă, l-am privit pe Spencer, dar el se îndrepta deja spre intrare. L-am urmat, admirând copacii și straturile de flori, unde primii bulbi începeau să răzbată prin pământ, în ciuda vremii răcoroase.

Spencer s-a dus ață spre aleea îngustă, încadrată de garduri vii, care dădea spre o ușă verde închis, cu vitraliu. În timp ce avansam, a părut să se liniștească brusc. Nu se mai prostea, ca de obicei, și singurul lucru care amintea de Spencer cel original era strânsoarea în care îl ținea pe Watson.

Aici nu ne va întâmpina nicio persoană dezbrăcată, nu? am întrebat când am intrat în casă, cu pași nesiguri.

Nu, locuiesc singur, a spus el, cu un zâmbet enigmatic. Și alerg în pielea goală doar când îmi vine cheful. A ridicat sprâncenele și am respirat ușurată. Suna caracteristic pentru Spencer.

Mi-a luat haina și a agățat-o în cuier, înainte să mă conducă pe coridor, spre camera de zi.

Uau.

Pereți cenușii, parchet masiv, mobilier în nuanțe închise, cu accente crem. Un colțar imens, presărat cu pernuțe cu model, separa camera de zi de locul de luat masa, în care se afla o masă de lemn neprelucrat, înconjurată de șase scaune. M-am aplecat spre stânga, pe după colț, să cercetez bucătăria. Mi-a scăpat un geamăt, un amestec de uimire și ciudă.

— Cum ai putut? M-am răsucit pe călcâie, spre el.

S-a oprit în camera de zi, cu mâinile înfundate în buzunare.

Am arătat cu degetul mare peste umăr.

– Știi cât de mult îmi place să gătesc, și totuși ai ținut *asta* departe de mine?

Elementele încastrate ale bucătăriei alcătuiau visul oricărui bucătar amator și reprezentau exact opusul locului în care găteam la cămin. În partea dreaptă se afla un cuptor pe gaz. Pe suprafața de lucru lustruită era un suport pentru cuțite care părea nefolosit. Deasupra era agățată o șină metalică, pe care erau prinse o spatulă metalică și alte câteva ustensile de gătit.

Am alergat spre cuptor, m-am învârtit în jurul lui și am sfârșit prin a-mi îmbrățișa noua dragoste.

– Salut, am susurat eu și am făcut o reverență. Locuiesc aici.

În colțul gurii lui Spencer a apărut o gropiță.

– Sex and the City?

Mi-am apăsat mâna pe piept, cu mândrie.

– Ești un elev foarte conștiincios, Cosgrove.

– Doar pentru că am fost obligat să văd filmul de trei ori împreună cu voi, Edwards, a răspuns el și s-a strecurat după mine în bucătărie. Lângă mine, și-a făcut de lucru cu suportul de cuțite. A desprins unul, l-a privit o clipă, și-a trecut degetul mare peste mâner și l-a pus la loc.

Mă mâncau degetele să îl opresc, dar să îl calmezi pe Spencer nu era o idee bună. Nu îmi plăcea deloc cum reacționa corpul meu la el.

– Pot să te întreb ceva, Spence? am întrebat, după un timp.

A mormăit în semn de încuviințare.

– De ce nu am fost aici, până acum? Uneori, ne înghesuim cu toții un weekend întreg în apartamentul lui Scott, deși aici ai atâta spațiu, am gesticulat eu cu mâna, cuprinzând întregul palier. Era puțin spus. Trei camere de cămin ar fi încăput doar în camera de zi.

S-a oprit brusc, apoi a pus la loc și ultimul cuțit. A inspirat adânc.

– Casa este a părinților mei.

Asta nu îmi spunea prea multe.

– Așa, și?

Și-a mușcat buza de jos.

– Au foarte mulți bani. Să locuiesc într-o asemenea casă, ca student, m-ar face să par un ticălos.

– Crezi că te-am judeca pentru că părinții tăi sunt bogați? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Și-a dat ochii peste cap.

– În fine. Tot aș vrea să ies să alerg. Dacă dorești, am suc în frigider, și îți mai aduc și niște apă de jos, a spus în grabă și s-a desprins de blatul bucătăriei. Cred că mai am și niște Reese's. Sunt preferatele tale, nu? A traversat spațiul și a deschis un dulap, apoi a început să caute, foarte concentrat, printre rafturi.

– Spence, este deja suficient că...

– Data viitoare voi avea grijă de asta. A închis la loc ușile dulapului, frecându-și ceafa. Watson se află pe masa din camera de zi. M-am gândit că ar fi mai comod să stai pe canapea, decât pe unul dintre scaunele de la masa asta. Simte-te ca acasă.

Începuse să privească oriunde, numai în ochii mei nu. Apoi a ieșit brusc din bucătărie și i-am auzit pașii pe scară. A trântit o ușă. Uluită, m-am uitat lung la locul în care se aflase cu câteva clipe în urmă.

Mi-am revenit când s-a întors, îmbrăcat în echipament de alergare. S-a purtat de parcă nici nu aș fi fost acolo. După ce mi-a pus o sticlă cu apă pe măsuta pentru cafea, s-a îndreptat spre ușă și a ieșit, împingându-și căștile în urechi.

Doar după ce ușa s-a închis în urma lui am îndrăznit să respir din nou.

Se părea că încălcasem o limită. Eu, care insistam mereu să respect regulile. Eu, care detestam când oamenii încercau să-mi sape în trecut, încălcasem limita aceea cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Mama naibii.

Mi-a luat o vreme să mă obișnuiesc cu pernuțele moi și cu noul mediu de lucru. Gândurile mele reveneau continuu la Spencer, însă încercam să mă concentrez la document. Mai aveam nevoie de câteva cuvinte ca să îmi ating target-ul lunar. După ce l-am scos pe Watson din hibernare și mi-am pus din nou căștile pe urechi, m-am întors la lucru.

Grover îmi cuprinsese ceafa cu mâna și mă privea intens în ochi, în timp ce se retrăgea lent și mă pătrundea iarăși. Respirația lui fierbinte îmi încălzea obrazii, iar eu am icnit după aer când și-a trecut limba peste gâtul meu. M-am împins spre el, iar el a lăsat să-i scape un geamăt sălbatic.

Cu spatele lipit de perete, m-am arcuit, gemând și eu. Grover mă făcea să îmi pierd mințile. Nu era vorba doar de faptul că el era șeful meu, iar eu, secretara lui, ci mai ales de cheia către inima mea, pe care o găsisese. Nu crezusem niciodată că și-ar dori cineva să se aventureze în abisul întunecat care se căsca în mine; niciodată nu crezusem că s-ar putea îngriji cineva să mă simt completă la interior.

Privirea lui Grover ardea într-a mea, și cu fiecare pătrundere își lăsa amprenta pe mine și în mine. Nu puteam să îmi întorc privirea. Cu fiecare pătrundere, mă ridica din nou pe un val înalt, de unde nu mai vedeam abisul. S-a înfipt mai adânc în mine, și i-am strigat numele în biroul pustiu.

M-am lăsat pe spate și mi-am admirat opera. Era aproape gata. O nouă povestire pe care o puteam publica în curând.

Eram extraordinar de norocoasă pentru că îmi puteam câștiga existența din cea mai mare pasiune.

Mulți studenți trebuiau să muncească în companii, alții deveneau chelneri sau meditau copii, așa ca Allie.

Dar eu scriam povestiri erotice.

Probabil nu era nici pe departe primul lucru pe care și-l imaginau oamenii când mă cunoșteau. Sunt micuță și am ochii imenși și rotunzi — aduc cu Bambi. N-ai spune că îmi petrec toată ziua imaginându-mi scene de sex fierbinte.

Scrisul a fost, întotdeauna, activitatea mea preferată. Încă din liceu îmi notam neobosită fanteziile în toate caietele. Pe lângă lectură și gătit, devenise un hobby. Apoi, a explodat fenomenul literaturii erotice și am luat parte, sub protecția anonimului, la un concurs de Scriere creativă de povestioare erotice. Nu am câștigat, însă am ajuns pe lista scurtă, evaluată de comunitate. Feedbackul primit a fost copleșitor, pentru că nu mai arătasem niciodată cuiva ce scriam. Dar îmi era mai ușor să rămân anonimă în rețea, unde nu simțeam presiunea de a fi judecată. După ce am primit o sumedenie de e-mailuri în care eram rugată să continui să scriu, am început să lucrez la prima mea povestire, de două ori mai lungă. Cititorii de pe forumuri au adorat-o și au început să îmi trimită ilustrații și propuneri de casting pentru un potențial film.

Așa a început adicția mea. Îmi petreceam după-amiezile la computerul tatei și scriam până târziu în noapte. Tata îmi susținea pasiunea, îmi aducea gustări și băuturi, când nu mă puteam desprinde de ecran cu orele. Nu îi mărturisisem niciodată ce gen de povești scriam, ceea ce era foarte bine. Ce tată ar vrea să audă că fiica lui alege titluri precum *Fierbinte pentru tine*, titluri care preced succesiuni de scene cu caracter sexual?

Dacă îmi făcusem deja un nume în mediul online, scriind sub pseudonimul *D. Lily* (al doilea prenume al meu), în viața reală nu îmi cunoștea nimeni secretul. Nici măcar Allie. Și avea să rămână așa, pentru o vreme. Îmi plăceau prietenii mei. Mă integrasem complet în

Woodhill și nu voiam ca situația să se schimbe. Dacă mă priveau cu alți ochi? Dacă râdeau de mine? Dacă râdeau de mine, așa cum făcuse Nate? Dacă se afla, și tot ce primeam erau replici idioate? Nu voiam să fiu fata aceea care scrie povești erotice, nici să fiu considerată perversă. Îmi era teamă de consecințe.

Dacă ar fi aflat toți, nu m-aș mai fi putut bucura de scris – eram sigură de asta. Deocamdată, mi se părea încă magic. Mă puteam concentra total la protagoniștii mei.

Ca acum. Îmi alergau degetele pe tastatură.

Asta până când Spencer s-a aruncat pe canapea, lângă mine.

Am țipat și m-am dat înapoi atât de brusc, că mi-au căzut căștile.

– Ești nebun? l-am repezit.

– Scuze, am crezut că m-ai auzit, a spus Spencer, frecându-și fața.

Doamne, Dumnezeule.

I se lipise tricoul de piept și vedeam mușchi care n-ar fi trebuit să se reliefeze așa, nu la statura lui. Am ridicat iute privirea, dar s-a dovedit o greșeală. Părul lui era ud. Și l-a îndepărtat, cu o mișcare fluidă, de pe frunte. Avea obraji îmbujorați și fața acoperită de un strat subțire de sudoare, iar pieptul i se ridica și îi cobora mai repede ca de obicei. Voiam să mă simt scârbită de aspectul și de mirosul acestui Spencer transpirat, însă unele sinapse din creierul meu era disfuncționale, pare-se. Mai ales că îmi petrecusem ultimele câteva ore scriind despre trupuri dezbrăcate, împletite.

– Ai alergat? am întrebat eu, și mi-a venit să-mi înghit limba. Cât de jalnic!

– A fost minunat. E frig ca naiba, dar mi-a plăcut. S-a aplecat în față, zâmbind, și a luat sticla de apă pe care mi-o adusese. A scos dopul și a dus sticla la buze. N-ai băut nimic?

Am clătinat din cap, frecându-mă la ochi. Vedeam punctulețe negre. Mă uitasem prea multă vreme la ecran. Mi-am permis să arunc o privire afară. Casa lui Spencer avea și o grădină mică, dacă-mi dădeam eu bine seama. Soarele își începuse coborârea și scâldea totul într-o lumină plăcută, caldă.

M-am întors din nou spre el.

– Am pierdut noțiunea timpului.

– Eu mă duc la duș. Vino și tu. Pot să-ți arăt cât de simpatică e baia, în comparație cu bucătăria.

L-am lovit în braț.

– Nu, mersi.

Spencer s-a ridicat. Avea încă buzele puțin umede, după ce băuse apă, și un surâs nerușinat. Le-aș fi declarat ilegale.

– Într-o zi, mă vei însoți din propria dorință în baia asta, iubito. Știi asta, știu și eu asta, iar întreaga lume știe asta, de la începutul timpului. Și-a întins brațele deasupra capului, iar privirea mea s-a lipit automat de mușchii lui încordați.

Mi s-a uscat gura.

Am avut nevoie de toată puterea să îmi întorc privirea la ecran.

– Dacă spui tu.

Așa mergeau lucrurile între mine și Spencer. Orice prietenie avea o cale de eliberare și de revenire la normal. Comentariile sale făceau parte din ritual. Răspunsurile mele absente, la fel. M-am bucurat cât personalitatea înclinată spre flirt a lui Spencer a făcut un pas în spate, iar prietenul meu a revenit.

– Atunci, Edwards, într-o bună zi îți voi arăta baia mea. Formularea indica precis că „baie” era un eufemism. Rânjetul lui s-a lățit. Poți aștepta și aici, ca să mâncăm împreună. Îți voi arăta cât de ușor folosesc cuptorul ca să-l umplu cu pizza.

M-am întrebat dacă și acum folosise un limbaj codificat, însă îl cunoșteam prea bine pe Spencer. Dacă era vorba de pizza, nu prea era înclinat să facă glume.

Cu sprâncenele ridicate, i-am privit trupul acoperit de tricoul mulat.

– Du-te mai întâi la duș. Nu vreau pizza transpirată.

S-a aplecat spre mine și a scuturat din cap, ca un câine ud.

M-am ferit, ridicând mâna în fața mea.

– Ești dezgustător, Spencer!

A râs tare și s-a îndepărtat.

– Las ușa deschisă, dacă totuși simți impulsul de a-mi accepta invitația.

A dispărut la etaj, iar eu m-am uitat lung după el. Spencer cel înclinat spre flirt mă irita adesea și mi se părea primejdios felul în care mă făcea să uit de mine, dar îl preferam lui Spencer cel rezervat, care îmi servea zâmbete false, care evita întrebările și dispărea.

Capitolul 3

De la incidentul cu penisul trecuseră două zile, iar Allie nu mă contactase – exceptând un mesaj cu o maimuță care își acoperea ochii cu mâinile și trei emoticoane care făceau cu ochiul. Nu m-am obosit să răspund.

Câteva cursuri au fost anulate și, pentru că Allie dădea multe meditații și era mereu ocupată, a trecut o săptămână de când ne văzusem ultima dată. Știam că nu o puteam evita la nesfârșit, însă doar gândul de a o privi în ochi și de a mă scuza pentru că mă holbasem la penisul iubitului ei îmi încingea obrazii.

La prima bătaie în ușă, colega mea de apartament, Sawyer, și-a terminat de încheiat bocancii Doc Marten și și-a aruncat rucsacul pe umăr. Avea părul blond deschis, foarte lung, și o încrengătură de tatuaje pe brațe – arăta periculos. Și foarte sexy.

– Am plecat, mi-a spus ea, pe post de la revedere.

– Când te întorci?

Sawyer dispărea când venea Allie să mă vadă, de obicei. Cele două nu avuseseră parte de un început prielnic, și din cauza unei scurte relații între Sawyer și Kaden, înainte ca Allie să închirieze camera liberă din apartamentul lui. Nu era tocmai o temelie solidă pentru o prietenie. Sawyer și cu mine nu eram apropiate. Era inabordabilă și dificilă. Dacă nu am fi fost nevoite să împărțim una dintre cele mai mici apartamente din cămin, probabil că nu ne-am fi vorbit niciodată.

— În seara asta, deci fără tipi, Dawn. Și-a înfipt brațele în mânecile jachetei de piele, apoi și-a scos părul afară din guler. Ne vedem mai târziu, a mai spus, înainte să deschidă ușa.

Allie i-a zâmbit, într-un mod evident forțat. Sawyer a privit-o pentru o clipă, fără să spună un cuvânt. Temperatura din cameră a scăzut simțitor. Sawyer a trecut pe lângă cea mai bună prietenă a mea și a părăsit căminul.

Înainte ca Allie să poată spune ceva, am sărit pe ea și am îmbrățișat-o strâns. Apoi, mi-am îngropat fața în puloverul ei, ceea ce nu era foarte dificil, ținând cont că avea dimensiunile unui model Victoria's Secret.

— Nu am vrut să mă uit! Sincer, Allie! Dar era gol, am izbucnit.

Mi-a întors îmbrățișarea.

— Știu asta. Kaden a spus că arătai ca un pui speriat, a râs ea.

M-am desprins de ea.

— Și el arăta ca unul dintre cerbii ăia încremeniți de faruri. Un cerb cu erecție.

Și-a strâns buzele, dar îmi dădeam seama că încerca să își supprime zâmbetul.

— Atunci, semănați binișor, cu excepția penisului.

— Am crezut că nu sunteți acasă, de aceea am venit.

Allie s-a dezbrăcat de paltonul cenușiu și l-a așezat pe comoda de lângă biroul meu.

— Aș vrea să vii oricând dorești. Oferta a fost din suflet.

— Știu, i-am spus, și i-am întins niște apă. Am arătat spre scaunul pe care i-l pregătisem și i-am pus sub nas ciocolată și chipsuri.

— Cred că și Kaden a fost la fel de șocat ca tine. Hai să uităm de toate astea. Eu îmi setez tonul de apel ca să-l și aud, de acum încolo, a spus Allie.

Am încuviințat viguros.

– Sună excelent.

– Atunci, putem să ne vedem la noi acasă data viitoare, ca să nu o gonesc pe Sawyer. Allie și-a mușcat buza de jos.

– Ați putea îngropa securea războiului și ați lua-o de la capăt, am propus, luând loc în fața ei. Sawyer îmi împrumutase o măsuță portabilă, pe care o folosea pentru scris. Biroul pe care îl comandase tata special pentru camera mea era destinat depozitării a tot soiul de lucruri, așa că era supraaglomerat. Nemaivorbind de Watson, care necesita foarte mult spațiu.

– Nu cred că își dorește asta, a spus Allie, rozându-și o unghie.

– De ce nu? Ai întrebat-o?

– Firește că nu. Dar așa pare.

– Ah, Allie. Am clătinat din cap. De fapt, nu ai nimic cu Sawyer, nu?

Și-a scărpinat nasul.

– Dacă nu ar fi partea în care te gonește constant din apartament și cea în care s-a culcat cu iubitul meu... chiar deloc.

– Dacă aș avea pe cineva, și eu aș da-o afară. Nu aș vrea să mă privească nimeni în timp ce fac sex, i-am spus, ridicând din umeri. Iar pe Kaden îl cunoștea dinaintea ta. De când te-ai mutat la el, nu a mai fost nimic între ei.

A mârâit, însă fără convingere.

– Nu mai suntem la liceu, am spus, fermă, și mi-am vârât un pix după ureche. Data viitoare când vă vedeți, vreau să discutați banalități. Am decis.

– Serios? a întrebat Allie, uluită, iar eu am încuviințat energic.

– Da. Este literă de lege în regatul meu. Mi-am desfăcut brațele.

— Atunci, firește că mă voi supune dorințelor reginei, a spus prietena mea, înclinând ușor capul.

— O purtare exemplară, mulțumesc. Ce planuri aveți tu și Kaden pentru diseară?

Allie a zâmbit, visătoare. Era atât de îndrăgostită — aproape că mă dezgusta. Dar, pentru că îi adoram, nu puteam decât să mă bucur pentru ei. Vărsasem deja niște lacrimi de când ajunseseră împreună. Sau poate că era numai durerea vânătăii pe care mi-o provocasem după ce-l lovisem pe Kaden cu toată forța.

— Avem întâlnire. Luăm cina împreună și mergem la film, pe care îl pot alege eu.

— Ce ofertă generoasă și plină de iubire din partea lui Kaden, ținând cont că aveți aceleași gusturi la filme, am comentat eu. Dacă aș fi în locul tău, l-as soma să mă lase să aleg playlist-ul pentru drum.

— Îmi placi. Cred c-o să te păstrez.

Am rânjit.

— Mersi. Și eu pe tine.

Allie s-a așezat turcește pe scaun. Privirea i-a zburat scurt afară, întunecându-se pentru o clipă.

— Ce mai e nou la tine? am întrebat, atentă, și i-am copiat poziția, pentru că lucrurile deveneau mai simple așa. Scaunele pliabile, din plastic, erau mult prea mici.

— Am vorbit ieri la telefon cu părinții mei. A fost... ciudat.

Am inspirat scurt.

— De ce nu ai spus nimic? Aș fi venit la tine!

A surâs trist.

— Apreciez, dar am vrut să văd cum mă descurc singură.

Părinții lui Allie aveau probleme la mansardă. Nu doream nici măcar unui dușman lucrurile pe care i le făcuseră în trecut.

– Au fost răutăcioși? Să trimit pe cineva să îi aranjeze? am întrebat, împingând bolul cu chipsuri spre ea. Aveau gust de ketchup și mi se păreau dezgustătoare, dar ei îi plăceau mult.

– A fost mai degrabă straniu, Dawn. Au fost... nu tocmai prietenoși, dar mai deschiși decât de obicei, mi-a răspuns, încruntându-se. A ridicat un picior și și-a cuprins genunchiul cu brațele. Cred că trebuie să învățăm cu toții să ne adaptăm la noua situație. Dar a fost drăguț să nu mai aud tot soiul de insulte. Tata chiar m-a întrebat despre școală, iar mama doar a pufnit de câteva ori.

Am încuviințat.

– Uau. Ce mai progres!

– Așa-i? S-a aplecat și a înșfăcat o mână de chipsuri. Le-a mirosit și fața i s-a luminat de bucurie.

Nu era nimic mai plăcut decât să o privesc pe Allie mâncând. Se bucura enorm de cele mai ciudate lucruri, încât părea aterizată de pe altă planetă. Era adorabilă.

– Acum, că am trecut peste subiectul părinților mei, am putea vorbi despre subiectul tău preferat, mi-a spus ea, cu gura plină și cu o privire elocventă.

Deși nu rostise nimic clar, am înțeles imediat la ce, sau mai bine zis, *la cine* se referea.

Nathaniel Duffy.

– Aș prefera să nu.

– Dawn...

– Allie...

– Dawn!

Am oftat.

– Fie. Sunt... foarte bucuroasă că nu are numărul meu nou de telefon.

– Îmi eviți întrebarea.

– Dar nu mi-ai pus nicio întrebare, i-am întors-o.

Allie a ridicat o sprânceană.

– Ați avut o relație, Dawn.

Am mârâit. Nu voiam să discut despre Nate. Aș fi preferat să vorbesc despre facultate, despre Kaden, despre comportamentul libertin al lui Sawyer — chiar și despre tipul nerușinat din cafenea. Numai nu despre Nate.

– E atât de frumos astăzi. Spune-mi, mai ieșiți la plimbare? M-am gândit...

– Ca o bună prietenă, este de datoria mea să discut cu tine despre asta. Este important să vorbești, mi-a spus Allie, îndesându-și încă o mână de chipsuri în gură.

– Bine, am oftat, și mi-am frecat ușor tâmpilele, care începuseră să pulseze. Nu a mai încercat să mă contacteze. A trebuit să îmi schimb numărul ca să nu mă mai sune, dar totul a fost minunat de atunci.

– De ce crezi că încerca atât de insistent să te contacteze?

Am ridicat din umeri.

– N-am idee. Să fiu sinceră, nici nu mă interesează. De la Ziua Recunoștinței nu am mai discutat cu el, și aș prefera să rămână așa.

Înainte să mă mut în Woodhill, îmi petreceam zilele jelindu-mi viitorul pierdut. Tot ce plănuisem împreună cu Nate și nu avea să se întâmple vreodată.

Șase. Ani. Nenorociți.

Irosiți.

Sigur că nu te poți aștepta să îți găsești iubirea vieții la 13 ani, însă Nate și cu mine am fost diferiți. Ceva cu totul deosebit. Genul despre care citești în romanele de dragoste.

Eram prieteni din copilărie. Promise tot ce avusesem de dăruit: primul sărut, balul de absolvire, virginitatea mea. Trecutul și viitorul meu și tot ce se petrecuse între ele.

Fetele visează mereu la un final fericit, iar eu mi-l aflasem în Nate. Cel puțin, așa crezusem, până când îl prinsesem cu Rebecca Pennington. Era peisagista din vecini, cu care se părea că Nate împărtășea mai multe decât crezusem. Era fata cu gât lung, de girafă, și trup perfect, care se mișca sub al lui Nate, în pat.

În patul *nostru*.

– Poate ar trebui să vorbești cu tatăl tău, a propus Allie, încet, iar eu m-am încordat imediat.

– Sub nicio formă! Am clătinat din cap atât de tare, că m-am lovit cu coada de cal în ochi. Au.

– Crede că v-ați despărțit în termeni amiabili, mi-a spus prietena mea, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Dacă îi dă numărul tău cel nou, cu cele mai bune intenții? Ar fi inutilă schimbarea numărului.

– Parcă ești vocea rațiunii mele, am mormăit, prăbușindu-mă în scaun. Mi-aș dori să mă încurajezi doar să ies din nou, să mă prezinți unor tipi sexy și să-mi amintești că am nevoie să mă culc cu ei.

Ochii lui Allie s-au mărit de uimire.

– Asta dorești?

– Firește că nu, am mârâit. La naiba, firește că nu asta voiam.

– Pentru că, dacă asta vrei, cunosc pe cineva care s-ar oferi bucuros să rezolve problema.

Am ridicat privirea.

– Tocmai mi-ai prezentat vaginul drept o problemă?

– Nu, ți-am împărtășit doar că Spencer e încă interesat de tine.

Am mârâit. Nu din nou!

– Știu că nu ești pregătită pentru o nouă relație, Dawn. Și cred că nici Spencer nu își dorește asta.

– Nu vreau să aud de Spencer, m-am bosumflat. Și nici nu sunt atât de disperată, încât să mă agăț de primul

tip care îmi iese în cale. Călugărițele renunță la sex pentru toată viața. Pot și eu să renunț câțiva ani.

– Nu știi ce pierzi. Zâmbetul lui Allie era enigmatic.

Am luat o bomboană de ciocolată și am aruncat-o în ea.

– Doar pentru că tu și Kaden... Penisul lui mi-a apărut din nou în fața ochilor. Doamne, de ce îmi rămăsese întipărită imaginea pe retină? Doar pentru că vă distrați atât de bine, nu înseamnă că trebuie să îmi plângi mie de milă.

– Dar nu îți plâng de milă! S-a aplecat să ridice bomboana de pe jos și a vârât-o în gură. Vreau ce e mai bun pentru tine.

– Asta însemnând? am întrebat.

I-au sticlit ochii verzui-cenușii.

– Dawn, ești minunată și ar trebui să te simți așa. Uită de idiotul ăla. Privește înainte. Vrei să te sfătuiesc să te culci cu cineva? Atunci, poftim, este oficial!

Am pufnit tare și am clătinat din cap.

Fața lui Allie a căpătat o expresie sinceră.

– Culcă-te cu cineva, Dawn Edwards. De preferință, cu prietenul nostru comun, Spencer Cosgrove. Dar și cu orice alt exemplar al speciei masculine.

Am luat o mână de chipsuri și mi le-am îndesat în gură, așa scârboase cum erau, doar ca să mă abțin să spun ceva.

Când s-a lăsat seara, am ajutat-o pe Allie să se pregătească pentru întâlnire. În machiaj, ea era specialista, însă eu aveam de zece ori mai multe haine în dulap decât ea. I le împrumutam mereu, de parcă Allie ar fi fost sora pe care nu o avusesem niciodată. Astăzi, am ales una dintre bluzele mele sclipitoare, cu un decolteu superb. Mai trebuia doar să se coafeze. Când a plecat, mi-a zâmbit

atât de larg, că am simțit un junghi în inimă. Mă bucuram atât de mult pentru ea. Dacă merita cineva o halcă imensă de fericire, Allie era aceea.

După ce am strâns bolurile și am pus masa lui Sawyer la locul ei, m-am înarmat pentru duș. Căminul West Campus era foarte frumos, însă mult prea strâmt pentru cele o sută de studenți care își găsiseră adăpost aici. Locuiam la primul etaj, împărțind coridorul cu alte șase apartamente. Două dintre acestea aveau o singură cameră, iar celelalte, câte două, ca al meu și ca al lui Sawyer. West Campus era foarte aglomerat. La etajul nostru se mai aflau multe alte camere, din care vedeam însă doar frânturi, când priveam prin ușa de sticlă ce dădea spre etajul următor. Pentru că fiecare etaj avea o singură baie comună, trebuia să împart dușul cu alte 14 studenți – un întreg sat.

Când am intrat în baie, m-am bucurat să văd că niciuna dintre cabinele de duș nu era ocupată. Cele mai proaste momente pentru duș erau dimineața sau seara târziu. Între 14 și 16, aveam deseori noroc.

Apa caldă se simțea minunat pe pielea mea, dar, indiferent când m-am străduit, gândurile la Nate nu au întârziat să apară. M-am asigurat iar că trecusem peste. Dar ce îmi dădea de furcă și acum, la aproape un an de la despărțire era ceea ce mă făcuse să mă îndrăgostesc atât de profund de el. Îi dăruisem acestui bărbat întreaga mea viață și făcusem totul pentru el. Nu puteam pricepe cum de fusese în stare să arunce la gunoi atât de repede tot ceea ce construiserăm împreună. Cum a putut să mă rănească, după toate prin câte am trecut și după câte am împărtășit.

Să îl găsesc împreună cu Rebecca a fost unul dintre cele mai urâte momente ale vieții mele. Și apoi, să aflu că relația lor dura de ceva vreme mă sfâșiase complet. Adânc în mine se rupsese ceva, și acel ceva dura de fiecare dată când mă cuprindea teroarea pentru că un tip doar mă privea.

Mi-am șamponat părul, furioasă. Nu, nu mai voiam să mă gândesc la asta! Irosisem suficient timp cu Nate. Nu voiam să-mi irosesc restul vieții cu gânduri negre; era mult prea prețioasă.

Poate că Allie avea dreptate.

Poate că era timpul să ies din nou la întâlniri. Sau să fac sex. Asta nu însemna că trebuia să mă dăruiesc complet unui tip, nu? Nu trebuia să îmi fie teamă de asta. O relație pasageră – nu era nevoie de sentimente și nici de încredere pe termen lung.

Am făcut spumă din gelul fructat și am început să îmi săpunesc corpul. Cu mișcări coordonate, am trecut peste brațe, peste abdomen și peste ridicătura dintre coapsele mele.

Allie avea dreptate: îmi lipsea sexul.

Nate și cu mine făceam des sex. Sex de calitate. Cel puțin, după ce învățasem cum funcționează. În primele luni de la despărțire, orice gând la vreun contact sexual fusese umbrit de imagini cu Nate și Rebecca, cu mișcările lui deasupra trupului ei gol, cu spatele lui zgâriat de unghiile ei lungi.

Doar de curând începusem să tânjesc din nou după apropiere fizică. Numai că singura persoană care mă putea ajuta eram chiar eu. Și anume, cu mâinile, așa ca acum.

Mi-am trecut mâinile peste corp, cu mișcări lente, în timp ce apa caldă continua să mă îmbrățișeze lichid. Închipuirea făcea că nu mâinile mele îmi mângâiau pielea, ci niște mâini aspre, de bărbat. Degete care îmi atingeau corpul ca pe clapele unui instrument. Mâini care știau perfect ce făceau și care găseau punctele potrivite, ca să-mi provoace fiori. Erau buze străine cele care mi-au sărutat ceafa și care au lăsat o urmă arzătoare pe pielea mea. Am lăsat capul într-o parte, să-i ofer acces gurii aceleia fierbinți.

– Ți-am spus că voi ajunge să îți arăt baia, a tors Spencer în urechea mea, și m-a lipit de plăcile reci de gresie.

Am tresărit atât de brusc, că am alunecat pe dâra de spumă de pe jos. M-am lovit la osul sacral, iar gemetele mele de durere au rezonat în cabină.

Respiram dificil și mi-am dus o mână la piept, care se ridica și cobora foarte repede. Am simțit ecoul dorinței în abdomen.

Doamne.

Era cazul să fac ceva.

Capitolul 4

Nu am fost niciodată lașă. Speram nici să nu devin.

Odată, când mi se furase prosopul la piscină, nu m-am rușinat, ci am defilat dezbrăcată de la duș la vestiar.

Altă dată, când am intrat din greșeală în altă sală de cinema și, în locul unui film de animație, am dat peste un film horror, am rămas pe loc până la generic, deși după aceea mi-a fost foarte rău.

Și, în sfârșit, când am zgâriat cu bicicleta mașina vecinului nostru în vârstă și foarte morocănos, mi-am adunat curajul și am sunat la ușa lui, apoi am recunoscut. Am tremurat ca gelatina și seara, când i-am spus întreaga poveste și tatei. Dar am fost mândră că am soluționat problema și că nu m-am ferit de ea.

Nu sunt lașă.

Cu aceste cuvinte în cap, mă aflam în fața ușii lui Allie și așteptam să se audă interfonul.

În mod normal, înfruntam situațiile neplăcute, în loc să fug de ele. De aceea voiam să discut acum cu Kaden. Speram, în secret, că de data asta avea să fie îmbrăcat. Nu eram pregătită pentru Răzbunarea Penisului.

Interfonul a bâzâit, iar eu am împins ușa cu umărul. Cu pași energici, am alergat în sus pe trepte. Allie mă aștepta deja în ușa apartamentului. Am îmbrățișat-o, mi-am scos geaca și m-am îndreptat ață spre camera de zi.

Kaden ședea pe canapea, cu controlerul consolei în mână și cu privirea lipită de ecranul televizorului. Când

m-a remarcat, a apăsător butonul de pauză. În jurul ochilor i-au apărut riduri fine, când colțurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet amuzat.

Și-a înclinat capul într-o parte și a rânjit mai tare.

– Salut, Dawn.

– Nu e nevoie să rânjești așa, am spus, simțind cum îmi iau foc obrazii. Te-am văzut dezbrăcat, OK. Nu a fost primul penis din viața mea, să știi. Și aș aprecia dacă nu m-ai mai privi cu expresia asta tâmpită, bine?

Rânjetul i s-a lățit și s-a lăsat pe spate, foarte relaxat, de parcă nu i-aș fi pomenit organele genitale cu câteva secunde mai devreme.

– Mi-a fost teamă că vrei să muști din mine, într-atât ți se măriseră ochii.

– Kaden. Allie l-a întrerupt cu o avertizare blândă. Îi intuiau și amuzamentul în glas.

– Serios, Bubbles. Dacă n-ai fi fost acolo, probabil că Dawn m-ar fi mâncat de viu.

– Corpul tău nu e chiar atât de fantastic, domnule Ticălos, am spus.

Kaden și-a ridicat brațele tatuante deasupra capului și s-a întins, cu o privire mulțumită.

– Încetează s-o mai superi pe Dawn, a strigat Allie din bucătărie.

– Dawn e aici?

Ah, la naiba.

Ușa dormitorului s-a deschis către Spencer, care ședea pe jos, cu un băț de plastic de care atârna un șoarece de pluș foarte jigărit.

Când m-a văzut, pe față i s-a lățit un zâmbet.

– Bună.

Voiam să îl salut, însă n-am putut scoate un cuvânt. Mi se evaporase vocea. Prin fața ochilor mi se plimbau imagini, derulându-se asemenea unui film.

Nu mâinile mele îmi mângâiau pielea, ci niște mâini aspre, de bărbat. Degete care îmi atingeau corpul ca pe clapele unui instrument. Mâini care știau perfect ce făceau.

M-am uitat lung la mâinile lui Spencer. Cea stângă strângea mai departe bățul de plastic, iar cu dreapta îl mângâia pe Spidey. Pentru prima dată, mi-am dat seama ce mâini mari avea: cu degete lungi și încheieturi late, perfecte pentru a ține pe cineva în brațe. Palma lui mângâia încetișor blana lui Spidey. Apoi, degetele i s-au curbat să scarpine motanul sub bărbie. Privirea mi-a alunecat peste brațul lui, peste cămașa cadrilată, cu mânecile suflecate neglijent, peste umerii lui, care mi se păreau ceva mai lați decât de obicei — până m-am oprit la ochii lui albaștri. În mine s-a trezit ceva care zăcuse într-un somn adânc de luni de zile. *Cerule.*

Spencer Cosgrove mângâia o pisică, iar asta mă excita. *Nu, nu, nu.*

— S-a făcut atât de mare. Mi-am dres vocea și am schițat un zâmbet mecanic.

— Nu-i așa? Și e din ce în ce mai rău.

— Doar cu tine, Spence, a spus Allie, din spatele meu.

Atât am așteptat.

— Spidey e foarte deștept.

Spencer a pufnit.

— Cu mine poate încerca lucruri pe care nu ar îndrăzni să le facă în prezența voastră. Nu-i așa, prietene? A dat drumul bățului și a luat capul motanului în ambele mâini.

Am simțit un nou junghi în stomac. Serios, de ce vederea unui bărbat mângâind o pisică îmi încingea obrazii? Era vreun nou fetiș?

Spidey s-a folosit de scurtul moment de neatenție al lui Spencer în avantajul său. S-a strecurat de sub

atingerea lui, a sărit pe șoarecele de pluș și l-a înșfăcat în gură. Înainte ca Spencer să poată prinde din nou bățul, motanul sprintase deja spre camera de zi, trăgând obiectul după el. Când a ajuns la mine, a început să toarcă și a lăsat jos prada.

– Mersi, Spidey. M-am aplecat și i-am mângâiat capul pufos. Este foarte amabil din partea ta.

– Proastă mișcare. Nu mai flirta cu ea, băiete.

Nu îl puteam privi pe Spencer în ochi. Nu când corpul meu reacționa atât de imprevizibil la vederea lui. Așa că l-am mai mângâiat o dată pe Spidey, înainte să mă îndrept de spate și să mă îndrept spre zona noastră de lucru, cu Allie.

În următoarele ore, ne-am concentrat la analiza poemului „Oglinda”, de Sylvia Plath, și asupra poveștii sale de viață ca simbol și reflecție ale mișcării feministe. Cel puțin, am încercat. Era absolut imposibil să îi ignorăm complet pe Kaden și pe Spencer, care, la un moment dat, au început să se bată pe canapea, scoțând o sumedenie de mormăieli și icnete.

Din fericire, au decis să comande mâncare ceva mai târziu.

La cină, am vorbit doar cu Allie. Am recuperat, pentru că aveam încă foarte mult de lucru. La un moment dat, Kaden a început să îi maseze ceafa lui Allie, iar Spencer s-a postat în spatele meu și a încercat să vadă la ce lucrăm. În mod normal, aș fi lăsat capul în piept și i-aș fi permis să comenteze. Aș fi făcut o remarcă isteasă și i-aș fi provocat un zâmbet. Dar astăzi nu am reușit. Am reușit doar să stau pe loc, dreaptă ca o lumânare, părând profund adâncită în muncă, în timp ce el stătea în spatele meu, cu brațele sprijinite de spătar. Degetele lui mi-au atins ușor omoplații, și, automat, m-am aplecat și mai aproape de notițele mele.

– E totul OK? a murmurat el, încet, ca să-l aud doar eu.

Am încuviințat scurt, deși voiam să scutur din cap.
Dar nu puteam, pentru că eram prea preocupată să îmi
înfrâng gândurile și să resping cu toată forța fluturii
din stomac.

Poate că eram doar o lașă, la urma urmei.

Capitolul 5

Mi-am petrecut restul săptămânii încercând să mă adun. M-am prefăcut că nu se întâmplase nimic și m-am purtat perfect normal. Visul cu ochii deschiși de la duș? Am uitat de el. Nu îl trăisem niciodată. Nu mi-am mai amintit de el; a fost exilat într-un sertăraș al creierului meu, cu eticheta *inexistent*. În loc de asta, am mers la cursuri, am lucrat cu Allie la finalizarea eseului nostru și am scris, de îndată ce ajungeam acasă, la *Fierbinte pentru tine*. A fost și motivul pentru care am refuzat invitația lui Allie de a petrece seara de vineri la ei, și apoi să ieșim în oraș. Plus că, dacă îl revedeam pe Spencer, m-ar fi terminat.

Inexistent.

Voiam doar să scriu. Și să citesc. Sau ambele. Doar să nu mă gândesc la Spencer.

Inexistent!

Când m-am întors în cămin, seara, am găsit multă agitație pe coridoare. Multe studente plecau acasă în weekend, ca să-și revadă familiile sau să-și întrețină relațiile la distanță.

Cu geanta pe umăr, cumpărături în mână și o plasă de pânză cu cărți noi, am rămas în fața ușii pentru o clipă, apoi am bătut zgomotos, de câteva ori, pentru a o avertiza pe Sawyer. Apoi, am intrat cu ochii închiși.

— La „trei” deschid ochii. Dacă este cineva aici care poartă prea puține haine, ar trebui să se îmbrace rapid, ca să nu devină jenant, am spus tare și răspicat, din mijlocul camerei.

Răspunsul pe care l-am primit a fost un suspin înăbușit.

Am deschis ochii imediat și mi-am așezat punga cu cumpărături pe comodă.

– Sawyer?

– Du-te naibii, a sosit răspunsul morocănos.

Stătea în partea ei de cameră, la geam. Părul blond deschis îi atârna ca o perdea în fața ochilor și își adusese ambii genunchi la piept. Purta pantaloni scurți, ciorapi sfâșiați și un top negru, cu tăieturi, peste care îmbrăcase o bluză subțire. Hainele ei trezeau adesea în mine dorința de a o îmbrăca foarte gros, ca să nu răcească.

Mi-am tras celălalt scaun la geam și m-am așezat lângă ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Dispari, Dawn. Privirea ei era lipită de podea.

– Știu că nu ești mare fană a compasiunii, dar pari să fi plâns în ultimele ore, iar Sawyer Dixon nu e persoana care să plângă. Nu știam nici măcar că ai canale lacrimale.

Sawyer a ridicat capul și m-a privit lipsită de expresie. Machiajul i se scursese, iar pe obraji i se întindeau urme cenușii.

– Pe cine vrei să omor? Știu pe cineva care îmi datorează o favoare, am spus.

A pufnit și, dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi crezut că râde.

– Am întâlnit un tip cu câteva zile în urmă.

– Ce ți-a făcut porcul? am întrebat, încercând să îmi păstrez calmul, deși mi se revoltase stomacul.

– Ne-am... prostit, a început ea, dregându-și vocea.

Era limpede cât efort o costa să împărtășească lucrurile acestea cu mine.

– Mi s-a prins lăntișorul în păr, așa că l-am scos, iar acum... a dispărut. Privirea i s-a golit brusc de expresie.

Focul din ochii ei albaștri-cenușii s-a stins, și i-am simțit anxietatea. A doua zi dimineață, dispăruse, iar tipul a pretins că nu știe despre ce vorbesc.

Mi-ar fi plăcut să îi pun mâna pe braț sau să o mângâi pe spate, dar îmi puteam doar imagina cum ar fi reacționat la un asemenea gest.

– Lănțișorul este important pentru tine? am întrebat încet. Am încercat să îmi amintesc de vreun accesoriu pe care să-l fi văzut la ea, dar fără rezultat.

A încuviințat. A fost o mișcare scurtă și bruscă, și mi-a fost limpede cât de dificil trebuie să fi fost pentru ea să îmi spună ceva despre viața ei privată.

– I-a aparținut mamei. Este un pandantiv, și... A înghițit greu și a închis ochii. Respira cu dificultate și nu îmi venea să cred că era chiar colega mea de apartament.

Sawyer nu arăta niciodată emoții și era atât de distantă, încât mă întrebam, uneori, dacă simțea ceva. Dacă pierderea unui lănțișor o supăruse atât de tare, trebuie să fi fost foarte important pentru ea. Iar dacă așa era, voiam să o ajut. Doar fiindcă nu eram apropiate nu însemna că nu simțeam compasiune pentru ea.

Am apucat-o ușor de braț.

– Nu e nevoie să îmi spui mai mult, am zis, și i-am atins pielea rece cu degetul mare. Era complet înghețată. Spune-mi unde locuiește tipul.

M-a privit din nou, încruntată.

– Nu am nevoie de o protectoare.

– Da, da, știu. Ești puternică, independentă și fabuloasă, însă uneori îți prinde bine și un sprijin din exterior. I-am înfruntat privirea. Vreau să-ți înapoiez lănțișorul.

Ne-am privit scurt. Între noi s-a purtat un dialog încăpățânat, pentru care Sawyer nu părea să mai aibă energie.

— Indiferent ce aş spune, tu tot cum te taie capul o să faci, nu? a clătinat ea din cap.

Am încuviințat, rânjind, și m-am ridicat, în timp ce ea îmi trimitea adresa pe telefon. Din câteva mișcări, am despachetat cumpărăturile și mi-am pus geanta pe umăr. Înainte să plec, am luat pătura din petice multicolore pe care mi-o dăruise bunica la plecarea la facultate și am așezat-o peste umerii lui Sawyer.

Și-a tras nasul cu putere, dar nu s-a ferit.

Firește că era vorba despre un cămin al unei organizații studențești, compuse cu predilecție din atleți lăudaroși. Nu că Sawyer ar fi fost capabilă să-și petreacă timpul cu un tip care să arate normal, și nu de parcă m-ar fi putut strivi cu o singură mână.

De la distanță mi-am dat seama că pregătirile pentru petrecere erau în toi. Am descoperit niște tipi care scoteau niște butoaie de bere din portbagajul unei camionete, în timp ce alții alergau de la ieșirea din clădire spre ei, pentru a completa lanțul uman.

Allie și cu mine mai fusesem aici, cu câteva luni în urmă. Atunci, îi permisesem unui tip să ne convingă să venim la o petrecere. Ori era clădirea organizației Alfa-Beta-ceva, ori a Tribut-Mai-altceva. Nu aveam nici cea mai mică idee, dar fațada veche, frumoasă a clădirii mi se părea foarte cunoscută.

Mi-am îndreptat spatele și m-am îndreptat spre clădirea organizației. Nu-mă-interesează-numele, am depășit tipii cu butoiul de bere, am ajuns la scară. Nu le-am dat nicio atenție celor care căscau ochii la mine, sperând ca nimeni să nu mă întrebe ce căutam acolo. Băieții din organizație erau cunoscuți că încercau mereu să agațe. În seara asta, eram doar una dintre „victimele” lor. Sub acoperire, firește.

Am aruncat o privire la telefon.

Primul etaj, a treia cameră pe stânga.

Floare la ureche.

Am urcat pe scări, trecând de câteva diplome de absolvire înrămate. Treptele erau din lemn închis la culoare, și pe drumul până sus am dat peste un tip din care nu am văzut decât picioarele.

Ajunsă la primul etaj, am urmat descrierea drumului, pe care mi-o trimisese Sawyer pe telefon, și am alergat de-a lungul coridorului, până când m-am oprit în fața ușii de la camera în care presupuneam că locuiește tipul. Pielea a început să mă furnice. Adrenalina îmi vâjâia în vene, și fiecare fibră a corpului meu știa că făceam ceva interzis.

Asta avea să funcționeze excelent în următoarea mea povestire.

Mă simțeam cu adevărat aventurieră când am pus mâna pe clanța rece. Lucram sub acoperire, o agentă misterioasă...

... și vizibilă. Din păcate.

— Salut, a răsunat o voce profundă pe coridor.

Rahat.

Am încremenit. Căldura se lupta să mi se înfășoare în jurul gâtului, dar i-am interzis corpului să se înroșească. Am adoptat o postură nonșalantă și mi-am trecut o mână prin păr cu un gest (speram) seducător. Mi-am tras însă o șuviță care se blocase în breteaua poșetei, iar expresia mea a devenit grimasă.

— Salut, am răspuns.

L-am privit pe tipul care se sprijinea de cadrul ușii, cu brațele încrucișate la pieptul lat. Avea ochi frumoși, într-o nuanță de verde deschis, încadrați de gene deschise la culoare. Părul îi cădea în onduleuri pe frunte, iar, când mi-a remarcat privirea, și-a scuturat capul într-un gest de care sunt capabili doar bărbații cu un păr de lungime medie.

— Ce cauți aici? a întrebat.

– Am venit să... La naiba! Sawyer îmi spusese numele tipului, însă nu mi-l aminteam nici în ruptul capului. Să vorbesc cu...

Tipul a început să clipească des, vizibil iritat.

Am căutat cu disperare un nume de alint.

– Cu frumușelul care locuiește aici. Ne-am întâlnit săptămâna trecută, la cursul doamnei profesor Lambert. M-a lovit în alergare și mi s-au împrăștiat toate lucrurile pe podea. A fost ca în filme.

I-au tresărit colțurile gurii și s-a apropiat încet de mine. Am făcut automat un pas înapoi, iar mâna mi-a alunecat de pe clanță și a rămas suspendată.

– Eu sunt Brix, a spus tipul, întinzându-mi mâna.

Am simțit cum mi se conectează două fire din subconștient. Îl cunoșteam de undeva.

Ah, *acel* idiot.

Era tipul care, acum câteva luni, o îmbătase pe Allie până ce ajunsese să danseze pe masă.

Speram ca el să nu mă recunoască.

– Cred că e momentul în care îmi spui și tu numele tău, a șoptit Brix.

Bingo! Nu avea idee cine sunt.

– Chelsea, am spus primul nume care mi-a venit în minte.

– Mă bucur să te cunosc, Chelsea. Brix a zâmbit pe jumătate și m-a privit de sus până jos, cu toate că eram încă ambalată în haina mea groasă. *Frumușelul* tău, a accentuat el cuvântul, cu amuzament în voce, nu este încă acasă, și, de obicei, își încuie camera. Dar sunt convins că se va bucura să te găsească aici. Îți ofer cu plăcere ceva de băut.

Nu prea mi-a rămas de ales decât să îl urmez pe Brix. M-a condus în bucătărie și mi-a turnat un pahar de plastic cu Bowle¹ de la frigider.

---

¹ Cocktail rece, aromat, pe bază de vin alb. (n.tr.)

Am ciocnit cu Brix, care își deschisese o bere. Apoi, m-a condus spre o canapea de piele care se afla în mijlocul camerei comune. Mi-am dat jos haina, am rulat-o laolaltă cu fularul și cu bareta poșetei și mi le-am așezat la picioare. În jurul nostru se strânseseră deja câțiva tipi care păreau să facă parte din frăție. O instalație imensă fusese adusă înăuntru și conectată și, la scurtă vreme, întreaga clădire s-a cutremurat de ritmul basului.

Am luat o gură de Bowle și mi s-a părut delicios. Avea gust de gheață fructată, cu o notă de vanilie.

– Bun, nu-i așa? a întrebat Brix, de lângă mine, sprijinindu-și brațul de spătarul canapelei.

Am dat din cap energic.

– Ce conține?

– Rețeta secretă a bunicii, a răspuns el, conspirativ.

Am râs și am mai luat o înghițitură. Slăbiciunea mea pentru înghețată se transformase într-un obstacol în calea misiunii mele – cocktailul avea gust de milkshake cu maracuja și esență divină. Nu intenționasem să golesc paharul, dar s-a întâmplat parcă de la sine, în timp ce îl îndemnam pe Brix să vorbească, fiindcă nu voiam să mai torn și alte minciuni, care m-ar fi dat de gol, într-un târziu.

Mi-a povestit despre antrenamente – juca baschet – iar eu i-am cerut detalii. Când am privit din nou în jur, petrecerea era în toi, iar camera comună a frăției se umpluse. Brix a remarcat că paharul meu era gol, așa că s-a ridicat și și-a croit drum prin mulțime spre bucătărie, ca să mi-l umple iar.

Acum era șansa mea.

Mi-am înșfăcat lucrurile și m-am ridicat. Totul se învârtea cu mine. M-am sprijinit cu o mână de spătarul canapelei și am așteptat să se oprească. Cu cât este mai dulce alcoolul, cu atât mai precauți trebuie să fim – iată o regulă pe care o încălcăm, și nu pentru prima dată, pe propria piele.

M-am strecurat pe ringul de dans provizoriu, îndreptându-mă spre scară. Pe ușa continua să pătrundă un flux constant de persoane. Aerul era încărcat, sufocant și mirosea a iarbă.

Minunat.

Am urcat scările, ținându-mă bine de balustradă. Treptele rămase în urmă se clătinau amenințător, și aveam nevoie de toată puterea de concentrare pentru a-mi păstra mintea limpede. Odată ajunsă la etaj, nimănui nu i-a mai păsat de prezența mea. Am văzut un cuplu lipit de perete, gata să-și intre reciproc în chiloți. În pas alergător, am ajuns la a treia ușa de pe partea stângă și am apăsat pe clanță. Cu o mișcare iute, m-am strecurat prin crăpătura îngustă și am închis ușa în urma mea.

Cu respirația tăiată, m-am uitat în jur. Când putut respira din nou normal, m-a izbit mirosul de dezinfectant cu lămâie.

Voiam să o *ucid* pe Sawyer.

Mâna mea a găsit întrerupătorul din dreapta ușii, după câteva încercări. Am aprins lumina și mi-a venit să lovesc cu piciorul în podea, de furie.

Sawyer mă trimisese direct în baia de la primul etaj. Înceată mai era!

Mi-am pescuit telefonul din buzunar, însă ușa din spatele meu s-a deschis brusc. Am fost nevoită să mă arunc în față, ca să o evit. M-am întors. În cadrul ușii se afla Brix, care mă fulgera cu privirea.

— Ai găsit ce căutai? a întrebat, privind în jur cu un interes prefăcut.

— Păi...

— Nu te cheamă Chelsea, nu-i așa? a întrebat el, impasibil, strângând ușa până când i s-au albit articulațiile.

— Nu, am răspuns, cu o voce stinsă, și am continuat să mă gândesc la o porțiță de scăpare. Gândeam mult mai lent, din cauza consumului de alcool.

– M-am săturat de voi, nenorociții din Beta, care ne spionați mereu, a scrâșnit Brix.

Am clipit des, perplexă.

– Ce?

A pufnit disprețuitor.

– Te rog frumos! Treaba cu hârtia igienică? Te-am văzut la ușă și am știut imediat cine ești. Dar să ai tupeul să te strecuri din nou aici, sus, depășește orice închipuire!

– Am venit aici pentru o prietenă, am spus repede, ridicând mâinile să mă apăr. Și-a uitat lăntișorul și am vrut să-l recuperez pentru ea, fiind vorba despre o bijuterie de familie. Iată. Acesta este adevărul trist și cât se poate de plictisitor privind prezența mea în această baie.

– Sigur că da, așa este. Iar eu sunt Iepurașul de Paști.

În următoarea clipă, a manevrat cheia în broască, a trântit ușa și a încuiat-o. Pe dinafară.

– Hei! Am țâșnit spre ușă și am început să zgâlțâi clanța. Brix! Deschide ușa asta imediat!

I-am auzit râsetul de dincolo de lemnul dintre noi.

– Peste cadavrul meu, *Chelsea*. Poți pleca numai după ce se termină petrecerea și nu mai ai unde să-ți bagi nasul. Pașii i s-au îndepărtat de ușă, răsunând apoi pe casa scării.

Am apucat din nou clanța și am zgâlțâit-o cu putere. Ușa era tot încuiată. Nenorocitul din frăție într-adevăr mă încuiase în baie.

Nu era posibil.

Un chicotit isteric mi s-a desprins din gât, însă am încercat să nu intru în panică. Numai așa aveam o șansă să ies cu bine din situația asta.

Am privit în jurul meu, înregistrând tot ce vedeam. În colțul îndepărtat se afla o cadă mare, iar pe marginea ei,

numeroase flacoane cu gel de duș. De cealaltă parte erau două chiuvete. Deasupra fuseseră montate dulăpioare cu oglindă. M-am îndreptat repede spre ele și am deschis ușile. Printre prezervative, aparate de ras, loțiuni și alte câteva articole de igienă personală nu am văzut nimic util. Sperasem să găsesc o pilă de unghii sau o agrafă de păr, pentru a putea sparge încuietoarea – fusese printre primele lucruri învățate în atelierul tatălui meu. Din păcate, nici în poșetă nu aveam nimic bun: doar cheia, mobilul și o carte pe care uitasem să o scot înainte să plec.

Ultima cale de scăpare era pe fereastra aflată între cadă și toaletă. Am alergat să o deschid. Mi-am vârât capul prin ea și am privit în jos. Stomacul mi s-a strâns brusc. Departe, foarte departe, se afla un șir de tomberoane, dincolo de ele, o alee îngustă, pietruită, și abia apoi peluza. Nu aș fi putut supraviețui.

Nu aveam suficient tupeu să sar.

Cu un oftat frustrat, m-am așezat pe capacul toaletei, mi-am îngropat fața în mâini și mi-am simțit obrajii în flăcări. Mă afundasem până la genunchi în nisip mișcător și nu aveam nicio idee cum să scap.

În cele din urmă, am scos mobilul din poșetă. Primisem un SMS de la Sawyer.

Sorry. A treia ușă la dreapta. Nu la stânga.

Mi-aș fi dorit să mă lovesc cu capul de cadă și să-i scriu că era prea târziu, mulțumesc frumos. Dar m-am resemnat doar să privesc mobilul, rotindu-l între degete. Am dat peste o porțiune a carcasei înflorate în care se crease o crăpătură. Marginea mi-a tăiat degetele mari și am inspirat brusc.

Am decis să o sun pe Allie. Din păcate, nu îmi rămăsese altă soluție, dacă nu voiam să îmi petrec aici restul nopții. Am apăsat tasta din meniul Favorite și am dus mobilul la ureche.

– Alo? În fundal se auzea zumzet de voci, dublat de zăngănitul veselei.

- Salut, Allie. Am nevoie de ajutor.
- Ce s-a întâmplat? a întrebat ea imediat.
- Sunt într-un mare rahat.

A inspirat adânc.

- Nu mă speria, Dawn.
- Nu e grav, serios. M-a încuiat cineva și...

A chițăit, alarmată.

- Poftim? Te-a încuiat cineva?
- Este Dawn? s-a auzit vocea lui Spencer, în fundal.

M-am încruntat.

– A intrat într-o încurcătură, Spence. Cred că...
Allie a scos un țipăt scurt, apoi vocea i s-a stins.

- Unde dracu' ești? a urlat Spencer în receptor.

M-am apucat cu degetul arătător și cu cel mare de rădăcina nasului și m-am calmat. Spencer era ultima persoană care îmi doream să mă scape de aici.

– Dawn, ne sperii. Spune-mi unde ești, a spus el, nerăbdător.

– Nu trebuie să vă faceți griji. Sunt bine. Sunt într-o clădire a unei frății, în care Allie și cu mine am fost la o petrecere, semestrul trecut. Aici e un tip care m-a luat drept spioană a unei frății, Beta-ceva, și...

- Rămâi pe loc. Vin imediat.

Am auzit un foșnet, apoi pe Spencer și pe Kaden discutând în fundal.

- Dawn, mai ești acolo? Allie revenise pe recepție.

– Da. Vine vreunul dintre voi încoace? am întrebat, cu vocea stinsă.

– Spencer s-a dus să își ia haina. Eu trebuie să-mi găsesc geanta și...

– Nu! Nu trebuie să lași totul bată. Ajunge dacă vine unul dintre noi. Te rog să nu faci mare tam-tam pe tema asta, am spus eu, repede.

– Dar eu nu mă simt OK să te știu cu niște indivizi dubioși în casa aceea, a spus Allie.

– Allie, pe bune. Nu te mai gândi. Stau pe capacul unei toalete și sunt mai în siguranță decât ai fost tu ultima dată. Te rog să nu îi alertezi pe ceilalți, am spus. Era suficient că mă făceam de râs în fața lui Spencer. Nu mai trebuia să își strice și Allie petrecerea, doar pentru că eram eu o agentă sub acoperire ratată.

A urmat o pauză scurtă.

– Ești sigură?

– Firește. Spune-i lui Spencer că îi trimit un mesaj cu camera în care am fost blocată.

A mai durat două minute să o conving că nu eram în pericol de moarte.

După ce am clarificat situația, pe de o parte m-am simțit ușurată, dar, pe de cealaltă, eram stresată, pentru că Spencer venea să mă ia. Îl evitasem toată săptămâna și nu fusesem în stare să-l privesc în ochi fără să mă gândesc la ce îmi trecuse prin cap la duș.

Ca să mă liniștesc, am scos cartea din poșetă și am deschis-o la ultimul capitol. Dar nu reușeam să mă concentrez. La fiecare zgomot dinspre coridor mi se aprindeau speranța că va veni cineva să îmi dea drumul, dar și teama că mi-ar putea face cineva ceva mai rău decât să mă blocheze aici.

Nu eram sigură cât timp a trecut până când clanța s-a zgâlțâit cu zgomot. Aproape că am alunecat de pe capacul toaletei, atât de tare m-am speriat. Am închis cartea și am vârât-o în grabă în poșetă.

– Dawn?

– Spence? Am fugit spre ușă și mi-am apăsat palmele pe ea. Inima îmi bătea cu putere.

– Nu văd nicio cheie, s-a auzit înfundat vocea lui, de cealaltă parte.

La naiba.

– Nenorocitul acela de Brix o fi luat-o cu el când m-a încuiat.

– Îl omor pe idiot, a fost răspunsul lui.

Pașii lui s-au îndepărtat. M-am lovit cu fruntea de ușă. Aș fi vrut să mă mai izbesc de câteva ori. Nu au trecut însă nici cinci minute până am auzit pași alergând pe coridor.

– Dacă mai ești lângă ușă, dă-te înapoi, a spus Spencer.

Am făcut ce mi-a spus. După o clipă, ușa a scos un clic și a pendulat în față. Spencer a apărut în cadrul ei, iar eu am fost cuprinsă de ușurare.

– Ești ce mai tare. Mulțumesc mult, i-am spus repede. Am rezistat impulsului de a-i sări de gât.

– Cu siguranță, vreau să aud povestea asta, a spus el, sec. Era roșu în obraji și avea o privire întunecată. M-am întrebat dacă fusese nevoit să-l pocnească pe Brix ca să obțină cheia.

Privirea mea i-a trecut peste umeri, peste brațe și peste mâini.

Nu mâinile mele îmi mângâiau pielea, ci niște mâini aspre, de bărbat.

Nu! Am închis repede cutia aceea din mintea mea. După ce fusesem consecventă întreaga săptămână și îmi interzisesem asemenea gânduri, nu aveam de gând să cedez doar pentru că-și suflecaser mânecile și că îi puteam privi brațele și mâinile pe săturate.

Mi-am ferit privirea.

– Trebuie să mă mai ocup de ceva, am spus repede, privind oriunde, numai în ochii lui nu. Mulțumesc că m-ai scos de aici. Dar i-am promis lui Sawyer că voi lua ceva uitat de ea aici, și de aceea trebuie să mai rămân.

– Și crezi că te las singură aici? a spus el, uimit. Nici nu se pune problema, Dawn.

Mi-am privit picioarele, continuând să îi evit privirea. Și totuși, am simțit când a făcut un pas mare spre mine. Nu aveam nevoie să văd ca să știu. Am simțit. Toți senzorii mei erau îndreptați spre el, și îmi detestam corpul pentru asta. Nenorocita de fantasmă, nenorocitul de duș, nenorocitul de Spencer, cu mâinile lui mari și frumoase, și cu... Ahhh!

– Sawyer și-a pierdut lăntișorul aici. Nu am idee în care dintre camere, am spus tare, ca să-mi acopăr gândurile, și am privit fără sens de la o ușă la cealaltă. Dar trebuie să fie undeva.

– Bine. Te ajut, a spus el.

– OK. Mulțumesc. Doamne, nu se putea mai dificil de-atât.

Fără să mă întorc spre el, am deschis ușa de vizavi de baie. Era camera în care se aflase Brix când mă demascase. M-am strecurat înăuntru și am aprins lumina. Spencer m-a urmat și a închis ușa în urma lui, fără zgomot.

– Ce idiot fură bijuteriile unei fete? am întrebat eu, privind prin cameră. În aer plutea un miros combinat de sudoare și loțiune după ras, iar eu m-am uitat la posterul cu jucători de baseball înrămat pe un perete.

– Cineva care vrea să mai facă un bănuț pe lângă bursa de studiu și care vinde ce fură, a răspuns Spencer din spatele meu.

Respirația lui mi-a gădilat ceafa, și am simțit cum mi se înfioară pielea brațelor. Am vrut să fac imediat un pas în față, dar el m-a prins de mână și m-a rotit spre el, într-o singură mișcare.

– De ce mă eviți? m-a întrebat el.

A trebuit să închid ochii. Mâna lui s-a lăsat grea pe brațul meu, iar corpul lui degaja o așa căldură, încât mi s-au înmuiat genunchii. Nu puteam face nimic și mă simțeam complet neajutorată.

– Ce ai? Vocea lui se încălzise puțin și îmi crea emoții ciudate în stomac.

Încetșor, foarte încetșor, mâna lui mi-a ajuns pe antebraț. Ca în fantezia mea, pielea a început să mă înțepe și temperatura mi-a crescut. Nu am reușit decât să clatin din cap. Cum era posibil ca o atingere atât de simplă să mă zguduie așa? Însemna asta că mă simțeam atrasă de el de luni bune? Era din cauză că încercase să mă convingă să ies cu el? Că și el tânjea după apropiere fizică? Sau era numai vina alcoolului că mă simțeam atât de slăbită în preajma lui Spencer?

– Uită-te la mine, Dawn.

Mi-a slăbit rezistența și am simțit că zidurile pe care le înălțasem se crapă încet, dar sigur. Am deschis puțin ochii, deși știam că era foarte periculos.

La naiba cu situația și cu momentul ăsta! Totul era aiurea și devenise deja supraréalist.

Spencer era atât de aproape de mine că mi s-a uscat gâtul. Îi puteam număra genele negre și dese, sau cei câțiva pistrui de pe nas. Acum, că știam că apărarea mea era la pământ, l-am privit cu mai multă atenție.

– Ai nasul strâmb, am șoptit. Vocea mi s-a pierdut în spațiul extrem de redus dintre noi.

Colțurile gurii sale s-au ridicat încet. Și-a răsucit o șuviță din părul meu în jurul degetului.

– Ai părul castaniu-roșcat.

– Credeam că îți place, am murmurat eu, de parcă îmi pierdusem mințile, și m-am uitat, fascinată, la șuvița pe care o răsucea. De obicei, se juca mereu cu pixuri sau cu alte obiecte. Astăzi, mâinile lui erau ocupate cu mine.

– Nu doar asta.

L-am apucat de tivul cămășii pentru a-mi păstra mintea limpede. Spencer a oftat încet. S-a apropiat și mai mult, până când fețele noastre au ajuns la nici o palmă distanță una de cealaltă.

– Dawn... Mi-a șoptit numele, de parcă ar fi îndurat chinuri căroră numai eu le puteam pune capăt. Îmi este foarte greu să nu te sărut când te uiți la mine așa.

Așa simțeam și eu. Aerul dintre noi s-a condensat, până când am simțit că nu mai pot respira. Dacă gurile noastre nu se atingeau curând, lumea avea să se sfârșească. Pământul urma să se dizolve. Aveam să mor. Nu voiam asta, și se părea că nici Spencer. A lăsat capul în jos chiar când m-am ridicat eu în vârful picioarelor.

Și-a lipit gura de a mea și m-am topit pe loc. Buzele lui erau ferme și calde, moi, grijulii. Mi-am înfipt mâinile în cămașa lui și l-am tras spre mine. Căldura din piept mi s-a răspândit în toate direcțiile.

Spencer m-a înconjurat cu brațul. Gura lui s-a desprins scurt de a mea, iar Spencer a respirat. În secunda următoare, mă săruta din nou.

Mă simțeam atât de bine! Mi-am deschis buzele pentru el, iar limba lui a atins-o pe a mea. Am oftat și...

...el m-a împins brusc.

M-a privit fără să creadă, cu ambele brațe întinse în fața lui.

– Îți bați joc de mine, Dawn.

– Ce? am întrebat, încă amețită de sărutul extraordinar.

Spencer mi-a dat drumul umerilor și a făcut un pas în spate. Apoi, a râs scurt, cu amărăciune.

– Ești beată. Te-ai îmbătat. Și-a trecut mâinile prin păr și le-a dus la ceafă.

– Nu tocmai. Am băut doar... niște Bowle, am spus, încetișor.

Se părea că nu fusesem prea convingătoare, pentru că Spencer s-a răsucit pe călcâie și a făcut câțiva pași prin cameră. A lăsat brațele în jos, strângând pumnii.

– Spence...

– La naiba! A lovit cu furie coșul cu haine murdare al lui Brix, care s-a răsturnat.

Mi-am ținut respirația și mi-am înconjurat trupul cu brațele, ca să nu tremur. Nu îl mai văzusem niciodată furios.

S-a întors spre mine, și, pentru o vreme, m-a privit doar. În spatele privirii lui dure îi intuiam tulburarea. A deschis gura ceva, dar s-a răzgândit. A înghițit în sec și a privit în pământ.

– Nu așa.

Mi se învârtea capul. Totul se încâlcea, îmi era neobișnuit de cald, iar capul începea să îmi pulseze. Mi-am atins buzele cu degetele. Mă înțepau. Mi-am strâns mâna în pumn. Cum am putut permite să se întâmple asta?

– Îmi pare rău, am șoptit.

Am văzut cum i se încordează umerii. Se părea că spusese din nou ceva greșit.

– Sunt un nenorocit de lapsus, am mormăit.

Spencer m-a privit de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

– Lapsus? a întrebat el, iritat.

– Este termenul latin pentru „greșeală”. Tata îl folosește mereu. Dar, pentru el, e un soi de înjurătură.

Asta i-a mai îndulcit privirea.

– Eu cred că sună ca un animaluț cu urechi lungi și clăpăuge.

Am zâmbit vag, deși îmi venea să plâng. Spencer mi-a întors o privire, care a părut să dureze ore. Ne-am privit așa până când nu am mai putut suporta liniștea și am făcut un pas în direcția lui.

– Îmi pare rău. Nu știam ce altceva să spun, dacă el nu făcea decât să mă privească mai departe așa.

A dat din cap lent, a mai inspirat o dată adânc, și apoi ceva s-a schimbat în privirea lui. Știam ce se petrece. Își ascundea sentimentele în spatele unei măști nonșalante. În priviri i-a revenit scânteia amuzată.

– Și mie, lapsus mic. Și-a frecat ceafa. Și pentru că am strigat la tine. Pentru asta îmi pare ceva mai rău decât că am răsturnat rufele murdare.

– Asta putem rezolva repede, am mormăit, și m-am aplecat să strâng hainele lui Brix și să le pun înapoi în coș.

Spencer mi s-a alăturat și a luat câteva haine de pe jos.

– Recunoaște că ți-a plăcut izbucnirea mea de furie.

Am chicotit, recunoscătoare fiindcă încerca să ne ridice iar moralul – chiar dacă doar ne prefăceam.

– Ai fost foarte masculin.

– Asta înseamnă că sex appeal-ul meu a mai crescut în ochii tăi?

– Mi-a fost teamă să nu-ți fi rupt un picior.

– Am picioare din oțel.

– Și nasul tău tot din oțel este?

– Nasul meu este singura slăbiciune a corpului meu. Nu e de mirare că atrage mai multă atenție.

Am scos un hohot de râs atât de ușurat, încât a părut aproape un suhiț. Așadar, totul mergea înainte. Noi mergeam înainte. Totul avea să fie bine.

Dacă îmi repetam asta de suficiente ori, ajungeam să o și cred.

Am luat alt tricou al lui Brix și am descoperit ceva auriu pe covor, sub el. L-am luat cu mare grijă.

– Ia uite, am spus și am lăsat lăntișorul să-mi atârne din pumn. Nu înțeleg.

Medalionul scânteia în lumina aplicei. Eram convinsă că nu mai văzusem niciodată lăntișorul la Sawyer. Cu mare grijă, l-am răsucit și am cercetat spatele auriu. Am văzut două inițiale caligrafiate.

E. D. D de la Dixon?

– Este al lui Sawyer?

Am încuviințat lent.

– Așa cred. A spus că e un medalion. Așadar, misiunea noastră s-a încheiat.

– A fost surprinzător de simplu, a spus Spencer. Suntem niște superagenți.

Am pufnit.

– De fapt, piciorul tău a făcut toată treaba.

Nu a zâmbit, iar mișcările i-au părut obosite în timp ce aduna hainele murdare în coș. S-a ridicat și a vârat monstrul metalic înapoi la locul său.

– Hai s-o tăiem de aici. Nu vreau să-i vină și alte idei lui Brix al tău.

Mi-a întins mâna. Am apucat-o și i-am permis să mă ajute. Cu un nod în stomac, mi-am dat seama că acum el era cel care îmi evita privirea.

Capitolul 6

Toată povestea cu Brix și cu lăntșorul a părut s-o afecteze pe Sawyer alte câteva zile. Petrecea mai mult timp în cameră, iar, uneori, când ajungeam eu, o surprindeam la fereastră, privind în gol. Absentă când o cocoloșeam, reacționa negativ și la încercările de înveselire. După câteva zile, am renunțat să o mai conving să vorbească, și m-am mulțumit să îi ofer ciocolată. Nici asta nu avea efect.

Aproape că renunțasem când, într-o după-amiază, a ajuns în cameră, și-a aruncat rucsacul într-un colț și s-a postat în fața mea, cu brațele pe lângă corp. Am privit-o întrebător. S-a aplecat brusc și m-a prins de păr. Prea uluită să pot reacționa, m-am holbat la ea.

A spus, fără nicio introducere:

– Am nevoie de un model pentru un curs de fotografie. Ai chef?

Așa m-am trezit pe o bancă din parcul aflat în mijlocul campusului, în timp ce Sawyer ținea un aparat imens sub nas și îmi cerea să par furioasă. Sawyer studia fotografia și trebuia să realizeze portrete care să sugereze diverse emoții, pentru un curs. De aici, și indicațiile prețioase pe care mi le tot dădea de vreo oră.

– Te rog să pari că ai avea o lăcustă în gură.

Am strâmbat din nas.

– Greșos.

A mai făcut o fotografie și câteva clicuri din aparat.

– Întocmai, greșos. Dar nu trebuie să arăți de parcă ai fi mâncat ceva scârbos, ci foarte supărată. A lăsat aparatul jos, pentru o clipă, și s-a încruntat furioasă. Așa, vezi?

Am încercat. Sincer. Mi-am obligat fruntea să se încrunte, dar nu a funcționat. Numai bretonul mi s-a mișcat dintr-o parte în alta.

Sawyer a oftat.

– Atunci, să trecem peste asta. Acum, poartă-te ca o nebună.

Am făcut o grimasă, iar clicul aparatului mi s-a părut ca o pală de vânt puternică.

– Nu e rău. Uită-te cruciș și râzi fără sens.

Am făcut ce îmi spunea, deși mă simțeam ca o idioată. Iar când au trecut câteva persoane pe lângă noi, am simțit cum mi se înfierbântă obrazii.

– Acum, trebuie să pari prinsă într-un vis erotic.

Am ridicat o sprânceană.

– Asta face parte din temă? Să par prinsă într-un vis erotic?

– *Emoțiile* reprezintă tema proiectului meu. Am putut să le aleg chiar eu, mi-a răspuns Sawyer, făcând câteva poze cu mine, cât căscam gura. Cu siguranță, erau niște imagini foarte atrăgătoare. Poate că ar fi trebuit să mă gândesc mai bine la fotografia mea de profil.

Colega mea de apartament s-a așezat în genunchi și a răsucit o rotiță a aparatului foto.

– Închide gura nițel. Acum gândește-te, nici nu știi, la actorul tău preferat, zburdând dezbrăcat pe o pajiște — sau așa ceva.

– Poate fi și Harry Styles? am întrebat, plină de speranță, și mi-am imaginat cântărețul favorit. Tipul avea stil, cu aspectul lui de star rock, părând totuși abordabil.

Există fete cărora nu li se par atrăgători băieții care poartă blugi strâmți, însă eu nu îmi puteam imagina nimic mai erotic decât pe Harry într-o pereche neagră.

– Minunat, Dawn. Extraordinar, a spus Sawyer. A făcut o scurtă pauză, s-a apropiat de mine și a scos un pieptene din buzunarul de la spate al pantalonilor, pe care îl folosisese înainte să-mi aranjeze coafura. A apucat partea de jos a părului meu și a aranjat cât a putut.

M-a măsurat, mulțumită, și a făcut câțiva pași în spate.

– Acum, ne întoarcem la fraierul tău în pantaloni strâmți.

Mi s-au înroșit obraji de furie.

– Tocmai l-ai numit pe Harry Styles „fraier” în prezența mea? Voiam să sar în picioare și să arunc cu iarbă în ea, în lipsa unui obiect mai dur, dar ea a ridicat o mână și a făcut un gest care mă îndemna să mă așez din nou.

– Așa! Te descurci de minune!

Am sărit în picioare și am ridicat o mână în direcția obiectivului, în timp ce Sawyer apăsa continuu pe declanșator. Mă fotografia fără să îi pese în ce direcție mergea. Nu mai conta nimic, câtă vreme prindea poza perfectă. Ar fi fost o paparazzo excelentă.

– Te descurci minunat, Dawn! Nebunie și furie laolaltă, uau. Iar acum, să revenim la privirea cu lăcusta. A rânjit.

Am făcut un pas în față, Sawyer s-a dat în spate și s-a împiedicat în propriile picioare, aterizând cu fundul în iarbă. Din păcate, îmi luasem prea mult avânt și aproape am căzut peste ea. Abia am reușit să mă răsucesc în cădere și am ajuns cu fața în iarba moale și udă.

Sawyer nu s-a mai putut abține. Cred că a fost prima dată când am auzit-o râzând.

Am mârâit de durere și m-am rostogolit cu stângăcie. Aveam gura plină de iarbă și am scuipat firele pe jos.

– Plănuiam să ajung și la furie, a chicotit Sawyer.

După ce am eliminat și ultimul fir de iarbă de pe limbă, am lăsat capul într-o parte. Sawyer se ținea de burtă cu ambele mâini.

– Nu am mai râs așa de multă vreme.

– Mă bucur că te amuză să mă vezi păscând.

Am rămas pentru o vreme așa, rânjind una lângă cealaltă și holbându-ne la cer. Nu aș fi crezut posibil să o văd pe Sawyer atât de lipsită de griji. Cu trei minute înainte, nu o auzisem niciodată răsând.

Din colțul ochiului, am văzut cum mâna i s-a îndreptat automat spre medalionul din decolteu, iar degetele i s-au închis în jurul lui. Aș fi vrut să întreb de unde îl primise și ce se întâmplase cu mama ei, dar știam că aș fi mers prea departe. Încă nu ajunseseam în punctul ăsta al relației noastre de colege-poate-uneori-câteodată-prietene-vagi.

– Mersi, Dawn, a murmurat Sawyer, dintr-odată, cu privirea încă îndreptată în sus. Nu era cazul să-mi explice la ce se gândea.

– Cu drag.

Am tăcut o vreme. Brusc, Sawyer a tras de bareta lată de care îi atârna camera în jurul gâtului, și a verificat dacă totul era intact. A apăsat pe un triunghi mic, verde, iar chipul meu roșu a apărut pe ecran.

– Ia uite, drăcușor al focului. Cine ar fi crezut că poți arăta atât de fioros?

– Arăt caraghios, am mormăit.

– Arăți exact cum ar trebui să arăți. Să nu te aștepti să îți spun că ești frumoasă sau să cred că aștepti să auzi așa ceva. Detest fetele care vânează complimente și nu mi se pare că ai avea nevoie. A trecut prin celelalte fotografii,

în timp ce eu îmi dădeam seama că tocmai îmi făcuse, de fapt, un compliment.

Povestea lui Grover și a lui Chelsea era aproape gata. Se certaseră îngrozitor și trebuia să îmi dau seama cum s-ar fi putut împăca. Le trimisesem un e-mail de testare cititoarelor mele, pe care le cunoscusem pe forumul unde îmi postasem prima participare la un concurs de scriere, și ambele îmi promisese ră deja că își vor rezerva timp pentru a parcurge textul.

De obicei, îmi place mult să scriu ultimele scene dintr-o poveste. Toate firele încâlcite înainte se descâlcesc și se țes frumos, într-un punct în care mă bucur să las personajele s-o apuce pe drumul lor. Chiar dacă nu cred în finaluri fericite, în viața reală, în ficțiune mi s-au părut mereu o idee bună. Nu și astăzi.

Nu știam ce se petrece, dar ceva nu funcționa. Nu îmi găseam cuvintele potrivite și mă simțeam complet blocată. Scriam, scriam, apoi ștergeam totul și o luam de la capăt. Trăiam o senzație dubioasă, nemaîncercată. În același timp, simțeam o presiune imensă, pentru că eram atât de aproape de final. Cititoarele lui D. Lily așteptau continuarea, iar eu doream să le-o livrez imediat.

Mi-am ciufulit părul, mi-am sprijinit bărbia în mâini și m-am uitat lung la cursorul care clipea.

– Ce complotezi acolo? am auzit brusc din partea cealaltă a camerei.

M-am adunat repede.

– Nimic. Doar că nu reușesc să avansez.

– La ce lucrezi?

– La un eseu pentru... cursul doamnei profesoare Lambert. Am decis să îl scriu singură, fără referințe.

Când am ridicat capul, am descoperit că Sawyer mă cerceta din priviri.

– Pari să ai îndoieli foarte mari, dacă ești atât de frustrată de un eseu.

– Îhî, am îngânat, și m-am uitat din nou la ecran.

– Scrii multe eseuri, a continuat Sawyer.

Mi-am privit din nou ecranul.

– Îhî.

– Uneori, când stai în fața laptopului, te înroșești. Am remarcat asta deseori.

Am ridicat din nou privirea.

– Da?

Sawyer ședea pe un scaun, la fereastră, cu laptopul în poală. Părul ei blond platinat îi drapa un umăr, iar degetele i se jucau în șuvițe. Gestul părea visător, însă privirea ei era concentrată.

Mi s-au aprins obrazii.

Ochii ei scânteiau. Și-a închis laptopul și s-a ridicat brusc.

M-am încordat pe loc.

– Să nu cumva să te apropii, Sawyer Dixon, am amenințat-o eu.

Cu un zâmbet dulce, s-a apropiat periculos de jumătatea mea de cameră. Brusc, a făcut un pas în direcția mea și mi-a smuls laptopul.

Am țipat și am sărit în picioare.

– Dă-mi imediat laptopul înapoi, bestie! am strigat.

– *Cu o mișcare plină de avânt, a smuls materialul de pe trupul meu. Nasturii s-au rostogolit cu zgomot pe gresia rece. Ne-am împleticit prin baie, iar eu m-am agățat de cureaua lui Grover, a citit ea.*

Am apucat-o cu mâna de tricoul sfâșiat și am tras.

– Ascultă! Dă-mi-l înapoi!

– *Nu a cedat, iar eu am scos un mârâit frustrat. Grover a râs, cu obrazul lipit de gâtul meu, și m-a ajutat. Mâinile mele*

tremurau prea tare. Mai repede ca niciodată, ne-am tras unul pe celălalt, lăsând o dâră de haine pe podea, în urma noastră, a continuat.

Obrajii îmi ardeau. Am reușit să smulg laptopul din mâinile ei. Cu răsuflarea tăiată, m-am trântit înapoi pe pat și i-am închis clapeta. Apoi, mi-am trecut mâinile peste față.

– Ești o ticăloasă, Sawyer, am spus, furioasă.

Ea s-a așezat pe scaunul de la biroul meu și a încuviințat.

– Așa este. Dar nu am mai rezistat.

M-am încruntat.

– Ce?

– Faci mereu un secret cumplit din ce scrii, și spui mereu că te ocupi de eseuri, însă pe bune că nu cunosc niciun boboc care să trebuiască să scrie la fel de mult ca tine. Luminozitatea ecranului tău este redusă, iar fontul, minuscul, ceea ce mă făcea și mai curioasă. Studiezi Scrierea creativă. M-am gândit deja că scrii romane, nuvele, sau ceva de genul. Voiam doar să știu *ce anume* scrii. A existat și varianta fan fiction, însă ce scrii tu acolo, a rânjit ea, este mai mișto decât tot ce bănuiam. Cine aș fi crezut că o colegă de cameră atât de nevinovată ca tine, mereu bătoasă și niciodată preocupată de tipi, ar scrie literatură porno?

Nu puteam decât să o privesc cu gura căscată. Faptul că Sawyer era prima persoană din Woodshill care afla despre asta era, cu adevărat, cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla.

– Fabulos. Dă-i drumul, am spus, nepăsătoare, făcând un semn cu mâna.

– La ce?

– Amuză-te.

Era rândul lui Sawyer să se încrunte.

– De ce aş face-o?

Cândva, citisem cuiva o bucată din ce scriam. Lui Nate. El râsese tare, cu capul dat pe spate. Când și-a revenit, m-a mângâiat pe cap și m-a întrebat dacă voiam să public rahaturile alea.

După aceea, îmi alesesem un pseudonim. Râsul lui Nate și disprețul însoțitor mă făcuseră să hotărăsc că nu voi mai lăsa pe nimeni din apropierea mea să afle ce scriu.

Am fulgerat-o pe Sawyer cu o privire urâtă.

– Pentru că este exact așa cum spui. Scriu povestiri erotice și le public online. Ha, ha. Foarte amuzant. Dawn cea mică și amabilă, care nu a mai făcut sex de luni întregi și a renunțat să iasă în oraș, scrie literatură erotică. N-am auzit niciodată ceva mai amuzant, am continuat.

În ochi i s-a citit ceva asemănător cu aversiunea.

– Doamne, a murmurat. N-aș vrea să fiu în capul tău. Trebuie să fie un loc teribil.

Nu aveam un răspuns.

– Ești nebună de legat. Cred că este foarte cool să scrii. Dar dacă tu crezi că eu – *tocmai* eu – te-aș judeca pentru ceva de genul, atunci chiar nu mă mai stresez.

Am crezut că nu pricepusem bine.

Sawyer s-a întors cu spatele și a revenit în partea ei de încăpere. Acolo, și-a redeschis laptopul. Când am deschis gura să spun ceva, și-a vârât căștile în urechi, cu un gest demonstrativ. A dat muzica atât de tare, că o puteam auzi din celălalt capăt al camerei.

Capitolul 7

Woodhill Steakhouse era locul favorit de întâlnire al meu și al tatei. Drumul până acolo era totuși ceva mai lung decât până la restaurantele din centrul orașului, însă asta îl făcea și mai atrăgător.

Din exterior, clădirea de lemn părea părăsită, pustie, însă interiorul contrazicea prima impresie. Proprietarul făcuse mari eforturi să pregătească totul. Aspectul rustic era construit cu ajutorul coarnelor de cerb de deasupra tejghelei, al băncilor din lemn aspru și al becurilor care atârnau până jos, de frânghii. Totul avea un șarm plăcut. Pe lângă mâncarea delicioasă, priveliștea văii era deosebită. Pentru vizita lunară a tatei rezervam o masă lângă fereastra imensă, cu săptămâni înainte. Izolația nu era foarte bună, iar frigul ajungea la scaune, însă vedeai apa și tot ce o înconjura. Prietenilor mei le place să se plimbe prin natură, însă eu preferam să stau acolo ore întregi și să privesc, înfășurată într-una dintre păturile pe care Al, proprietarul, le lăsa mereu la dispoziția noastră.

Abia ce intrasem, că l-am descoperit pe tata. Ședea în locul nostru obișnuit și privea pe fereastră, la apă. Și astăzi purta salopeta lui gri închis, obișnuită. Mâinile bronzate i se sprijineau pe masă. Capul lui era ras, însă bărbia îi era acoperită de țepi care începuseră să încărunțească.

Am simțit un zâmbet acaparându-mi buzele, automat.

Tata și cu mine eram foarte apropiați. Mama mea biologică ne părăsise înainte să împlinesc doi ani. Nu aveam nicio amintire din perioada în care fuseserăm toți

trei, împreună, și nici despre cum arăta mama. Când eram mică, îmi trimitea din când în când vederi din Asia, unde locuia și lucra la o bancă, însă și asta încetase curând, cel mai probabil din cauza lipsei de încercări de apropiere din partea mea.

Aș minți să spun că nu îmi lipsise o relație apropiată cu o persoană de gen feminin, mai ales când ajunsesem la pubertate, și mai degrabă aș fi murit decât să îl întreb pe tata despre avantajele și dezavantajele tampoanelor. Cu toate astea, nu îmi lipsise nimic. Când prietenele mele ieșeau la cumpărături cu mamele lor sau mergeau la spa, eu îmi făceam temele în atelierul tatei și mă uitam la el și la colegii lui, cât lucrau. Pentru că eram încă mică, trebuiau să fie atenți să nu am unelte prin preajmă. Una dintre amintirile mele preferate din școala primară era cu ziua în care îmi dăruiseră o ladă de jucărie plină cu șurubelnițe roz.

Când l-am întrebat pe tata ce nu mersese între el și mama, mi-a răspuns că, uneori, nu e nevoie să nu funcționeze ceva între două persoane, și totuși să fie cea mai bună decizie pentru ambele persoane să se despartă, înainte să ca una dintre părți să aibă de suferit, din cauza celeilalte sau din cauza sa. Mi-a mai spus și că era sigur că exista cineva acolo care l-ar fi completat perfect și care l-ar fi făcut să se simtă mai bine. De când cu Nate, știam prea bine ce însemna suferința.

Am alergat spre locul nostru de la fereastră și m-am aruncat pe bancă, în fața lui. Banca a scârțâit cumplit, însă nu m-am speriat.

– Salut, tată.

– Data viitoare să-ți iei mai mult avânt, mi-a spus.

– Numai dacă îți asumi să plătești pagubele, am răspuns, și mi-am scos fularul din jurul gâtului.

A râs și s-a aplecat peste masă, după ce mi-am scos haina.

– Ce mai faci, dulceată?

– Binișor. Am terminat un eseu săptămâna asta și am fost model pentru colega mea.

Tata a lovit cu pumnul în masă, făcând să se zguduie vasul de lut cu plante decorative.

– Nu pot să cred! Cum s-a ajuns la asta?

O chelneriță s-a apropiat de noi și ne-a luat comanda, și apoi i-am povestit cum s-a ajuns la această apropiere dintre mine și Sawyer. Nu am uitat niciun detaliu, nici măcar cum fusesem blocată în baia unei frății.

– Dacă mă întâlnesc vreodată cu băiatul ăsta, îi arăt eu lui. Sprâncenele stufoase ale tatei se ridicaseră, nelăsând niciun spațiu între ele. Aproape că păreau să se unească.

– Mi-ar plăcea să fiu de față, am spus, sorbind din ceaiul cu gheață.

– Măcar acum tu și colega ta vă înțelegeți mai bine, așa că a ieșit și ceva bun din asta.

– Mda, nu ne-am apropiat chiar atât de mult, am murmurat. De când descoperise ce scriam, nu mai schimbaserăm niciun cuvânt.

– Ai să vezi, dulceață. Din câte mi-ai povestit despre ea, pare o persoană introvertită. Mulți oameni au nevoie de timp să se deschidă în fața celorlalți.

Mi-am dat bretonul la o parte de pe frunte și l-am privit pe tata, bosumflată.

– De data asta am făcut-o de oaie, tată.

– Cum așa? a întrebat el, sprijinindu-se cu cotul de masă.

– A aflat că public povestiri. Iar eu voiam să țin asta pentru mine.

– Cândva, toți prietenii tăi vor afla asta, Dawny. Mai târziu, când vei ajunge pe lista de bestselleruri.

Am râs. Tata știa că public povestiri, chiar dacă îi spusese că nu le va citi sub nicio formă. Întrebase de ce.

I-am arătat, fără cuvinte, coperta povestirii *Îmblânzește-mă*, pe care se vedea trupul dezbrăcat al unui bărbat care își acoperea mândria cu o pălărie.

Tata nu a mai pus alte întrebări.

Știu. Dar eu am pretins până acum că sunt o studentă complet obișnuită, care nu se lăsa afectată de pasiunea ei... aparte. Sawyer a aflat și asta m-a dat peste cap, așa că am reacționat foarte nasol.

– Atunci, cere-ți scuze, a spus tata.

– Aș face-o dacă ar vorbi cu mine și dacă nu s-ar ascunde în spatele laptopului.

Tata a încuviințat, înțelegător.

– Și ceilalți prieteni ai tăi? Totul e bine cu ei?

Îl prezentasem pe tata găștii mele, și le plăcuse tuturor. Spencer chiar insistase să își facă un selfie cu el, murmurând ceva despre „viitorul socru”. Din fericire, Kaden îl împiedicase cu forța.

Nu i-am spus tatei că l-am sărutat pe Spencer în casa frăției și că nu l-am mai văzut de atunci. Nu știam nici eu cum să privesc situația. Când îmi aminteam de gura lui Spencer, de gustul lui și de mâinile lui pe trupul meu, asta... nu era deloc bine. Luni întregi îmi înăbușisem atracția pentru el. Să știu cum se simțea trupul lui atât de aproape de al meu iscuse o tornadă înăuntrul meu, iar asta îmi trezise neliniștea. Nu voiam să mă simt așa, pentru că, până la urmă, aveam să sfârșesc prost.

Preferam să mă concentrez la situația cu Sawyer, la cursuri, la următorul proiect de scris... Totul mi se părea mai OK decât să mă lupt cu gândurile aprinse de căldura din stomacul meu.

– Prietenilor mei le merge foarte bine, i-am răspuns, cu întârziere, folosindu-mi toată puterea de conducere. Am văzut că tata voia să se agațe de informație, însă l-am deturnat. Povestește-mi cum a fost întâlnirea de săptămâna trecută.

Tata a oftat și a început să cojească eticheta de pe sticla lui.

– A fost groaznic.

Am oftat. Tata își căuta o nouă parteneră de ani buni. Când aveam 15 ani, încercasem să îl cuplez. Ieșise tare prost. Îi creasem un profil online și îi adăugasem o fotografie veche de peste zece ani. Mai pusesem câteva pasiuni și scrisesem câtorva persoane singure interesate, în numele lui.

Fusesem pedepsită cu o lună de arest la domiciliu.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Aveam atâtea de făcut, că aproape am uitat de întâlnire, așa că m-am dus la restaurant îmbrăcat de muncă. Îți poți imagina cât de entuziasmată a fost.

Ah, da. Salopeta pătată a tatei, după o zi de lucru lungă la atelier, nu era tocmai un outfit pe care să mi-l imaginez potrivit pentru o întâlnire. Nemaivorbind de faptul că fusese, probabil, acoperită de sus până jos cu așchii, și că mirosea a lemn și a transpirație.

– Tată, nu te poți aștepta să meargă bine o întâlnire dacă apari acolo îmbrăcat în haine de lucru murdare, am spus.

El a mârâit, frecându-și începutul de barbă.

– Probabil că ai dreptate.

– Data viitoare, ia-ți un costum, parfumează-te și scurtează-ți barba. Ajunge pentru o seară, mă gândesc.

Tata putea arăta foarte bine, dacă voia. Pentru vârsta lui, era în formă, mai ales datorită muncii fizice dificile pe care o presta zi de zi. Cu ochii lui căprui, calzi, ridurile de expresie adânci și gropițele din jurul gurii, era chiar simpatic. Existau sute de femei pe care le-ar fi putut vrăji, numai sărutându-le mâna. Trebuia doar să le găsim. Chiar dacă nu mai credeam în asta pentru mine, pentru el exista cu siguranță a doua șansă la marea iubire.

– Aveam de ales între a întârzia și a merge în hainele de lucru, mi-a explicat tata, cu logica lui de neclintit.

Mi-am suprimat un rânjet.

– Așa că ai decis în favoarea salopetei.

– Mai devreme sau mai târziu, m-ar fi văzut îmbrăcat cu ea. Dinspre mine, n-avea decât să apară și ea în halatul de operație, a spus el, ridicând din umeri.

Îmi venea să mă dau cu capul de masă, dar nu ar fi fost o idee prea bună, ținând cont de farfuriile aburinde din fața noastră. Hotărâsem să comand pulpă cu spanac gratinat. Am adulmecat aroma de brânză și mi-a lăsat gura apă.

– În orice caz, este clar că nu o voi revedea pe Stacey. Tata și-a înfipt furculița în friptură. Poftă bună!

Am mestecat gânditoare carnea și mi-am lăsat privirea să rătăcească afară. Era înnourat și stătea să plouă, însă priveliștea a avut același efect liniștitor asupra mea.

– Fii fără griji, tată, am spus, după ce am înghițit. O vom găsi în curând pe Doamna Potrivită. Se ascunde pe undeva. Și dacă lui Stacey nu i-ai părut suficient de atrăgător în salopetă, atunci e o vacă proastă.

– Asta i-a smuls un surâs. Pentru o vreme, am mâncat în tăcere.

– Că tot am ajuns aici... Nathaniel și Rebecca se mută în casa Maynard.

Am rămas cu furculița suspendată la jumătatea drumului spre gură.

– Ce?

Tata și-a tamponat buzele cu un șervet, l-a împăturit și l-a vârât sub marginea farfuriei. Mi se părea că mă aflam într-o buclă temporală.

– L-a văzut din nou, cu un expert, a mai negociat puțin și a încheiat afacerea. Este o clădire minunată. M-am întrebat de multe ori când se va vinde.

Am lăsat lent furculița pe farfurie. Mi se urcase inima în gât. Simțeam că mi se răcește trupul și că îmi transpiră palmele. În piept mi se construia o apăsare, iar eu m-am convins să inspir adânc. Am privit din nou afară, dorindu-mi ca natura să îmi încălzească răceala din suflet, însă, de data asta, își pierduse efectul. Nu a mai reușit. Nimic nu ar fi reușit, oricum.

– Am vrut să afli de la mine, Dawny, și nu când mă vizitezi data viitoare și toată lumea bârfește despre asta.

Am reușit să clatin din cap.

– OK. Mersi.

Tata m-a prins de încheietură, peste masă.

– Poți fi furioasă, dulceată. Sau tristă. Este perfect în regulă.

Am închis ochii și am încuviințat. Aveam nevoie de toată puterea să nu iau farfuria și să îi arunc friptura în față. Trebuia să distrug ceva. Să îmi liniștesc furia, altfel explodam și distrugeam totul în jurul meu.

Nate avusese tupeul să cumpere casa Maynard.

Casa la care visasem când eram adolescenți. Casa în grădina căreia ne strecurasem ca să ne uităm de pe verandă în camera de zi. Casa cu fațadă albă și cu țigle întunecate pe acoperiș, cu ramele frumoase ale ferestrelor și cu tavanul înalt, decorat cu stucaturi. Visul nostru secret pentru viitorul de care nu mai aveam parte.

Am strâns în mână paharul cu ceai la gheață, până când mi s-au albit încheieturile. Am luat o înghițitură și l-am privit pe tata, cu un zâmbet fals, însă, speram eu, foarte convingător.

– Totul este în regulă, tată. Mă bucur pentru Nate. Serios, am spus, cu o voce moale.

Nu reușisem să îi povestesc tatei despre adevăratul motiv al despărțirii noastre. Tata putea fi extrem de încăpățânat și nu avea mulți prieteni. Familia Duffy făcea

parte, de peste un deceniu, din cercul său de prieteni apropiați. Numai de aceea m-am prefăcut că eu și Nate ne despărțisem amiabil, deși fusese exact pe dos. În plus, nu voiam nici să își facă griji pentru mine. Avea deja suficiente pe cap și nu voiam să-l mai aglomerez și eu. Voiam să fiu femeia puternică pe care o crescuse.

Mă costase toată puterea de care eram capabilă să mă prefac pe timp de zi și să sufăr doar pe timp de noapte. Dar o făcusem. Tata știa doar că despărțirea fusese dureroasă, ca orice despărțire. Dar mă crezuse când spusese că eram încă prea tineri pentru a continua o relație atât de serioasă. Că viața noastră împreună nu funcționase. Că am încercat, dar ne-am îndepărtat și am hotărât să-i punem capăt, înainte să fie prea târziu, iar unul dintre noi să îi facă rău celuilalt. Așa cum li se întâmplase lui și mamei.

Rahat.

Mi-am petrecut în modul zombi restul după-amiezii noastre împreună. Abia dacă îmi dădeam seama ce îmi povestea tata și îi răspundeam repede, însă în cuvinte puține. Cu un zâmbet gros pictat pe față, mi-am luat rămas-bun și l-am strâns tare în brațe. Nici măcar mirosul lui de așchii și de lemn nu m-a ținut departe.

Am străbătut amețită drumul spre casă, mișcându-mă lent, ca o broască țestoasă. Când a început să plouă, m-am oprit brusc și mi-am întors fața spre cer. Picături mici și reci de ploaie mi-au acoperit pielea ca o ceață, și m-am lăsat inundată de ele.

Am făcut peste o oră până la cămin. Eram udă până la os, și nu doar că mă simțeam ca un zombi, ci și arătam întocmai. Fetele care îmi ieșeau în cale se uitau lung la mine, însă asta nu m-a afectat prea mult. M-am dus direct în cameră, fără să văd și să aud pe nimeni.

Am reușit cumva să mă târăsc în pat și m-am lăsat să cad în el, cu fața în jos. Sawyer m-a întrebat ceva, dar eu nu voiam să aud nimic și nici să dau explicații privind

starea mea cumplită. Așa că mi-am tras plapuma peste cap și m-am întors cu fața la perete.

Cuvintele tatei îmi răsuna în minte, iar și iar. Cu cât le permiteau să îmi pătrundă mai adânc în conștiința mea, cu atât lăsau o umbră mai prelungă. Corpul mi se îngreunase, plin de durerea care mă sfâșiase după despărțirea de Nate.

Nate cumpăraseră casa noastră. Pentru fata cu care mă înșelase timp de peste o lună.

Ar fi trebuit să îmi fie indiferent, dar nu îmi era. Nu, după cei șase ani împreună. Nu, după ce fusesem rănită în așa hal. Să-l găsesc pe Nate în dormitorul nostru, cu Rebecca sub el, fusese cea mai cumplită experiență de care avusesem parte. Durerea mă zdrobise și îmi smulsese orice încredere că aș mai fi capabilă de sentimente. Durerea a fost... indescriptibilă. M-a durut atât de tare!

Amintirea m-a copleșit și m-am strâns într-un ghem. Am închis strâns ochii, pentru că mă ardeau și nu aveam niciun chef să jelesc după Nate. Rezervele mele pentru Nathaniel Duffy fuseseră consumate. Fusese promisiunea mea, înainte să mă mut în Woodshill. Să las totul în urmă. Să îmi construiesc un nou viitor. Și să nu mai vărs nicio lacrimă pentru el.

Cumpăraseră casa Maynard.

Continuase de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Trăia visul pe care ni-l construiserăm împreună.

Nu îl mai iubeam pe Nate. Nu mai era cazul de multă vreme. Mi se părea extraordinar cât de repede uitasem sentimentul, după ce aflasem ce fel de bărbat era, de fapt. Dar asta nu însemna că nu mă durea faptul că el continua să trăiască de parcă nu am fi fost niciodată împreună.

Dar nu am plâns.

La un moment dat, am auzit-o pe Sawyer vorbind cu cineva, și am auzit pași apropiindu-se.

– Dawn?

M-am răsucit sub plapumă și am tras cu ochiul afară. Lângă patul meu se afla Allie. M-am lipit de perete și am ridicat plapuma, ca să intre lângă mine. A înțeles invitația mea fără cuvinte și, în scurtă vreme, eram amândouă întinse alături.

Ne-am privit, iar eu am înghițit cu greu. Ochii cenușii închis ai lui Allie s-au întunecat, când a văzut că eram de palidă. Dar nu a întrebat nimic. Nu m-a obligat să fac nimic. Este unul dintre motivele pentru care o iubesc atât de mult.

– Ți-am adus Reese's, a spus ea, în schimb.

Am ridicat un colț al gurii, ca să văd dacă mai funcționa. Nu a mers, iar Allie s-a încruntat mai tare.

– Trebuie să fie foarte rău, dacă asta este reacția ta la Reese's.

– Nate a cumpărat casa noastră, am șoptit eu. Aveam un nod în gât, care mă împiedica să vorbesc tare. Cu siguranță, își va lua curând și o cățelușă bichon maltez, și îi va spune Prăjiturică.

– Ticălosul.

Am dat din cap și mi-am lipit fruntea de a ei.

– Nu vreau să mă mai simt niciodată ca acum. Și este o versiune foarte diluată a felului în care m-am simțit atunci. Mi-am atins pieptul, parcă pentru a îndepărta senzația neplăcută din interior.

Allie a ridicat o mână și m-a mângâiat pe braț. Nu avea nici urmă de milă în priviri, ci numai înțelegere. De parcă ar fi știut precis despre ce vorbeam.

– Probabil că Nate a vrut să te sune și să-ți spună asta.

Am pufnit și câțiva stropi au atins fața lui Allie. A strâns din ochi.

– Scuze.

– Nu-i nimic. Pentru asta sunt aici.

Am reușit să zâmbesc, chiar dacă tot vag.

– Nu pot să cred că a cumpărat casa *noastră*.

– Nu mi-ai povestit niciodată despre asta, a spus încet prietena mea.

Am înghițit nodul scârbos din gât și am spus, răgușită:

– A fost doar o iluzie. Vorbeam mereu despre viitor. Eu voiam să fac un ban din scris, în timp ce Nate plănuia să avanseze în compania mamei sale vitrege, și... Ne gândeam unde ne-am fi dorit să mergem. De secole, un bărbat pe nume Ernest Maynard locuise în casa aceea, și tot orașul abia aștepta să moară, pentru a fi pusă în vânzare.

– Foarte urât, a spus Allie, iar eu am încuviințat.

– Așa este. În apărarea mea, trebuie să spun că Ernest părea să aibă două sute de ani.

– O vârstă demnă.

Am încuviințat din nou, iar plapuma mi-a foșnit peste păr.

– Probabil avea în jur de 163 de ani, sau așa ceva. Pentru că toți cei din jurul nostru vorbeau despre casă, Nate și cu mine am încercat, o dată, să tragem cu ochiul în interior, dar am fost descoperiți de Ernest. A amenințat că va chema poliția.

– Nu!

– A doua zi, Nate și cu mine am cumpărat bomboane și am mers să ne cerem scuze. Ne-a lăsat să intrăm și am băut ceai împreună.

Allie a rânjit.

– Și ați văzut casa din interior.

– Era un vis. Serios, Allie. Cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată. Parcă desprinsă dintr-o carte cu povești, doar că mult mai deosebită. Visul oricărei fete,

romantică... Era casa perfectă. Ernest ne-a povestit cum construisese casa împreună cu tatăl lui. A fost extrem de emoționant. Știa perfect că sperau cu toții să dea colțul cât mai curând... Vocea îmi cedase aproape complet. Nate i-a spus că nici nu se pune problema să moară, pentru că suntem atât de tineri și nu ne putem permite să licițăm. Aveam 16 ani atunci.

– Ați visat încă de atunci să vă mutați în casa aceea?

Am ridicat din umeri.

– Înainte să îl cunoaștem pe Ernest, părea doar o prostie. Dar după aceea lucrurile s-au schimbat.

– Ce s-a întâmplat cu Ernest?

Am inspirat scurt și mi-am smuls o pieleță de pe degetul mare.

– A murit acum jumătate de an.

– Îmi pare rău.

– Și mie. Nu avea nicio rudă în viață, așa că proprietatea a trecut în posesia orașului și a fost scoasă la licitație.

Allie s-a strâmbat.

– Și a fost cumpărată de Nate.

Am încuviințat.

– Of, draga mea.

– Dar gândește-te că nenorocitul va fi următorul care va da colțul în casa aia nenorocită, s-a auzit vocea lui Sawyer de lângă noi.

Am dat plapuma la o parte. Colega mea își trăsese un scaun pliant lângă patul meu și își aplica oja pe unghii, pe noptiera mea.

– Este complet lipsită de tact, Sawyer, a certat-o Allie.

– Lipsită de tact, dar sinceră. În plus, suntem pe aceeași lungime de undă, a spus Sawyer, arătând spre mine.

Allie s-a ridicat și a privit de la una la alta, iritată.

– Cred că acum ne plăcem, i-am explicat eu, și mi-am auzit colega de cameră scoțând un sunet dezgustat.

– După chestia cu frăția? Știe că ai rămas blocată în baie? a întrebat Allie, enervată.

– Ce ai pătit?

– Ah, nu mai contează. Allie, ziceai ceva de Reese's?

A mai rămas o clipă cu gura deschisă, apoi a scuturat din cap, luându-și geanta de pe podea.

– Cea mai mare.

Cu o expresie satisfăcută, a despachetat o pungă imensă și a deschis-o cu ambele mâini.

Am luat imediat una dintre cupele cu unt de arahide și am desfăcut hârtia. Allie a ținut punga deschisă pentru Sawyer, însă ea a ridicat mâna stângă, cu unghiile lăcuite cu albastru metalic.

Am desfăcut restul hârtiei, m-am târât peste pat și i-am pus tortul în miniatură în fața gurii.

– Spune „A”.

Sawyer a clipit, sceptică, însă a cedat și m-a lăsat să-i vâr întreaga prăjitură în gură. Arăta ca un hamster care-și ronțăia tratația. Am râs, iar asta a spart gheața.

Ne-am petrecut după-amiaza de vineri consumând tot conținutul pungii. Allie s-a străduit zdrăvăn să îmi ia gândul de la treaba cu Nate, iar Sawyer mi-a făcut și mie unghiile. Mi s-a părut foarte frumos să fie totul atât de obișnuit. Din păcate, starea de bine nu s-a lipit de mine, pentru că durerea pricinuită de chestia cu casa mă ținea încă în ghearele ei cumplite.

În timp ce Sawyer se întorcea în jumătatea ei de cameră, mai târziu, Allie a dat un telefon.

– Nu cred că mai ieșim astăzi. Sunt sigură că Dawn ar prefera să rămână în casă.

Am gemut:

– Dawn nu vrea să rămână în casă. Dawn vrea să iasă și să uite că ziua asta a existat, am strigat tare.

– Da, ea era. Allie a acoperit telefonul și m-a privit cu capul înclinat. Ești sigură?

Am dat din cap viguros. Cerule, da, chiar nu voiam să stau și să bocesc la cămin, și să văd casa Maynard cu ochii minții. Aveam nevoie urgentă de aer proaspăt, și cu atât mai mult de aerul lipicios al unui club cu muzică puternică, capabilă să îmi elimine orice urmă de amintire din corp.

Capitolul 8

Eram de neoprit, eram fantastică, iar Nate și casa lui n-aveau decât să mă pupe în...! O fi avut el un viitor fabulos, dar prezentul meu era chiar mai bun. Prezentul meu era chiar aici, în mijlocul acestor oameni care dansau dezlănțuit, cu lumini multicolore izbindu-le fețele și cedând ritmului sălbatic, alături de mine.

Allie și amicul meu, Scott, se roteau în jurul meu și se asigurau că transpir serios și în cel mai plăcut mod.

Purtam tocuri atât de înalte, încât îmi ajungeam prietenii. Allie îmi refăcuse machiajul și îmi prinsese părul. Purtam o rochie albastru-petrol, cu talie îngustă și o fustă care mi se învârtea plăcut în jurul picioarelor, în timp ce dansam. Pierdută în muzică, dansam cu ochii închiși, până când amețeam.

Allie și cu mine ne îndreptasem direct spre *Hillhouse*, singurul club din apropierea campusului, unde actele de identitate erau verificate doar aleatoriu. Sawyer avea alte planuri, sau cel puțin așa pretinsese. Probabil trebuia să proceseze după-amiaza petrecută în compania mea și a lui Allie.

La un moment dat, Monica și Ethan s-au lipit și ei de micul nostru grup, începând să se miște în ritm cu noi. M-am bucurat de senzația cu care basul îmi umplea oasele și am lăsat furia față de Nate să iasă, odată cu mișcările mele libere. Dispoziția mea era în continuare departe de perfecțiune, dar eram înconjurată de câteva dintre persoanele mele preferate.

— Doamne, am auzit-o pe Allie murmurând, aproape de mine, și am deschis ochii, urmărindu-i privirea.

Monica și Ethan își vedeau serios de treabă. Dansau ca doi necunoscuți care sperau la o noapte împreună și arătau ca un cuplu de paviani. Tot tacâmul, inclusiv frecarea lascivă a șoldurilor de partea din față a trupului masculin, capete date pe spate, sărutări umede pe umăr și... Aoleu.

— Pauză de hidratare? i-am întrebat pe Allie și pe Scott, și amândoi s-au luat după mine.

Ne-am dus la masa noastră, unde se afla și Kaden, pe lângă prietenul lui Scott, Micah. M-am lăsat să cad pe scaun, în fața lui Scott și a lui Micah, și am luat o înghițitură zdravănă de Cola. La capătul mesei, Kaden a tras-o pe Allie în brațele lui, lipindu-și capul de ceafa ei. S-au sărutat, iar Kaden a murmurat ceva care a făcut obrajii lui Allie să se coloreze într-o nuanță de rozaliu. Spre deosebire de mine, ea este una dintre acele fete pe care roșeața ușoară le face foarte atrăgătoare. După aceea, Kaden i-a dat drumul, iar ea s-a așezat lângă el.

— Salut, voyeuristă mică, și-a îndreptat Kaden atenția asupra mea, sprijinindu-se cu coatele de masă.

Am ridicat o sprânceană.

— Da. Ha, ha. Te-am văzut dezbrăcat. Mare brânză.

Scott a scos un sunet care mi-a amintit de un porc înjunghiat.

— Ce ai făcut?

— Nu-ți face probleme. Și mie mi-a spus același lucru, a clătinat Allie din cap. Dar nu s-a putut abține să nu rânjească.

— Cum de l-ai văzut pe Kaden dezbrăcat? a întrebat Scott.

— M-ar interesa și pe mine, l-a susținut Micah.

– Voiam să lucrez în apartamentul lui Allie. Iar el era acolo – am făcut un semn din cap spre Kaden – din întâmplare dezbrăcat.

– Pot să primesc și eu cheia de la apartament, să lucrez acolo? a întrebat-o Scott pe Allie.

– Din păcate, cele două chei de rezervă au ajuns deja în posesia lui Spence și a lui Dawn. Scuze, Scott, a răspuns ea.

Atunci, el s-a întors spre mine, plin de speranță.

Am clătinat din cap.

– M-am temut eu că vei spune nu. Deși privirea ta de cățeluș este foarte eficientă.

Asta l-a făcut pe Scott să se bosumfle, iar Micah s-a ridicat, întinzându-i mâna.

– Haide.

S-a ridicat și ne-a privit.

– Nu am nevoie de o cheie de rezervă, după cum puteți vedea.

Cei doi au alunecat pe ringul de dans și au început să se adapteze la ritmul unei noi melodii. Micah se pricepea foarte bine. Avea o eleganță relaxată, pe care o văzusem rar la bărbați. Creau un tablou contrastant, Scott cu părul lui blond, frezat, și Micah, cu buclele lui scurte și tenul de culoarea bronzului.

Când am vrut să împărtășesc aprecierea mea cu Allie, am fost întâmpinată cu zgomote ca de ventuză dinspre cealaltă parte a mesei.

– După cum văd, am picat la țanc, a răsunat brusc vocea lui Spencer din spatele meu.

Am întors capul și am ridicat privirea spre el. De ce trebuia să poarte mereu cămășile acelea oribile? Și de ce mi se părea, de fiecare dată, și mai atrăgător?

Inima a început să îmi bată nebunește.

Mă bucuram să îl văd, ceea ce era îngrozitor. Și mai îngrozitor a fost când privirea mea i-a mângâiat buzele, și o căldură teribilă s-a cuibărit în abdomenul meu.

Spencer a rânjit. De parcă ar fi înțeles exact ce se petrecea înăuntrul meu. Dar habar nu avea.

Nu avea cum să știe că faptul că doream ca sărutul nostru să se repete mă înfuria îngrozitor. Nu știa nimic despre neliniștea care se trezea în mine când inima mea începea să bată puternic, de fiecare dată când îl vedeam. Că tot ce se năștea în mine nu era bun. Spencer nu era potrivit pentru mine. Cu siguranță nu voiam să dezvolt sentimente pentru el și să-i permit să mi se vâre în suflet suficient cât să capete un ascendent asupra mea și să mă rănească, așa cum o făcuse Nate. Nu voiam să mai sufăr niciodată din cauza unui tip. Așa că nu avea decât să-și bage rânjetul undeva.

M-am ridicat.

— Merg să dansez, am spus tare, ca Allie și Kaden să fie informați.

Fără să îi arunc nici măcar o privire lui Spencer, m-am îndreptat cu pași repezi spre ringul de dans. Prietenii mei păreau cu toții foarte prinși, așa că mi-am căutat o zonă liberă și m-am mișcat singură.

Era o melodie de la Fifth Harmony, care de obicei mă călca pe nervi, dar astăzi era exact ce aveam nevoie.

Mă mișcam după ritm și îmi era indiferent ce făcea lumea în jurul meu. Îmi era totuna ce se întâmpla, pentru că eram aici, muzica îmi mângâia pielea și îmi îmbăta simțurile. Era mai bine decât să consum alcool.

La un moment dat, am deschis iar ochii și am descoperit un tip care îmi zâmbea. Se afla la mică distanță de mine și ne mișcam în același ritm.

Astăzi, totul îmi era egal.

Fără sentimente, fără tristeți, fără amintiri. Fără teamă.

Am redus distanța dintre noi, iar tipul a făcut la fel. Dansam dezlănțuit pe muzică groaznică. Era minunat. M-am îndepărtat de el și m-am rotit, i-am permis să mă atingă, doar pentru că puteam. Aveam putere asupra emoțiilor mele și puteam decide ce îmi aducea seara asta. Nu mai era loc înăuntrul meu pentru durere și teamă, doar pentru distracție și să mă las purtată de val. Există doar necunoscutul cu păr întunecat și culoarea ochilor nedefinită, melodia și mișcările noastre în sincron.

Până când în spatele meu a apărut cineva. Am știut imediat cine dansa acolo. Pielea m-a furnicat, iar inima mea a luat-o din nou razna. Am aruncat o privire peste umăr și l-am văzut pe Spencer. Dar el nu mă privea pe mine, ci pe tipul celălalt, cu care dansam.

El s-a îndepărtat zâmbind de mine, imediat. N-a durat nici zece secunde până să găsească altă fată.

Furioasă, m-am răsucit spre Spencer.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– Nu vreau să stau să mă uit cum dansezi cu alt tip. Cum preferi să te atingă altcineva. Și-a strecurat un braț în jurul taliei mele, de parcă ar fi avut dreptul să mă atingă așa.

Dar nu avea dreptul. Și nu aveam să i-l dăruiesc niciodată, pentru că mi-ar fi adus mai multă suferință.

– Termină, i-am spus.

– Nu merge așa. M-a mângâiat pe spate și, deși îmi doream contrariul, m-am topit sub atingerea lui. Și-a apropiat buzele de urechea mea. Nu pot să mă abțin când vine vorba de tine, Dawn.

Muzica traversase întregul corp, însă acum abia dacă o mai auzeam. Nu mai auzeam nimic, de fapt, ci îl simțeam doar pe Spencer, îi auzeam doar cuvintele încărcate de înțeles, și totul în mine îi striga numele. Dar nu funcționa așa. Deloc. Să îl las să mă cucerească ar fi însemnat să am încredere în el. Și eu nu aveam încredere în el. Era clar ce avea să urmeze.

— Serios, Spencer. Lasă-mă, i-am spus, printre dinți, și l-am împins.

M-a privit uimit și a luat imediat mâinile de pe spatele meu.

— Nu poți apărea aici și nu te poți comporta ca un iubit gelos, când n-am făcut decât să ne sărutăm. Nu suntem împreună. Nu ai niciun drept asupra mea. Și nici nu vei avea vreodată, pentru că eu nu ți-l voi acorda. Așa că dă-mi pace!

Liniște de moarte.

Ad litteram. Întregul club a tăcut, pentru o clipă, înainte să înceapă următoarea melodie. Bula noastră mică și sigură pocnise la zgomotul vocii mele ascuțite, și mai multe persoane au întors capul spre noi - printre care și prietenii noștri.

Spencer m-a privit cu ochi întunecați, cu buzele ușor întredeschise, cu sprâncenele ușor ridicate. Apoi, a strâns din dinți și și-a privit picioarele. Poate căuta o groapă în podea în care să se poată târi, sau în care să mă împingă.

Apoi, a plecat cu pași mari în direcția barului.

Spencer s-a îmbătat. Îl vedeam de la distanță, cerând băutură după băutură. Nu s-a oprit nici când s-a ridicat Kaden și s-a apropiat de el, încercând să îl oprească.

Mă simțeam îngrozitor.

Era *prietenul* meu. Nu ar fi trebuit să îi arunc asemenea cuvinte, doar pentru că îmi era teamă de emoțiile mele. Știam că stricasem totul. Pe noi, prietenia noastră, abstenența lui Spencer.

Nu îl mai văzusem niciodată beat și am decis imediat că mi se părea groaznic. De îndată ce golea paharul, îl agita în aer, făcând semn să i se umple iar. Am văzut fete străine, care se apropiau de el și flirtau cu el. El le-a răspuns, a și dansat cu unele dintre ele, apoi s-a întors la bar.

– Ce păcat, a murmurat Monica. El nu se îmbată niciodată.

– Nu am vrut, am repetat, pentru a treia oară.

– Poate că n-ar fi trebuit să fii atât de dură cu el, a spus Monica, în timp ce Ethan își trecea degetele prin părul ei cu suvițe multicolore.

– Sunt adulți amândoi. Nu o poți învinui pe Dawn pentru cum s-a purtat, a spus el încet și a sărutat-o pe gât. Are 21 de ani, draga mea. Lumea se îmbată când are o seară de rahat.

– Ai dreptate. A oftat. Scuze, Dawn.

Am zâmbit stânjenită. *Ea* avea dreptate, nu Ethan. Și amândouă știam asta.

Încet, încet, ceilalți au părăsit clubul, și cu toții m-au mângâiat pe umăr sau m-au strâns de braț. Se părea că arătam mizerabil. Aș fi preferat să țipe la mine sau să mă acuze pentru că Spencer își încălcase principiile pe fereastră din cauza mea.

– Nu e vina ta, a spus Allie.

Pentru prima dată, mi-am dorit să fie și Sawyer aici. Sinceritatea sa directă mi-ar fi fost de mare folos acum. Allie avea intenții bune, însă mințea. Totul era din vina mea, iar eu nu puteam să merg liniștită la culcare, câtă vreme Spencer era într-o stare deplorabilă.

Kaden s-a întors la masa noastră.

– Nu trebuie să te întristezi, Dawn. Are doar nevoie de spațiu.

Am mormăit și am încercat să îi accept cuvintele. Dar nu am reușit. Spencer discuta deja cu Fata Numărul Șapte. Zâmbea și sorbea din băutură. A ridicat apoi o mână și a comandat ceva pentru noua lui prietenă. Ea i-a zâmbit, jucându-se cu părul. Probabil că ar fi vrut să se așeze în poala lui, când el s-a ridicat și și-a scos telefonul din buzunar. Și-a acoperit o ureche cu palma, în timp

ce îl lipea de cealaltă. A făcut câțiva pași într-o parte, îndepărtându-se de Numărul Șapte, fără să-i mai arunce o privire. Umerii i s-au lăsat în jos și, pentru o clipă, m-am temut că se va prăbuși. Apoi a vârat telefonul înapoi în blugi, a lăsat câteva bancnote pe teșghea și a dispărut într-o mulțime de oameni, în direcția ieșirii.

Alarmată, l-am privit pe Kaden, însă el avea ochi doar pentru iubita lui, căreia i-a dat părul la o parte de pe față. Allie s-a sprijinit cu spatele de el și i-a șoptit ceva la ureche, care l-a făcut să o sărute sârguincios.

La naiba.

Mi-am luat poșeta, am sărit în sus, cu o explicație bâlbâită, și m-am strecurat afară, prin mulțime. Aerul rece al nopții m-a izbit în plin. Ploua demențial. Mi-am făcut palma streășină și m-am uitat prin parcare.

Între timp, fluxul de petrecăreți se subțiasse, iar în față la *Hillhouse* se mai aflau doar câteva mașini. În spatele meu alergau câțiva tineri. Volvo-ul ruginiu al lui Spencer ieșea în evidență în bezna nopții. Chiar atunci s-a aprins lumina în interiorul lui.

— Rahat, am mormăit.

Era complet dus cu pluta.

Am țâșnit fără ezitare. Pe tocuri înalte, în ploaie, era o adevărată probă olimpică. M-am împiedicat de câteva ori, dar am reușit să mă redresez înainte ca fața mea să facă cunoștință cu pietrele pavajului. Îl auzeam deja pe Spencer înjurând. Portiera de pe partea lui era deschisă.

Cu obrazii roșii, s-a așezat și a încercat să vâre cheia în contact.

— Ce mama naibii faci aici? am spus. Ai înnebunit?

A înjurat iar și a împuns aerul cu cheia. A ratat iar contactul, și nici că puteam fi mai recunoscătoare.

— Spencer, nu ar trebui să conduci. Nu în starea asta. M-am apropiat. Te rog să mă ascuți.

El s-a purtat de parcă nici nu aș fi fost acolo.

– Îmi fac griji pentru tine, am încercat iar, și am întins o mână spre cheie.

Mâna stângă a lui Spencer m-a prins de încheietură.

– Știi că am o slăbiciune pentru tine, a spus el, fără să mă privească, dar în secunda asta nu am niciun chef de prezența ta, Dawn. Mi-a dat mâna la o parte. Chiar deloc.

M-am simțit de parcă m-ar fi pălmuit, și mi-am dat seama că aveam gâtul complet uscat.

Spencer a încercat iar să vâre cheia în contact. Iarăși a ratat.

– Futu-i.

– Lasă-mă pe mine să conduc.

– Dispari, Dawn.

– Te rog.

– Haide odată, a murmurat el, fără să reușească să își coordoneze mișcările. Ce mizerie nenorocită! A lovit volanul cu palma, o dată, de două ori, apoi cu pumnul strâns, iar eu nu știam cum l-aș putea opri.

A durat ceva până când s-a oprit și nu a mai lovit volanul cu atâta furie. Și-a lipit apoi fruntea de el, ținându-l cu ambele mâini.

– Îl aduc pe Kaden, am spus încet.

Mâna lui a apărut de nicăieri. De data asta, m-a prins de tivul rochiei.

– Nu. Mâna i-a tremurat pe coapsa mea, atât de nervos era. De ce tocmai azi? A ridicat capul, l-a sprijinit de tetieră și s-a lăsat într-o parte, privindu-mă cu ochii lui întunecați. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, iar mâna îi tremura necontrolat.

Nu era Spencer. Spencer pe care îl cunoșteam eu nu își pierde niciodată capul, nu se îmbăta și nu încerca să conducă mașina în starea aceea. Se petrecea ceva cu el,

îmi dădeam seama de asta. Nu era vorba numai despre noi. Simțeam asta.

– Ce s-a întâmplat? am șoptit. Îmi doream să îl iau în brațe și să îi spun că totul avea să fie din nou bine.

– Trebuie să ajung acasă, a spus el, răgușit, cu ochii plecați, însă tot în direcția mea.

– Atunci, te duc eu acasă. De acolo, pot pleca pe jos.

A clătinat încet din cap.

– Nu. Portland. Trebuie să ajung în Portland. A mai mârâit ceva, iar asta mi-a apăsat butonul de alarmă și a făcut să răsunе toate clopotele de avertizare.

– Dă-te mai încolo. Te duc eu în Portland.

I-au tremurat colțurile gurii, cu amărăciune.

– Nu pot nici să te privesc, Dawn.

– Nu poți conduce mașina două ore și jumătate, când ești atât de beat. Lasă-mă să fac *ceva* pentru tine, Spencer, am spus, luându-i mâna într-a mea, pentru a-i oprit tremuraturul. Te rog. Te rog să te dai la o parte.

Ne-a privit mâinile. După o clipă, a încuviințat. I-am dat imediat drumul mâinii, iar el a încercat să își desfacă centura de siguranță. După trei încercări și încă o înjurătură printre dinți, m-am aplecat să-l ajut. Cu greu, a trecut peste consola din centru și s-a lovit la cap de portiera din dreapta. Tare.

Nu îl mai auzisem niciodată înjurând în așa hal.

Mi-am scos tocurile criminale, cu care nu aș fi fost capabilă să conduc, și mi le-am așezat, împreună cu poșeta, la picioarele lui Spencer. Apoi, i-am pus repede centura și i-am desprins degetele de pe legătura de chei.

– În Portland trebuie să îmi spui încotro să conduc. Reușești? l-am întrebat, în timp ce porneam motorul.

A mormăit și am presupus că era o confirmare.

– Nicio grijă. Totul va fi bine, am murmurat și m-am familiarizat cu funcțiile mașinii.

– Minți.

L-am privit. Dar el mi-a evitat privirea și s-a uitat pe geam.

– Toți spun mereu asta, iar eu aștept și tot aștept, și nu se întâmplă. Unele lucruri nu pot fi luate înapoi. Lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Mormăia și abia dacă îl auzeam, dar pricepeam ce spunea, într-o anumită măsură. Nu știam ce îl împovăra în așa hal, și nu eram sigură dacă îl puteam ajuta. Tot ce puteam face era să îl duc în siguranță acasă. Așa că am scos cu grijă mașina din parcare, ieșind pe strada principală. Apoi, mai departe, spre autostradă, în direcția Portland.

Capitolul 9

Primele trei sferturi de oră, a dormit.

Apoi, a vrut să vomite, așa că am oprit pe marginea drumului. Nu îi puteam ține părul ca să nu-i intre în față, așa cum făcuse Allie cu mine, uneori, însă l-am mângâiat pe spate și am murmurat cuvinte liniștitoare, care speram să și ajungă până la el. L-am ajutat să urce înapoi în mașină, și de data asta a reușit să își pună singur centura.

După o jumătate de oră, am oprit să alimentez. Pe lângă niște șlapi verde-neon, am cumpărat și o cafea mare, o sticlă de apă și un sandvici pentru Spencer. Când m-am întors în mașină, se pregătea să își scoată haina.

– Ce faci? l-am întrebat, așezând cafeaua în suportul dintre noi.

– Mă dezbrac, a spus el și mi-a aruncat în poală geaca neagră.

Chiar și beat, tipul avea maniere. Îmi lăsasem jacheta la Hillhouse și purtam doar rochia. Îi asortasem și șlapii verde-neon, pentru ca piciorul să nu îmi mai alunece pe pedală când conduceam. Temperatura era în jur de zero, și aproape că înghețasem.

– Bine. Dar numai dacă iei astea și bei cafeaua. l-am întins două aspirine în căușul palmei.

Privirea i-a trecut peste tablete. Apoi s-a uitat la apa pe care o țineam în cealaltă mână.

– Mersi.

Am desfăcut dopul, iar el nu m-a lăsat din ochi cât a băut apă, iar mărul lui Adam i-a făcut mici salturi. Apoi,

mi-a întins apa înapoi. Am închis dopul la loc, am înlocuit cafeaua cu sticla și i-am întins paharul de hârtie aburind. Așa cum promisesem, i-am îmbrăcat haina și i-am simțit parfumul imediat. Apoi, am scos mașina din parcare benzinăriei.

După ce a băut jumătate de cafea, s-a simțit mai bine. Dar nici nu a vrut să audă de sandvici și mi-a spus să îl țin departe de el; de exemplu, într-un loc unde nu-i putea simți mirosul. În schimb, a scos o gumă de mestecat din buzunarul pantalonilor și a început să rumege. O aromă plăcută de mentă s-a răspândit între noi.

Atmosfera era încordată. Trebuia să mă concentrez, pentru că, pe de o parte, voiam să conduc la fel ca de obicei, dar, pe de alta, voiam să supraviețuiesc. În plus, am încercat să îl distrag pe Spencer și i-am povestit despre pictorialul lui Sawyer și despre eșecurile tatei în viața amoroasă.

A ascultat și a părut să nu-l deranjeze trăncăneala mea, dar nu mi-a adresat niciun cuvânt. Asta era ceva neobișnuit și îmi lichefia stomacul.

Telefonul meu mobil a sunat de câteva ori. Probabil era Allie, care voia să știe ce se întâmplase. Am ignorat-o. La un moment dat, Spencer l-a scos pe al său din buzunar și a apăsat de câteva ori pe ecran. Apelurile s-au oprit la scurtă vreme.

Restul distanței l-am parcurs în tăcere. De fapt, drumul era pitoresc, trecând printr-un parc național. Coroanele de un verde întunecat ale pomilor se înălțau deasupra noastră, iar dincolo de ele se vedeau vârfuri albe de munte, înconjurate de nori. Dar motivul necunoscut al călătoriei noastre și faptul că în mașină domnea o tăcere absolută, cu excepția nenorocitei de ploi, mă împiedicau să mă bucur de peisaj.

Spencer mi-a dat câteva indicații scurte, îndreptându-mă spre Eastside. Drumul îmi era cunoscut, deși eu crescusem mai spre vest, în Beaverton, și nu a durat mult până să ajungem în Eastmoreland.

Am condus de-a lungul unei alei deosebit de frumoase, dincolo de niște porți largi și de alte alei atât de lungi, încât casa de la capătul lor nu se vedea. Niciuna dintre cele prezente nu se putea compara cu clădirea stil bungalou în care crescusem. Cine locuia aici trebuia să fi fost putred de bogat.

– Poți să oprești aici, a spus Spencer imediat și a arătat cu brațul spre dreapta, în laterala străzii.

I-am urmat indicația, neștiind precis ce ar trebui să fac acum. Spencer a privit pe geam, spre aleea pe care parcasem. Măinile mele erau lipicioase de la condusul îndelung și concentrat.

– Ai nevoie de ajutor? am întrebat încet.

Spencer și-a desfăcut singur centura și a clătinat din cap. A deschis portiera și a inspirat adânc. Apoi, s-a ridicat, dar a căzut imediat înapoi pe scaun. S-a prins cu atâta putere de marginea locului, încât mâinile i s-au albit.

Am scos cheia din contact și m-am grăbit să ies. Am înconjurat mașina și mi-am strecurat un braț în jurul lui Spencer.

– Nu am nevoie de ajutorul tău, a mârâit el.

Serios. A mârâit.

I-am tras una peste umăr și mi-am întărit strânsoarea în jurul taliei.

– Te duc eu înăuntru. Punct, am terminat.

– Ești odioasă, a murmurat el, când l-am ajutat să se ridice. A inspirat adânc și s-a prins strâns cu mâna de umărul meu.

– Și tu ești încă beat. Am închis portiera cu piciorul și aproape că mi-am pierdut șlapul.

– De fapt, nu beau, a spus el și și-a trecut mâna peste frunte. Cel puțin, nu mai mult de o bere. A remarcat felul în care vorbea și a strâns din buze, posomorât.

– Știu, Spence. Știu, am spus, susținându-l pe drumul spre o poartă din fier forjat.

– Nici măcar pentru asta nu beau. Nici măcar...
Vocea i s-a stins, iar el a strâns din dinți.

Doamne, ce spusese?

M-am concentrat să îl conduc în siguranță spre poartă. L-am ajutat să o deschidă, cu greutatea lui proptită pe umerii mei, deși încerca să se susțină singur. Poarta a scârțâit, iar noi am trecut prin ea.

Nu îmi venea să-mi cred ochilor.

În fața mea se ridica o construcție mai mare decât văzusem vreodată. Casa era gigantică. Țigle în nuanțe de teracotă se reliefa pe acoperiș, care avea un fronton lat deasupra intrării principale. Pe laturile acoperișului se mai aflau alte două frontoane. Fațada era din piatră luminoasă, iar ramele ferestrelor se asortau cu țiglele. Grădina din față avea flori nenumărate și arbuști deocamdată despuiați, însă care avea să înmugurească în curând. Gazonul era îngrijit. Două automobile elegante, negre, se aflau în curtea spațioasă din față.

– Sfinte Sisoe, am mormăit.

În clipa următoare, din casă s-a auzit un strigăt înfundat, iar eu am încremenit. Mâna lui Spencer s-a încordat pe umărul meu, iar el m-a împins mai departe.

Un nou strigăt. Eram sigură că era o fată cea care țipa.

– Spencer..., am început, dar a fost suficientă o privire să mă aducă la tăcere.

Am înghițit în sec și m-am grăbit să îl conduc ultimii metri până la ușa casei. Acolo, și-a luat brațul de pe umărul meu și s-a îndreptat de spate. A respirat adânc. Înăuntru. Afară. Și-a scuturat mâinile. Și, dintr-odată, a părut complet relaxat. Strâmbătura amară a gurii i s-a diluat. Fusese ultimul semn că ar fi fost nevoit să se bazeze pe ajutorul meu.

Mâinile nu îi mai tremurau. Cu o mișcare uluitor de coordonată, a răsucit cheia în broască și a împins ușa. L-am urmat înăuntru.

Mi s-a tăiat respirația.

Ne aflam într-un foaier mai mare decât camera de zi și bucătăria tatălui meu. Podea de marmură. O statuie abstractă se afla lângă o masă de sticlă cu picioare curbate, pe care stătea un buchet de flori într-o vază, care sclipea în lumina lustrei și se reflecta în pereții de culoare crem. Chiar deasupra, două case ale scărilor cu balustrade sculptate duceau la etajul superior.

Era clar că familia Cosgrove nu era doar înstărită.

Erau putred de bogați.

Nu mă simțeam confortabil să îl urmez pe Spencer în interior purtând șlapii verde-neon. Nu eram demnă de suprafața scumpă a podelei.

S-a auzit un zgomot puternic, cu ecou, între pereții înalți ai foaierei, iar umerii lui Spencer s-au încordat iar. Pe podea au căzut cioburi, iar mie mi s-a accelerat respirația. Am alergat pe scara din dreapta, în sus, cu Spencer avântându-se cu ajutorul balustradei ca să urce două scări deodată. Era rapid și a sprintat în față, pe un coridor. Zgomotul s-a auzit iar, de data asta de foarte aproape. La capătul coridorului, s-a oprit și m-a privit peste umăr.

– Nu poți intra, mi-a spus, cu o voce gâtuită.

Abia dacă l-am recunoscut, cu acest ton implorator și atâta sinceritate în ochi.

– Aștept aici, am vrut să spun, dar dispăruse deja pe ușă, închizând-o în urma lui.

Am auzit murmure. Vocea acuzatoare a unui bărbat. Spencer, care explica încet ceva. Tonul împăciuitor al unei femei, care se interpunea. Au fost întrerupți de un nou strigăt, dizolvat într-un geamăt când Spencer a spus ceva. Vocea lui părea stabilă și avea o influență liniștitoare și asupra mea, deși eu mă sprijineam cu spatele de perete și nu mă aflam în aceeași cameră. A urmat un suspin răvășitor. Fata scotea niște sunete de jale, care îmi făceau

trupul să tremure. De fiecare dată când spunea Spencer ceva, urma o tăcere de moment. Apoi totul se relua.

După scurtă vreme, ușa s-a deschis și doi oameni mai în vârstă, despre care am dedus că ar fi părinții lui Spencer, au ieșit pe hol.

Prima mea impresie a fost că Spencer arăta ca o combinație perfectă a celor doi. Avea forma feței tatălui său și ochii mamei.

A doua impresie a fost că arătam îngrozitor. Domnul Cosgrove m-a măsurat de parcă aș fi fost o persoană fără adăpost, care pătrunsese prin efracție în casa lui.

Mă durea în cot. El purta o pijama în dungi, în fond.

– Tu trebuie să fii Dawn, a spus mama lui Spencer. Mi-a întins mâna.

Am prins-o de mână, sperând că suprafața palmelor mele nu era lipicioasă.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Cosgrove, am spus, cu un zâmbet despre care speram să fie încurajator.

Vaietele au crescut în intensitate, iar eu am tresărit.

– Haide jos cu mine, Dawn, a spus domnul Cosgrove, imediat, și m-a atins pe omoplat, ghidându-mă pe hol.

Îmi doream să fi fost Spencer cu mine.

Doamna Cosgrove mi-a pregătit o cană cu ciocolată caldă și și-a croit drum direct spre inima mea. Din păcate, cana de bucurie aburindă nu a ajutat la risipirea tăcerii apăsătoare, pe care ticăitul pendulei gigantice părea să o zguduie din temelii. *Tic, tac.*

Mă simțeam așa cum mă privea domnul Cosgrove. Ca o tulburare. Ca un corp străin, care trebuie îndepărtat cât mai degrabă.

Îmi doream să fi așteptat în mașină, în loc să încalc astfel intimitatea acestor persoane.

Tic, tac.

– Aveți o casă minunată, doamnă și domnule Cosgrove, am spus, făcând un gest cu mâna care a cuprins întregul salon. În șemineul alimentat cu gaz ardea focul, răspândind o lumină calmă, care dădea întregii camere o atmosferă plăcută. M-am așezat pe un... nu am nicio idee cum se numesc obiectele cu suprafețe de șezut puternic curbate, fără brațe. În orice caz, posteriorul meu s-a afundat complet, iar eu m-am întrebat dacă voi putea să mă și ridic.

Probabil că nu trebuia să îmi fac griji. În caz de nevoie, domnul Cosgrove părea pregătit să mă ia de subsuori și să mă arunce afară din casă.

– Mulțumim. Ești foarte drăguță, Dawn. Doamna Cosgrove mi-a zâmbit călduros, deși privirea ei era încă îngrijorată.

– De unde ești? a întrebat repede domnul Cosgrove.

– Am crescut în Portland, domnule.

– Unde, mai precis?

– În Beaverton, domnule.

A scos un zgomot și s-a sprijinit de spătar.

– Și studiezi în Woodshill? a întrebat mama lui Spencer, iar eu m-am întors spre ea, ușurată.

– Sunt în al doilea semestru de engleză și Scriere creativă. Universitatea îmi place, mă simt...

Un nou pufnet din partea domnului Cosgrove.

– ...foarte bine acolo.

Doamna Cosgrove a încuviințat.

– Spencer nu a fost prea încântat să nu fie acceptat în Portland, dar între timp și-a dat seama că i-a făcut bine.

– Este foarte frumos acolo, așa e. Nu doar campusul, ci și compania. Cunosc aproape doar lectori care se preocupă de interese studenților. Oferta de cursuri

și seminare este foarte complexă și îți poți alege punctele forte. Mie îmi place mult.

– Așa ar trebui să fie, a confirmat doamna Cosgrove.

– Cu ce vă ocupați, dacă pot întreba? am întrebat eu, cu grijă.

– Suntem avocați specializați în divorțuri. Biroul nostru este chiar alături.

M-am înecat.

– Dawn, este totul în regulă? a întrebat doamna Cosgrove, speriată.

– Da, mulțumesc, am spus.

– Erai astăzi cu fiul meu când s-a îmbătat? a întrebat dintr-odată domnul Cosgrove.

Nu am reușit să îi răspund.

– Ah, Raymond, l-a admonestat soția lui.

– Purtarea lui este o *rușine*, Natalie!

– Nu spune asta.

Domnul Cosgrove s-a ridicat atât de brusc, că i-a căzut scaunul. Am inhalat adânc, încordându-mi umerii.

– Studiile lui sunt inutile, nu are niciun viitor, vine aici beat; e lipsit de orice speranță. Iar tu închizi ochii și nu recunoști nimic!

– Ai terminat?

Tic, tac.

Spencer se afla în cadrul ușii, cu o mână la frunte. Și-a privit tatăl cu o mină indiferentă. Nu părea să audă pentru prima dată tirada.

Fără niciun cuvânt, tatăl lui a năvălit afară din cameră, iar mai târziu am auzit o ușă trântindu-se.

Purtarea lui Spencer s-a schimbat imediat. Dintr-odată, a părut obosit, sfârșit.

– Olivia doarme, a spus.

– Foarte bine, a răspuns mama lui. Vreți să rămâneți aici peste noapte?

Pentru o clipă, privirea lui s-a oprit la mine. Apoi, a clătinat din cap, strângând mai tare cadrul ușii.

– Nu. Dar mersi, mamă.

Doamna Cosgrove s-a ridicat și s-a îndreptat cu pași mărunți spre fiul ei, pe care l-a îmbrățișat strâns. Și-a îngropat fața în umărul lui, iar momentul era atât de intim că a trebuit să privesc în altă parte.

Am auzit-o murmurând ceva, niște cuvinte liniștitoare, care s-au pierdut în părul lui Spencer. Apoi a spus:

– Conduceți prudent.

Mi-am ridicat privirea de la picioare. Mama lui Spencer mă privea cu căldură, zâmbind.

– Așa vom face, a spus Spencer, îmbrățișând-o încă o dată.

– Mulțumesc pentru ciocolata caldă, am spus, înainte să ieșim din nou în foaier.

– Sper ca data viitoare să ne revedem în circumstanțe mai plăcute, Dawn. Doamna Cosgrove m-a atins ușor pe braț.

După ce a închis ușa în urma noastră, Spencer și cu mine ne-am îndreptat în tăcere spre mașină. Zgomotul făcut de șlapii mei era singurul care tulbura noaptea. Spencer mi-a pus cheia în palmă, iar eu am urcat. El a rămas afară și s-a dus spre câțiva copaci, unde s-a aplecat în față, cu palmele pe genunchi. În ciuda poziției, vedeam prea bine că tremura din tot trupul.

Imaginea mi-a frânt inima.

El mi-a frânt inima.

Am oprit motorul și l-am privit pe Spencer. Nu mai avea obraji roșii – semn bun. Respirația lui era egală și

calmă, dar chiar și în somn părea îngrijorat. De parcă pe umeri i-ar fi apăsât o tonă, vrând să îl scufunde.

– Te holbezi la mine, a spus el, fără să deschidă ochii.

De fapt, nu dormea. Idiotul petrecuse două ore prefăcându-se că doarme, doar pentru a nu fi nevoit să discute cu mine. Eram convinsă.

Nu îl puteam acuza de nimic.

– Pentru că arăți tare drăguț când dormi, i-am răspuns.

A deschis ochii și mi-a întors privirea.

– Am ajuns. Am făcut semn în direcția casei lui.

Nu a spus nimic.

– Să te conduc?

Și-a încrețit nasul.

– Este complet ieșit din comun.

– De ce?

– Ar trebui să fie invers.

– Adică să mă duci tu acasă și să mă întrebi dacă vreau să mă conduci?

El a încuviințat, frecându-se la ochi. Înainte, genele i se umeziseră. Acum erau uscate.

– *Emancipare* este cuvântul magic, Spencer.

– Găsesc și singur drumul. Poți lua mașina, o ridic mâine de la cămin.

– OK. Mersi.

Și-a desfăcut centura.

– Spence?

A mormăit, iar privirea lui mi-a traversat fața, apoi mi-a coborât pe gât.

– Vrei să vorbești despre asta? am întrebat.

– Nu.

O ultimă încercare.

– Cine este Olivia?

Expresia i-a devenit dură, iar privirea, rece, de nepătruns.

– Ți-am refuzat întrebarea, Dawn. Asta înseamnă că nu vreau să vorbesc despre asta.

– Îmi pare rău, am șoptit.

A înghițit, iar zgomotul a părut puternic în spațiul din jurul nostru. Strada părea pustie. Eram doar noi doi. Grijile și tristețea lui, pe care încerca să le ascundă după un zid, și greșelile mele, care lungeau tot mai mult distanța dintre noi.

– Nu doar pentru asta îmi pare rău, ci pentru tot, am continuat, după o vreme. Tot ce ținusem în mine ultimele câteva ore voia acum să iasă afară. Nu puteam altfel. Nu după ce trăisem ce trăisem azi. Nici la club nu m-am purtat OK, ci ca o vacă nenorocită, și eu...

Mâna lui mi-a acoperit gura.

Am clipit, iritată.

– Nu vreau să aud, Dawn, mi-a spus, răgușit. Părea adormit. Poate că nu se prefăcuse.

Am vrut să spun ceva după ce mi-a luat mâna de pe gură, însă el m-a oprit cu cealaltă și a clătinat din cap.

– Mi-am exprimat clar opinia, iar tu te-ai poziționat față de ea. Nu este nevoie să înfrumusețezi realitatea doar pentru că îți este milă de mine.

A inspirat adânc și m-a privit. Mi-a studiat pistruii, parcă numărându-i.

Tic, tac.

– Cred că am nevoie de spațiu.

Totul s-a petrecut ca într-o buclă temporală.

Înainte să pot spune orice, a coborât din mașină, a închis cu zgomot portiera și a urcat pe aleea care ducea spre casa lui.

Capitolul 10

Culoarea mea preferată este roz. Așa a fost dintotdeauna, și îmi era complet indiferent că nu se potrivea deloc cu părul meu. De cele mai multe ori, contrastul mi se părea chiar simpatic.

În copilărie, mă jucam adesea cu mașini, dar le pictam roz, lipeam stickere cu floricele pe ele și le dădeam nume. Așa procedam și cu lucrurile pe care le foloseam la facultate. Caietele mele aveau coperti în culori diferite, în penar aveam pixuri în toate nuanțele de roz pe care ți le puteai imagina, iar unele aveau modele cu zâne, cu unicorni, sau chiar sclipici. De fiecare dată când puneam mâna pe ceva de scris, mă luminam la față. Asta îmi îndulcea viața de studentă.

Colegul care stătea lângă mine la cursul de Literatura americană de la origini până în 1865 luase deja unul dintre pixurile cu zâne menționate și privea fascinat cum plutea sclipiciul în carcasa transparentă.

– O nebunie, a șoptit Isaac, scuturând încă o dată pixul. Parcă e un glob cu zăpadă artificială.

Am rânjit și am notat următoarele aspecte principale ale prezentării.

Literatura americană de la origini până în 1865 era unul dintre cele mai stresante cursuri. Nu atât din pricina temei, cât a profesorului Walden. Era sever, complet nedrept și făcea parte dintre acei lectori care își iubeau meseria pentru că le permitea să șicaneze studenții. Îmi dădea fiori. Nu te puteai așeza foarte în spate, pentru că erai în pericol să fii întrebat una, alta. Dar nici prea în

față, pentru că atunci ți se adresa direct. Isaac și cu mine ședeam în rândul din mijlocul auditoriului. Aici puteai sta liniștit și erai întrebat ceva doar rareori. Asta ne reducea semnificativ teama de profesorul Walden.

— Crezi că scăpăm? am șoptit, aplecându-mă peste caiet ca să par atentă. Și eram. Tocmai scrisesem ceva despre războaiele civile și despre problemele pe care le crease termenul „american” la începuturile literaturii.

— Nu am idee. Dar așa sper. Nu vreau să ajung la fel de rău ca Darren, a răspuns Isaac și a scuturat din nou pixul.

Isaac îmi semăna mult în privința vorbitului în public. De aceea ne împrietenisem încă de la începutul cursului. Când Darren își susținuse prezentarea, cu câteva săptămâni în urmă, profesorul Walden îl întrerupsese și îi comunicase explicit că totul decurgea foarte prost. Mă duruse de-a dreptul să văd cum Darren — de altfel, un tip cu multă încredere în sine, chiar tupeist — începuse să transpire și să se bâlbâie. Câțiva studenți ceruseră ca Darren să își termine prezentarea, iar profesorul Walden îi scosese pe toți afară din sală. Rândurile cursului se subțiaseră considerabil, pentru că renunțau tot mai mulți colegi.

Îmi era o teamă cumplită de omul acela. De aceea, Isaac și cu mine eram foarte tensionați. Voiam să îl întrebăm, la finalul cursului, dacă putem aduce un eseu în loc să prezentăm o temă.

— De asta te-ai înțolit așa? m-a întrebat încet Isaac, arătând cu bărbia spre părul meu.

Am ridicat o mână și mi-am atins coada împletită, pe care mi-o prinsesem în jurul capului cu agrafe. Împletisem în păr și un soi de aranjament floral. Coafura îmi amintea de primăvară, deși afară era încă frig.

— O să sune ridicol dacă spun că da?

A clătinat imediat din cap.

– Deloc, băi. Și eu m-am pregătit.

A arătat spre cămașa lui albă și spre papionul legat peste guler – buline albe pe material negru. Împreună cu ochelarii lui cu ramă maronie, hipsterească, și cu părul ciufulit intenționat, alcătuiau o imagine foarte atrăgătoare.

Am lăsat restul cursului să treacă peste noi și am așteptat să se golească sala, înainte de a ne îndrepta spre profesorul Walden.

Îți dădeai seama imediat că era un bărbat intimidant, după costumul din tweed, pe sub care purta o maletă în aceeași nuanță de bej-verzui, cu modele abstracte. În jurul gâtului îi atârna o cravată coniac. Avea părul cărunț, aproape alb, și nu prea distingeai mare lucru în partea inferioară a feței lui din cauza bărbii stufoase. Barba era colțuroasă (nu văzusem niciodată una la fel) și, de fiecare dată când vorbea, se mișca înainte și înapoi. Nu îți puteai da seama dacă zâmbea sau nu. Eu mă îndoiam că ar fi fost capabil să o facă.

– Domnule profesor Walden, a început Isaac, răgușit. Sper că nu vă deranjăm.

Nu ne-a privit, în timp ce își strângea documentele de pe pupitru. A făcut un gest care presupunea că putem continua.

– O prezentare este necesară ca temă de lucru pentru cursul dumneavoastră, am început. Noi am găsit însă o temă minunată, despre care considerăm că s-ar preta, mai degrabă, la un eseu, și sperăm să ne acordați permisiunea de a preda un eseu de zece pagini în locul susținerii unei prezentări.

Profesorul Walden a clipit scurt, m-a privit în trecăt și și-a îndesat teancul de hârtii într-o mapă, pe care a închis-o cu un elastic. Apoi, a îndesat-o într-o servietă maro, pe care a închis-o cu un clic.

– De ce studiați? a întrebat el, brusc, privindu-mă. Fața lui era lipsită de expresie. Sau poate că expresia îi era ascunsă sub barba proeminentă.

Nu am găsit niciun răspuns. Nu cât mă privea așa.

Isaac mi-a sărit în ajutor.

– Pentru a învăța, pentru a avea șansa unei cariere, pentru a munci independent...

– Nu ați fost întrebat, deși îmi dau seama că ați citit broșura Universității Woodhill, l-a întrerupt profesorul Walden.

Isaac s-a făcut mic.

Eu am rezistat impulsului de a-l strânge de braț.

– Vreau să fiu independentă, am început, și o spuneam cât se poate de sincer. Vreau să dobândesc cunoștințe despre literatură și să înțeleg arta scrisului...

– Unde doriți să lucrați după ce vă încheiați studiile? m-a întrerupt el, cu vocea lui pătrunzătoare.

De ce îmi puneți încă o întrebare, când oricum mă veți întrerupe?

Am inspirat adânc.

– Mi-aș dori să lucrez într-o editură. Nu aveam de gând să îi servesc visul meu de a lucra toată ziua de acasă, purtând haine comode.

– Și credeți că atitudinea aceasta față de muncă vă va face ascensiunea mai ușoară? a întrebat el și m-a fixat cu ochii lui cenușii.

Nu era posibil să fi auzit bine.

– Poftiți?

Profesorul Walden și-a îmbrăcat paltonul și s-a încheiat meticulos.

– Credeți că veți reuși să aveți o carieră fără să vorbiți niciodată în fața oamenilor? Dacă nu susțineți prezentarea, nu absolviți cursul. Simplu ca bună ziua.

Am văzut limpede cum a strâmbat din nas când, privindu-mă iar, a dat cu ochii de florile din părul meu.

– V-aș recomanda călduros să vă schimbați cursul și să urmați Studiul scriitoarelor. S-ar putea să vi se potrivească mult mai bine. Și-a luat servieta. Bună ziua.

Am închis gura cu zgomot.

Lângă mine, Isaac a tras aer în piept.

Profesorul Walden a străbătut auditoriul cu pași apăsați. M-am uitat după el. Nu am idee cât timp am rămas acolo. Doar când m-a atins Isaac pe braț, mi-am dat seama că tremuram.

Mă înțelesesem cu Allie să ne vedem la masa de prânz, după curs. La câteva săptămâni, găseam o nouă rețetă, pentru că ea dorea neapărat să învețe să gătească foarte bine. De cele mai multe ori, căutam pe internet rețete, mergeam la cumpărături împreună și apoi dansam în bucătărie, în timp ce tocam legume și căleam bucățele în cratițe și tigăi. Dar astăzi, nu am reușit.

Am năvălit pe ușa locuinței lui Allie și am alergat în camera de zi. Îmi era totuna dacă găseam sau nu pe cineva dezbrăcat acolo. I-am dat târcoale lui Allie, care apăruse în cadrul ușii.

– Nenorocitul ăsta de rahat, ticălosul de toată scârba! am spus, fără suflare.

Crezusem că drumul pe jos până aici m-ar fi putut calma, sau mi-ar fi îndulcit nițel furia — însă nu era cazul.

– Profesorul Walden a spus nu? m-a întrebat ea.

M-am învârtit în jurul cozii prin camera de zi.

– Cum poate fi cineva atât de meschin?

Allie s-a așezat pe canapea, sub peretele acoperit cu fotografii, printre care se aflau și câteva cu noi două.

– Ce s-a întâmplat?

Nu i-am putut răspunde. Nu cât eram atât de furioasă. Voiam să lovesc ceva. De exemplu, costumul din tweed al profesorului Walden. Sau nenorocita lui de barbă.

— Iubitorul ăla de tweed complet idiot!

— Cândva, insultele tale erau mai creative, Dawn, s-a auzit vocea lui Kaden de undeva, din spate.

— Pupă-mă-n fund, Kaden! am urlat, apoi am privit-o șocată pe Allie. Nu ad litteram, jur.

Ea a rânjit.

— Jur că nu am fost niciodată atât de furioasă pe o persoană! Tremur de furie. Vezi?

I-am arătat lui Allie mâinile care îmi tremurau.

Am auzit cum se deschide ușa de la camera în care lucra Kaden, cu un scârțâit ușor.

— Să-l ascund pe Spidey? Nu cumva să-l jupoi, dacă ești atât de furioasă.

Mi-am apăsat mâinile pe piept, ca să calmez tremuratul.

— Aș prefera să îl învăț pe Spidey cum să vâneze oameni și apoi l-aș trimite pe urmele lui Walden. Pot?

Din camera de zi s-a auzit un hohot scurt de râs. M-am apropiat. În spatele lui Kaden, care apăruse în cadrul ușii, Spencer ședea la biroul lui imens. Cele două monitoare din fața lui erau puternic luminate. Era cu spatele la noi și nu s-a întors. Nu îl mai văzusem de câteva zile.

Cred că am nevoie de o pauză.

Își luase mașina înapoi duminică la prânz, când eu încă dormeam adânc. Sawyer îi dăduse cheia, apoi el dispăruse. Sawyer mă bombardase cu întrebări despre ce se petrecuse între noi doi. Eu nu am picat în plasă, dar mă gândeam continuu la ce se întâmplase cu o noapte înainte. Îmi făceam griji pentru Spencer. Mă străduiam

serios să îi respect intimitatea, dar mă tot întrebam despre ce fusese vorba, de fapt.

Ce se petrecuse în familia lui? De ce păruse tatăl lui să îl deteste? Cum fuseseră lucrurile în camera aceea? Nu îl mai văzusem niciodată atât de dărâmat ca în noaptea aceea și voiam să știu ce se petrecea cu el. Voiam să fiu acolo pentru el. Voiam să fiu din nou prietena lui, dar mă temeam că el nu avea să-mi permită asta, în perioada următoare. Nu după tot ce îi aruncasem în față.

Mi-am luat ochii de la spatele lui și m-am uitat în podea.

– Ce a spus profesorul Walden, de te-a făcut să spumegi așa? a întrebat Kaden.

Am inspirat adânc și le-am povestit totul, cu vocea tremurătoare.

– Ce? a exclamat Allie, iar fața lui Kaden și-a schimbat expresia.

– Ce tăntălău.

– Poate că ar trebui într-adevăr să îmi schimb cursul, am spus eu, tare, și m-am lăsat să cad lângă Allie, pe canapea.

– În niciun caz. Atunci ar câștiga el, și noi nu vrem asta, a spus ea, luându-mi mâna într-a ei.

Am oftat și mi-am lăsat capul pe umărul ei. Îmi venea să plâng, însă nu mai vărsasem o lacrimă de luni bune. Dacă aveam să o fac iar, profesorul Walden nu era cel mai potrivit motiv.

– Ar fi în regulă să nu gătim azi? am întrebat.

– Bineînțeles. Putem comanda ceva, sau putem ieși să mâncăm. Cum dorești.

– Aș dori pizza. Și înghețată. Și ciocolată. Și să acopăr mașina profesorului Walden cu spumă de ras, iar la final să arunc cu ouă în ea.

Allie a râs.

– În ordinea asta?

Am dat din cap.

– Precis.

– Te-ar putea mulțumi doar pizza, pentru început?
a întrebat Kaden.

Am dat din cap atât de tare, că mi-au săltat florile în păr.

După o oră, ședeam pe jos, între picioarele lui Allie, pentru că mi se făcuse frecvent observație dacă mă scurgeam pe canapea sau băteam darabana în măsuța de cafea. Kaden ținea patru farfurii deodată și a așezat două dintre ele în fața mea și a lui Allie. Am simțit că îmi plouă în gură când am văzut cașcavalul topit.

– Spence, încetează să te mai ascunzi de Dawn și mișcă-ți fundul încoace, a strigat Kaden.

Fața mea a căpătat imediat culoarea sosului de roșii.

– Mersi, Kaden.

– Ați face bine să încetați. Războiul ăsta al Rozelor dintre voi nu ajută pe nimeni, a răspuns el, așezându-se.

Nu știam la ce să mă aștept. În niciun caz la un Spencer rânjind, care să apară în camera de zi săltând de pe un picior pe celălalt. Arăta ca întotdeauna. Avea o scânteie veselă în ochi, o expresie șotioasă a gurii și un pix în mână, pe care îl închidea și îl deschidea la nesfârșit. Era... Spencer.

Exceptând că evita să mă privească în ochi.

S-a așezat lângă noi și am mâncat cu toții. Allie a lăsat să ruleze continuarea unui serial, în care abia dacă pricepeam ce spun personajele din cauza accentului scoțian. Mă tot uitam la Spencer. Cu o precizie de invidiat, a strâns topping-ul de pe pizza, l-a vârat pe tot în gură, și numai apoi a mâncat blatul. Discuta cu Kaden despre drumeții și despre niște frontale noi de care aveau nevoie. Făcea glume și îi făcea pe Allie și pe Kaden să râdă. Nu

puteam să îl conectez pe acest Spencer cu omul care îmi spusese, cu câteva zile înainte, că nu mai eram binevenită în viața lui.

Cum reușea?

După ce am terminat de mâncat, Spencer s-a apucat de strâns masa. Ne-a adunat farfuriile și le-a dus în bucătărie. Allie mi-a vârât un picior în spate. Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat la ea. Îmi făcea semn spre bucătărie.

Minunat. Până și prietenii noștri remarcaseră că lucrurile nu erau tocmai OK.

Cu un oftat, m-am ridicat și am adunat șervețelele murdare. Când am intrat în bucătărie, Spencer așeza farfuriile în mașina de spălat vase. Își suflecuse mânecile bluzei gri cu mânecă lungă. Dintr-odată, mi-am dorit să îl ating. Aproape că am întins mâna spre el.

Am inspirat adânc, iar el a tresărit. A pus mecanic ultimele farfurii în mașină și s-a ridicat. Am aruncat șervețelele mototolite și m-am sprijinit cu spatele de insula din bucătărie.

– Ce este? a întrebat el, fără să se întoarcă.

Brusc, vocea lui suna foarte rece. De parcă buna lui dispoziție ar fi decedat în drum spre bucătărie, blocată sub un strat gros de gheață.

– M-am gândit că poate vrei să vorbești, am spus eu, atentă, iar privirea mi-a alunecat de-a lungul cusăturii bluzei pe care o purta. Materialul i se lipea de corp și îmi puteam imagina perfect cum îi arătau mușchii spatelui.

A inspirat și el adânc.

– Nu vreau să vorbesc.

– Spencer, voiam doar să te rog...

S-a întors spre mine.

– La naiba, Dawn! Am spus deja că nu vreau să vorbesc cu tine! De ce nu pricepi?

Mi-am mușcat buza, am făcut un pas mare spre el și mi-am înfipt degetul în pieptul lui.

– Te-am văzut distrus, Spencer. Ai *plâns*, pentru Dumnezeu! Și doar pentru că nu vreau să ies cu tine nu înseamnă că îmi ești indiferent!

Mi-a dat mâna la o parte și a trecut pe lângă mine. L-am prins de mânecă și l-am oprit. Spencer a scos un mormăit, m-a apucat de mână și m-a răsucit. M-am lovit cu spatele de frigider și am simțit cum îmi iese brusc aerul din plămâni.

Spencer s-a lipit de mine, și era mai puternic decât îmi imaginasem. Mi-a țintuit un braț deasupra capului. A rămas așa pentru o clipă. Apoi, mi-a mângâiat coloana vertebrală cu cealaltă mână. În talie, și-a desfăcut degetele și mi-a apăsat partea inferioară a corpului de a lui. Am icnit.

– Ultimul lucru la care mă gândesc când te văd este să vorbesc cu tine, a mârâit el. Și-a coborât gura până la urechea mea, iar respirația lui mi-a electrizat părul. Nu vreau să *vorbim*, Dawn.

Mi-a sărutat maxilarul și mi s-a tăiat respirația. Corpul mi-a fost inundat parcă de lavă.

– Dar ce vrei? am spus, răgușită.

Și-a împletit degetele cu ale mele, ne-a apăsat mâinile de frigider, s-a dat puțin în spate și m-a privit.

Avea pupilele dilatate, obrajii ușor aprinși, iar de fiecare dată când expira pieptul i se lipea de al meu.

– Nu cred că vrei să auzi tot ce aș vrea să fac cu tine, dulceață.

Ba voiam. Voiam să aud fiecare detaliu, pentru că trupul meu i se oferea complet. Era atât de fierbinte, că aș fi vrut să-i smulg toate hainele de pe trup. Acum, aici, fără să-mi pese că prietenii noștri erau în camera alăturată.

– Ce vrei, Spence? am șoptit. Vorbeam de parcă aș fi sărit coarda două ore, fără oprire.

S-a apropiat de mine până când vârful nasului său l-a atins pe al meu. Au trecut câteva secunde în care nu am putut respira, pentru că m-am pierdut în ochii lui.

— Aș vrea să nu îmi mai plângi de milă, și să mă tratezi ca pe un bărbat. Mâna de pe talia mea a coborât, mi-a cuprins o fesă și a strâns.

Am icnit iar.

— Iar dacă nu vrei să fac asta de fiecare dată când ne aflăm în aceeași cameră, ar trebui să mă asculți urgent. S-a desprins de mine și a făcut în pas în spate, cu mâinile strânse în pumni. Distanță, Dawn. Pentru amândoi.

S-a dat înapoi și și-a vârât mâinile în buzunare. Apoi, m-a privit drept în ochi, aproape sperând, parcă, să îl opresc.

Dar nu puteam. Poate că nu aveam să reușesc niciodată.

Spencer s-a răsucit pe călcâie și a plecat. Eu am rămas lipită de frigider, respirând greu. Genunchii mei amenințau să cedeze din clipă în clipă.

Capitolul 11

Mi se părea că îmi țin prietenii la distanță de o veșnicie. Mai bine spus, evitam posibilele întâlniri cu Spencer. O invitam pe Allie la cămin, dar o vizitam rareori acasă. Voiam să exclud orice întâlnire accidentală cu Spencer.

Încercam să nu mă gândesc prea mult la el și să nu revăd de prea multe ori filmul acelei nopți, în care ajunsesem să îi cunosc o parte complet nouă și foarte vulnerabilă. Nu voiam să îmi fac griji pentru el – dar nu reușeam. Și mai ales nu voiam să abordez sub nicio formă lucrul acela dintre noi, care scăpase de sub control.

Am încercat să nu îmi amintesc în fiecare seară, zăcând în pat, de senzația mâinilor lui pe pielea mea. De corpul lui lipit de al meu, De respirația lui accelerată. Nu. Spencer Cosgrove trebuia eliminat din gândurile mele.

Cel puțin, până când am fost aproape să explodez, în a nouăsprezecea zi a distanțării mele de Spencer. Allie și cu mine pregăteam spaghete bolognese când a ajuns Kaden acasă. Din fericire, neînsoțit.

– Miroase extraordinar, a spus el, intrând în bucătărie și sărutând-o pe Allie.

– Avem suficient pentru 15 persoane, așa că primești porție dublă, i-a spus ea, rânjind.

– Câtă generozitate! Revin imediat.

M-am uitat în urma lui. A dispărut în dormitor.

– Du-te și întreabă-l.

– Ce? Am privit-o pe Allie, surprinsă.

– Întreabă-l de Spencer.

Am ezitat.

– Nu știu ce să zic, Allie.

– Nu l-am mai văzut nici eu de aproape două săptămâni. Se întâlnesc doar la Spencer acasă, nu aici. De fapt, îmi fac griji, a spus ea, și a făcut iar semn în direcția în care dispăruse Kaden.

Am inspirat adânc. Apoi m-am ridicat. Ușa dormitorului era deschisă, așa că am intrat.

Kaden se afla în fața dulapului, pe jumătate dezbrăcat.

Din fericire, purta chiloți.

– Încep să cred că faci asta intenționat, a spus el când m-a descoperit în cadrul ușii.

– Să nu-i spui lui Allie, sau mă bagi în bucluc, i-am răspuns sec, și m-am sprijinit de ușă. Kaden...

– Nu, m-a întrerupt el imediat.

– Poftim? am spus, uluită.

– Am spus nu, Dawn.

– Dar nici nu știi ce voiam să întreb.

– Poți găti câte paste vrei, a spus Kaden, întunecându-se la față. Dar nu am de gând să mă las chestionat despre cel mai bun prieten al meu.

Am strâns din buze și mi-am privit șosetele cu buline roz. După câteva secunde, am spus:

– Îmi fac griji pentru el. Locuiește complet singur, în casa aceea imensă. Vreau doar să știu dacă îi pot fi de folos cumva.

Doar după ce am spus-o cu voce tare mi-am dat seama că îmi făceam cu adevărat griji pentru Spencer. Am simțit o durere nouă în piept.

Spencer îi făcea pe toți să creadă că era mereu binedispus. Arunca glume și replici istețe în stânga și în dreapta și nu lăsa pe nimeni să vadă adânc înăuntrul lui.

Mă întrebam dacă naturalețea purtării lui și faptul că nu permitea prietenilor să știe multe despre el îl făceau să se simtă singur. Oare nu se simțea chiar atât de grozav, cum îi făcea pe ceilalți să creadă?

Am auzit că se apropie Kaden. Am ridicat iar privirea. Îmbrăcase o bluză de trening gri. Și-a încrucișat brațele la piept.

– Spencer va termina cu toate.

– Asta ce înseamnă?

Kaden a clătinat din cap. Expresia gurii sale a rămas aspră, însă privirea i s-a înmuiat. Nu am idee cum i-a ieșit asta.

– Nu trebuie să îți mai faci griji pentru el.

Am clătinat din cap, la rândul meu.

– Refuz să cred asta.

A ridicat o sprânceană.

– Ah, serios?

Spencer plânsese în fața mea și aproape că se prăbușise complet, și, chiar dacă nu voiam să-i spun asta lui Kaden, mă dă râma să-mi amintesc. Nici măcar atunci nu rostise un cuvânt. Nimic. În schimb, mă îndepărtase. Nu credeam că ar fi împovărat pe cineva cu problemele lui, fie că persoana se oferea sau nu să le asculte.

– Cred că Spencer nu este persoana care să ceară ajutor, am spus eu încet.

Kaden a încuviințat încet.

– Așa este. Dar are alergie la milă.

– Dar mie nu îmi este milă de el! am exclamat.

Colțurile gurii lui Kaden au tresărit.

Mi-am dat ochii peste cap.

– OK. Poate doar puțin. Dar numai pentru că... Doamne, Kaden! Nu i-ai cunoscut familia! Ceva nu e în regulă la el acasă.

– Știu.

– Și cum poți fi atât de indiferent?

A ridicat din umeri.

– Îl ajută să nu se gândească mereu la ce nu funcționează în viața lui. Eu sunt ultima persoană care să constrângă pe cineva să vorbească.

Mi-am ros buza de jos. Înțelegeam ce spunea. Nici eu nu aveam asemenea pretenții. Dar asta nu schimba faptul că mă durea să îl văd pe Spencer suferind.

– Nu pot și nu vreau să spun mai multe, Dawn. Nu îți mai face griji. Știe deja că suntem cu toții aici, dacă totul devine prea mult pentru el. Kaden mi-a atins brațul, în trecere, și m-a lăsat singură.

Nu mi-l puteam scoate pe Spencer din minte. Îmi umpleam zilele cu teme și cu scrisul, ca să-mi iau gândul de la el, însă el reușea să mi se strecoare înapoi în fiecare noapte. Chiar dacă așa mă sfătuiseră Kaden, nu mă puteam opri din a-mi face griji. Am încercat să mă îngrop în muncă, în așa fel încât să nu mai am niciun minut disponibil pentru asta, însă nu a funcționat, pentru că stăteam trează noaptea și mă gândeam la casa imensă în care locuia Spencer, la familia lui și la cuvintele pe care mi le murmurase, cu amărăciune.

Din păcate, nu mai aveam încredere în mine să mă întâlnesc cu el. Nu știam cum aș fi reacționat în prezența lui. Fusese foarte explicit la ultima noastră interacțiune, și spusese clar că nu dorea să mă mai vadă.

Ziua următoare, m-am concentrat complet pe publicarea „Ard după tine” și am verificat ultima dată povestirea, înainte să o încarc pe platformele obișnuite.

O cititoare de test de pe forum a creat decorul perfect pentru Chelsea și Grover. Pe copertă se vedea un tip în costum, care îmbrățișa din spate o femeie. Unghiile ei erau date cu oja liliachie, asortată cu fontul, iar partea

de sus a fețelor nu era identificabilă, permițând cititorului să și-i imagineze. La fel ca în cazul fiecărei povești pe care o publicam, a devenit coperta mea preferată.

M-am întâlnit de câteva ori cu Isaac, să lucrăm la tema prezentării pentru profesorul Waldman. Ne lua pe amândoi cu fiori când ne gândeam la asta, dar Isaac încerca mereu să ne încurajeze.

– Nu-ți face griji. Vom reuși, murmură el, ca un fanatic, în timp ce își dădea jos ochelarii, își freca baza nasului cu degetul și își ștergea lentilele cu poalele cămășii. Apoi, povestea se repeta, iar propozițiile sale erau mai mult sau mai puțin inteligibile.

Sedeam în bibliotecă. Ocupasem suprafețele a două mese cu hârtiile noastre. Ne chinuiam de ore bune cu ultimele puncte ale prezentării. Isaac se pricepea destul de bine la softuri, din fericire. Crease câteva tabele utile, pe care le foloseam ca fir roșu. Dacă aș fi încercat doar eu, prezentarea nu ar fi arătat atât de profi, ci de-a dreptul diletant.

Voiam să îi arătăm nenorocitului de lector că eram capabili. Mie nu îmi spunea nimeni să părăsesc cursul. Nu era nici pe departe preferatul meu, dar nu acceptam să mă retrag la jumătatea lui. A doua zi aveam să stau în auditoriu și să livrez o prezentare exemplară, cea mai bună la care asistase idiotul. Probabil scăldată în sudoare, însă îmi era indiferent. Ce conta era ca Isaac și cu mine să funcționăm la capacitate maximă.

În timp ce colegul meu continua să mormăie pentru sine, eu m-am concentrat din nou la prezentare. Mi-am lăsat privirea să rătăcească prin bibliotecă. Ne aflam în zona de lucru de la al doilea etaj, acolo unde puteai să și discuți. De partea cealaltă se aflau numeroase rafturi încărcate de volume de literatură de specialitate.

Un chicot ascuțit m-a smuls din transă, și până și Isaac și-a întrerupt mormăiala.

De partea cealaltă, printre rafturi, am văzut două fete care râdeau ținându-se cu mâinile de burtă. Făceau

atâta zgomot, că ar fi trebuit deja să apară cineva care să le atenționeze. Am vrut să le ignor, însă, dintr-odată, mi-a intrat altcineva în câmpul vizual.

Spencer.

Mi-am lăsat imediat privirea la notițe. Scrisul albastru mi s-a încetșosat în fața ochilor.

Eram furioasă pe el. Foarte furioasă. Și pe mine. Și pe întreaga lume, dar mai ales pe el, pentru că îmi umplea toate gândurile, oricât m-aș fi împotrivit.

Îl detestam pentru asta. Mai ales pentru că nu puteam să mă opresc din a-mi face griji pentru el. De când discutasem cu Kaden, situația nu se calmase. Dimpotrivă. Îmi era dor de serile pline de râsete, de glumele proaste ale lui Spencer, la care îmi venea totuși mereu să râd... de tot. De întregul pachet.

Mă durea să îl văd acum cu fetele acelea, atât de voios și de lipsit de griji.

Ele au chicotit iar, și li s-a alăturat și un hohot masculin. Furioasă, am ridicat ochii din notițe și l-am văzut pe Spencer balansându-și cărțile într-o mână, în timp ce, cu cealaltă mână, mai adăuga una deasupra lor. A spus ceva și toată lumea a început să râdă.

De data asta, a fost prea de tot. Am pufnit. Poate prea tare, pentru că s-au uitat imediat în direcția mea.

Spencer m-a văzut.

A început să mă furnice groaznic pielea.

Buzele lui au desenat un zâmbet viclean.

Mi s-au aprins obrazii.

Am coborât fruntea atât de repede, că aproape m-am dat cu capul de masă.

— E totul în regulă, Dawn? a întrebat Isaac.

Am mormăit ceva, iar Isaac a dat dovadă de suficient tact să nu insiste.

Țineam cartonașele în mână și mă plimbam prin încăpere, vorbind. În punctul în care trebuia să accentuez ce spuneam, ridicam brațul. Îmi făcusem marcaje colorate pe cartonașe, corespunzător.

– Mă amețești, mi-a spus Sawyer.

– Ți-am împrumutat căștile mele, ca să mă lași în pace, i-am răspuns eu. Rahat. Pierdusem firul. Din nou, de la început.

– Te rog, nu, m-a implorat ea, când am reluat discursul, așezându-mi din nou cartonașele în ordine.

– M-ai întrerupt și am pierdut firul. Așa că trebuie să încep iar. Este un exercițiu bun pentru mâine, am spus, și m-am uitat la perna pe care o îmbrăcasem într-unul dintre cardiganele imense ale lui Sawyer, fiindcă modelul îmi amintea de maleta oribilă a profesorului Walden.

– O iei razna cu rahatul ăsta, mi-a spus ea. Avea încă pe cap căștile mele și vorbea tare, pentru că abia dacă se putea auzi și ea.

– M-ar înnebuni mai rău dacă nu aș învăța textul pe de rost. Am inspirat adânc, din abdomen, și am lăsat aerul să iasă în reprize scurte, compacte.

Sawyer s-a uitat la mine ca la o extraterestră.

– Ce dracu' faci?

Am oftat. Sawyer și-a scos căștile.

– Fac exerciții de respirație care ajută împotriva nervozității și construiesc o voce puternică, i-am explicat.

A rămas cu gura căscată. S-a așezat pe marginea patului, lăsându-și brațele să-i atârne între picioare. Avea iPod-ul în mână.

– Serios că îți lipsește o doagă. S-a uitat la perna îmbrăcată în cardigan, pe care o amplasasem pe un scaun. Și încă un importantă.

– Mersi, Sawyer. Este atât de amabil și de folositor! Cred că te voi pomeni în următoarea sesiune de mulțumiri.

— Nu ai putea, mai degrabă, să mă transformi în următoarea protagonistă? Mi-am dorit mereu să joc rolul principal într-o dramă erotică, însă mi s-a părut tare dificil. Dar într-o carte mi-ar plăcea să apar, a spus, rânjind.

De când aflase care era secretul meu, nu mai pomenisem despre asta. Aveam senzația că răspunsul meu stabilea direcția în care urma să ducem discuțiile ulterioare.

Am privit-o fix.

— Bine. S-a făcut.

Sawyer a rânjit. Apoi, s-a ridicat și s-a îndreptat spre dulapul ei, care se afla în partea din spate a camerei noastre. A deschis ușile și s-a aplecat în interior. La scurtă vreme, a scos o sticlă de votcă, pe care a ridicat-o triumfătoare în mână. Uite.

— Asta îți va deturna gândurile de la prezentare.

Am clătinat imediat din cap.

— Nu, mersi.

Votca este cea mai bună prietenă a ta, dacă trebuie să te calmezi. Haide. A făcut semn spre patul ei.

— Nu pot bea nimic acum, Sawyer. M-am uitat din nou la cartonașe, dregându-mi vocea.

— De ce nu? Te-am văzut deja beată.

Am recitat iar și iar primul rând, deși l-aș fi putut spune și trezită din somn.

— Nu vreau alcool.

— Ești cea mai slabă mincinoasă din lume. Sincer. A pus sticla înapoi în dulap și a așezat deasupra ei câteva haine. Hai, varsă tot.

Mi-am frecat fruntea.

— Ce anume?

A fluturat din mână, nerăbdătoare.

— Adevăratul motiv al abstenenței tale.

Am privit-o perplexă.

– Pot să îți citesc în ochi și în mișcările rigide. Cred că ți-ai dori mult să iei o dușcă. Dar ceva te împiedică, și nu e vorba despre prezentarea aia stupidă.

Avea dreptate. Aș fi preferat să îmi amortesc simțurile și să uit de neliniște. Dar nu trebuia să beau nimic înainte de prezentare. În plus, tindeam să spun prostii grave de fiecare dată când consumam alcool. Îmi aminteam limpede cum îl sărutasem pe Spencer, cum se îndepărtase de mine. Îmi lipsea, iar alcoolul mi-ar fi oferit scuza perfectă să îl sun și să îmi depun grijile și temerile la picioarele lui.

– Ah. Ah, a făcut Sawyer. E vorba despre un tip. A ridicat din sprâncene, uimită.

– Nu mai părea atât de atotștiutoare, i-am spus.

A zâmbit și a sărit pe pat.

– Cine-ar fi crezut? Și-a găsit nașul și eterna abstinentă.

– Ah, ține-ți gura.

A lovit patul cu mâna și s-a sprijinit de tăblie, aranjându-și o pernă la spate.

– Haide, Dawn. Mă lipsesc de tipi de o veșnicie, sau așa mi se pare. Am nevoie de o excepție. A lovit din nou suprafața patului cu mâna, de data asta mai repede.

Am străbătut camera până la ea și m-am așezat pe marginea patului.

– Deci? a întrebat ea.

– Nu e nimic, am răspuns eu, mecanic.

Și-a dat ochii peste cap.

– Este alcoolic, și de aceea nu te mai atingi de băutură?

– Ce? am întrebat, uluită. Nu!

– Are o fiică și trebuie să te porți cu mare discreție?

– Pe asta de unde ai mai scos-o?

– A fost într-un episod din „Noră pentru mama”. A zâmbit malefic, semănând cu pisica de Cheshire din „Alice în Țara Minunilor”, așa că am început să râd. Apoi, mi-am luat fața în mâini. Să știi că nu trebuie să-mi spui nimic, Dawn, a continuat ea. Dar trebuie să știi că mă pricep la ascultat, mai ales în situații de rahat.

– De rahat? Am zâmbit în palme și le-am îndepărtat, ca să-mi văd colega.

A ridicat din umeri și s-a lăsat mai adânc în perne, până când aproape s-a întins.

– Asta știi deja.

M-am sprijinit cu spatele de perete. Sawyer și-a ridicat picioarele, așezându-le peste coapsele mele.

– Nu pot să beau, pentru că s-ar putea să fac o mare prostie și să sun pe cineva care, în prezent, nu vrea să știe de mine, am spus eu încet.

– OK. Și din același motiv te învârți ca o leoaică în cușcă de săptămâni, de parcă ai lua-o razna în orice moment?

– De fapt, da. Am înghițit în sec. M-am certat cu un prieten.

– Ce a făcut?

– Mi-as spus că vrea mai mult decât credeam eu. Și apoi am aflat că are o groază de probleme despre care nu îmi povestise, pentru că e de părere că mi-ar fi milă de el. Dar îmi fac griji pentru el, iar el... În fine, totul merge prost.

– Tipii cu probleme sunt întotdeauna cei mai atrăgători, a oftat Sawyer, ignorându-mi îndoielile, și s-a lăsat din nou pe perne. Vrei și tu mai mult de la el?

M-am gândit la ultimele luni, la toate întâlnirile cu Spencer, la atingerile lui, la vocea lui și la mâinile lui frumoase, și...

– Nu. Nu vreau. Nu!

– Ai negat de prea multe ori.

Am clătinat din cap, încăpățânată.

– Nu vreau nimic de la Spencer!

Dintr-odată, camera s-a umplut de tăcere.

Sawyer a izbucnit într-un hohot de râs ascuțit.

Mi-am îngropat din nou fața în mâini și am decis să nu le mai îndepărtez vreodată. Aveau să rămână pentru totdeauna deasupra obrazilor mei care ardeau. Mai aveam nevoie doar de un tub de adeziv ca să pecetluiesc afacerea.

– Ah, Dawn. Nu-i rău să vrei pe cineva ca Spencer Cosgrove. Deși îți găsesc gustul la bărbați îndoielnic. Sawyer m-a înghiontit cu piciorul în coapsă.

– Nu vreau nimic, am mormăit. Mi-am îndepărtat mâinile de pe față, încet. Să te dăruiești cuiva înseamnă mereu să suferi. Iar eu am avut parte de suferință destulă.

Sawyer a pufnit.

– De cât timp te-ai despărțit? De un an?

– De peste un an.

– Poate că ar fi timpul să îți deschizi mintea și să o aerisești puțin. Nu trebuie să fie marea iubire. Lasă-ți simțurile să exploreze.

– Simțurile? am întrebat, ridicând o sprânceană.

– Da, nu ești decât o pisică în...

Am aruncat cu o pernă în ea, însă ea se sufoca deja de râs.

În seara aceea, i-am povestit lui Sawyer cum mă făcea să mă simt situația cu Spencer. I-am povestit despre grijile și despre temerile mele, și m-am simțit tot mai ușurată. Mi-a făcut bine să pot vorbi cu o persoană care putea analiza totul la rece. După ce am terminat, am rămas o vreme tăcută.

– Și de aceea nu mai vrei să îți petreci timpul cu prietenii tăi?

Am încuviințat.

– Dar nu e deloc corect! Și mai este și o decizie complet idioată, să știi.

M-am foit.

– Știu. Dar cu Spencer am mereu senzația că vrea mai mult de la mine decât îi pot oferi. Îmi place, iar asta înrăutățește lucrurile. Dacă nu ar conta pentru mine, nu mi-ar păsa, dar așa? Nu pot. Nu merge așa, pricepi?

– Da, înțeleg, deși sunt de părere că ar trebui să lași pisica afară din sac. Trebuie să-ți spun, Dawn, că nu este OK ca el să nu se împace cu situația, și totuși tu să fii cea care renunță la timpul petrecut cu prietenii, a spus ea, decisiv.

Am oftat.

– Poate că ai dreptate.

– Dacă spui că nu ești încă pregătită să te dăruiești din nou cuiva, el trebuie să accepte asta, Dawn. Nu te lăsa intimidată fiindcă nu mai are răbdare.

M-am uitat la ea. Zăcea între perne și se uita la tavan, cu ambele mâini sub cap.

– Să știi că ești o persoană OK, Sawyer.

– Da, știu.

– Acum pot să-mi exersez mai departe prezentarea? am întrebat, plină de speranță.

– Dacă îmi primesc înapoi cardiganul.

– Te îmbraci cu el și pretinzi că ești profesorul Waldman? Atunci, da.

În loc de răspuns, mi-a smuls căștile de pe noptieră, apoi și le-a pus pe cap.

Capitolul 12

În dimineața aceea, majoritatea fetelor de la etajul nostru s-au ținut departe de toaleta noastră. De la cinci dimineața eram lipită de closet și vomitam tot ce mâncasem cu o seară înainte.

Îmi era îngrozitor de rău. Mai fusesem agitată, dar prezentarea de azi depășea orice limită. Tremuram din tot corpul și am tot vomitat până nu am mai avut ce vomita. Probabil toată lumea credea că o făcusem lată cu o seară înainte.

Dușul fierbinte m-a ajutat puțin să îmi calmez nervii. Mă simțeam proaspătă, într-o oarecare măsură. Măcar nu mai duhneam a transpirație de stres. Când m-am întors în cameră, Sawyer m-a primit încruntată.

– Arăți ca naiba, Dawn.

– Mulțumesc frumos, am spus, răgușită, și m-am așezat la birou. Mi-am sprijinit capul de suprafața lui rece.

Sawyer m-a bătut pe umăr. M-am întors cu greu spre ea.

– Poftim, a spus ea și mi-a întins palma deschisă. Le iau uneori când îmi este rău. Când se rup toate firele, ia două, trei și te vei simți mai bine.

M-am uitat la borcănașul de plastic din palma ei.

– Ce e asta? am întrebat, sceptică, și l-am luat.

– Sunt doar niște plante pe care le-am primit de la sora mea. Te ajută să îți revii, mi-a explicat ea.

– Ah. Mulțumesc, am spus, încet, și am analizat borcănașul. L-am deschis și m-am uitat la frunzulițele verzi din interior.

– Bănuiesc că nu vrei nici micul dejun, a spus Sawyer, iar eu am clătinat din cap.

Situația îmi spunea că n-aș fi putut înghiți nimic prea curând. Am închis borcănașul și l-am vârat în rucsac.

– Pregătește-te. Poți să îți mai citești o dată cartonașele. Deși îmi va face rău, te ascult iar.

Am apreciat că se străduia, în ciuda mutrei deloc încântate.

M-am machiat și mi-am făcut exercițiile de respirație. Senzația de greață mi s-a topit încet în timp ce îmi împleteam părul. Mi-am făcut o coadă într-o parte și mi-am trecut-o peste cap, lăsând-o să cadă pe spate, într-un soi de coc ciufulit. Așa, nu mă deranja bretonul când treceam de la un cartonaș la altul, iar în timpul prezentării n-aș fi fost tentată nici să mă joc cu părul.

Isaac și cu mine ne-am întâlnit în fața cafenelei din campus, iar el și-a mai luat o cafea. Arăta cam așa cum mă simțeam eu. Sub ochi avea cearcăne vineții, iar papionul îi stătea strâmb. I l-am îndreptat, în timp ce stăteam la coadă.

– Reușim noi, i-am spus, voioasă, și mi-am făcut de lucru cu gulerul lui. Gata, acum e totul așa cum trebuie.

– Cred că voi muri, a spus Isaac. Cum reușești să pari complet liniștită?

Eram exact pe dos. Îmi tremurau mâinile și mi se umeziseră, la fel și axilele, iar bluza mea era, probabil, deja pătată.

Prezentările erau o porcărie.

– Mi-am vomitat și sufletul din mine azi-dimineață, și tot sunt agitată, am spus.

Fata din fața noastră s-a întors spre noi, cu o expresie oripilată, și m-a măsurat de sus până jos.

– Poate ar trebui să încerc și eu, a spus Isaac.

L-am apucat de umeri și l-am scuturat.

– Nu. Te descurci de minune. Ești cel mai bun, ești superinteligent și o să-i arăți profesorului „Waldo” cum stă treaba.

Punct lovit. Colegul meu mi-a oferit un zâmbet.

Ne-am luat băuturile și le-am consumat pe drum spre auditoriu. Conversația noastră a murit pe parcurs, pentru că agitația și-a spus cuvântul. Nu mai reușeam să leg propozițiile și mă temeam că asta mi se va întâmpla și în timpul prezentării. Presiunea pe care o puneam chiar eu asupra mea era și mai mare decât cea impusă de profesorul Walden. Voiam să dovedesc, cu orice preț, că nu trebuia să îmi schimb cursul. Locul meu era la acest curs, și, chiar dacă depuneam eforturi considerabile, aveam să livrez o prezentare fără cusur.

Chiar înainte să ajungem în sală, am vârat o mână în rucsac și am scos borcănelul cu tablete de la Sawyer.

– Astea ce sunt? a întrebat Isaac.

– Un leac pe bază de plante, pe care mi l-a oferit colega mea de cameră, împotriva stresului, am mormăit eu, deschizând capacul. Ajunsesem în punctul în care orice metodă mi se părea în regulă. Mai ales dacă mă ajuta să rezist. Am scuturat trei tablete verzui în palmă și le-am privit. Apoi, le-am făcut să alunece pe gât, cu câteva înghițituri de apă. Vrei și tu? Sunt de la Sawyer, dar...

– Nu, sunt în regulă, a spus Isaac, privind borcănelul cu scepticism. Am... cafea. Cu toate că nu a fost chiar cea mai bună decizie să consum cofeină acum.

L-am atins pe umăr.

– Ne descurcăm.

A mormăit, deloc entuziasmat, și am intrat împreună în auditoriu. Ajunsesem mai devreme, ca să putem pregăti totul, însă nu prea devreme, ca să nu ne crească anxietatea.

Curând, sala s-a umplut. Când a intrat profesorul Walden și s-a așezat în fața noastră, în primul rând, l-am salutat cu prietenie și i-am înmănat schema prezentării, pe care pregătisem punctele principale.

— Și? Pare bine dispus? m-a întrebat Isaac, când am revenit lângă el.

Am ridicat din umeri.

— Nu îmi dau seama niciodată. Barba aceea sufocă orice emoție.

— Așa este. Oricum nu contează. Isaac a ridicat pumnul, iar eu l-am lovit cu al meu.

Ne-am prefăcut că ne explodează mâinile, apoi am luat poziție la pupitru. Tremuram din tot corpul. Am rezistat însă dorinței de a începe să mă agit. Strângeam cartonașele în mână și le îndoiam colțurile. Aș fi preferat să o iau la fugă în jurul clădirii.

După ce s-a făcut liniște, Isaac ne-a prezentat. A făcut o scurtă introducere în romantismul american și a precizat la ce exemple de text ne limitasem. De la primele slide-uri, profesorul Walden a scos un zgomot care l-a descurajat complet pe Isaac. A avut nevoie de timp să reia. Când și-a regăsit cadența, profesorul Walden a pufnit iar. Isaac a înghițit în sec. Părea că îi ies aburi de sub guler și și-a slăbit papionul.

Am preluat ultima parte a slide-ului, care ducea spre un tabel în care Isaac menționase toți scriitorii importanți ai epocii, alături de operele lor. Am descris fiecare operă în două, trei propoziții. De obicei, în timpul prezentărilor eram complet crispată și nu reușeam să scot o vorbă, însă astăzi s-a întâmplat exact pe dos. Vorbeam liber și nu mă puteam opri. Când am făcut clic pe următorul slide, lectorul nostru și-a dres vocea. M-am uitat la el.

Ridicase din sprâncenele stufoase și se așezase picior peste picior, sprijinindu-se în cot pe un genunchi. Își mângâia barba cu degetele mare și arătător. Cu o mină descurajantă, citea punctele principale de pe slide, clătina încet din cap și își nota câte ceva în carnețel.

– Probleme, domnule profesor? am întrebat eu, tare.

Toți cei prezenți la curs au părut să îți țină respirația, până și Isaac, care a scos un sunet ca un gălgâit și mi-a vârât un cot în coaste.

– Tabelul vostru este incomplet, a răspuns lectorul, netulburat, mângâindu-și mai departe barba.

– Dacă sunteți de părere că lipsesc Whitman și Hawthorne, vă rog să așteptați să ne încheiem prezentarea, am spus eu, amabilă.

Cineva din ultimul rând a râs ușor.

Profesorul Walden a mișcat din mână, de parcă ar fi alungat o insectă.

– Continuați.

Isaac părea pe cale să aibă un infarct. Avea fața stacojie. Cu vocea încărcată de emoții, a continuat și a prezentat primul exemplu de text.

– Este un punct foarte prost ales, l-a întrerupt profesorul Walden, după câteva momente. Cred că ar fi mai bine să continuați cu un alt exemplu.

Cartonașele lui Isaac au căzut pe jos. Ne-am aplecat amândoi simultan să le ridicăm.

– Mersi, a murmurat el și a apucat teancul pe care îl strânsesem eu.

– Nu-i pro..., am început, însă a doua silabă a cuvântului mi-a rămas în gât, pentru că m-am clătinat într-o parte. L-am lovit cu umărul pe Isaac, iar el și-a pierdut echilibrul. Și-a revenit însă repede, s-a ridicat și m-a apucat de sub braț, ca să mă ridice.

– E totul OK cu tine? a șoptit el, iar eu am încuviințat.

Nu părea concluzia corectă, pentru că pereții se roteau în jurul meu, iar eu vedeam scânteii multicolore. Aproape că îmi venea să râd, pentru că mă simțeam foarte ușoară, iar culorile mi se păreau încântătoare.

Profesorul Walden m-a smuls brusc din reverie.

– Cred că am terminat cu voi. Următoarea grupă poate prezenta de unde ați rămas.

Cuvintele lui au ajuns la mine, iar punctele din câmpul meu vizual s-au colorat într-o nuanță intensă de roșu.

– Poftim? Vocea mea îmi răsuna în urechi, atât de tare pusesem întrebarea.

– Cred că mi-a ajuns. Ați oferit cel mai bun exemplu de prezentare insuficientă, a spus profesorul Walden. Reveniți anul viitor. Poate veți fi pregătiți pentru cursul meu.

Isaac și cu mine ne-am uitat lung la el.

Nu am primit șansa de a continua. S-a ridicat următorul grup și s-a îndreptat spre noi, mormăind scuze și aruncându-ne priviri pline de milă.

Cu fețele roșii ca focul, ne-am strâns lucrurile și am alergat afară. Acolo, a trebuit să mă sprijin de un perete și să respir adânc.

– Rahat, am murmurat eu, frecându-mi fața.

– E în regulă, a spus Isaac.

– Nu. A mers îngrozitor. Eu... Doamne, am vrut să-i arăt eu lui. Iar acum am stricat totul. Îmi pare foarte rău, Isaac.

– Nu trebuie să îți ceri scuze. Am fost la fel de vinovat, am lăsat totul baltă și i-am permis să mă întrerupă. Adică..., a continuat el să vorbească, însă eu nu îl mai ascultam.

Am tras de gulerul bluzei, pentru că simțeam că mă strânge de gât. Isaac continua să vorbească despre posibilitățile pe care le aveam. Voia să meargă de îndată cu mine la consilier și să solicite o schimbare la un alt curs. Abia dacă îl înțelegeam. Eram pe punctul să vomit iar. Am icnit după aer.

– Dawn?

M-am uitat la Isaac. Se proțăpise în fața mea și mă privea îngrijorat. Din colțul ochiului am văzut cum se adunau tot mai multe persoane în jurul nostru. Holul s-a umplut, iar aerul a devenit tot mai apăsător.

– E totul OK?

Am putut doar să scutur din cap. Punctele din câmpul meu vizual se măreau continuu. Apoi, nu am mai văzut nimic.

Următoarele minute au trecut între letargie și zgomot asurzitor. Mi-am dat seama că vorbea cineva lângă mine, și că era Isaac. Dar vocea lui era atât de ascuțită și de agitată, că am crezut că era vorba despre o fată, la început.

– La ce ți-a fost mintea, Sawyer? a șuierat cineva lângă urechea mea.

S-a auzit un răspuns. Am clipit de câteva ori, ca lumea să nu se mai învâртеască, și am decis că eram cărată pe coridor, cu pași repezi.

– Cred că fac infarct, a sâsâit Jasper.

– Ar fi trebuit să iei și tu. Am și pentru tine, dacă vrei.

– Nu îi dai *nimic* lui Grant, Sawyer, a șuierat persoana care mă ducea.

Chiar dacă mi se părea că am capul înfășurat în vată, eram 90% sigură că era Harry Styles cel care mă salvase și care mă purta afară. Cea mai bună zi din toate timpurile.

Am inspirat aer proaspăt. Mi-am lipit nasul de gâtul salvatorului meu. Mirosea a piele proaspăt spălată și a after-shave plăcut. Doream să rămân așa.

Dintr-odată, m-am desprins. Am clipit de câteva ori și mi-am dat seama că eram într-o mașină. Mi-a căzut capul într-o parte. O mână mi s-a strecurat sub ceafă și m-a stabilizat.

Am deschis pleoapele grele și uscate.

Era un vis extraordinar.

În loc de Harry Styles, în fața mea se afla Spencer – ceea ce nu era deloc rău. Mă privea încruntat de pe scaunul șoferului.

– Bună, am spus. Limba mi se lipea de cerul gurii, iar cuvântul mi-a ieșit din gură ca într-o buclă temporală.

Spencer a privit peste umăr.

– Cât i-ai dat?

– I-am recomandat aceeași doză pe care o iau de obicei.

– A luat trei tablete, l-am auzit pe Isaac spunând.

– Trei? Ești nebun? a șuierat Spencer.

– Nu m-am gândit că este atât de mică.

Sawyer mi-a pătruns în câmpul vizual. Se juca în păr cu ambele mâini.

– Ești bine, Dawn?

– Minunat... Nu îmi mai puteam controla limba. Parcă aveam cinci ani și îmi pierdusem toți dinții, așa că nu puteam decât să vorbesc peltic.

– Cred că ar trebui să mergem la medic, a spus Isaac. Se afla lângă Sawyer și se ținea de portieră. Cred că o folosea pe post de stabilizator. Mi s-a părut atât de amuzant, că am chicotit. Capul meu a amenințat că va cădea iar, însă Spencer l-a susținut. Degetul lui mare mi-a mângâiat gâtul, iar amețeala s-a mai diminuat.

– Sunt doar plante. Dar doza a fost prea mare. Trebuie să doarmă și îi va trece, a spus colega mea de cameră.

Spencer a icnit.

– Mă abțin cu greu să te strâng de gât.

Sawyer a răs.

– Da, sigur. Tu pe mine. Pentru că eu sunt cea care o tratează ca pe o paria.

– Nu am nicio idee despre ce vorbești, a mârâit el.

– Oameni buni, eu cred..., a încercat Isaac să se amestece.

Sawyer i-a aruncat o privire furioasă, care l-a făcut să se bâlbâie. Cel puțin, așa mi s-a părut, pentru că vedeam dublu, dintr-odată. De câte ori clipeam, era mai rău.

– Mi-a povestit totul, Spencer. Nu mi se pare că e cazul să te agiți, când tu ești motivul pentru care...

Nu am mai auzit restul. Am încercat să rămân trează, dar corpul meu era de altă părere. Am alunecat pe tetieră și m-am scufundat în beznă.

Aveam pleoapele grele, dar le-am deschis oricum.

Cunoșteam casa asta. Pereții cenușii, canapeaua uriașă în colțul căreia mă ghemuisem – îmi erau cunoscute. M-am ridicat încetitor. Totul se învârtea.

– Cum te simți?

M-am uitat la Spencer, care ședea lângă mine. Era scaldat într-o lumină aurie, părând o apariție divină. M-am uitat la mâna lui întinsă. Mâna lui. Mâna lui frumoasă, mare și puternică.

– Mâinile tale sunt fantastice. Mi-am întins degetele și mi le-am trecut peste dosul palmei lui. I-am atins pielea caldă și m-am bucurat de furnicăturile care mă străbăteau. Ai cele mai frumoase mâini pe care le-am văzut la un bărbat, și am văzut multe.

– Cred că asta-i ce primesc ca răspuns, a murmurat el și s-a lăsat pe spate. Și-a încrucișat brațele la piept.

Ah. I-am mângâiat din priviri brațele dezvelite. În mintea mea se succedau foarte repede gândurile.

– Uneori, îmi doresc să pot fi Chelsea a ta, am spus eu, încet. Cred că ai fi un Grover excelent. Mi te imaginam pe tine când am scris scena de la duș.

Colțurile gurii lui Spencer s-au ridicat.

– Nu înțeleg nici jumătate din ce îmi spui, dar, fie.

– Poate că ar fi trebuit să te las să îmi arăți baia. De atunci, nu m-am putut gândi la altceva decât la tine, sub duș. Dar nu pot să fiu Chelsea pentru tine, am spus eu, hotărâtă, clătinând din cap.

– Ești tare adorabilă, a spus el. Buzele lui au format un zâmbet frumos.

Nu îmi dădeam seama cum era posibil ca o față cu muchii atât de colțuroase se putea topi într-o expresie atât de blândă. Eram sigură că nu văzusem niciodată băiat mai frumos. Lumea mi se părea mai transparentă ca niciodată. Mi s-a părut că descoperise scopul vieții.

Am ridicat mâna și i-am atins colțurile gurii. Zâmbetul i s-a lărgit, iar eu m-am topit pe loc.

– Nu te opri, am murmurat și am ridicat a doua mână, ca să-i separ buzele.

Spencer m-a luat de mâini și mi le-a îndepărtat de fața lui. Apoi, m-a tras de brațe, iar eu am alunecat în față, cu obrazul lipit de pieptul lui.

– Cum ar fi să tragem un pui de somn? M-a mângâiat pe păr, apoi pe ceafă.

M-am relaxat imediat, i-am înconjurat stomacul cu brațul și mi-am trecut un picior peste al lui. A râs încet, iar sunetul mi-a dat fiori.

– Îmi pare rău, Spence, am murmurat eu, la pieptul lui.

– Pentru ce?

Am înghițit cu greu.

– Că sunt așa cum sunt.

Și-a sprijinit bărbia de capul meu, continuând să îmi mângâie ceafa.

– Pentru asta nu trebuie să te scuzi niciodată, dulceată. Niciodată.

Am închis ochii și am alunecat în brațele somnului, cu un oftat adânc.

Capitolul 13

Spencer dormea.

Eram sigură că nu se preface, de data asta. Capul mi se ridica ușor, de fiecare dată când inspira, și îmi cobora când expira – totul într-un ritm potolit.

Avea chipul relaxat. Arăta ca o versiune masculină a Frumoasei adormite. Cu excepția gurii întredeschise.

Pentru prima dată, mi-am permis să îl privesc *cu adevărat*.

Am început cu părul lui și am coborât spre frunte. Sprâncenele lui aveau aceeași textură întunecată, iar stânga era mai subțire, ușor ridicată. Avea gene lungi și dese, cu siguranță moștenite de la mama lui. Un lucru deloc corect – ale mele arătau complet lipsite de viață, fără rimel.

Obrajii și bărbia lui erau acoperite de fire scurte; probabil nu se bărbierise de una, două zile. Barba nu îi creștea regulat. Firele m-au gădilat degetele, dar am continuat să îi mângâi gâtul, în direcția în care firele cedau și pielea lui era complet catifelată. Sub bărbie am găsit o cicatrice, pe partea dreaptă, care nu părea rezultatul unei căzături, ci mai degrabă al unei tăieturi cu un ciob. Era strâmbă și îi strângea pielea într-o semilună.

Privirea mi-a coborât spre brațul lui, aruncat peste al meu. Avea câteva alunițe presărate deasupra mușchilor antebrațului, cu venele sale proeminente. S-a agitat și m-a strâns mai tare.

Am simțit o durere ascuțită scobindu-mi pieptul, iar fluturii mi-au decolat simultan în stomac.

După aproape trei săptămâni și jumătate, lumea își recăpătase echilibrul. Era atât de greșit! Nu ar fi trebuit să-mi doresc asta și nici să mă simt atât de bine în brațele lui Spencer.

Respirația lui Spencer s-a oprit pentru o secundă, iar el s-a mișcat. L-am privit deschizând încet ochii și găsindu-mă alene. Gura i s-a răsucit într-un zâmbet somnoros.

— Mi-ar plăcea să mă trezesc mai des așa.

Într-o clipă, poziția mea relaxată s-a strâns într-o autoîmbrățișare convulsivă. M-am ridicat și m-am agățat de spătarul canapelei. Îmi era foarte frig și mă simțeam amețită, brusc. Spencer a oftat și s-a ridicat și el în capul oaselor.

— Mi-ar plăcea să pot minți că nu asta intenționasem să îți spun.

Mi-am dres vocea și m-am dat înapoi, până când am rămas înghesuită într-un colț de canapea. Am privit în jurul meu, nedumerită. Eram în camera de zi a lui Spencer și nu aveam nicio idee cum ajunseseam aici.

— Nu este un vis ciudat, nu? am întrebat, încercând să-mi amintesc în timp ce Spencer s-a întins după o sticlă de apă de pe măsuța de cafea. A deschis încet dopul și mi-a întins-o.

— Bea niște apă.

Eram derutată și m-am uitat lung la sticla de plastic, apoi am întins mâna după ea și am luat câteva guri. Doar atunci mi-am dat seama cât de uscat îmi era gâtul. Am lăsat jos sticla, inspirând, apoi am mai luat câteva înghițituri lacome.

— Încetișor, a spus el, întinzând o mână spre mine.

I-am înapoiat indecisă sticla și m-am șters la gură cu dosul palmei. Mă trezeam încetișor. Creierul meu

incetșosat încerca să se detașeze, și dintr-odată amintirea dimineții s-a rostogolit peste mine. Isaac. Prezentarea noastră. Profesorul Walden. Toate lucrurile pe care i le spuseseam lui Spencer.

– Nu, am gemut și m-am lăsat din nou pe spate. Sunt o proastă.

– Deloc. Doar că ai luat niște calmante și ai fost dată afară de la curs.

Mi-am îngustat ochii, în timp ce amintirile mi se derulau în minte ca un film horror prost.

– La naiba, nu ar fi trebuit să iau pastilele! Încă îmi tremurau mâinile.

– Sawyer nu ar fi trebuit să ți le dea.

Am ridicat o sprânceană și l-am privit.

– De unde știi ce s-a întâmplat? Cum de erai acolo?

– Aveam un seminar vizavi și te-am văzut leșinând în brațele lui Isaac...

Am căscat ochii.

– Am căzut în brațele lui Isaac?

A încuviințat încet.

– Sawyer era acolo. Venea să te ia, după seminar. Te-am dus cât de repede am putut la mașina mea, pentru ca Walden să nu mai născocoască vreun motiv de muștrare pentru posesia de substanțe interzise.

Eram extraordinar de frustrată de cea mai proastă zi din toate timpurile.

– Cred că mă vor da afară. Ar trebui să îmi strâng lucrurile, am murmurat.

– Termină cu tâmpeniile, a răspuns Spencer, luând o gură de apă. Nu ți-ai atacat lectorul – sau ceva de genul.

Am înghițit.

– Nu, dar am dat-o în bară. Am vrut să țin cea mai tare prezentare, și... acum merg la un curs în minus.

Mi-am masat tâmpilele cu degetele. Sărmanul Isaac. Este numai vina mea.

– Părea să fi suferit o cădere nervoasă. Sawyer i-a oferit și lui calmante.

– Îmi aduc vag aminte, am oftat. Pot să mai iau o gură de apă?

Mi-a întins imediat sticla deschisă. Încetîșor, circulația mea a părut să redevină funcțională.

– M-ai adus aici, am spus, după o vreme, și l-am privit iar. Am încercat să îmi dau seama de ce începuse brusc să îi pese. În ultimele câteva săptămâni, reușise să se țină departe de mine și îmi demonstrase că se simțea perfect în absența mea. Și vorbești din nou cu mine. Există vreun motiv?

– Mi-a făcut Sawyer un duș rece, a spus el, amuzat.

– Serious? am remarcat, sceptică.

S-a întins după sticlă și a golit-o dintr-o dușcă. A pus dopul înapoi și a așezat-o pe măsută.

– Cred că îți datorez scuze.

Am deschis și am închis gura la loc. Nu mă așteptam la asta.

– M-am purtat ca un ticălos. Adevărul este că am probleme de familie mari. Și nu îmi place deloc să vorbesc despre asta, înțelegi? m-a întrebat, frecându-și bărbia. M-ai prins pe picior greșit și... am fost un idiot.

Aveam nevoie să diger informația. M-am tras de șosetele cu buline.

– Și mie îmi pare rău. Nu am vrut să te prezez, Spence.

– Știu. Ai vrut doar să fii acolo pentru mine, așa cum... S-a oprit să își dreagă glasul. Așa cum fac prietenii. Iar eu nu ți-am permis, pentru că prefer să păstrez anumite lucruri doar pentru mine.

Am ridicat privirea.

– Să știi că sunt aici pentru tine dacă ai nevoie să te duc undeva, sau dacă vrei să vorbești cu cineva, să te descarci. S-a încruntat, și am ridicat mâinile. Dar înțeleg și dacă nu vrei. Să vorbești despre lucrurile care te apasă e oricum demodat. Dacă vrei, am putea să fim... prieteni. Din nou.

Doamne! Probabil cea mai idioată frază din istorie! Nu mă mai făcusem de râs în așa hal.

– Eu nu am încetat să fiu prietenul tău, Dawn, a spus Spencer, încet.

– Așa mi s-a părut, am mormăit eu.

– Știu. Pot doar să spun că îmi pare rău. Din toată inima.

Mi s-au încălzit obrazii, când mi-am amintit cum mă lipise de frigider.

– Dacă suntem din nou prieteni, nu poți... să mai faci asemenea lucruri, am spus.

Părea să își dea seama despre ce vorbeam. A oftat.

– Știu. Uneori nu mă pot controla când ești în preajma mea.

Am pufnit disprețuitoare.

– Serios, Dawn. Nu am fost eu, a fost monstrul care trăiește în interiorul meu și iese uneori afară, că vreau sau că nu vreau.

– Ai vrut să faci lucruri perverse cu mine pentru că ești Hulk?

A rânjit larg.

– Tocmai. Însă doar cel din Avengers, pentru că aproape că pune mâna pe Black Widow în filme. M-a privit, iar ochii i s-au agățat în părul meu. Știam ce urmează. Și Black Widow este roșcată. Și-a lăsat capul într-o parte, iar rânjetul lui era același dintotdeauna, doar că părea ușor precaut.

– Nu mai trebuie să ne batem capul cu costumele de Halloween anul ăsta, am remarcat. Pe tine te vopsim verde, iar eu îmi iau o salopetă neagră.

– A fost o greșeală să spui asta. Acum n-o să mă pot gândi la altceva decât la tine într-unul dintre costumele acelea mulate, până în octombrie. S-a oprit, încleștându-și maxilarul. E în regulă? a întrebat brusc.

Am tresărit de ușurare, pentru că mi se părea totul aproape normal.

– Sinceră să fiu, mi-au lipsit glumele tale.

Colțurile gurii i s-au ridicat iar.

– Și tu mi-ai lipsit.

Ne-am petrecut restul zilei privind *Incredibilul Hulk*, comandând și consumând mâncare asiatică și redescoperindu-ne prietenia. În timp ce mă ducea cu mașina acasă, după lăsarea serii, m-am simțit de parcă nu ne-am fi certat. Totul era ca înainte, iar eu simțeam că mi se luase o povară imensă de pe umeri.

Capitolul 14

Mă jucam agitată cu șnurul rucsacului, când ușa grea a biroului consilierii pentru studenți s-a deschis. Am cuprins imediat rucsacul plin ochi cu brațele și m-am îndreptat. Mi se uscaseră gâtul, mâinile mele erau lipicioase, și am început să transpir. Eram extraordinar de agitată și de speriată.

– Domnișoară Edwards, m-a salutat ea călduros, conducându-mă să mă așez.

Am înghițit.

– Să vedeți, doamnă... Am căutat un ecuson, dar mi-a luat-o înainte.

– Perkins, a completat ea.

– Doamnă Perkins. Am încercat să zâmbesc. Ce s-a întâmplat la cursul profesorului Walden a fost o greșeală cauzată de stres. Nu mi-aș dori să repet cursul. Exersasem propozițiile de dimineață, în fața oglinzii din baie, până când o față intrase de pe hol și mă surprinsese vorbind cu propria mea reflexie.

– Este regretabil, domnișoară Edwards, dar așa va fi. Remușcărilor duminicale nu te ajută în situația de față. Profesorul Walden a spus răspicat că nu mai are loc pentru dumneata la cursul lui. Știi că există o listă de așteptare pentru el?

Am simțit un nod în gât.

– Nu știam, am recunoscut, proteste. Ce pot să fac acum? Să adun credite?

Doamna Perkins și-a împins ochelarii pe nas. S-a întors spre ecranul de pe birou și a făcut câteva clicuri.

– Am verificat cursurile cu care ai putea să îl înlocuiești pe acesta. A urmat o pauză scurtă, timp în care, probabil, a căutat în diverse registre numărul de participanți. Mai sunt încă locuri la *Studiul scriitoarelor*.

– Nu. Am rostit cuvântul atât de repede, încât doar prin minune nu m-am înecat.

Doamna Perkins m-a cântărit din priviri, peste marginea ochelarilor ei roșii.

– Voiam să îl fac semestrul următor, i-am explicat. Mi-ar părea rău să ratez începutul unui curs atât de promițător.

Scăpasem.

Consiliera a făcut din nou câteva clicuri.

– Mai am doar două cursuri practice. *Atelier de scris: Uneltele măiestriei și Poezia, arta cuvintelor*.

Dacă mai existau locuri libere după înregistrare, motivul era întemeiat. Era vorba ori despre lector, ori despre cantitatea de teme. Mă opuneam organic unui curs despre poezie – detestasem cu pasiune subiectul în liceu, și mă descurcasem foarte prost. Iar faptul că mai erau locuri libere la Atelierul de scris trebuia să fie motivat de ceva. Alesesem în mod deliberat cursuri la care se notau doar temele scrise. Cu siguranță ar fi trebuit să îmi împărtășesc creațiile cu ceilalți, la Atelierul de scris. Să citesc din ce scriam în fața unei săli de curs pline ochi era de parcă aș fi făcut striptease. Îmi era cumplit de teamă de o asemenea situație, dar dacă trebuia să aleg între cele două cursuri, nu prea aveam altă soluție.

– Atelierul de scris sună minunat, am spus, obligându-mă să zâmbesc.

– Perfect! a spus doamna Perkins, încântată, și după alte câteva clicuri am auzit imprimanta trezindu-se în spatele ei. S-a răsucit cu scaunul și mi-a

înmânat două exemplare din documentul printat. Ai orarul aici, și o hârtie pentru profesorul Gates, pe care să i-o dai când ajungi prima dată la cursul lui.

Am luat hârțiile și m-am uitat la ele. Am icnit.

– Dar este astăzi!

Doamna Perkins a privit ceasul de deasupra ușii.

– Dacă te grăbești, ajungi la țanc.

Am alergat ca o nebună, cu rucsacul în spate, lovindu-mi-se de coccis la fiecare pas săltat. Cărțile din el nu erau tocmai moi. Am mai pomenit că am picioare scurte și niciun fel de condiție fizică? Eram pasionată de scris, de citit și de zăcut pe canapea cu prietenii, uitându-ne la filme. Eram complet sedentară și mă mândream cu asta.

Dar nu și azi.

În timp ce alergam, am ridicat hârtia și am remarcat că depășisem deja destinația. M-am oprit brusc, m-am întors pe călcâie și am început să alerg în direcția opusă. Am ajuns în sală transpirată. Aveam nevoie de o clipă să pot respira din nou – apoi am bătut timid la ușă. Când nu am auzit niciun răspuns, am deschis-o încetișor și m-am strecurat cât mai subtil înăuntru. M-am întors.

Mă fixau cinci perechi de ochi.

Nu știu cine era mai surprins. Probabil eu, pentru că studenții se aflau cu toții *pe mese* și mă priveau de sus. Tipul care stătea în picioare – și despre care am presupus că ar fi profesorul Gates – era cu spatele la mine. În loc să se întoarcă, s-a aplecat și s-a uitat la mine printre picioare, cu capul în jos.

– Bună, a spus el. Franjurii fularului pe care îl purta i-au intrat în gură, iar el i-a scuipat afară, cu zgomot. Cine ești?

Situația era atât de stranie, încât nici măcar nu m-am mai gândit să îmi fie rușine de răspuns.

– Dawn Edwards. Vin de la consiliera studenților, care m-a îndrumat spre cursul dumneavoastră. Mi-am înclinat capul într-o parte, să mă poată vedea măcar pe jumătate. Asta dacă sunteți profesorul Gates.

Bărbatul a sâsâit, amintindu-mi de un vampir care atinge un cățel de usturoi. Am clipit de câteva ori, ca să mă asigură că nu sufeream de halucinații.

Profesorul Gates s-a ridicat, cu o mișcare bruscă, și s-a îndreptat spre mine.

– Copii, cum mă numesc?

M-am uitat la studenții de la mese. Doi dintre ei au expirat cu putere.

– Nolan, au spus toți, în cor.

Profesorul Gates și-a desfăcut brațele.

– Bine ai venit la Atelierul de scris!

L-am privit lung. M-a izbit părul lui blond, de lungime medie, care se ondula într-o coadă prinsă la ceafă. Câteva șuvițe i se desprinseseră și erau atrase de fularul lui, încărcat cu electricitate, așa că se mișcau de la sine, fără nicio adiere. Arăta ca o Meduză masculină, doar că adoptase stilul ceapă și îmbrăcase mai multe straturi de haine decât s-ar fi potrivit rolului. Haina lui cenușie îi ajungea până la genunchi, pe dedesubt purta un cardigan verde, iar ultimul strat era un tricou galben, pe care se putea citi cuvântul „Virgin”, frumos caligrafiat. Privirea mi s-a oprit la el puțin prea mult și m-am abținut cu greu să nu râd. Doar după ce l-am privit în față, mi-am dat seama că era destul de tânăr să fie lector. Nu cred că avea nici treizeci de ani.

Avea trăsături fine și ochi cenușii, plăcuți, cu riduri la colțuri.

– Nu sta așa, treci la o masă, a spus profesorul Gates, arătând spre mesele libere.

L-am ascultat, timidă, și m-am uitat la ceilalți studenți. Cu mine, eram șase. Una dintre cele două

fete avea o tunsoare bob și mi-a zâmbit încurajator, iar cealaltă își încrucișase brațele la piept și privea în tavan. Doi dintre băieți păreau timizi și își priveau vârful pantofilor, iar al treilea se juca pe telefon.

Încă respirând cu dificultate, am străbătut rândurile înguste și mi-am așezat lucrurile lângă ale fetei cu părul negru.

Era cel mai straniu seminar la care participasem vreodată. Nu eram de nici cinci minute în sală, și totuși puteam afirma asta fără îndoială.

– Cine îi poate spune lui Dawn la ce lucrăm? a întrebat profesorul Gates. Blake, te rog să pui deoparte mobilul, sau ți-l iau, o sun pe maică-ta și o conving să facem sex prin telefon în fața tuturor. Gates a întins mâna, cu palma deschisă. Pe speaker.

Blake a pălit și și-a îndesat telefonul în buzunarul de la spatele blugilor cu talie joasă.

– Scuze, Nolan.

– Salut-o pe mama ta din partea mea și spune-i lui Dawn cum stau lucrurile, ca să putem pleca, a răspuns lectorul nostru, pocnind din degete.

M-am întors spre Blake, zâbind încurajator.

– Săptămâna trecută, Nolan ne-a spus să luăm notițe despre un rol din perspectiva căruia trebuia să scriem un scurt monolog. Blake și-a dres glasul și s-a aplecat să își ia caietul de pe masă. Acum, citim ce am scris, rând cu rând, și la final dăm de la unul la altul și fiecare scrie dedesubt despre ce rol crede că ar fi vorba.

– Vârstă, gen și profesie, a completat fata cu tunsoare bob.

– Mersi, Everly, a spus profesorul Gates, apoi a bătut din palme. Cine vrea să înceapă?

Mi-ar fi plăcut să o întreb pe Everly de ce trebuia să stăm așa la mese, însă cursul era atât de puțin frecventat, încât nicio încercare nu ar fi fost trecută cu vederea.

Tipul din dreapta lui Blake și-a dres glasul, și-a deschis caietul și l-a privit întrebător pe profesorul Gates. Acesta a bătut iar din palme și a rânjit larg.

– Astăzi, mama mi-a pregătit un sandviș cu unt de arahide, a început tipul, pe un ton obișnuit.

Se părea că exercițiul presupunea să ghicim rolurile numai pe baza frazelor.

– În pauză, am făcut schimb cu Kyle. Avea ton, care nu îi plăcea deloc. Nici mie nu îmi place tonul, dar Kyle este atât de drăguț. M-am prefăcut că îl mănânc, dar l-am ascuns în rucsac. Acum miroase a pește, iar Molly mi-a spus „Peștoaica”. A fost urât din partea ei. Dar, la ora de sport, eu am reușit să mă rotesc la bara mare, iar ea, nu. Kyle m-a văzut și mi-a făcut cu mâna. Acum mă simt mai bine, a încheiat el, cu un semn scurt din cap, și toți au râs politicos.

Din ce scrisese, mi-a dat impresia unei școlărițe de opt ani.

– Foarte frumos, Jamie, l-a lăudat profesorul Gates. Acum e rândul tău, Everly.

Ea a încuviințat și a deschis un carnețel sclipicios, care mi-a atras imediat atenția. Și-a dres vocea și a citit:

– Sunt obosit, și nu doar fizic, ci, mai ales, psihic. Mă răsucesc în pat, noaptea, și remarc cât este de rece jumătatea cealaltă. Visez și vreau să îi povestesc, dar ea nu mai este acolo. După toți acești ani, a plecat, iar eu nu știu dacă o voi mai revedea vreodată. Le spun tuturor că îmi este bine, dar nu e adevărat. Doar mi se pare, pentru că nu am timp să mă gândesc la asta. Îmi umplu timpul cu lucruri care mi se par dintr-odată frivole. Totuși, depind de ele, pentru că altfel nu m-aș putea gândi decât la cum să o urmez în locul în care se află acum.

Wow. Mi s-au înfiorat brațele. Folosise cuvinte atât de simple, și totuși mă pătrunseseră până la os. Eram sigură că era vorba despre un bărbat care rămăsese văduv, însă îmi era greu să îmi dau seama de vârsta lui. Exprimarea

nu mă ducea cu gândul la un pensionar, ci mai degrabă la un bărbat de vârstă mijlocie.

– Excelent, Everly, a spus profesorul Gates, și a făcut semn următorului student să își scoată însemnările.

Am ascultat toate monologurile, pe rând, apoi ni s-a permis să ne așezăm pe scaune. După ce șezusem pe masă atâta vreme, mi s-a părut ciudat să mă așez normal. Restul seminarului a trecut cu evaluarea lecturilor și cu discuții pe marginea lor. Am disecat fiecare text, divizându-l și discutând indiciile care sugerau vârsta, genul și ocupația. Între timp, profesorul Gates ședea pe masa lui, bătând din picioare. Dacă se spunea un lucru cu care nu era de acord, îl discuta până când oponentul nu mai avea argumente, sau până când el însuși nu mai avea nimic de spus și doar încuviințat, gânditor. A fost o oră foarte interesantă, chiar dacă gândul că trebuia să stau la masa asta și să îmi citesc tema îmi crea un gol în stomac.

După ce s-a terminat seminarul, mi-am strâns lucrurile și am vrut să îi urmez pe Everly și pe ceilalți afară, dar profesorul Gates m-a reținut. Everly mi-a zâmbit peste umăr și a format niște cuvinte pe care nu le-am înțeles. I-a urmat pe Jamie și pe ceilalți și a închis ușa după ea.

Cu pași precauți, m-am apropiat de masa profesorului Gates, de pe care își bălângănea în continuare picioarele încălțate cu bascheți roșii.

– Da, domnule Gates?

– Nolan, m-a corectat el și a făcut un semn spre masa din primul rând. M-am întrebat dacă se aștepta să mă așez pe ea. Am decis că nu și m-am sprijinit de marginea ei, imitându-l cu excepția bătăielii din picioare. Ți-a plăcut cursul? m-a întrebat, iar privirea lui cenușie era plină de sinceritate, care contrasta puternic cu aspectul lui exterior.

– Mi s-a părut mișto, am spus, fără să mă pot abține.

– Ce curs ai schimbat? m-a întrebat.

– *Literatura americană de la începuturi până în 1865.*

– Și de ce, dacă îmi permiți?

– Am făcut ceva... nepotrivit, am răspuns. Nu eram prea mândră de termenii vagi.

– Ascultă, Dawn. La cursul meu se vorbește pe șleau și fiecare spune ce gândește, OK? A așteptat să încuviințez, înainte să continue: Bun. Deci, de ce ai schimbat cursul?

Am inspirat adânc și am vrut să îi explic, dar nu am reușit. După doar o oră, nu îl puteam evalua pe profesor, cu atât mai puțin, să-l înțeleg. Ce știam era că nu părea tocmai complet lucid.

– Am avut o divergență de opinii cu lectorul, am început.

Gates a încuviințat, incurajator.

– Deja e mai bine. Despre ce a fost vorba?

A trebuit să mai inspir adânc, de câteva ori, pentru că retrăiam deja situația în care mă aflasem cu profesorul Walden. Și dacă mi se păruse rău atunci, nu aveam idee cât de adânci erau urmele lăsate de cuvintele lui. Îmi pătrunseseră în trup ca niște spini. Pentru că îmi era greu să vorbesc, profesorul Gates a așteptat răbdător.

– Îmi este greu să vorbesc în fața oamenilor, am spus, încet.

– Iar Atticus te-a obligat să o faci. Am înțeles, a murmurat Gates, mângâindu-și bărbia.

– Atticus? am întrebat, perplexă.

– Profesorul Walden.

Ah, avea sens.

– Numele i se potrivește perfect, mi-a scăpat. Mi-am remarcat imediat greșeala și mi-am privit noul lector.

El a zâmbit.

— Așa cum am spus, totul rămâne între acești patru pereți. Tot ce aflăm aici și toate lucrurile despre care vorbim sunt doar pentru noi. Am avut deja câțiva studenți care au schimbat cursul și a trebuit să aflu de ce. Să știi că mereu reușim să îi ajutăm să își înfrângă timiditatea, și va fi la fel pentru tine. A sărit de pe masă și s-a întors spre foile risipite pe ea, scotocind printre cărți. Eu respect dorințele studenților mei, Dawn. Dacă nu vrei să vorbești, nu vorbești la curs. Dacă vrei să scrii, scrii. Dacă simți brusc nevoia să îți vopsești părul în verde și nu îți place, voi încuraja pe toată lumea să te imite. Dacă reușesc să îi conving, nu știu, dar fac tot posibilul.

A luat o hârtie și s-a îndreptat spre mine. Mi-a întins-o.

— Aici ai toate temele pe care le-am făcut până acum. Pentru săptămâna viitoare, ar fi drăguț să faci una, două, ca exerciții. Mi le poți trimite prin e-mail dacă nu te simți confortabil să citești în fața celorlalți. Pe spate ai o listă cu bibliografia de specialitate, ordonată alfabetic. Toate titlurile sunt disponibile la bibliotecă. Am uitat ceva?

S-a încruntat, privind spre tavan.

— Dacă sunt probleme sau ai întrebări, te rog să mă contactezi. Altfel, mă bucur de orice chip nou de la cursul meu. Mi-a luat mâna, luându-mă prin surprindere. A prins-o și cu cealaltă mână, apoi mi-a strâns-o cu putere. Treaba cu profesorul Walden va fi curând doar o amintire. Pe cuvânt.

— Mulțumesc, domnule Gates, am murmurat.

— Nolan. Mi-a dat drumul mâinii și s-a întors spre masă, cu haina fluturând. Părea atât de preocupat de notițele lui, că am presupus că puteam să plec.

Capitolul 15

Temele pe care mi le dăduse profesorul Gates erau atât de bune, încât am ajuns să fac cinci dintre ele în săptămânile următoare. Mi s-au părut foarte interesante și nu doar datorită impresiei favorabile pe care mi-o făcuse lectorul cel nou. Simțisem că temele îmi stimulau creativitatea.

Am lansat în sfârșit *Hot for You*. Am încărcat povestirea miercuri seara, iar joi după-amiază era deja disponibilă. Primele cititoare mi-au scris pe Twitter, iar două bloggerițe m-au contactat pentru a obține un exemplar digital pentru eReader-ele lor, pe care le-am trimis bucuroasă. Nu mi-aș fi închipuit că atât de multe persoane vor dori să citească poveștile pe care le scriam ca să mă amuz.

Sawyer îmi păstrase secretul. Uneori, făcea comentarii cu dublu sens când foloseam laptopul, dar, altfel, se abținea onorabil. Mormăise chiar și un *scuze* mohorât, când îi înapoiasem pastilele. Eram bucuroasă că ne depășisem condiția de colocatare. Dar nu am prea văzut-o în următoarea săptămână, pentru că m-am împărțit între publicarea povestirii și ziua de naștere a lui Allie, care se apropia.

Ne întâlneam cu toții azi, la Monica și la Ethan, pentru a pune la cale petrecerea-surpriză pentru Allie. Stăteam pe un fotoliu mare, din piele, și tocmai le povesteam Monicăi și lui Scott despre noul meu curs, în timp ce așteptam să ajungă întârziații.

— Am auzit și eu despre el, a spus Scott, dându-și părul blond pe spate, deși arăta deja perfect.

– Eu încă nu, a comentat Monica. Dar pare un stil interesant de predare, să stai pe mese.

– E atât de amabil. Și complet sonat, dar... Am ridicat din umeri, neajutorată, pentru că nu știam cum să îl descriu pe profesorul Gates. Era atât de colorat și de uluitor, încât îmi era dificil să îl prezint cum trebuie prietenilor mei.

– Dar e și supersexy? a întrebat Scott, plin de speranță.

– Dacă ești fan stilul *ceapă* și păr lung, atunci da.

– Poți face chestii grozave cu părul lung. Scott a oftat, visător, și s-a lăsat pe canapea.

– Cum de poți face orice subiect de conversație să pară pervers? a întrebat Monica.

– Am o imaginație înfloritoare. Și poți apuca de minune părul lung, când faci sex...

– Oprește-te! am strigat, acoperindu-mi urechile cu mâinile. Nu vreau să ascult, Scottie, serios, sau la următorul curs n-o să-l pot privi în ochi fără să mă înroșesc.

Scott a spus ceva ce nu am înțeles, pentru că aveam încă mâinile la urechi. Și-a dat ochii peste cap și a făcut un gest cu mâna, comunicându-mi că eram în siguranță.

– Strici totul, a spus el. Măcar fă-i o poză data viitoare, ca să pot avea fantezii cu el.

– Nu cred că Micah ar fi de acord, a comentat Monica, jucându-se cu părul. Era imposibil să numeri pe degetele de la o mână toate culorile din coada ei.

– Nițică fantezie nu a stricat nimănui, a ridicat din umeri Scott.

Am auzit ușa deschizându-se și închizându-se în spatele meu. M-am întors și i-am văzut pe Ethan, pe Kaden și pe Spencer. Spencer vorbea la telefon, zâmbind, și ne-a făcut tuturor un semn din mâna liberă. În timp ce

Scott continua să ne prezinte avantajele bărbaților cu păr lung, am ascultat ce spunea Spencer.

– În regulă. Data viitoare arunc o privire mai atentă la Jeremy ăsta, spunea el. A urmat o pauză scurtă, apoi a rânjit, privindu-și pantofii. S-a întors și a făcut câțiva pași prin încăperea. N-o să te fac de râs, Livvy, promit. Sunt mai discret ca un ninja. O să-i cer numărul și o să-i transmit că mi se pare *mie* drăguț.

La celălalt capăt al firului, cineva a început să îl certe cu indignare. Puteam auzi fără probleme.

– Da, sigur, am înțeles. Trebuie să te las. Punem la cale petrecerea-surpriză pentru Allie. Aha. Sigur că te sun mâine. Imediat după ce termin. Și eu. Salut-o pe mama din partea mea. Pe curând. A închis și s-a întors spre noi, zâmbind. „Livvy” trebuie să fi fost numele de alint pentru Olivia. Dar zâmbetul lui și privirea călduroasă îmi spuneau că totul era în regulă. Părea de-a dreptul fericit.

Asta mi-a luat o piatră de pe inimă. M-am simțit ușurată.

– Salut, a spus el către grup.

– Salut, Al Doilea Întârziat, a spus Scott.

– Ai spune că am întârziat ore bune! Am ratat ceva?

– În afară de faptul că Dawn are un nou profesor, și că e supersexy? Nimic. Zâmbetul lui Scott a devenit malefic.

– Te-ai înscris la un curs al profesorului Thornton? a întrebat Spencer, vrând să se așeze pe brațul fotoliului meu.

M-am ridicat și i-am lăsat locul meu. A clipit, perplex. Fără comentarii, m-am așezat pe podea și m-am sprijinit de fotoliu.

– Cine e profesorul Thornton? a întrebat Scott.

– Un tip atât de atrăgător, că mă face uneori să îmi pun la îndoială orientarea sexuală, a spus Spencer, din

spatele meu. Fotoliul a scrâșnit sub greutatea lui, când s-a așezat.

– Trebuie să-i faci și tu niște poze, ca să-l putem compara lui lectorul lui Dawn, a sugerat Scott, rânjind larg.

– Eu n-o să-i fac poze lui Nolan doar ca să te holbezi tu la ele, am spus eu ferm, clătinând din cap.

Scott mi-a înfipt un deget sub nas.

– Ha!

M-am încruntat.

– Ce-i?

– I-ai spus deja pe numele mic! Doamne, dacă-i spun lui Allie...

– Nu-i spui nimic lui Allie! Am simțit că mă înroșesc.

– Cine ar fi crezut că tocmai tu, dintre toți, ai râvni la un profesor? Scott a ridicat din sprâncene, voios. Era dus cu pluta.

Fotoliul a scrâșnit iar sub greutatea lui Spencer, când și-a întins picioarele pe podea, de o parte și de alta a corpului meu.

– Știm cu toții că Dawn nu pofteste la nimeni, ci se păstrează pentru mine, a anunțat el, cu voce sonoră, punându-și mâinile pe umerii mei. Nu-i așa, Dawn?

Mi-am dat ochii peste cap, iritată.

– Ați înnebunit cu toții.

– Cine se aseamănă, se adună, a afirmat Scott, ducându-și brațele la ceafă. Acum însă ar trebui să ne apucăm de plănuit ziua de naștere a prietenei noastre. Kaden, ai spus în mesaj că vrei să discuți cu noi despre cadou.

Kaden a încuviințat. Ședea pe jos, în fața mea. Din păcate, Monica și Ethan nu prea aveau spațiu în apartamentul lor micuț, de două camere.

– În primul rând, Dawn și cu mine am decis, cu câteva luni în urmă, să organizăm o petrecere-surpriză. În al doilea rând, da, voiam să fac o sugestie despre cadou.

– Continuă, a spus Monica, pe un ton amabil, făcând un semn elegant din mână, de parcă ar fi vorbit cu un supus din imperiul pe care îl conducea.

Rânjind, Kaden a clătinat din cap, trecându-și scurt mâna prin cap. Aproape că părea stânjenit.

– Știți că Allie nu are niciun interes pentru obiecte. Și, pentru că sunt cel mai priceput din lume la cadouri, are deja tot ce își dorește. M-am gândit că ar fi o idee bună să facem o excursie, să petrecem timp împreună.

– Dacă te gândești la o drumeție pe unul dintre cele mai înalte vârfuri din America, eu spun pas, a zis Monica. Ethan a râs scurt. Serios, i-a avertizat ea pe Kaden, Ethan și Spencer. Voi trei m-ați făcut să nu mai vreau să urc vreodată pe munte.

– Nici măcar n-a pomenit de așa ceva, dragă. Lasă-l să vorbească, a murmurat Ethan, împletindu-și degetele cu ale ei. Monica a părut mai liniștită.

– Am vrut doar să vă anunț, a spus ea.

– Allie își dorește de ceva vreme să meargă de-a lungul coastei, dar cumva nu am apucat, a continuat Kaden. S-a uitat la Spencer și i-a făcut un semn din cap.

– Kaden și cu mine am fost într-o excursie scurtă, acum câțiva ani, a preluat Spencer, iar eu m-am întors să mă uit la el. Își luase mâinile de pe umerii mei și se uita la cei de pe canapea. M-am interesat și am aflat că, dacă punem cu toții bani să închiriem o casă de vacanță acolo, ieșim destul de ieftin. Ne-am gândit că ar fi simpatic să mai ieșim din casă și să închiriem ceva pentru un weekend.

– Ce idee grozavă! am spus, iar Spencer s-a uitat la mine, zâmbind.

– Crezi?

Am dat din cap atât de energic, cât îmi permitea poziția și capul înclinat pe spate.

– Ideea mea a fost validată de cea mai bună prietenă a sărbătoritei, a spus Spencer, ridicând pumnul în aer, triumfător.

– Și mie mi se pare o idee minunată, a fost de acord Scott.

– Ne băgăm și noi, nu-i așa, iubi? a întrebat Monica, iar Ethan a încuviințat.

– Îmi poți împrumuta laptopul tău? l-a întrebat Kaden pe Ethan. Dacă este în regulă, aș vrea să rezervăm deja. Vă pot arăta și destinația.

Kaden era tare simpatic, încercând să nu pară prea entuziasmat. De fapt, în ciuda alurii lui de băiat dur, făcea totul pentru Allie. Am simțit că mi se strânge inima.

– Sigur, omule. Ți-l aduc acum, a spus Ethan, și a dispărut în dormitor. S-a întors aproape imediat, cu laptopul, și l-a așezat în fața lui Kaden, pe măsuta din camera de zi.

– Aici e. Kaden a împins laptopul spre Scott și Monica.

– Este minunat, a spus ea, în timp ce Scott încuviința aprobator.

Ethan a înconjurat măsuta și s-a aplecat spre ecran.

– O idee super, oameni buni.

Kaden ne-a mai povestit câte ceva despre loc, despre aspectul general și despre camere, iar când mi-a venit rândul să mă uit și eu la ecran, m-am târât până la măsută și am rămas uluită.

Casa era absolut superbă. Se afla pe coasta Coos Bay, iar prețul pentru un weekend era acceptabil, dacă îl suportam toți împreună. Două dintre cele patru camere aveau vedere la mare. Probabil adormeam legănat de zgomotul valurilor, în fiecare noapte. Deja mă imaginam scriind cu marea sub ochi, și i-am zâmbit lui Kaden.

– Cred că va fi cel mai mișto cadou din toate timpurile, am spus eu, euforică, și am împins laptopul înapoi spre Kaden.

– Pun pariu că va începe să plângă, a spus el, luând laptopul cu un zâmbet mulțumit.

– Și eu, am fost de acord.

– Atunci, rezerv chiar acum. Kaden a propus câteva date și a așteptat să cădem cu toții de acord. A durat o vreme, dar, într-un final, ne-am hotărât pentru weekendul de după ziua lui Allie. În timp ce Kaden tasta cu spor, am plănuit restul petrecerii.

– Kaden nu poate face cumpărăturile ca să le ducă în frigiderul lor, a spus Monica. Mă tem că frigiderul nostru e prea mic.

– La fel și al meu, am încuviințat.

– Cumpăr eu totul și depozitez la mine, a spus Spencer, brusc. Altceva?

Am făcut o bifă pe listă și am scris numele lui Spencer în dreptul „cumpărături”.

– Cine o distrage? a întrebat Scott.

– Dawn, firește. Cine altcineva? Spencer a vorbit de parcă era un lucru evident, iar eu l-am privit peste umăr. Mi-a făcut cu ochiul. Era încă aplecat în fotoliu, cu mâinile atârând între picioare.

– Cred că mă pot ocupa, am spus, cu o ușoară întârziere, și mi-am întors privirea.

– Totul trebuie planificat la milimetru. Nu te poți îmbrăca frumos. Cel mai bine ar fi să-ți iei niște pantaloni de trening și să-i spui că vrei să aveți o seară de leneveală, ca între fete, a spus Scott.

– Nici nu ar părea dubios, în special cu o seară înainte de ziua ei, a comentat Spencer.

M-am uitat la el. Avea dreptate.

– Așa e. Aș putea să ies la cină cu ea, sau să mergem la spa să ne facem manichiura – ceva de genul, m-am gândit cu voce tare.

– Da, a fost de acord Kaden, arătând cu degetul spre mine, cu ochii încă lipiți de ecran.

– Atunci, am lămurit și asta. Am bifat următorul element de pe listă. Cine invită ceilalți oameni și le spune să păstreze secretul? Scott?

Am ridicat privirea spre el, iar el și-a scos de pe cap o pălărie imaginară.

– La ordine.

– Monica? Vrei să te ocupi de decor?

– Cu plăcere.

– Aș vrea să ajut și eu, dar cred că nu pot, dacă trebuie să o distrag, am spus, necăjită. Dar am ghirlande și becuțe pe care le pot aduce.

Kaden a încuviințat bucuros.

– Absolut. Apartamentul trebuie să arate de parcă ar fi trecut pe acolo un clovn furibund. Crezi că există pălării de petrecere pentru pisici?

Am râs.

– Pot căuta online. Dar mă îndoiesc că Spidey s-ar lăsa convins să poarte așa ceva.

El a ridicat din umeri.

– Dacă îl rog frumos, poate va fi de acord.

– Un coleg de la cursul profesorului Thornton lucrează la o firmă de petreceri. Nu au pălării în miniatură, dar cred că au baloane cu heliu și alte chestii similare, a spus Spencer.

– Este o idee fabuloasă! am spus, încântată, și am bătut din palme. Știam cât de mult îi plăceau lucrurile astea lui Allie. Spune-i să nu includă și baloane roz, pentru că nu îi plac. Ar fi *cool* să aibă modele cu Spiderman, sau

măcar Marvel. Nu sunt sigură dacă au cu „20” – mai ales argintii, care s-ar potrivi cel mai bine cu elementele pe care le am la cămin. Ah, sau poate...

Spencer a început să râdă tare.

– Ce este?

A rânjit spre mine.

– Dacă știam cât de încântată ești de baloane, ți-aș fi luat unul mai devreme.

– Nu există nimic mai *cool* decât baloanele cu heliu, Spence.

Ne-am privit scurt, și tot ce mă înconjura a pălit. A rămas doar scânteia din ochii lui, iar ochii mei s-au lipit de buzele lui. Zâmbetul lui era strâmb, dar sincer – rar îți zâmbea cineva așa.

Cum reușea? Avea o povară imensă pe umeri; îmi spusese chiar el. Și totuși, era aici și arăta ca una dintre cele mai fericite persoane din lume. Părea să nu aibă nicio grijă pe lume. Dar eu știam că realitatea era diferită. Mi se părea de admirat, și totuși mă îngrijora, felul în care se purta. Nici măcar nu părea să se prefacă.

Spencer nu mințea când era fericit, iar acum era fericit. Voiam să înțeleg ce se petrecea înăuntrul lui. Când am ridicat din nou privirea, scânteia din ochii lui fusese înlocuită de altceva. Mi s-a uscat gâtul și mi s-a format un ghem în stomac.

Scott și-a dres vocea și ne-a întrerupt, iar eu m-am întors repede la lista mea, să bifez punctele rămase. Îmi cădea părul pe față și speram că ascundea și roșeața care îmi aprinsese obrazii.

Capitolul 16

– Blake, stai în mâini. Profesorul Gates a indicat peretele, cu un gest larg.

– Mă tem că nu pot, Nolan, a răspuns colegul meu.

– Mă tem că va trebui să încerci, i-a zis Nolan, de neclintit. A arătat din nou spre perete. Te poți sprijini de perete.

Blake s-a ridicat cu greu și s-a apropiat de perete. A încercat de trei ori până a reușit un stând-în-mâini pe jumătate, deloc aspectuos. Doar apoi Nolan a încuviințat și i-a permis lui Blake să se așeze din nou lângă noi, într-un cerc, pe podea.

Statul în mâini era pedeapsa pentru o temă neterminată. Era al treilea curs al profesorului Gates la care participam, și mi se părea că încep să îmi înțeleg mai bine lectorul. Asta nu însemna că nu credeam mai departe că era complet nebun. Așa era el.

Astăzi purta din nou haina lui cenușie, lungă, sub care se vedea un tricou cu chipul lui Justin Bieber. Nu era versiunea tatuată, supersexy, la 22 de ani, ci versiunea cu șase ani mai tânără și cu o frizură castron.

Sub fața lui scria *Justin Bieber este iubitul meu*. Nu am putut rezista și am izbucnit în râs când a intrat în sala de curs. Șocată, mi-am dus mâna la gură, dar Nolan mă observase și părea mulțumit. Nu știu care fusese lecția din spatele intrării sale spectaculoase.

Blake se așezase și părea contrariat. Pedeapsa funcționase. Nolan a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

La curs, am făcut un exercițiu pe care Nolan l-a numit „telefonul literar”. Trebuia să scriem un text de vreo jumătate de pagină, pe care să îl pasăm colegului din stânga noastră. Textul primit urma să fie rescris fără sens, pe un ton plictisitor. Am procedat așa până când fiecare a reintrat în posesia propriului text, apoi am citit primul și ultimul paragraf și am analizat ce se schimbase în urma editării.

Mă dezghețasem și îndrăzneam deja să citesc cu voce tare ce scriam. Ajutase mult și că Nolan ne așezase în cerc, confortabil. Eram doar șase, adică un număr de oameni rezonabil, cu care mă înțelegeam binișor – mai ales cu Everly, fata cu tunsoare bob și ochi albaștri, cu care hotărâsem deja să ies la cafea.

La finalul cursului, Nolan s-a așezat cu noi pe podea, cu mâinile în poală.

– Ce ați învățat astăzi?

Nu a durat mult și Jamie i-a dat un răspuns.

– Cred că textele trebuie să fie echilibrate. Ne-ai spus să scriem cum dorim primul paragraf, iar toate au fost supraîncărcate cu adjective.

Nolan a încuviințat, zâmbind.

– Așa este. Altceva?

– Adjectivele nu sunt întotdeauna dușmanul, și cred că ar trebui folosite pentru a sublinia o impresie. Ultimele câteva paragrafe citite au fost destul de monotone și poate nu atât de potrivite ca texte creative, am spus eu, cu grijă, simțind că inima îmi bătea mai repede. Doamne, spusesem ceva! Era cazul să mă retrag.

– Exact! Foarte bine, Dawn. Nolan a bătut din palme și și-a dat părul la o parte de pe față. I s-au desprins alte şuvițe din coada scurtă.

Am mai vorbit puțin despre descrieri, despre diferențele dintre persoane și obiecte, și, înainte să îmi dau seama, al treilea seminar al Atelierului de scris se terminase deja.

– Dawn, aș vrea să îți spun ceva, a zis Nolan, când ne-am ridicat și am strâns păturile pe care șezusem.

Am început imediat să transpir, iar inima să îmi bată cu putere. Știam că omul nu îmi voia răul, și totuși simțeam că îmi era și cald și frig, simultan. Nici măcar exercițiile mele de respirație, pe care le foloseam cu asemenea ocazii, nu mă ajutau.

Ceilalți au părăsit sala pe rând, iar eu m-am apropiat de catedră, strângând în mână marginea rucsacului.

– Da, domnule profesor Gates? am îngăimat, cu o voce pierită. Mi-am dres repede glasul și m-am corectat automat: Nolan.

Înțelegeam acum de ce colegii mei ajunseseră să i se adreseze foarte repede pe numele mic. Era foarte iritant să fii corectat mereu.

– Ah, iată-le, a spus el, luând bucuroș câteva hârtii din haosul de pe catedră. Am citit eseurile tale.

Am ascultat, în timp ce așteptam răbdătoare să sortez teancul și să mă privească iar. S-a sprijinit de spătar și și-a atins bărbia rasă cu mâna.

– Textele astea, a spus el, ridicând iar teancul, sunt foarte bune. Ești foarte talentată, Dawn.

– Ce? am croncănit.

Nolan a răsfoit textele și a scos ultima temă pe care i-o trimisesem pe e-mail.

– Ai un stil de scriere foarte plăcut, pitoresc. M-a mișcat mai ales textul cu tema „Trădare”.

Îmi simțeam pulsul zbatându-se în urechi și mi-am dorit brusc să mă așez. M-am sprijinit de masa pe care stătusem în timpul ultimei noastre discuții.

– Serious?

Nolan a pus foile pe catedră și s-a lăsat pe spate, cu brațele încrucișate.

– Bineînțeles. Ai livrat conținut de mare calitate și simt că trebuie onorat. Știi ce vrei să faci după absolvire?

Eram prea uluită să îi pot răspunde la întrebare, darămite să înțeleg la ce se referea. Nolan a așteptat cu răbdare până mi-am revenit. Mi-am ros o unghie, stânjenită.

– Mi-ar plăcea să scriu. În fiecare zi. Și să trăiesc din asta, am spus – pentru prima oară cu voce tare. Am ridicat din umeri. Dar știu că, pentru mulți, este doar un vis, aproape imposibil, așa că...

– Nu îți mai sufoca propriile dorințe, m-a întrerupt el, cu blândețe, dar ferm. Deci vrei să trăiești din scris. Știi deja ce vrei să scrii? Proză? Young Adult? Literatură pentru adulți?

Pentru că nu îi putea dezvăluit că scriam deja povestiri erotice, am ezitat și mi-am privit picioarele.

– Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să citesc mai mult din ce scrii, Dawn. Ți-am lăsat comentarii despre cum poți procesa următoarele teme pentru a-ți îmbunătăți stilul. Dar tot am fost foarte încântat, a spus Nolan, întinzându-mi foile. Ține-o tot așa, a adăugat, și apoi s-a întors la haosul de pe catedră.

Complet uluită, am alunecat de lângă masă și m-am îndreptat spre ușă. M-am întors spre el, dar „mulțumesc” mi s-a blocat în gât. Încă îmi bătea inima cu putere, însă de bucurie.

– Cât mă bucur! mi-a spus Allie, luându-mi mâinile într-ale ei. Deci toată drama cu profesorul Walden a dus la un lucru bun.

– Cu plăcere, s-a auzit din celălalt colț al camerei. Sawyer își îndesa acolo lucruri în rucsac.

– De ce? am întrebat, amuzată.

– Doar datorită pastilelor mele ai ajuns la Atelierul de scris. Așadar, am contribuit indirect. Cred că îmi ești datoare.

– Ai înnebunit, am spus, dar am zâmbit.

Sawyer mi-a întors zâmbetul și s-a îmbrăcat cu geaca de piele.

– Plec până mâine-seară. Poți să aduci liniștită pe cineva și să faceți zgomot.

– Poate că îți voi urma sfatul. Dar îți dai seama ce ratezi?

Sawyer a ridicat o sprânceană.

– Asta mă face să îmi doresc să ajung mai devreme mâine. Știi, nu?

Nu mi-a mai așteptat răspunsul. Și-a aruncat rucsacul pe umăr și a dispărut. Eu și Allie am rămas să ne uităm una la cealaltă.

Era seara petrecerii-surpriză pentru Allie, iar până atunci misiunea mea era să o distrag. Kaden și cu mine stabilisem ca el să îi trimită un mesaj de îndată ce era totul pregătit, în care să îi spună că motanul lor, Spidey, nu se simțea bine, și că trebuia să venim imediat și să-l ducem la veterinar. Nu era deloc o tactică fairplay, dar cum altfel să îndepartezi gândurile cuiva de la o posibilă surpriză?

– Nu am primit niciodată o asemenea apreciere de la un profesor, i-am mărturisit eu lui Allie, în timp ce ne făceam comode în patul meu. Cu puțin timp în urmă, ne înghesuiserăm în același pat și vorbiserăm cu orele, pentru că nu putea să adoarmă din cauza problemelor în dragoste.

– Eu sunt convinsă că ai făcut o treabă minunată, și mă bucur că a recunoscut și el asta. Meriți toată recunoașterea, a spus ea atât de hotărâtă, că am tresărit.

M-am întrebat dacă ar gândi la fel și dacă ar ști ce fel de povești erau cele care îmi aduceau banii de buzunar.

Ne-am petrecut orele următoare răsفățându-ne. I-am aranjat părul, i-am făcut bucle și ne-am pregătit amândouă măști faciale pe bază de zer. Apoi, ne-am

machiat și am încercat câteva cosmetice noi, pe care și le cumpărase Allie. Ne-am uitat la câteva episoade din *The Flash*. Cunoșteam actorul din *Glee* și am pus coloana sonoră după serial. Am dansat și ne-am prostit până când am obosit. La un moment dat, Allie s-a aruncat pe pat, cu respirația tăiată. În timp ce căutam alte melodii vesele, mi-a apărut un e-mail în casuță. Am aruncat o privire și am văzut că era o nouă recenzie la *Hot for You*. Primisem mult feedback pozitiv în ultimele două săptămâni, și am deschis entuziasmată e-mailul.

Mi s-a evaporat toată euforia când am citit mesajul.

Ieftin. Tot mai ieftin, D. Lilly

Am înghițit. Știam că nu trebuia să citesc mai departe, dar nu m-am putut abține. Am trecut peste următoarele rânduri parcă de la sine, și m-a cuprins o durere surdă.

Eu nu scriu recenzii, dar nu m-am putut abține. Aș dori să avertizez omenirea să nu arunce banii și nu pot să nu remarc stilul de scriere foarte slab.

Este fascinant cum fiecare gospodină aspirantă simte nevoia să scrie literatură de duzină. Stilul lui D. Lily lasă mult de dorit, iar personajele transpiră clișee. Scenele de sex sunt ieftine și prost descrise, aproape imposibile din punct de vedere anatomic. Slavă Domnului că rateul ăsta nu e disponibil și în format tipărit, pentru că sigur ar fi ajuns hârtie de împachetat peștele.

— Dulceață, e totul OK? a întrebat Allie, ridicându-se.

Mi-am mușcat interiorul obrazului, ca să nu trag o salvă de înjurături. Am avut nevoie de câteva respirații ca să îmi revin.

— Da, e totul minunat.

Prietena mea s-a încruntat.

— Nu mi se pare.

Era seara lui Allie. La asta trebuia să mă concentrez, nu la recenzia negativă, de o răutate intenționată. Durea

să citesc așa ceva, mai ales după ce depusesem atâta efort. Poate că era mai bine să mă bucur de seara cu prietenii mei, de petrecerea-surpriză. De prietena mea și de seara ei.

– Mi-am șters playlist-ul, din greșeală, am spus, privind spre Watson.

– Ah. Allie nu a părut convinsă, dar nu a insistat, iar eu i-am fost recunoscătoare. Din fericire, mârâitul telefonului a distras-o. L-a luat din buzunar și a deschis mesajul. A fost groaznic să o văd pälind brusc. Aș fi preferat să îi spun adevărul, dar Kaden și Spencer mă obligaseră să păstrez secretul. Dacă nu reușeam, le datoram câte 20 de dolari fiecăruia; pariaseră cu mine. Nu voiam să pierd. Trebuie să plec imediat, a spus Allie și a sărit de pe pat, dar s-a împiedicat, pentru că avea încă privirea lipită de ecran.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat și mi-am luat imediat geanta, în timp ce ea străbătea camera să se încălțe.

– Ceva nu e în regulă cu Spidey. Kaden mi-a scris că nu mănâncă și că s-a vârat sub canapea, după ce l-a scuipat. Nu face asta niciodată, a spus ea, agitată, și pe obraji i s-au întins pete roșii. Ochii îi sclipeau, aproape în lacrimi, iar eu am simțit că merităm cu toții câteva perechi de palme.

Cum de am crezut noi, chiar și pentru o clipă, că era o idee bună să o păcălim pe Allie așa?!

– Totul va fi bine. Pisicile scuipă uneori fire de păr, i-am spus, punându-i o mână pe braț. Nu-ți face griji, Allie. Sunt convinsă că Spidey este OK. Dă-mi cheia. Conduc eu.

Allie a încuviințat și și-a dat părul la o parte de pe față.

Dacă ar fi știut...

Capitolul 17

Am ajuns la apartamentul lor mai repede ca niciodată. Prietena mea își scosese centura înainte să pot termina parcare.

Cu atâtea drumeții în compania lui Kaden, Allie era în formă și a țâșnit înainte, în timp ce eu am urmat-o foarte lent. Pe casa scărilor a sărit câte două trepte și deja ajunsese sus când eu abia atacam penultimul rând de scări. Uitasem complet că aveam cheia, așa că a tras de câteva ori de clanță. Abia ce ajunsese pe hol, când i-a deschis Kaden ușa. Îl ținea pe Spidey în brațe și îl scărpină sub bărbie. Motanul purta un coif de petrecere.

– Ce mama..., a început Allie, dar cei care se aflau deja în apartament au strigat „Surpriză!”.

Nu a fost ca în filme și nici sincron, dar și-a atins scopul. Allie a început să plângă.

Am alergat la ea și am cuprins-o cu brațele, din spate.

– Surpriză, am spus și eu și am strâns-o tare, în timp ce mă strângea de mâini cu putere.

– Poate doriți să intrați? a întrebat Kaden, rânjind mulțumit.

Allie a scos un râset ascuțit, iar eu i-am dat drumul din îmbrățișare, ca să poată intra. A fost înconjurată imediat de prietenii noștri, pe care i-a luat în brațe. Printre toate chipurile cunoscute se aflau și câteva pe care nu le mai văzusem niciodată.

Monica făcuse o treabă excepțională. Camera de zi era decorată cu ghirlande, lampioane și luminițe. Deasupra mesei masive se aflau nenumărate baloane, dintre care ieșea în evidență unul uriaș, de forma numărului 20.

Muzica umplea camera de zi, iar pe masă am descoperit pizza și gustări. Mi-au lăsat gura apă, pentru că îmi era o foame cumplită. Nu mâncasem încă și m-am îndreptat spre oferta generoasă, când m-a prins cineva de umăr.

— Petrecerea-surpriză a fost ideea lui Dawn, a spus Spencer și m-a împins spre Allie (și departe de mâncare).

Inima mea plângea după pizza, și aș fi preferat să îi îndepărtez mâna, cu un gest dramatic.

— Ah, a fost și ideea ta și a lui Kaden, i-am răspuns eu și i-am întors lui Allie zâmbetul larg.

— Mulțumesc, oameni buni. Chiar nu era necesar, a spus ea, suflându-și nasul cu zgomot într-un șervețel. Se sprijinea de Kaden, înconjurându-l cu brațele. El s-a aplecat spre ea și a sărutat-o apăsând pe frunte.

— Ba era foarte necesar. Așteaptă numai să primești cadoul, a spus el încet, iar buzele i s-au deschis într-un zâmbet, încă lipite de fruntea ei.

— Credeam că petrecerea e cadoul, a spus Allie.

— Ah, Bubbles. Kaden s-a uitat la mine. Așa-i că-i simpatică?

— Și încă cum! Cea mai drăguță aproape-sărbătorită din întregul Univers, am spus, și mi-am îmbrățișat din nou prietena.

Ne-am dus la baie, ca Allie să își dreagă machiajul. Folosea mereu produse rezistente la apă, dar tot i-am mai pudrat o dată obraji și i-am șters dungile negre de sub ochi.

— Nu îmi vine să cred că ați organizat petrecerea pe ascuns, a spus ea, după ce s-a liniștit.

– A meritat să îți văd expresia, deși aproape că ne-am dat de gol când ai primit mesajul lui Kaden, i-am spus, încruntată.

– Spidey este bine, așa că mă simt ușurată. A oftat. Dar ce am făcut să vă merit? Întrebarea fusese rostită încet, dar eu am auzit-o.

Am mângâiat-o pe cap.

– Meriți tot ce e mai bun pe lume, Allie Harper. Nu există nicio îndoială. Ochii ei păreau să se umezească iar, așa că am ridicat un deget amenințător. Să nu începi iar să plângi!

A încuviințat, cu buzele strânse, și a început să-și facă vânt cu mâinile. După alte câteva minute, am ieșit din baie și ne-am întors la ceilalți. În următoarea oră, locuința a continuat să se umple, iar câțiva prieteni comuni ai lui Kaden și Allie au început să discute cu ei, în timp ce mă îndreptam spre mâncare.

Deși petrecerea era cool, iar eu mă simțeam bine, mă gândeam numai la recenzia negativă. Profesorul Gates îmi făcuse două complimente pentru stilul de scriere, însă vocea neplăcută din mintea mea era mai puternică. Mintea mea nu prea putea înțelege de unde se iscase o asemenea divergență, mai ales că opinia profesorului meu era bazată pe o experiență solidă. Din păcate, nu puteam controla situația. Expresia „de duzină” îmi revenea mereu în gânduri, unde s-a instalat și a avut grijă să pună totul la îndoială.

Tocmai din acest motiv nu povestisem nimănui despre secretul meu: îmi era teamă că toți îmi vor privi munca așa, și că nu vor mai vrea să fie prietenii mei.

– Pssst.

Am ridicat capul și m-am uitat înjur. L-am descoperit pe Spencer în ușa biroului lui Kaden. Mi-a făcut semn să vin la el, iar eu m-am ridicat. Când am ajuns, m-a prins de mână și m-a tras spre el, și în aceeași mișcare a închis ușa după noi.

– Trebuie să semnezi, a spus el, arătând spre biroul lui Kaden. În fața celor două monitoare care se aflau acolo era o vedere frumoasă, cu o priveliște din Coos Bay. Scria, cu litere îngroșate, că Allie nu trebuia să își facă planuri weekend-ul următor, pentru că voiam să mergem cu ea pe coastă.

– E o vedere foarte frumoasă, am spus eu și am căutat un pix.

Spencer s-a apropiat de mine și mi-a întins pixul argintiu cu care semnaseră și ceilalți.

– Ethan s-a ocupat de asta. Mama lui locuiește în apropiere.

Am semnat și am desenat o inimioară. La final, am suflat de câteva ori deasupra și am pus vederea jos.

– Gata. M-am ridicat zâmbind. A fost o idee grozavă, Spence.

Mi-a întors zâmbetul.

– Așa-i? Facem echipă bună.

Înainte să pot spune ceva, a ridicat mâna.

– Am ceva și pentru tine.

M-am încruntat.

– Dar nu e ziua mea.

– Știu. Nu e nimic important. S-a răsucit spre dulapul care se afla lângă peretele de vizavi, apoi din nou spre mine. Închide ochii.

M-am strâmbat.

– Altfel nu primești surpriza.

Cu un oftat, i-am îndeplinit dorința și am închis ochii. Am auzit cum se deschide ușa dulapului, apoi câteva zgomote. Ușa s-a închis la loc, iar el s-a apropiat de mine.

– Deschide ochii, a spus el, și l-am ascultat.

Spencer ținea un balon imens cu băieții de la One Direction. Pentru o secundă, m-am speriat. Apoi, am început să râd. M-a privit de după balon, cu un zâmbet larg, care îi scobea gropițe în obraji.

– M-am gândit că nu este corect să primească doar Allie baloane, iar fata mea să rămână cu mâna goală, mi-a explicat el și mi-a întins balonul.

Am luat șnurul albastru și am coborât privirea. Ah, nu.

Nu, nu, nu.

Am strâns din ochi și mi-am mușcat limba. Nu o să plâng. Luni întregi, ochii mei fuseseră uscați. Nu aveam de gând să îi las să se umezească acum, după un gest drăguț. Am avut nevoie de o clipă să mă adun, să respir... și să îl privesc iar pe Spencer.

– Allie va fi invidioasă. Am tras de câteva ori de șnur, iar balonul a țopăit prin aer. Mulțumesc.

– Oricând, a răspuns el. Zâmbetul i se ștersese nițel, dar nu a lăsat să se observe. Cred că ar trebui să ne întoarcem în camera de zi. Să nu creadă cineva că am vreo treabă cu tine.

Obrajii mi s-au aprins și am îngustat ochii. El a râs și s-a îndreptat spre ușă.

– După dumneavoastră, milady, a spus, făcând o plecăciune.

– De ce? Ca să te poți holba la fundul meu? am întrebat.

S-a îndreptat.

– Să nu subestimezi puterea posteriorului tău, Dawn.

Înainte să îl pot lovi, ieșise deja pe ușă, în camera de zi. L-am auzit râzând, deși se afla în mijlocul unor oameni pe care nu îi cunoșteam.

Scott a încercat să mă convingă să beau, însă am rezistat. Îl văzusem pe Spencer cu o bere în mână. O golise deja pe jumătate când a lăsat-o și a trecut la apă. Acum, că mă gândeam mai bine, mi-am dat seama că Spencer bea foarte rar, iar când o făcea, nu își termina niciodată berea.

M-am întrebat iar ce se petrecea în familia lui, însă am încercat să renunț. În ultimele săptămâni, mă tot gândisem la subiect, dar trebuia să încetez – cel puțin în seara asta. Venea ziua lui Allie și voiam să mă concentrez la asta. Nu la Spencer.

M-a surprins urmărindu-l de câteva ori. O dată, discuta cu un tip pe care nu îl cunoșteam. A doua oară, se afla într-un pâlc de fete, pe care le făcea să râdă.

A treia oară, vorbea cu Kaden în timp ce își desfăcea nasturele de la mână, pregătindu-se să și-o ruleze deasupra cotului. A făcut asta încet, și mi-am dat seama că mă urmărea doar după ce a terminat, iar eu l-am privit iar în ochi. Își înclinase capul și m-a privit cu un zâmbet. Mi-am coborât repede privirea înapoi la Cola.

La nici un minut, buzunarii lui gri mi-au intrat în câmpul vizual, iar el s-a lăsat să cadă pe canapea, lângă mine.

- Te-ai uitat toată seara la mine, a spus el, încet.
- Așa am făcut?
- Sunt convins, da.
- Poate m-am uitat la oamenii cu care vorbeai.

M-a împuns cu umărul.

– Înseamnă că te-ai uitat la Kaden ca la o bucată de carne crudă, pe care aștepti să o mănânci după ce se prăjește.

M-am înecat și am luat repede o gură de Cola, ca să nu trebuiască să răspund. Privirea mea a circulat prin cameră și a rămas la Allie. Chiar în clipa aceea, își trecea un braț pe după gâtul lui Kaden și îl săruta. Doamne, și

eu voiam să sărut pe cineva! Și nu doar asta. Când fusese oare ultima dată?

Pentru o secundă, m-am gândit când fusese ultima dată când făcusem sex cu Nate. În orice caz, nu mai avusesem contact fizic de secole. Tuturor tipilor care îmi ceruseră întâlniri le dădusem cu tifla. Mă închisesem în mine pentru că, dacă mă deschideam, îmi era teamă că aș fi lăsat din nou vreun tip să se apropie. Dar acum îmi doream serios să rup cercul – pentru prima dată. Nu la nivel emoțional. Dar fizic? Desigur.

– Arăți de parcă te-ai gândi serios să îl înșfaci pe Kaden, să îl tragi în camera alăturată și să faci cu el ce a făcut Chelsea cu Grover în Capitolul opt din *Hot for You*, a spus Spencer, în șoaptă, dar eu am clătinat din cap, în timp ce prietenii noștri se sărutau.

– Scena de pe birou este în Capitolul șapte, am mormăit eu, pierdută în gânduri.

Mi-a luat o clipă să îmi dau seama ce spusese. M-a lovit ca un fulger și am încremenit. Doar după ce mi s-a părut o eternitate m-am întors încet spre el.

– Dawn Lily Edwards... știam eu, a spus el, și a râs, plin de sine. Sunt un detectiv dat naibii.

Nu era posibil. Ziua asta nu se putea încheia așa. Nu tocmai astăzi. L-am privit pe Spencer cu ochii mari.

Zâmbetul lui s-a diluat când a văzut cât de îngrozită părea.

– Dawn, dar...

M-am ridicat brusc. Cu pași mecanici, am străbătut camera de zi și am ajuns în bucătărie. M-am sprijinit de blatul de lucru și am inspirat adânc. Simțeam că mă lovisse un pumn imens și îmi scosese tot aerul din plămâni.

– Când eram la mine, ai spus câteva lucruri pe care nu le-am înțeles, a răsunat vocea lui Spencer din spatele meu.

M-am întors spre el, și mi s-a tăiat respirația. Îmi detestam corpul, pentru că își pierdea controlul atât de repede.

– Nu aveai niciun drept, am spus.

– Niciun drept să ce? Să caut pe Google numele Chelsea și Grover, pentru că eram curios? Spencer a făcut un pas spre mine, iar eu m-am dat înapoi, automat.

– Nu.

– Bine. A ridicat mâinile, împăciuitor. Voiam doar să spun că mi se pare cool ce faci. Atât.

– Nu ai spus nimănui, da? am întrebat eu, panicată, cu o mână la piept. Nu îl auzeam bine. Eram convinsă că îmi va sări inima din piept.

Spencer s-a încruntat, iar privirea i s-a întunecat.

– O să mă prefac că nu am auzit întrebarea.

– Am putea... am putea, te rog, să nu vorbim despre asta? am întrebat eu.

– Dar de ce nu? Arăta de parcă nu mai pricepea ce se petrece.

– Pentru că este viața mea personală. Nu vreau ca alții să aibă vreo putere de decizie și să mă judece. Am scrâșnit din dinți și mi-am încleștat gura. Seara asta nu trebuia să se încheie cu un striptease sufletesc în fața lui Spencer, pentru că el aflase ce făceam în timpul liber.

A făcut un pas lent spre mine. Voiam să mă îndepărtez, dar nu am putut. Ceva din privirea lui mă ținea pe loc.

– Par eu să te judec? m-a întrebat, încet, dar insistent.

– Nu, dar... Mi s-a blocat vocea. Mă simțeam copleșită și îmi era rușine. În povestiri inclusesem și fantezii avute cu Spencer — iar acum le citise? Era cel mai urât și mai dureros lucru care mi se întâmplase.

– Dacă ai ști tot ce mi-a trecut prin cap în timp ce citeam, nu m-ai privi așa, mi-a spus el, făcând un ultim pas spre mine. Mi-am dat capul pe spate ca să mă uit la el.

– Cred că nu vreau să știu, am spus.

– Nu prea cred, a spus, cu un zâmbet tot mai larg. Dar, dacă m-ai lăsa, ți-aș face toate lucrurile pe care i le-a făcut Grover lui Chelsea, începând cu scena de la duș.

Mi-am înghițit nodul din gât.

– Scena aceea e la final.

– Întotdeauna mi-a plăcut să fac lucrurile pe dos. A ridicat din umeri.

Ne-am privit pentru câteva clipe, iar respirația mi s-a liniștit.

– Ce te face să îți fie rușine cu ce scrii? a întrebat Spencer, brusc.

– Toată lumea are lucruri despre care nu vrea să vorbească. Tu ar trebui să știi.

A clipit, perplex.

– Au.

Am strâns din buze, înainte să mai spun ceva pe care să îl regret apoi.

– OK, am meritat-o, a murmurat el, frecându-și ceafa.

Am tăcut o vreme.

Cum reușea să îmi facă una dintre cele mai mari temeri să se topească, de parcă ar fi fost cel mai de înțeles lucru de pe lume? De ce trebuia să facă să-mi fi atât de greu să mă țin departe de el?

Îl urmărisem întreaga seară și îmi stăpânisem mâinile ca să nu îl ating. Era tot mai rău. Nu era vorba doar despre curiozitate și despre nevoia mea de a pătrunde dincolo de fațada lui, dar și de atracție, care sporea și amenința să se reverse.

– Suntem la petrecerea lui Allie, am spus, iar vocea mea suna ciudat. M-am întors și am ieșit din bucătărie, evitând restul conversației și tot ce părea inevitabil, cum ar fi fost să îl înconjur cu brațele și să mă agăț de el, până când nu mai aveam aer nici unul, nici altul.

– Zece, nouă, opt, șapte, șase...

Allie țopăia pe loc și îmi înfigea degetele în braț, dureros. Reușeam însă să zâmbesc. Bucuria ei era molipsitoare, iar eu mi-am permis să mă înec în ea, câtă vreme mă ținea departe de toate celelalte.

–...cinci, patru, trei, doi, unu... La mulți ani!

Au urmat strigăte și aplauze, în timp ce eu mi-am îmbrățișat cea mai bună prietenă. Ne-am legănat împreună și am sărutat-o pe obraz, înainte să fie înconjurată de ceilalți. A durat ceva până când toți i-au urat fericire și noroc. După aceea, Monica i-a întins lui Allie vederea din Coos Bay. Am privit încordați cum deschidea plicul și citea textul. A făcut ochii mari, apoi a ridicat capul și s-a uitat la noi, emoționată.

– Mergem pe coastă?

– Da, a răspuns Monica. Chiar la finalul săptămânii viitoare, dacă poți, și...

Allie i-a sărit Monicăi de gât. Apoi, s-a îmbrățișat cu toată lumea, până când a ajuns din nou la Kaden, și l-a sărutat timp de ce a părut o oră. Doar după aceea a acceptat cadourile celorlalți, iar eu am făcut un pas în spate. Nu mai puteam rezista nicio secundă în aceeași cameră cu Spencer.

Teama îmi revenise și mă împingea să fug. Voiam, dar nu puteam. Era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei și asta înrăutățea lucrurile. Știam că îl supără ceva și voiam să aflu ce, dar, în același timp, mă temeam de urmări. Ce se întâmpla dacă... simțeam mai mult pentru

el? Nu era posibil. Doar gândul ăsta și m-a făcut să mă îngrozesc, până când m-am simțit copleșită. Știam deja cum m-aș fi simțit dacă Spencer m-ar fi rănit, așa ca Nate. Nu aș fi supraviețuit, de data asta.

Aveam nevoie de un moment doar pentru mine, așa că m-am îmbrăcat. M-am strecurat spre casa scărilor. Din câte îmi aminteam, accesul pe acoperiș era deschis. M-am îndreptat spre ușa grea, care ducea spre acoperișul clădirii.

După ce am ajuns afară, am inspirat adânc. Am închis ochii pentru o clipă și am străbătut acoperișul. Era răcoare, iar terenul întunecat sclipea în fâșii, acolo unde ajungea lumina de la felinarul de deasupra ușii metalice. Am hotărât că priveliștea muntelui Wilson era cea mai frumoasă. Se vedea parcul, care străjuia grupul rezidențial, și distingeam colțurile munților chiar și în noapte.

Pierdută în gânduri, m-am așezat pe marginea unei ridicături de la capătul acoperișului. Ecouri ale muzicii de jos se strecurau până la mine.

Mi se făcuse frig. Dar nu voiam să mă mișc și să cobor iar.

După o vreme, am auzit ușa metalică scârțâind. Nu era nevoie să mă întorc ca să știu cine mă urmărise. Pașii lui s-au apropiat încet, până când zgomotul lor a încetat.

– Te rog să nu sari.

– Nu intenționez, am chităit. Aici, sus, era atâta liniște, că vocea mea a răsunat ca o tulburare a liniștii.

– Îmi pare rău dacă am părut amenințător. Nu am intenționat, a spus Spencer, încet.

Am mârâit.

– Nu trebuie să vorbim, dacă nu vrei.

Am mârâit iar. Nu eram în stare de altceva.

– Dawn?

– Da?

– Întoarce-te, ca să te pot privi și să îmi dau seama dacă totul este într-adevăr în ordine, m-a rugat, pe un ton care mi-a trimis fiori pe șira spinării.

M-am întors încet spre Spencer. Își ținuse respirația, și a lăsat să-i scape un oftat de ușurare. Apoi, a făcut un pas hotărât spre mine și s-a lăsat pe vine în fața mea. M-a privit pe sub genele sale lungi și dese. Am rămas așa pentru o clipă foarte lungă.

– Am făcut o greșeală, a murmurat el, într-un târziu.

Mi-am permis ochilor să îi cerceteze fața.

– Ce vrei să spui?

– Te-am invitat la întâlniri luni la rând, pentru că așa credeam că e bine. Dar nu trebuie să ieși cu mine, dacă nu ești pregătită. Nu îmi pasă.

– Nu poți spune asta, am croncănit.

– Dar așa stau lucrurile. Te vreau în toate modurile posibile, Dawn, a șoptit el.

Am clătinat din cap.

– Dar nu pot, Spence.

– De ce nu? a spus el. S-a apropiat, iar eu mi-am dorit să alunec și să cad, dar, în același timp, voiam să îl îmbrățișez și să nu îi mai dau drumul niciodată.

– Pentru că o să mă faci să sufăr, am șoptit.

Acum, el a clătinat din cap. A ridicat foarte încet mâinile și m-a atins. Le-am simțit căldura pe coapse. Mă treceau fiori și înăuntru meu am simțit că se topește ceva.

– Ce facem de luni de zile, joaca asta de-a v-ați ascunselea, distanța asta impusă... totul doare.

Era adevărat. De fiecare dată când ne vedeam, mă costa mai mult efort să îi evit privirea. Să nu îl mai privesc. Să nu îl ating. Să mă țin la distanță de el, fără

să mă îndepărtez prea mult, pentru că eram prieteni, în fond. Era foarte obositor.

— Nu te voi face să suferi. Nu pot să te fac să suferi, pentru că nu îmi vei da nicio putere asupra ta — înțelegi? a șoptit el, trecându-și mâinile peste coapsele mele și prinzându-mă de talie, pe sub geacă, până mi s-a tăiat respirația. Am încuviințat încet. Nu i-aș fi permis niciodată să ajungă atât de departe cum ajunsese Nate. Poți face tot ce vrei cu mine, a spus el, încet, trecându-și degetele peste coastele mele. Apoi, dintr-odată, m-a apucat mai strâns și m-a tras spre el. Dar dacă nu faci ceva, și încă repede, nu cred că mai suport. A scrâșnit din dinți, iar eu am simțit că voia să spună mai multe. Dar se reținea și îmi permitea mie să aleg cum se va încheia seara.

Nu puteam respira, dar nu avea nimic de-a face cu teama. Nevoia de a-l acapara creștea. Nu mă puteam păcăli și nu îl puteam păcăli nici pe el. Iar în noaptea asta, o singură dată, voiam să obțin ce îmi doream. Ce ne doream *amândoi*.

M-am aplecat în față și mi-am apropiat fața de a lui. Am simțit că ghemul de căldură din stomac mi se răspândește în toate direcțiile, în corp. Ochii lui Spencer s-au mărit, iar el și-a ținut respirația. Am redus și mai mult distanța dintre noi, iar buzele mele le-au atins ușor pe ale lui.

— Ai băut? a mormăit el.

Nu am reușit să clatin din cap, pentru că Spencer a parcurs și ultimii milimetri care ne mai separau și m-a sărutat. Buzele lui erau calde și ademenitoare, și totuși grijulii. Brațele lui s-au închis în jurul meu. Mi-am agățat mâinile de ceafa lui și l-am tras mai aproape de mine. Spencer a gemut adânc, iar eu i-am prins buza de jos între dinți și am mușcat-o ușor, ca să nu se mai abțină.

Atât i-a trebuit.

M-a tras mai aproape și mi-a luat capul în mâini. Limbile noastre s-au întâlnit, și acum eu am fost cea care a gemut.

Spencer și-a trecut mâinile peste spatele meu, m-a mângâiat pe gât, de parcă ar fi fost ceva prețios, apoi și-a îngropat degetele în părul meu. M-a tras mai aproape de el și ne-a adâncit și mai mult sărutul. Apoi, a rămas doar el: buzele lui, limba lui, dinții lui. Tot ce avea el și tot ce aveam eu.

– Exact așa trebuia să fie primul nostru sărut. A rostit cuvintele cu buzele lipite de ale mele, iar asta m-a făcut să râd. Doamne, chiar fusese minunat.

M-am desprins de el puțin.

– Noaptea, sub stele?

A rânjit.

– Nu mi-am dorit ceva atât de specific, însă a fost un bonus plăcut.

Mi se risipiseră teama și reticența. Atracția câștigase. Îl atingeam pentru prima dată așa cum îmi dorisem, și îl priveam așa cum voiam. I-am atins umerii, pe care i-am strâns scurt, simțindu-le fermitatea. I-am atins pieptul, iar Spencer și-a închis palma peste a mea.

– Simți? a spus.

Inima lui mi se zbătea sub palmă, iar zâmbetul mi s-a lățit și mai tare. Mă miram că nu mă durea încă gura.

– Ca o inimă de șoarece, am spus, desenându-i o linie pe piept.

Ochii i-au scânteiat periculos. Pupilele i se dilataseră, și i-am simțit respirația pe buze.

Nu știu cine a început, de data asta. I-am simțit doar buzele pe ale mele, i-am simțit trupul și vibrația când mi-am deschis buzele sub atingerea limbii lui. Primul nostru sărut trecuse prea repede; pe acesta l-am savurat.

M-am înecat în el.

M-a sărutat concentrat și cu o asemenea intensitate, încât am crezut că nu mă voi mai putea ridica vreodată, pentru că mi se înmuiaseră genunchii. M-a atins peste

tot unde avea acces. Mi-a mângâiat gâtul și părul, dându-mi-l la o parte de pe față. Buzele lui îmi ștergeau toate gândurile. Aveam spațiu în interior doar pentru ce mă făcea să simt, și trupul mi-a fost cuprins de o căldură arzătoare. M-a pătruns, mi-a făcut trupul să toarcă, și simțeam că nu mă pot sătura.

A trecut o eternitate, dar nu ne-am oprit. Spencer mă săruta blând, dar profund. Mă atingea cu mâini fierbinți, însă grija lui aproape că mă făcea să lăcrimez. Nu avusesem niciodată parte de un sărut atât de intens. M-a făcut să mă cutremur și mi-a luat o clipă să îmi revin, să mă conving că niciunul dintre noi nu suferea un atac de inimă.

I-am atins obraji. Avea pielea rece. L-am privit atentă. Avea ochii întunecați de dorință, și respira la fel de întretăiat ca mine.

- Ce e? m-a întrebat.
- Nu ai geacă.
- Gecile primesc prea multă atenție.
- Nu îți e frig?

M-a tras mai aproape.

- Acum, nu.
- Spence.

– Știi ce vei spune, Dawn. Dar nu m-ar putea smulge nici zece cai de pe acoperișul ăsta, câtă vreme se întâmplă ce s-a întâmplat până acum. În niciun caz, a spus el, hotărât, și mi-a sărutat gâtul.

– Am putea merge undeva unde nu vom fi întrerupți. Și unde este mai cald, am precizat.

Buzele lui îmi rătăceau prin păr. S-a desprins brusc de mine și m-a privit entuziasmat.

– La naiba, da. M-a prins de brațe și m-a ridicat, de parcă aș fi cântărit cât Spidey. Înconjoară-mă cu picioarele, dulceață.

I-am îndeplinit dorința, cu obraji în flăcări, și mi-am încrucișat picioarele la spatele său.

– Minunat. Așa mai vii de-acasă, a comentat el și m-a ridicat.

Văzându-i expresia încântată, am simțit nevoia de a-l săruta iar. Voiam să îi acaparez gura, să îl gust și să descopăr cum era când își pierde controlul. Voiam să îl fac să geamă și să ofteze, și să păstrez emoțiile incredibile pe care mi le provoca.

Nu mă mai simțisem atât de vie de foarte multă vreme.

Capitolul 18

Drumul până la Spencer mi s-a părut infinit, deși a durat doar zece minute. A fost nevoie de toată tăria mea de caracter să nu mă gândesc mai bine la ce se întâmplase pe acoperiș. Nu voiam asta. Când l-am urmat pe Spencer în casă, totul mi s-a părut normal. Aveam încredere în el. Părea și el să se simtă confortabil. Și-a scos geaca și tenișii, așezându-le în dulap. I-am urmărit mișcările și am uitat complet să mă dezbrac și eu. Când m-a tras de braț, nerăbdător, mi-am dat seama că arătam ca o idioată, stând în mijlocul holului și uitându-mă cum se dezbrăca, în timp ce eu eram încă înfocolită.

Am vrut să mă deschei și eu, însă fermoarul mi s-a înțepenit în franjuria fularului, iar eu am înjurat încetisor. Am încercat să îl smulg cu forța și s-a auzit un zgomot urât.

Spencer m-a apucat strâns de mâini. Am simțit iar căldura aceea în stomac, care mi s-a răspândit spre gât și spre obraji. Ce Dumnezeu făceam?

– Dawn, uită-te la mine.

Am ridicat capul, împotriva voințe mele.

Spencer m-a privit cu ochii lui albaștri, adânci, care scânteiau cu atâta încredere, că mâinile mele s-au relaxat automat.

– Hei, a spus el, iar colțurile gurii i s-au ridicat ușor.

– Hei, l-am imitat eu, și mi-a ieșit foarte pleoștit.

– Pot să te ajut? a întrebat, arătând spre fermoar.

Am încuviințat.

Zâmbind, mi-a dat drumul mâinilor. În câteva secunde deschisese geaca. Apoi, mi-a făcut-o să alunece ușor în jos pe brațe și m-a privit iar în ochi, în timp ce îmi dezbrăca materialul de pe umeri.

Sfinte. Sisoie.

Mi se uscaseră gâtul și mi s-a accelerat și pulsul, la fel cum se întâmplase pe acoperiș. Chiar și ghemul de foc din stomac revenise.

Spencer mi-a agățat geaca în cuier, în timp ce eu mă descălțam. L-am urmat în camera de zi.

– Vrei să bei ceva? Am suc, și... cred că atât, a spus el, făcându-și drum prin bucătărie.

– Sucul e foarte bun.

Spencer a umplut două pahare pentru noi și a făcut semn în direcția canapelei din camera de zi. M-am așezat într-un colț, poziție pe care o alegeam de fiecare dată, iar el a luat loc de partea cealaltă, cu spatele sprijinit de spătarul lateral. Am stat vizavi și ne-am privit. Spencer urmărea conturul paharului său cu degetul, o dată în sensul acelor de ceasornic, o dată invers, apoi de la capăt. Privirea mea i s-a oprit în păr, care era ciufulit, pentru că îmi trecusem degetele prin el de atâtea ori, sărutându-l. Era un semn pe care i-l lăsasem și a trebuit să mă uit din nou la pahar, ca să nu mă înroșesc complet. Din păcate, nici asta nu a ajutat. Știam acum cum se simt mâinile lui pe corpul meu și nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la cum i-aș lua paharul și cum i le-aș pune din nou pe pielea mea dezvelită.

Doamne... chiar mă gândisem la asta?

Am încercat să mă gândesc la altceva. Am luat telecomanda de pe măsuta de lângă canapea și am deschis televizorul. Am zapat printre programe până când m-am oprit la un episod din *Totul despre sex*.

Canapeaua s-a afundat sub Spencer, când el a alunecat spre mine. Am întors capul și l-am privit. S-a

apropiat până când și-a sprijinit brațele de o parte și de alta a corpului meu.

– Știi, în mod normal, m-aș uita la orice cu tine, Dawn, a tors el, cu privirea lipită de buzele mele. Dar astăzi, a continuat, luându-mi telecomanda, aș prefera să lăsăm asta deoparte.

Avea vocea răgușită și profundă, pătrunzătoare. Era atât de aproape de mine, că îi simțeam tonul vibrându-mi în piept, și ar fi fost nevoie de un elefant pe role să îmi distragă atenția de la el.

Fără să-și ia privirea de la mine, a închis televizorul și a pus telecomanda înapoi pe masa din camera de zi. Înainte să îmi poată lipsi căldura și apropierea lor, m-au copleșit din nou. O mână m-a cuprins din spate, iar el m-a tras în jos. Capul meu era sprijinit de canapea, iar genunchiul lui Spencer se afla între picioarele mele.

– Nu-i așa că e mult mai bine? a întrebat el, încet, cu un zâmbet pe buze.

– Ba da. Am ridicat mâna și i-am atins colțurile gurii. Era atât de frumos, încât aproape că am oftat.

Mi-a luat mâna de pe fața lui și mi-a apăsat-o în jos, împletindu-ne degetele.

– Vreau să te sărut de luni de zile, Dawn. Acum, când mi-ai permis în sfârșit, nu mă pot gândi la altceva.

– În noaptea asta poți să mă săruți cât poțtești, am șoptit eu.

– Am sperat să spui asta, a murmurat el, lipindu-și buzele de ale mele.

M-am împins în el și mi-am strecurat limba în gura lui. Orice limită dispăruse, împreună cu peretele separator subtil, pe care îl construise între noi în timp ce veneam încoace. Era din nou ca pe acoperiș. Nu mai conta altceva decât noi.

Spencer mi-a cuprins șoldul cu cealaltă mână, m-a apucat strâns și m-a sărutat mai profund. Era uimitor ce

putea să îmi transmită din doar câteva mișcări! Mai întâi, mă simțisem prețuită, apoi incredibil de vie, iar acum mă simțeam pur și simplu dorită.

Mi-a ronțăit buza de jos, iar eu am icnit. Corpul meu acționa de la sine, când el se purta cu mine așa. Nu era suficient. Mi-am sprijinit un picior de spatele lui, ca să-l trag mai aproape de mine. În același timp, m-am împins în bazinul lui. Spencer a scos un icnet adânc, din piept.

Cu mâna liberă l-am mângâiat pe spate, simțind mușchii cu degetele, și am urcat încet spre umăr. Sărutul nostru a devenit febril, și tot ce fusese blocat între noi în ultimele luni s-a dezlănțuit ca un animal sălbatic.

Mi-am lăsat degetele să avanseze sub cămașa lui. Avea pielea fierbinte și îi simțeam mușchii jucând sub ea. Spencer a icnit din nou, iar eu eram convinsă că nu mai auzisem niciodată un sunet mai erotic.

M-a prins de piciorul pe care mi-l trecusem peste el, cu degetele înfipite adânc în coapsa mea, iar eu am simțit că nu mai aveam aer. În clipa următoare, s-a apăsat deasupra mea, iar eu i-am simțit erecția prin materialul blugilor.

Aveam să mor. Atunci, pe loc, în brațele lui. O moarte fericită și glorioasă.

Mi-a sărutat maxilarul pe un traseu de foc, apoi a continuat pe gât. Și-a apăsat buzele în spatele urechii mele, atingându-mi pielea cu limba.

– Spence, am chițăit, prinzându-mă de el. M-am împins iar în bazinul lui, ca să îl simt. Instinctele mele au preluat conducerea. Nu mai eram stăpână pe corpul meu – mă stăpânea el, complet.

– Nu mă pot opri, a mormăit el, pe pielea mea, și a continuat să mă sărute.

– Ba da. Altfel te lovesc, și încă tare, am reușit să spun, uluită de cum mi se tăia respirația.

– O amenințare cumplită, a spus el, înainte să îmi dea la o parte materialul bluzei, ca să aibă acces la decolteul meu. La naiba, ai un corp fantastic!

Mi s-a oprit respirația când l-am auzit. Mi-a eliberat cealaltă mână și mi-am îngropat-o imediat în părul lui, pentru a-l trage mai aproape de mine. Spencer mi-a sărutat decolteul, în timp ce mâinile lui mă țineau foarte strâns. De parcă nu le-ar fi permis să se abată către zone nepermise.

Dar nu mai existau interdicții.

L-am împins scurt și m-am ridicat în capul oaselor. Pentru o secundă, a părut panicat, dar când mi-am ridicat mâna să îi mângâi obrazul, dorința și-a făcut imediat simțită prezența. Fără să-mi iau ochii de la el, mi-am tras bluza peste cap. A inspirat scurt.

– Ce faci?

Am lăsat materialul să alunece pe podea.

– Te ajut?

A expirat printre dinți.

– Văd. La naiba, văd. M-a privit flămând, apoi ochii i-au alunecat pentru o secundă la sutienul meu. Privindu-mă iar în ochi, mi-a spus: O să mă ucizi, Dawn Edwards.

– Și tu pe mine. Măcar vom muri fericiți.

Nu aveam nicio idee ce se petrecea, dar mă simțeam minunat.

– Exhibiționisto, a rânjit el, și mi-a privit din nou corpul.

Am remarcat că își încleștase maxilarul.

– Vino aici și nu te mai holba așa.

– Nu ar fi trebuit să te dezbraci, a spus el.

– Ochii tăi par să fi ieșit din orbite. Ca în desene animate.

– Poate că așa se va întâmpla, dacă mă uit suficient. Spencer mi-a cuprins trupul cu privirea, iar ochii i s-au întunecat mai mult. A clătinat din cap. La naiba, Dawn. Cu ambele mâini, m-a împins ușor, iar eu am alunecat iar. S-a aplecat deasupra mea.

Spencer mi-a acoperit stomacul cu sărutări. M-a mușcat ușor, iar eu am icnit. O căldură cumplită s-a răspândit prin trupul meu. Amesteca perfect săruturile cu atingerile delicate ale limbii, iar când degetele i-au ajuns sub banda elastică a blugilor mei, m-am înfiorat. A remarcat și și-a ridicat mâinile până sub sânii mei. Mi-a mângâiat coastele și mi-a desenat liniile trupului cu o precizie parcă venită din ani de studiu. Limba lui mi-a alunecat în buric, iar eu m-am zbatut sub atingerea lui. Aveam nevoie de el; de mult mai mult din el.

Mi-am strecurat mâinile pe sub brațele lui și l-am dezbrăcat. A dat curs rugăminții mele nerostite și mi-a parcurs pieptul cu buzele. Mi-a prins bărbia între degete și mi-a dat capul pe spate, ca să mă sărute fără limite. Ni s-au întâlnit limbile, iar eu am suspinat în interiorul gurii lui. Trupul meu s-a arcuit spre el și am apucat placheta de nasturi a cămășii lui. Am încercat să îi deschii primul nasture, dar nu am reușit, pentru că îmi tremurau îngrozitor mâinile.

– Lasă-mă pe mine, a șoptit el, ridicându-se. A îngenuncheat între picioarele mele și și-a dus mâinile la gulerul cămășii. Spre deosebire de mine, el nu tremura deloc. S-a deschiat cu mișcări calme și coordonate, nasture după nasture, fără să își ia privirea arzătoare de la mine.

După ce s-a deschiat, a trecut la mâneci. Aveam ochii lipiți de mâinile lui abile. Era cel mai interesant lucru pe care îl văzusem vreodată. Magic Mike nici nu se compara cu Spencer deschieldu-și nasturii.

– Cred că îmi salivezi pe canapea, mi-a spus, după ce a terminat. Îi priveam mușchii abdominali. M-am ridicat și am spus:

– Taci.

Mi-am strecurat mâinile pe sub cămașa lui și l-am mângâiat de la umeri în jos, atingând fiecare bucată de piele la care ajungeam. Cămașa lui s-a alăturat bluzei mele, pe podea. Apoi, nu am mai avut ochi decât pentru el.

Spencer avea o constituție athletică. Avea pielea netedă, bronzată și catifelată la atingere. Pectoralii erau puternici și abdomenul lui tare se încorda sub ochii mei. I-am urmărit dunga de păr întunecat care îi dispărea sub blugi și am înghițit în sec.

Era perfect. Nu era deloc corect față de ceilalți tipi din lume.

I-am atins pieptul, timidă, în locul în care îi bătea inima. Spencer m-a apucat de umeri și m-a tras în poala lui. M-am aplecat peste el și l-am sărutat pe gât, pe claviculă, bucurându-mă de efectul săruturilor mele asupra respirației lui.

– Te doresc de atâta vreme. Mi-a cuprins talia cu un braț, iar cu celălalt mi-a mângâiat omoplații și m-a împins ușor, lipindu-mă de pieptul lui fierbinte. Nu vreau să stric ceva, așa că... A tăcut.

I-am luat fața în mâini și l-am privit drept în ochi. Ce facem mi se pare tocmai invers. M-a aplecat iar spre el și i-am sărutat colțul gurii.

– Mă simt minunat, am șoptit, și i-am sărutat maxilarul. Și acum. I-am atins buzele cu ale mele și m-am bucurat de presiunea pe care mi-o oferea, chiar dacă eu controlam sărutul.

Când ne-am separat, ochii lui deveniseră aproape negri de dorință. Controlul lui atârna de un fir de ață.

Voiam să tai acel fir.

M-am aplecat încet și i-am mușcat încet lobul urechii.

– Te vreau, Spence.

Nu a emis nicio obiecție. Și-a îngropat mâna în părul meu, m-a tras aproape și m-a sărutat profund. M-a ridicat în brațe, iar eu i-am înconjurat talia cu picioarele. Ne-am întrerupt doar când Spencer s-a lovit de o lampă, care a căzut cu zgomot, și s-a împleticit. Am râs, cu fața îngropată în gâtul lui, și l-am mângâiat pe spate.

M-a purtat pe hol, apoi pe scările care duceau la etaj. Inima îmi bătea necontrolat și am avut nevoie de tot controlul pentru a nu-l săruta și a nu-l atinge, făcându-l să se rostogolească pe scări, cu mine în brațe. Noaptea s-ar fi încheiat brusc dacă am fi ajuns amândoi împrăștiați pe podea, cu brațele și picioarele rupte.

Când am ajuns în dormitor, i-am dat drumul și am alunecat în jos, pe lângă trupul lui. Nu-mi păsa de cameră – toate atenția mea era îndreptată spre Spencer.

Mâinile lui îmi rămăseseră pe talie, iar în ochi i se citea o foame insașiabilă. I-am atins mâna dreaptă și i-am așezat-o peste sutien.

– Ai de gând să mă omori, a reușit să îngaieme.

– Credeam că te voi face fericit, i-am răspuns, trecându-mi din nou mâinile peste stomacul lui. Nu îmi venea să cred că Spencer avea un asemenea trup. Că pielea mea ar reacționa la atingerea lui în așa fel și că o singură atingere ar fi fost suficientă să îmi crească pulsul.

Mi-a descheiat sutienul cu o mână și mi-a atins urechea cu buzele.

– Nici nu ai idee.

În clipa următoare, mi-a coborât bretelele pe umeri. Sfârcurile mele au reacționat imediat, și mi-am ținut respirația. Mâinile lui și-au croit drum peste trupul meu, și mi s-a părut că tremurau înainte să îmi cuprindă sânii cu ele. A icnit și m-a privit, înainte să înceapă să mă mângâie. Aveam sânii destul de mari, mai ales de când începusem să iau anticoncepționale, însă și mâinile lui

Spencer erau mari, și după felul în care respira îi plăcea ce simțea.

Mi-a prins un sfârc între degete și l-a masat ușor. Am gemut, străbătută de un fior de dorință. M-am agățat de el, în timp ce continua tortura deliberată. I-am simțit limba pe gât și abia dacă m-am mai putut ține pe picioare. Am privit în jur, amețită, și i-am descoperit patul, la câțiva metri de noi.

Purtată de o dorință orbitoare, l-am condus prin cameră până când am atins marginea patului cu spatele genunchilor. I-am apăsat umerii, iar el mi-a urmat îndemnul tăcut și s-a așezat, fără să își ia mâinile de pe sânii mei. Cu un rânjet periculos și plin de dorință, m-a privit.

– Sper că ești conștientă că nu îți mai dau drumul.

– De acord, am răspuns, răgușită. Mi-am coborât mâinile spre blugi. Am deschis capsă și fermoarul și mi i-am scos.

Spencer a continuat să mă privească în ochi și m-am simțit ușurată pentru că nu s-a uitat cu atenție la picioarele mele. Acolo aveam cicatrici la care nu voiam să mă gândesc acum. Dar Spencer mi-a susținut privirea chiar și când și-a agățat degetele de elasticul chiloților mei.

Aproape că mi se părea că ar aștepta momentul în care l-aș fi oprit. Dar nu l-am oprit. Și-a strecurat mâinile pe sub material și i-a tras în jos, încet. Am luat foc.

– Aștept încă să spui nu, mi-a șoptit el, aspru, cuprinzându-mi coapsele în mâini.

– Eu stau dezbrăcată în fața ta și tu crezi că mă răzgândesc? l-am întrebat.

I-am atins brațele și umerii, vrând să îi simt căldura și să i-o absorb prin piele.

– Trebuie să știi că ai de ales, dacă nu îți mai dorești asta, da? a spus el. Poți să îmi ceri oricând să o luăm mai încet. Poți să...

Nu l-am lăsat să continue, ci m-am aplecat și l-am amuțit cu buzele mele. Am pipăit după cureaua lui și i-am descheiat catarama.

– Bun răspuns, a murmurat el, pe buzele mele.

S-a ridicat și l-am ajutat să își descheie blugii. Foșnetul materialului care aluneca pe podea m-a făcut să mă înfior în așteptare. L-am prins de fund și l-am tras spre mine. Râsul care i-a scuturat trupul era contagios și m-a făcut să zâmbesc și eu. Cerule, de ce eram atât de fericită?

Spencer m-a ridicat din nou fără niciun efort și m-a purtat spre pat. I-am simțit erecția prin materialul subțire al boxerilor și m-am frecat de ea. I s-a desprins un sunet gătuit de pe buze.

– Fă din nou asta, a spus el, aspru.

M-am împins din nou în el, în locurile potrivite pentru a-mi crește tensiunea care îmi cuprinsese abdomenul. Era atât de bine – totul despre el era minunat. Ni s-au întâlnit buzele într-un sărut intens. Ni s-au ciocnit dinții, iar limbile ne-au dansat împreună. Mi-am trecut mâinile peste trupul lui, am simțit cum i se încordează mușchii și m-am agățat de el. Era minunat, și totuși nu destul.

I-am cuprins erecția prin materialul boxerilor. Spencer a inspirat brusc, lipindu-și fruntea de a ea. Am continuat să îl mângâi și l-am privit. Mi-am trecut mâna peste elasticul boxerilor și i-am tras în jos. A expirat icnit și s-a rostogolit, să și-i scoată. S-a întors cu spatele spre mine și a deschis sertarul noptierei. Am auzit un foșnet slab, în timp ce îl mângâiam pe spate. S-a întors la mine și nu au mai existat întrebări. Greutatea lui m-a apăsat confortabil între așternuturi. M-a privit în ochi, mi-a dat părul la o parte cu o mână și mi-a șoptit:

– Totul e în regulă?

L-am sărutat.

– Mai mult decât atât.

Am simțit că mă înfierbânt.

Cu pulsul alergând, i-am luat penisul și m-am apăsat spre el. Fără să își mute privirea de la mine, Spencer m-a pătruns. În ciuda dorinței arzătoare din ochii lui, a făcut-o încet, aproape cu grijă. Era mare și mi-a luat o clipă să pot respira din nou. Parcă citindu-mi și înțelegându-mi trupul, a așteptat să respir iar ca să continue. A rămas tăcut o clipă, după ce m-a penetrat până la capăt. A expirat încet și s-a mișcat puțin, apoi a gemut.

Cu fața îngropată în clavicula mea, mi-a lins arcuirea gâtului și mi-a prins pielea între dinți. Mi-am înfipt călcâiele în saltea și mi-am împins bazinul în sus. Penisul lui a atins un punct foarte special din interiorul meu, și am gemut.

Simțeam că am trupul făcut din furtună de plăcere și o imensă acumulare de energie la interior.

Era atât de bine. Atât de bine.

– Știam eu, a șoptit Spencer, brusc. S-a sprijinit într-o mână și m-a privit în ochi. S-a retras puțin și imediat i-am simțit lipsa.

– Ce? am șoptit, cu mâinile trecându-i peste spate, până la omoplații în care mi-am înfipt ferm degetele.

Spencer m-a pătruns din nou, de data asta mai tare. Mi-am dat capul pe spate.

– Că va fi minunat, l-am auzit spunând. Mi-a atins scurt gâtul cu buzele. Tu și cu mine.

Să-l aud spunând asta cu o asemenea certitudine mi-a oferit tot ce mai aveam nevoie. L-am înconjurat cu un picior și l-am tras de păr spre mine. I-am înăbușit geamătul cu buzele și i-am întâmpinat următoarea mișcare, trăgându-l și mai adânc în mine. Spencer a creat un ritm susținut, iar eu m-am mișcat după cum îmi impunea. Mi-am trecut mâna peste pieptul și stomacul lui și mi-am înfipt unghiile în brațele lui. Mușchii îi tresăreau sub atingerea mea și m-a pătruns tot mai tare.

– Doamne, Spence, am gemut.

Când i-am spus numele, mișcările lui au devenit frenetice, iar respirația, neregulată. M-am întins spre el și l-am sărutat pe gât.

Nu știusem cât de mult îmi doream asta, până să se întâmple. Acum îmi dădeam seama. Îl voiam pe Spencer cu o intensitate care îmi tăia respirația. Chiar dacă în mine și mă ținea în brațe, tot nu îmi era de ajuns.

Mi-am îngropat degetele în spatele lui în aceeași clipă în care m-a mușcat de umăr. Am gemut și mi-am lăsat mâinile să îi alunece pe fundul lui. Eram lacomă și dezinhibată, dar nici nu mă simțisem vreodată mai bine. În mine creștea ceva imens. Mi-am arcuit spatele. Cu sânii striviți de trupul lui, i-am auzit geamătul adânc, care a umplu încăperea.

A continuat tot mai repede, iar următorul lui sărut a fost umed și fără niciun control. Să simt cum își pierde controlul îmi depășea orice fantezie. M-am agățat de el, iar mușchii mei s-au încleștat în jurul penisului său. Totul s-a dizolvat în jurul meu, am dispărut și eu, iar lumea s-a încetoșat într-o frenezie de culori.

– Dawn... Dawn...

Mi-a spus numele ca pe o rugăciune, dar a sunat ca un blestem. S-a împins adânc în mine, strivindu-și gemetele de gâtul meu. L-am ținut foarte strâns, în timp ce tremura. Șoldurile lui s-au lovit pentru ultima oară de mine, apoi s-a prăbușit peste mine. Îmi ținea capul strâns, iar părul mi se înnodase în jurul degetelor lui.

I-am simțit inima bătând nebunește, și nu mai știam unde începea pulsul lui și unde se termina al meu. Nu mai știam de mine. Aveam creierul complet încetoșat.

– Uau, am șoptit. L-am mângâiat mai departe pe spatele transpirat, pe care se întipărise numele nostru.

S-a sprijinit în coate și a ridicat capul. Obrajii lui erau roșii, iar buzele, umflate. Dacă era posibil, arăta chiar mai bine decât înainte.

– Ar fi trebuit să facem asta mult mai devreme, a spus el, iar colțurile gurii i s-au ridicat într-un rânjet.

– Poate că ai dreptate. I-am atins ușor buza de jos. Când am ridicat privirea, albastrul ochilor i se întunecase deja.

– Poate că ar trebui să rămân unde sunt, ca să nu irosim timpul, a spus el, răgușit, mișcându-și ușor soldurile.

Sunetul care mi s-a desprins de pe buze era un amestec de râs și geamăt. Deși aș fi preferat să îl înconjur din nou cu piciorul și să îl trag spre mine, l-am împins ușurel în piept.

– Dispari.

– Mă întorc imediat, a spus el, ridicându-se. Nu te mișca.

Dar nu a dat niciun semn că s-ar mișca. În schimb, s-a uitat la trupul meu gol, până când am simțit că mă cuprinde iar fierbințeala.

– Doamne, a murmurat el.

M-am acoperit repede cu pătura. Spencer se uita în continuare la mine.

– Dacă aș fi Jack, iar tu ai fi Rose, aș vrea să te pictez acum. Așa cum ești, a spus, ridicând o mână, cu degetul mare și cel arătător răsfirate. Și-a îngustat ochii. Din păcate, nu mă pricep atât de bine la nuduri. Ani de zile am făcut doar benzi desenate, așa că ai sfârșit ca o supereroină dezbrăcată.

– Du-te și aruncă prezervativul, Spence.

A lăsat capul în jos și a râs. Era un râs din inimă, care mi-a trimis un fior plăcut prin brațe și mi-a făcut interiorul abdomenului să se strângă. Cine s-ar fi gândit că abia dacă ne rezistam unul celuilalt?

S-a întors și i-am privit fundul, în timp ce se îndrepta spre baie. A revenit mai târziu și l-am lăsat să intre sub

pătură, lângă mine. Eram unul lângă celălalt, dezbrăcați, transpirați și foarte *vii*.

– M-ai făcut foarte fericit, mi-a spus.

– Știam eu că vaginul meu e folositor la ceva.

A zâmbit.

– Vaginul tău este minunat, dar nu la asta mă refeream.

M-am apropiat de el, să îi simt căldura.

– Știu.

– Mulțumesc. M-a sărutat pe frunte. Somn ușor, iubito.

Cuvintele lui m-au trezit la realitate.

Capitolul 19

Se crăpa deja de ziuă când am coborât, în vârful picioarelor, să îmi adun lucrurile. Îmi tremurau mâinile în timp ce îmi îmbrăcam bluza. Mă simțeam îngrozitor. Parcă mi se înnodaseră organele, iar membrele îmi atârnavă atât de grele, încât parcă nici nu îmi mai aparțineau.

Experiența pe care o avusesem cu Spencer fusese extraordinară. Indiscutabil.

Somn ușor, iubito.

Mi se părea ironic că doar trei cuvinte fuseseră suficiente să mă catapulteze înapoi. Durerea îmi vibra prin piele, din interior spre exterior. O privire spre interiorul coapsei mele a fost suficientă să mă cuprindă un val violent de greață. Fusesem o idioată să cred că mi-aș putea lăsa vreodată în urmă trecutul.

Somn ușor, iubito.

Cum era posibil? Cum era posibil să fi folosit aceleași cuvinte pe care le folosisese cândva Nate, seară de seară, când mergeam la culcare? Cum de reușise să mă teleporteze în trecut cu un simplu sărut pe frunte?

Nu era posibil ca Spencer să știe ce iscase în mine. Nu putea ști cât de brusc mă trezise la realitate.

Spencer își dorea o relație; își dorea ceva adevărat. Pentru mine, era cel mai groaznic lucru care mi se putea întâmpla. Să adorm în brațele lui, să îmi petrec noaptea la el, iar a doua zi să mă trezesc alături de el — nu eram nicidecum dispusă emoțional pentru asta. Amenința să se transforme în *mai mult*, iar eu nu puteam suporta presiunea.

Mă păcălisem singură. Oricât de frumoasă ar fi fost noaptea trecută, nu mă puteam implica serios într-o relație. Nu voiam să mai am relații serioase niciodată. Teama de a nu fi rănită era prea mare. Nu eram pregătită. Nu voiam să mai cred vreodată că nu aș putea exista singură și să dau cuiva puterea să mă distrugă. Exact asta făcuse Nate.

Mi-am găsit geanta pe insula din bucătărie și m-am întors pe hol. Mi-am strecurat pantofii în picioare, mi-am răsucit fularul în jurul gâtului și mi-am pus geaca, fără să o închei. Voiam doar să plec. Am făcut câțiva pași și am încremenit.

Spencer. Cu brațele încrucișate, se sprijinea de ușa de la intrare. Avea părul ciufulit, ca după somn.

— Ce mama dracului, Dawn?

Am simțit un nod în gât. Am înghițit iar și iar, dar mi s-a părut doar că se face mai mare. Am strâns pumnii spasmodic. Trebuia să plec, înainte să mă desfac în bucăți.

— Îmi pare rău, am spus, fermă, făcând un pas spre ușă.

Spencer s-a apropiat de mine. Mi s-a pus în cale și m-a forțat să îl privesc.

— Pentru ce îți pare rău? a întrebat el, încet.

Am simțit o sudoare rece la ceafă și un gol în stomac. Mi-am îngropat unghiile în palme, ca să mă străpungă durerea. Trebuia să mă concentrez la usturimea din palme și nu la arsura din ochi.

— Îți pare rău pentru că ai vrut să te strecuri afară imediat după ce ne-am culcat împreună? a continuat Spencer, de data asta pe un ton supărat. Sau pentru că mă tratezi de parcă aș fi doar o aventură ieftină de o noapte?

Mi-am privit vârfurile pantofilor. Mi s-a încetșoșat privirea. Am clipit de câteva ori, dar arsura era încă prezentă.

— Te rog să mă lași să plec, am spus.

– Dulceață, uită-te la mine.

Am clătinat din cap și am strâns din ochi. Nici când m-a prins de bărbie și m-a ridicat capul, nu i-am deschis. Nu îl puteam privi în ochi. Mi-ar fi fost prea rușine.

Și-a pus mâna pe obrazul meu. Aveam senzația că voi intra în pământ, din clipă în clipă. Mă ardeau ochii, mă durea tot corpul, și abia dacă mai aveam aer. Voiam doar să izbucnesc în plâns.

– Dawn, *eu* sunt. Poți vorbi cu mine. Dacă vrei să mergi acasă, îmi spui, și te duc eu. La fel ca întotdeauna. Nu trebuie să fie așa între noi. Nu ai mers acasă la vreun tip dubios, ci la *mine*.

Mi-am acoperit fața cu mâinile și am sughițat puternic.

Eram praf.

Fără cuvinte, Spencer m-a tras spre el. Mi-a ignorat protestele, m-a înconjurat cu brațele și m-a ținut strâns. Chiar dacă nu voiam, armura mea atent lucrată s-a spart în mii de bucăți în brațele lui. Lacrimi fierbinți mi-au curs pe obraji și i-au aterizat pe piele.

Nu mai plânsesem ca lumea de câteva luni. Iar acum, că mă pornisem, nu mă mai puteam opri. Am scos sunete de parcă aș fi avut un atac incurabil de sughiț. Mi-a curs și nasul, o priveliște deloc plăcută, dacă stăm să ne gândim că Spencer mă ținea la pieptul lui și nu purta decât o pereche de boxeri. Îmi curgeau muci pe pieptul lui, și totuși m-a ținut strâns și m-a mângâiat continuu pe spate. Brațele lui nu s-au clintit, sigure, puternice. Mi se părea că vrea să lipească la loc ce se spărsese. M-a așezat pe canapea, în colțul meu, și a dispărut scurt în bucătărie. A revenit cu un pahar cu apă și cu niște șervețele.

– Dacă pierzi atât de mult lichid, trebuie să bei ceva, mi-a spus el și s-a așezat din nou lângă mine.

Am luat cutia cu șervețele și mi-am șters ochii, apoi mi-am suflat nasul. Nu păream să mă pot opri din plâns. Mă simțeam ca un furtun de apă stricat.

Spencer mi-a întins paharul, a aşteptat să iau câteva înghiţituri şi l-a pus înapoi. Apoi, s-a ridicat şi a luat pătura de lână din celălalt capăt al canapelei. M-a acoperit cu ea.

Pentru că era atât de drăguţ, am plâns cu mai mult spor. Nu voiam asta! Probabil că ochii mei aveau o scurgere. A durat o veşnicie până când m-am liniştit puţin. Mă ustureau ochii îngrozitor, pielea mea era întinsă din cauza lacrimilor uscate, şi nu mă părăsea sughiţul.

— Vrei să mergi acasă? a întrebat Spencer, după o vreme. Şi-a făcut de lucru cu franjurii păturii: i-a rulat între degete şi i-a înnodat între ei. Apoi, i-a lăsat şi s-a apucat de următorul şir. Era o reacţie atât de tipică lui, încât aproape că am uitat că mă simţisem atât de mizerabil. L-am privit şi am clătinat din cap. A zâmbit. Părea încă îngrijorat, dar cumva mai uşurat, pentru că nu mai voiam să dispar.

Ne-am privit câteva minute, iar eu am avut impresia tot mai clară că mă purtam ca o nebună. Era Spencer. Spencer al meu. Nu trebuia să fug de el, doar pentru că spusese ceva care ar fi putut ieşi din gura lui Nate. Spencer nu era Nate.

Eu îl băteam mereu la cap să discute cu mine despre problemele cu familia lui, şi iată-mă purtându-mă de parcă sufeream de vreo alienare. Trebuia să fiu sinceră, pentru că merita adevărul. Nu merita pe cineva care să îi dea cu tifla, fără un cuvânt.

— Mi-ai spus „iubito”. Vocea mea scârţâia pe ton nazal — probabil ar fi pus pe fugă orice alt bărbat.

Dar Spencer m-a privit răbdător şi a aşteptat să mă adun.

— Nate... Nate îmi spunea mereu aşa şi mă săruta pe frunte, înainte de culcare.

Privirea lui s-a întunecat.

— Dulceaţă...

– Știu că nu ești Nate. Chiar știu. Dar... M-a rănit atât de tare, încât m-am spart în bucăți. Și nu spun asta doar așa, ci pentru că așa stau lucrurile. Am luat un șervețel și mi l-am apăsat pe nasul umed.

– Nu mi-ai povestit niciodată ce s-a petrecut de fapt între voi, a spus el, după o vreme.

– Nici măcar Allie nu știe toată povestea.

– Cum așa?

Am ridicat din umeri.

– Pentru că nu este o poveste frumoasă. Am vrut să las trecutul în urmă și să nu mi se plângă de milă.

A încuviințat încet, iar privirea i s-a luminat, pentru o clipă. Arăta de parcă și-ar fi amintit ceva. Apoi, a clipit și m-a privit iar.

– Să lași trecutul în urmă nu funcționează foarte bine dacă îl îngropi adânc înăuntrul tău, a spus el. S-a sprijinit cu ceafa de spătar, cu privirea lipită de pătură.

Trecutul are obiceiul de a nu te lăsa în pace, dacă nu închei socotelile cu el.

– E foarte înțelept ce spui, Spence.

Și-a întors capul într-o parte, ca să mă privească.

– Asta ar trebui să te încurajeze să vorbești cu mine.

– Cred că niciunul dintre noi nu a tras lozul câștigător la discuții despre sentimente.

– Eu cred că mai există speranță.

Mi-am sprijinit și eu capul de spătar. Stăteam unul în fața celuilalt, în aceeași poziție. În clipa aceea, între noi nu se mai afla nimic – nici ce făcusem împreună, nici faptul că eram complet distrusă în urma unei relații. Eram doi prieteni într-o bulă protejată, în care nu se putea amesteca nimeni. Un spațiu sigur, protejat, în care totul era posibil, mai puțin lucrurile rele.

— Am fost căsătoriți. Acestea erau cele trei cuvinte care alcătuiau adevărul, pe care nu îl încredințasem până acum niciunuia dintre prietenii mei din Woodshill.

Spencer a rămas tăcut. Nu știam dacă aștepta să continui să vorbesc, sau trebuia să proceseze ceea ce tocmai spusese.

— Ne-am căsătorit la o jumătate de an după ce am terminat liceul. Am făcut o petrecere restrânsă, cu rudele noastre și cu o mână de prieteni.

Degetele lui Spencer au alunecat din nou spre franjuria păturii. Parcă mă invitau să continui.

— Economiseam pentru o casă și am început planificarea familială imediat după nuntă. Nate avea un post bun la compania mamei lui vitrege, așa că am... încercat să rămân însărcinată. Studiile nu mai erau în planul meu. Poți să-ți imaginezi așa ceva? l-am întrebat, clătinând din cap. Voiam să trăiesc din scris și să renunț la jobul din atelierul tatei, imediat ce scrisul mi-ar fi adus suficienți bani. Nate și cu mine eram un cuplu de la 13 ani. Ne-am căsătorit devreme, voiam să avem repede copii și să ne întemeiem o familie. Era visul nostru, de când eram copii. Acum, nu îmi pot imagina asta, însă atunci... eram atât de fericită! Totul era așa cum îmi dorisem dintotdeauna. Mi-am ros partea interioară a obrazului și mi-am șters lacrimile din ochi. La o săptămână după nuntă, am plecat într-o excursie cu tata. Cu toate pregătirile de nuntă și mutarea în prima noastră locuință comună, fusesem stresată multă vreme și nu prea avusesem timp să stau cu tata, așa că voiam să facem excursia să merite. Din păcate, cu trei zile înainte de întoarcere a început furtuna, așa că tata m-a adus acasă. Se înserase și ploua torențial — îmi amintesc foarte bine. l-am făcut tatei cu mâna până când nu am mai văzut farurile din spate ale mașinii. Am intrat, cărându-mi geamantanul, și am auzit brusc țipete dinspre dormitor. Cu telefonul în mână, pregătită să sun la Urgențe, am alergat spre dormitor, în timp ce țipetele au devenit suspine. Îmi amintesc fiecare pas pe care l-am

făcut până în cameră. Îmi amintesc perfect cum m-am oprit în cadrul ușii și l-am văzut în pat. Cu altă femeie. Dezbrăcați. El... Am clipit de câteva ori ca să alung imaginile care îmi umpluseră capul. Era *vecina* noastră. În patul nostru matrimonial. La câteva săptămâni după nuntă. Cu toate că încercam să ne întemeiem o familie.

– Ce rahat incredibil, a spus Spencer. Apucase pătura cu ambele mâini și o frământa între degete. Încheieturile i se albiseră.

– Nu m-au observat, am continuat eu, încet. Suferința mă copleșea și a trebuit să îmi duc o mână la piept și să încerc să domolesc arsura. Eu am stat și i-am privit. Nu mă puteam mișca – cred că nici măcar nu am clipit. Câteva luni mai târziu, scena mi se derula în continuare în fața ochilor. Nu îți poți imagina cum a fost! Mă simțeam prizonieră în propriul corp și îi priveam făcând sex. Ea era atât de zgomotoasă, încât lumea a părut să se oprească atunci când a avut orgasm.

Spencer a mai dat drumul unui șir de înjurături.

– Am reușit să fug în baie, iar Nate m-a găsit vomitând în closet. Era dezbrăcat, iar eu nu reușeam să mă opresc din vărsat. O trimisese pe Rebecca acasă și schimbase așternuturile. M-am întors în dormitor și am dat cu ochii de el. Eram atât de furioasă pe el, Spencer. L-am... l-am lovit, orbită de furie.

– Merita mai mult decât o mamă de bătaie, a mârâit el.

– Nu înțelegi. L-am lovit atât de tare, că i-am crăpat buza. Dacă nu m-ar fi oprit, cine știe... Mi-am apăsat buzele laolaltă și m-am împiedicat să continui povestea.

Spencer a mișcat mâinile cu grijă, până când aproape că au ajuns să mi se odihnească în poală. I-am refuzat din nou oferta mută. Nu puteam să îl ating.

– Nate mi-a povestit că relația dintre el și Rebecca dura deja de câteva luni. Mi s-a făcut din nou rău, pentru că noi... cu toate astea... Am schițat un gest neajutorat.

El a inspirat scurt.

– Primul meu gând a fost să mă întreb dacă nu cumva luasem vreo BTS. Al doilea, dacă era posibil să fiu deja însărcinată, pentru că îmi era atât de rău. Am răs fără urmă de veselie. Când l-am întrebat de ce se purtase așa, chiar dacă aveam o relație fericită, el a ridicat din umeri. Nu îmi putea oferi niciun răspuns. Totul fusese distrus în doar câteva ore.

Îmi apăruseră din nou lacrimi pe obraji.

Nu mai vorbisem cu nimeni despre asta. Firește că le povestisem lui Allie și lui Scott despre infidelitatea lui Nate, și despre faptul că fusese motivul pentru care dispărusem urgent din Portland. Dar nu spuseseș nimănui întregul adevăr. Ce făcuse Nate. Că îl lovisem. Că fuseseș căsătoriți. Durea atât de tare să vorbesc despre asta! Iubisem pe cineva atât de mult, îi dăruisem *totul*, de la primul meu sărut, la virginitatea mea, la promisiunea de a-mi petrece viața alături de el – și nu fuseseș suficient. Că se părea că era imposibil să fiu iubită. Îmi era rușine și sufeream, și totuși eram foarte furioasă tocmai pe rușinea și suferința mea.

Cu toate astea, m-am simțit ușurată după ce i-am povestit totul lui Spencer. Speram doar să înțeleagă ceva mai bine acum de ce mă purtam așa cum mă purtam.

– Îmi pare foarte rău pentru ce ți-a făcut, dulceată. Și-a sprijinit din nou capul de spătarul canapelei. Mi-a șters lacrimile de pe obraji cu vârful degetelor. Trebuie să îți fi fost tare greu să îți revii.

Am încuviințat.

– Cred că am fost în șoc. Nu am simțit nimic, și totuși m-a durut atât de tare, încât simțeam uneori că nu mai am aer și că în interiorul meu s-a distrus orice urmă de viață. Nu am mai putut să dorm în camera aceea, așa că mi-am luat o cameră la hotel. Nu puteam să merg la tata, câtă vreme mă simțeam așa.

– Sper că tatăl tău l-a cotoșogit pe Nate.

L-am privit în ochi.

– Nu. Tata nu știe nimic despre asta. Și așa va rămâne.

A tresărit puternic.

– Poftim?

– Tata crede că ne-am despărțit în termeni amiabili. Nu am vrut să își facă griji pentru mine.

– Dar nu este deloc corect, Dawn, a spus el, uluit.

– Este mai bine așa. Crede-mă. Tata este prieten cu familia Duffy de ani de zile, iar eu nu am vrut să stric asta, spunându-i că ginerele lui este un ticălos.

L-am văzut cum rumega informația. Părea să aibă nevoie de timp să înțeleagă ce îi împărtășisem.

– Dar... pe tine nu te mai cheamă „Duffy”, a spus el, după o vreme.

Am încuviințat încetișor.

– Nu mă mai cheamă așa. M-a costat un mare efort să rostesc cuvintele. Abia dacă am reușit să le formez. Faptul că purtasem timp de trei luni numele blestemat aparținea unui trecut despre care nu vorbeam niciodată.

– OK, a spus Spencer, brusc, și s-a holbat la mâna mea, încercând parcă să caute indicii că aș fi purtat vreodată verighetă.

– Am vrut să anuliez căsătoria, dar legea din Oregon o permite doar dacă ai sub 18 ani sau dintr-un motiv foarte serios, cum ar fi o un mariaj forțat. Nu a fost cazul, am continuat eu, încet.

Spencer a mârâit:

– Am auzit deja asta de multe ori.

– De la părinții tăi? am întrebat.

– Da, vorbesc cu plăcere despre munca lor. Așa aflu multe.

Mi-am mușcat buza de jos. Îmi fusese foarte greu să îi împărtășesc totul, însă mă și bucuram că reușisem. Așa putea înțelege că nu îl respinsesem în mod repetat doar fiindcă eram mofturoasă.

– Când te-am cunoscut, trecuseră patru luni de la divorț.

A clipit, iar eu a trebuit să-mi dreg glasul.

– Știam că nu mă voi mai putea dăruia cuiva – nu așa. Și iată-te acolo, cu părul tău superb, cu cămașa ta cool, rânjindu-mi fără pic de rușine... Deloc corect!

Colțurile gurii lui s-au mișcat nițel, însă nu s-a putut convinge să zâmbească. Nu era de mirare.

– În ziua când l-am prins pe Nate, am pierdut o parte din mine pe care nu am mai regăsit-o. Nu mai cred nici în iubire, nici în finaluri fericite. Cel puțin nu în ceea ce mă privește. Am avut parte de ele, înțelegi? Nate și cu mine ne iubeam, și uite că totuși s-a întâmplat așa. Acum... nu mai am încredere în nimeni.

– De aceea voiai să pleci.

I-am mângâiat dosul palmelor. Pe mâna stângă, între degetul arătător și cel mijlociu, avea o aluniță. Am atins-o, apoi l-am strâns de mână.

– Îmi pare rău. Am fost... Cuvintele tale mi-au amintit de Nate, iar amintirea a fost ca un duș cu apă rece.

Spencer și-a răsucit mâna și și-a împletit degetele cu ale mele.

– Îl mai iubești? a întrebat el, încet.

– Nu, am spus, hotărâtă. Am clătinat cu putere din cap și l-am privit în ochi, ca să priceapă. Dar povestea a lăsat urme. Lunile de după despărțire au fost cele mai urâte din viața mea. Nu mai puteam mânca, eram complet lipsită de chef și de emoții... Numai scrisul m-a ținut în viață. Când scriam, simțeam. Când nu, eram ca un zombi. Ziua, îmi sufocam emoțiile, iar noaptea mă trezeam scaldată de sudoare și fără aer.

– Cerule, ar fi trebuit să vorbești cu cineva! M-a strâns puternic de mână.

– Cu cine? Nate și cu mine aveam un cerc de prieteni comuni. Firește că au observat cu toții cât de rău mă simțeam, și la început le-a părut rău pentru mine. Apoi au început să se îndepărteze și să graviteze spre noul cuplu, format din Nate și Rebecca. Așa că am ajuns să mă izolez complet. Mă puteam lipsi fără probleme de asemenea persoane. Cel mai bun prieten al lui Nate, Benji, știa de multă vreme că Nate mă înșela. Am petrecut trei săptămâni la hotel, înainte să mă adun și să mă întorc acasă, la tata. I-am spus că Nate și cu mine ne-am despărțit. Nu i-a venit să creadă. Dar când i-am spus că nu funcționa, că ne căsătorisem prea devreme și că nunta noastră fusese o mare greșeală, m-a crezut. Nici lui nu îi mersese cu mama, iar eu știam și m-am folosit de asta. M-am mutat înapoi la el acasă. Am căutat, împreună cu familia Duffy, un avocat specializat în divorțuri. Îmi aduc aminte foarte vag ce a trebuit să discutăm și să semnăm. Mi-am lipit un zâmbet pe față, am repetat aceleași cuvinte de fiecare dată și mi-am exersat povestea. Nate și-a jucat rolul cu multă sârguință. Firește că îi convenea să țină secret adevăratul motiv al separării noastre, și să pretindă că eram cei mai buni prieteni, care făcuseră o greșeală stupidă și voiau doar să își reia viețile. Acordul de divorț a funcționat foarte bine, iar procedurile au fost chiar accelerate, pentru că nu împărțeam nicio proprietate imobiliară și nu aveam... nu aveam copii. Cuvintele au tâșnit pur și simplu afară. Nu le-am putut împiedica.

Spencer m-a strâns ușor de mână.

– Nu erai însărcinată?

– Nu, nu eram.

– Cum ai reușit să te descurci? a întrebat el.

Am înghițit în sec, cu privirea lipită de mâinile noastre.

– Nu am reușit. Perioada de după despărțire a fost îngrozitoare. Nu mai aveam niciun control asupra

vieții mele, asupra viitorului meu. Chiar și cu o diplomă de absolvire a liceului în buzunar, nu aveam nicio perspectivă. Viața mea era complet distrusă și nu știam... Mi s-au umezit din nou ochii. Nu știam dacă voi mai fi vreodată normală. Cuvintele mi s-au înțepenit în gât, și mi-am pus mâna liberă pe coapsă. Acolo, sub material, se aflau cicatricile pe care mi le făcusem cândva. Într-o seară, mi-am făcut rău.

Expresia lui Spencer a paralizat.

– Dawn...

– O singură dată, am spus, repede. O singură dată am făcut-o. Trebuia să știu... că eram încă *eu*.

Nu îl puteam privi în ochi. Uneori, nu puteam să îmi suport imaginea din oglindă, când ieșeam de la duș și îmi vedeam coapsa acoperită de cicatrici.

– Dawn, a șoptit Spencer din nou. Toate emoțiile lui păreau să răzbată din cele patru litere care îmi compuneau cuvintele.

– Îmi este foarte rușine de ce am făcut.

Părea să își dorească să îmi fi fost alături, pentru a mă putea împiedica să fac această greșeală.

– Când privesc înapoi, acum, aș vrea să îmi dau două palme. Când îmi dau seama ce am făcut... am uitat de mine. Nu am fost deloc puternică, am șoptit eu.

– Nu trebuie să-ți fie rușine, Dawn. Doar să îmi promiți că, dacă va exista o dată viitoare când te vei simți așa, vei merge să vorbești cu cineva. Vino la mine sau discută cu Allie. Dacă vrei, îți pot da numărul terapeutei mele.

A rostit rugămintea de parcă nu ar fi fost nimic special. Am înghițit cu greu. Spencer îmi dădea senzația că nu trebuia să îmi fie rușine. Că reacția mea la infidelitatea lui Nate și la divorț fusese perfect normală.

– Nu voi mai face niciodată așa ceva. Vederea sângelui m-a trezit la realitate. Am fost catapultată cu

viteză înapoi și mi-am dat seama că era cazul să schimb ceva în viața mea.

– Așa că ai venit la Woodhill.

– Întocmai. Am rămas încă trei luni în Portland și apoi m-am mutat aici. Așa am avut timp să îmi revin puțin.

– Ești o persoană puternică, Dawn Edwards. Privirea lui părea uimită, și m-am întrebat dacă meritam admirația lui. Spencer ședea în fața mea și îmi spunea că fusesem puternică, chiar dacă lucrurile stăteau exact pe dos.

M-am apropiat puțin de el și am văzut cum i s-a înfiorat pielea de pe brațe, când l-am atins. M-am întins peste pătura cu care mă acoperise și am tras-o și peste el. Am păstrat distanța, dar mi s-a părut că sub pătură ne aflam într-un soi de bulă protectoare.

– Mulțumesc. Colțurile gurii lui s-au mișcat, însă foarte vag, iar surâsul nu i-a atins și ochii.

– Nu pot să mă mai ofer așa niciunei alte persoane, am spus eu, încet. Mi-am ales cuvintele cu mare grijă, însă nu doream să îndulcesc adevărul. Nu vreau să mai trec încă o dată prin experiența aceea.

Spencer a dat din cap. Mi-a atins fața cu mâna și mi-a șters din nou lacrimile de pe obraji. Era de mirare că nu mă vestejisem ca o plantă.

– Sunt un mare idiot, a spus el, brusc. Te-am presat îngrozitor, și era ultimul lucru de care aveai nevoie. Probabil că ți-am creat o mare anxietate.

– Nu ești niciun fel de idiot, Spence. Nu spune una ca asta.

– Tipic.

– Ce? Nu mai înțelegeam nimic.

– Sunt regele gafelor. Cum m-ai putut suporta luni întregi fără să-mi tragi una?

– A făcut-o Kaden, am glumit eu. Îmi aminteam prea bine de ochiul vânăt al lui Spencer și de mâna mea, pe care mi-o învinetisem lovindu-l, la rândul meu, pe Kaden.

În cercul nostru de prieteni exista multă agresivitate.

– Îmi pare foarte rău, Dawn. Dacă aș fi știut, nu aș fi... A făcut o grimasă, frecându-și ceafa. Doamne, nu mă pricep deloc la asta!

– Nici eu.

– Asta îmi ia o piatră de pe inimă.

– Dar ce voiai să spui? l-am încurajat.

– Voiam să spun... A înghițit cu greu. Înainte de tine, nu mi-am dorit niciodată să am o iubită stabilă. M-am implicat doar în relații cu fete care nu aveau așteptări. Dar, după ce te-am cunoscut... A ridicat din umeri. Am vrut să fac totul ca la carte. Am vrut să îți fac curte, să te scot în oraș — tot ce e în manualul de întâlniri. Nu am mai avut niciodată o relație și nu mă pricep deloc.

– Nu știam că nu ai mai fost niciodată într-o relație, am spus, cu grijă.

– Nu am avut niciodată o relație mai lungă de o noapte.

– Ești un Casanova! Ne mergea mai bine în glumă decât în serios.

– Nu am avut nici timp, nici răbdare pentru mai mult. Cu tine mi-am dorit pentru prima dată ca lucrurile să fie diferite. Să fac totul altfel decât de obicei.

– Se pare că ți-ai atins ținta mai repede decât te așteptai, am spus.

S-a încruntat scurt și a urmat o pauză, în care ne-am putut aduna gândurile.

– Regreți ce am făcut noaptea asta? m-a întrebat, direct.

Poate părea o nebunie, dar, pentru o clipă, uitasem că ne culcasem împreună. Cumva, actul fusese spălat de lacrimi și îngropat în adevăruri dificile.

Acum, că mă uitam în ochii lui și citeam neliniștea în albastrul lor închis, mi-am adus aminte. Am căutat adânc în mine un răspuns sincer.

– În niciun caz, am spus, după o vreme.

Spencer a răsuflat ușurat.

– Am crezut că vei spune că da.

A surâs, și am încercat să îi întorc zâmbetul. Dar mă durea fața. Știam acum de ce evitasem atâta vreme să bocesc.

– Nici nu mi-ar trece prin cap.

Mi-a dat la o parte bretonul din ochi și a încercat să mi-l așeze după ureche, dar era prea scurt. Părul mi-a căzut aproape imediat înapoi pe frunte. Spencer aranja șuvițele concentrat, cu o cută între sprâncenele sale închise la culoare. Expresia lui mi se părea, pentru prima dată, gânditoare.

– Am vorbit foarte serios când am spus că te vreau în orice fel pe care mi-l permiți, Dawn.

Mi se uscaseră complet gâtul. Cuvintele lui îmi răpiseră darul vorbirii. Tocmai îi spuseseam cât de zdruncinată eram, iar el îmi spunea așa ceva!

– Ești una dintre cele mai bune prietene ale mele. Nu vreau ca tot ce s-a întâmplat în noaptea asta să schimbe ceva, a continuat el.

Degetele lui erau tot în părul meu. A rostogolit o șuviță între vârfurile lor. Îmi auzeam părul scârțâind.

– Nici eu nu vreau, am șoptit.

A lăsat mâna jos, îndreptându-și din nou privirea spre mine.

– Bun, a spus, cu o expresie posomorâtă. A încuviințat încet, însă nu mi s-a părut că gestul mi-ar fi adresat. Bun, a repetat.

– Bun, am spus și eu. Așadar, suntem prieteni?

– Suntem tot ce dorești.

– Poftim?

S-ar părea că expresia feței mele îl îngrijorase, pentru că Spencer s-a uitat din nou în ochii mei, cu o sinceritate deloc caracteristică.

– Nu vreau să îți faci prea multe gânduri despre ce este între noi. Pentru că *există* ceva între noi, și nu mai poți nega asta, mi-a spus, cu o limpezime tipică lui. Știu că te temi și îmi dau seama cât de greu îți este să nu te gândești ce se va întâmpla în viitor. Dar cred că ar fi mai bine să încetezi și să faci așa ca mine.

– Și cum arată metoda asta a ta?

– Când mă gândesc la viitor, și mie îmi este frică. Cui nu îi este?

– Anxietatea față de viitor este cea mai cumplită din câte există, am murmurat eu. Îmi aduceam aminte prea bine cum mă apăsase povara unui viitor necunoscut, după despărțire – atât de tare, că simțeam că mă sufocam.

– De aceea prefer să iau zilele așa cum vin. Fiecare dimineață îmi oferă șansa de a o lua de la capăt. O folosesc. Cred că ar trebui să procedăm și noi așa.

– Deci vrei să ne purtăm de parcă nu am fi...?

– Ai înnebunit? Evident că nu, a răspuns el, energic. Ce vreau să spun este că nu e cazul să îți faci gânduri, să te încarci. Dar nu ar trebui nici să îți bați capul și să te întrebi când se va întâmpla iar.

Ah. Ah.

Am înghițit în sec și am simțit că mi se înroșesc obraji.

— Pentru că s-ar putea întâmpla, a continuat el, încet. De data asta, privirea lui nu era plină de milă, ci de altceva. Ceva mai profund, plin de promisiuni și de amintiri din noaptea trecută. Ceva care mi-a trimis un fior prin stomac. De parcă ar fi fost posibil după atâta distrugere!

Am rămas o vreme în tăcere. Oferta lui indirectă atârna greu între noi, iar eu m-am întrebat ce puteam face. Obrajii îmi ardeau, iar asta nu mă ajuta deloc să iau o decizie. Spencer a remarcat și a vrut să își desprindă mâna de fața mea.

Nu l-am lăsat, ci i-am apăsat palma pe obrazul meu. Era o senzație plăcută și voiam să o rețin acolo.

— Mulțumesc că m-ai ascultat, am șoptit. Și că mă înțelegeți.

Degetul lui mare mi-a urmărit conturul pometelui. Mi s-a părut că simțeam încă urme de lacrimi pe piele — o dâră uscată de sare.

— Mulțumesc pentru că mi-ai spus totul. Voi ști să prețuiesc tot ce am aflat, mai mult decât crezi.

Am mai rămas o vreme pe canapea, împreună, sub pătură. Aerul era greu de grija lui Spencer, de nesiguranța mea și de propunerea lui nerostită.

Capitolul 20

Mi s-a părut tare ciudat să mă întorc acasă. În mine se purta o bătaie. Eram incredibil de obosită – nu doar pentru că făcusem sex cu Spencer, ci mai degrabă ca urmare a crizei mele de plâns. Cred că folosisem toată rezerva de lacrimi pentru următorii cinci ani. O privire în oglinda dușului de la cămin mi-a confirmat presupunerea că fața mea arăta ca un balon roșu, dezumflat.

Sub duș, am încercat să îmi reconectez sinapsele. Aveam nevoie de timp să procesez noaptea trecută. Am rămas în picioare până când apa s-a răcit. Apoi, m-am strecurat în pijama și am încercat să iau telefonul și să citesc cele cinci SMS-uri de la Allie, care îmi scrisese în timpul nopții și mă întrebase unde dispărașem și de ce nu îmi luasem la revedere. Emoticon plângăreț.

I-am scris că fusese înconjurată de atâția oameni, că mi-ar fi fost imposibil să ajung din nou la ea. Era o scuză jalnică, dar nu eram capabilă de ceva mai creativ. Aveam mare nevoie de somn.

Când eram mică, tata îmi spunea mereu că, după câteva ore de somn, lumea arăta diferit – era genul de încurajare care funcționa mereu. M-am rostogolit în pătură ca într-o clătită și am închis ochii. Nu m-am mai gândit, nu am mai simțit și am cedat liniștii și greutateii pe care o simțeam în membre.

M-am trezit când s-a întors Sawyer. Și-a aruncat cizmele din picioare și s-au izbit cu zgomot de comodă. Zgomotul surd m-a trezit din somnul adânc.

– Ah, sorry. Nu știam că dormi, a spus ea, când m-am ridicat și m-am frecat la ochi.

– E în regulă, am răspuns, și am căscat larg. Cât e ceasul?

– A trecut de șapte, a răspuns ea, scoțându-și geaca de piele.

Dormisem toată ziua și mă simțeam mult mai calmă și cu mintea mai limpede ca atunci când Spencer mă adusese acasă.

Sawyer m-a privit cu atenție. M-a măsurat cu fruntea încruntată.

– Ai făcut sex, a spus ea, brusc.

Am încrămenit.

– Ce?

– Ai făcut sex, a repetat ea, încrucișându-și brațele la piept.

– De unde naiba ți-ai putea da seama de așa ceva? am răspuns, morocănoasă.

Sawyer a rânjit.

– Simt vibrațiile. Să nu încerci să negi, pentru că acum sunt sigură. Și-a luat rucsacul de pe podea și l-a pus pe pat. Și-a scos aparatul foto și apoi cardul de memorie, pe care l-a strecurat apoi cu atenție în slotul dedicat din laptopul ei. A fost bine?

Am înghițit în sec. Chiar trebuia să pună întrebările astea acum? Nu voiam să mă gândesc la asta? Dacă o făceam...

Imagini cu Spencer mi-au trecut prin minte. Cum se întinsese trupul lui peste al meu, mâna lui, vârâtă adânc în părul meu...

– Doamne, am oftat, și mi-am îngropat fața în mâini. Am căzut pe spate, în pat.

– Nu te îngrijora, Dawn. Prima dată după o pauză lungă nu e niciodată grozavă, a spus Sawyer.

Pulsul îmi crescuse îngrijorător și m-am străduit mai departe să nu văd trupul dezbrăcat și transpirat al lui Spencer în fața mea. Mi-am luat mâinile de pe față și am clipit de câteva ori, ca să alung imaginile acelea. Cu cât mă străduiam mai tare, cu atât se înrăutățea situația. Mi se întipărise în minte și în trup.

– Nu a fost rău, am murmurat eu.

– Hm?

M-am uitat la tavan, pe care lipisem o hartă multicoloră a lumii, care lumina pe întuneric.

– Am spus că nu a fost rău.

Patul lui Sawyer a scârțâit când ea s-a ridicat și a ajuns din câțiva pași la mine. S-a lăsat să cadă pe patul meu, s-a sprijinit cu spatele de perete și s-a așezat turcește.

– Atunci, povestește.

– Cine spune că vreau? am întrebat și am privit-o.

Purta aceleași haine ca în ziua anterioară: colanți rupți și un top foarte decoltat într-o parte, care îi lăsa la vedere tatuajele. Cred că arătam ca o stafie îmbrăcată în pijamale boțite, dar Sawyer arăta ca un star rock.

– Țsta e avantajul când ai o colegă de apartament, nu?

– Care? Că putem să ne împărtășim viețile sexuale? am întrebat eu, perplexă.

Sawyer a încuviințat scurt.

– Și eu îți spun tot ce fac în domeniul ăsta.

– Dar nu pentru că aș vrea asta, am murmurat eu, abia auzit. Asta mi-a adus o lovitură în picior. Au!

– Ai meritat-o. Acum scuipe tot.

Am tăcut, încercând să controlez căldura care îmi cuprinsese zona abdomenului. Nu eram pregătită să vorbesc despre asta. Voiam mai întâi să procesez totul.

Din păcate, pe Sawyer nu o interesa.

– A fost tipul ăla care aproape c-a dat colțul când prezentarea voastră s-a dus pe copcă? a întrebat ea. Mi s-a părut că face pe studiosul numai ca să atragă fetele.

– Cine, Isaac? Doamne, nu!

M-a privit iscoditoare.

– Nu spune că a fost Spencer.

Mi-am îndreptat iute privirea spre un colț al păturii.

Sawyer a scos un hohot surprins.

– Serios? Credeam că nu vrei să îi cedezi. Că avansurile lui te-au îndepărtat. Nu suna deloc a reproș, ci a surpriză.

– De fapt, așa a fost. Dar apoi... s-a întâmplat. Ne-am sărutat, apoi nu ne-am mai putut abține, am spus, încet.

– Acum sunteți un soi de prieteni cu beneficii? a întrebat ea, mirată. Sau el vrea mai mult?

Scriam povestiri erotice de ani buni și descriam scule groase, cu vene proeminente, în scene de sex cu multe detalii — și totuși, cuvintele *prieteni cu beneficii* mi-au făcut obrazii să ardă. Ce naiba se petrecea cu mine?

– Dacă e să mă iau după expresia ta, te-a lovit rău în aripă.

– Nu e deloc așa, am răspuns eu.

– Atunci? Nu avea un ton aluziv. Părea să își dorească sincer să înțeleagă ce se întâmpla cu mine. Nu aveam idee de ce.

– Cred că a sugerat să începem o relație fără obligații, am spus, răgușită. Dar nu în mod direct.

– Ce a spus, mai precis?

– Că nu ar trebui să îmi bat capul dacă se va mai întâmpla ceva între noi. Că nu ar trebui să îmi fac gânduri despre viitor, dacă asta îmi creează anxietate.

A încuviințat lent.

– Dar asta și vrei, nu?

M-am rostogolit pe burtă și mi-am sprijinit bărbia în mâini.

– Știu că nu vreau niciun soi de relație. Și el știe. Dar... Nu poate funcționa așa.

– De ce nu?

Am ridicat din umeri.

– Cum poți reuși așa ceva?

Și-a încrețit nasul, sceptică.

– Există niște legi nescrise, sau...? Poți face sex fără să aștepti nimic în schimb?

Dintr-odată, a părut să înțeleagă.

– Dacă un tip așteaptă ceva de la tine în schimbul sexului, nu te culci cu el. S-a lăsat să alunece mai jos și și-a sprijinit capul de perete. Doar pentru că începi o relație fără constrângeri nu înseamnă că te obligi la ceva. Mie mi se pare că Spencer încearcă doar să se bucure de moment, împreună cu tine, pentru că știe că nu ești pregătită de o relație. Așa că ia tot ce poate.

Te vreau în orice fel pe care mi-l permiți.

Poate că Sawyer avea dreptate.

– Ai fost atâta vreme într-o relație, încât nu știi care sunt posibilitățile, Dawn, a spus Sawyer, zâmbind. Legăturile fără obligații sunt foarte benefice. De exemplu...

Apoi, mi-a povestit, în detaliu, ce făcuse noaptea trecută. Se părea că pusese punct celibatului și ieșise iar la vânătoare.

Mai târziu, Sawyer s-a întors în fața laptopului, iar eu l-am scos pe Watson din geantă. Trebuia să îmi limpezesc mintea, iar scrisul mă ajuta, de regulă, să îmi revin, când totul se încâlcea fără ieșire.

După ce citisem recenzia malițioasă, evitasem să mă uit pe forum și închisesem conexiunea la rețea. În schimb,

am deschis un document nou, o pagină nouă, goală, și am scris tot ce îmi venea în minte. Gândurile, sentimentele – toată amestecătura încurcată din capul meu. Am scris și am scris, ascultând muzică la căști. Am lăsat totul să iasă. După câteva mii de cuvinte, m-am oprit.

Se născuse o nouă poveste.

Capitolul 21

Nolan și-a răsucit părul într-un nod și l-a prins cu două creioane furate din penarul lui Blake.

– Deja e mult mai bine, a spus el, scuturându-și mâinile. Așa. Am citit temele pe care mi le-ați trimis. Jamie, pentru că nu ai trimis nimic, ne ești dator tuturor cu câte o cafea. Nolan și-a vârât mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor și a scos un portofel. Nu-ți face griji, mă ocup eu. Oameni buni, spuneți-i lui Jamie ce doriți.

Blake și Everly au țipat imediat că ar dori câte un latte, iar eu am ales cu modestie o ciocolată caldă. Mă obișnuisem deja cu atmosfera aparte de la curs. Îmi plăcea – chiar dacă încă eram scaldată de sudoare de fiecare dată când trebuia să citesc ceva în fața tuturor.

Jamie a luat câteva bancnote de la profesorul nostru și s-a îndreptat, cu o grimasă, spre cafenea. Între timp, Nolan a scos din mapa lui temele noastre imprimare.

– Dacă mulți dintre voi visează să lucreze în edituri sau în alte companii din domeniul artelor liberale, eu știu că există și unii care și-ar dori să trăiască din scris, a început el și s-a apropiat de cercul nostru de mese.

Da, cerc de mese. Astăzi ne spusese că vrea să ne așezăm turcește pe mesele dispuse în cerc.

– Dacă doriți într-adevăr asta, trebuie să învățați să înfrunțați critica. Astăzi v-am sfâșiat. Ad litteram, a spus el, înmânându-i tema lui Blake. Apoi i-a întins lui Paige, a treia fată de la curs, următoarea foaie.

Ochii ei albaștri, apoși, s-au mărit când a văzut semnele roșii de pe textul ei.

– O bucată bună din cariera voastră va consta în reacții la critica nedreaptă. I-a înapoiat tema și lui Everly.

Imediat ce a dat cu ochii de primele rânduri, surâsul i s-a stins, iar buzele i-au devenit o linie apăsată, palidă. A înghițit în sec și au început să îi tremure mâinile.

Eu mă distrasem cu tema. Îmi plăcea că Nolan ne sfătuia să scriem lucruri care aveau semnificație pentru noi, așa că dăruisem mult din mine în text. Semnele roșii de pe foaie m-au șocat, la fel ca recenziile malițioase pe care le primisem online.

Și totuși, am început să citesc fiecare comentariu în parte. Formulările mele erau prea încâlcite, stilul – deloc credibil, iar comparațiile, proaste.

Am înghițit. Era o critică severă. Severă, și nu prea constructivă, mi-am dat eu seama. Nolan părea să își fi bazat toate observațiile exclusiv pe gustul personal.

Mi-am frecat fruntea, însă am citit până la ultima propoziție. Apoi, am răsuflat ușurată:

Data viitoare să nu mai folosești atât de multe propoziții secundare. În rest, este bine. Continuă!

Ne păcălise. Am ridicat o sprânceană și am privit spre pupitru. Colțurile gurii lui Nolan tremurau. I se părea extraordinar de amuzant să ne provoace anxietate și groază.

Am auzit un suspin lângă mine. M-am întors spre Everly și am văzut că își ștergea lacrimile de pe obraji.

– Hei, am spus eu încet și i-am așezat o mână pe braț. Citește până la ultima propoziție.

A clipit de câteva ori și i s-a mai rostogolit o lacrimă pe obraz, care a căzut pe foaia înroșită. Apoi, a continuat să citească. Trăsăturile i s-au luminat imediat. A ridicat imediat privirea și aproape că ne-a sufocat profesorul cu ea.

– Ați terminat? a întrebat Nolan, bătând din palme.

Dinspre cercul nostru s-a ridicat un murmur general afirmativ.

– Doare serios, omule, a mârâit Blake. Își lăsase picioarele să atârne și ținea foaia între ele. M-am supărat grav.

– Asta a fost și intenția, a răspuns Nolan, chiar când Jamie se întorcea cu băuturile noastre.

Aveam mare nevoie de ele. Mi-am luat paharul de hârtie, cu un surâs recunoscător.

– Cum v-ați simțit cât ați citit comentariile? ne-a întrebat profesorul nostru, pe rând. S-a ridicat de la pupitru și a venit lângă noi, așezându-se pe mama lui Everly.

– Cred că se vede cum m-am simțit pe fața mea, a spus ea, evitându-i privirea.

El i-a așezat scurt mâna pe umăr, strângând ușor.

Era un gest prietenesc. Uneori, mi se părea că nu era profesorul nostru, ci un prieten care ne îndruma.

– Și tu, Dawn? a întrebat el, întorcându-se spre mine.

Mi s-a uscat gura când toate privirile s-au întors spre mine. M-am jucat cu marginea paharului meu cu ciocolată caldă și am înghițit de câteva ori.

– Nu prea am fost de acord cu majoritatea observațiilor. De obicei, mă împac bine cu critica și încerc să o transform în ceva constructiv.

Nolan m-a arătat cu degetul.

– Dawn a înțeles ideea.

– Super lecția, Nolan, a mârâit iar Blake.

– V-am scris doar comentarii inutile pe margine, intenționat. Nu veți putea ferma toți cititorii cu ceea ce scrieți. Unii vor detesta operele voastre, indiferent

câtă muncă ați depus pentru ele. Aș dori să învățați să deosebiți critica constructivă de preferințele personale. Nu este ușor să primești critici. Mai ales când scrierile voastre izvorăsc din inimă. Ideea este să puteți cerne aspecte pozitive din cele mai dure cuvinte și să nu puneți restul la inimă. Citiți, de exemplu, recenziile cărților voastre preferate.

– Am făcut asta deja, a spus Jamie. Porcărie totală. Tot ce mi se pare mie bun a fost făcut praf de critici.

– Ce învățăm din asta? a întrebat Nolan.

– Nu știu, omule. Că până și autorii noștri favoriți primesc critici negative și că nu putem mulțumi pe toată lumea? Blake l-a privit cu precauție pe Nolan.

– Întocmai.

Gândurile la recenzia negativă de săptămâna trecută m-au copleșit. Pentru prima dată, am privit-o cu alți ochi. Fiecare cuvânt m-a străbătut din nou, și le-am putut analiza din poziția mea curentă.

Nu puteam să îi mulțumesc pe toți. Era imposibil, omenește vorbind. Durea să citesc asemenea cuvinte, dar nici nu îmi erau de vreun folos. Nu puteam face nimic cu ele.

– Mulțumesc, Nolan, am spus, imediat.

M-a luat de mână și a ridicat-o.

– A priceput! Ura pentru Dawn, și pentru că mi-a spus, în sfârșit, pe nume!

Colegii mei au rânjit și au ridicat paharele de cafea în cinstea mea.

Cursul ăsta era pur și simplu minunat.

Între timp, reușisem să creez un arsenal bogat în ingrediente și condimente în bucătăria lui Allie, mai bogat decât în bucătăria căminului, de unde dispărea mereu totul, în circumstanțe misterioase.

Astăzi pregăteam fajitas cu guacamole, iar la desert, sufleu de ciocolată cu miez lichid. Nu era tocmai cea mai fericită combinație, însă Allie voia neapărat să învețe să facă sufleu, pentru că era leșinată după el. Îi explicasem cu răbdare că îmi luase ani de exercițiu să îmi iasă un sufleu ca lumea, însă nu s-a lăsat descurajată.

Învățasem repede să gătesc, pentru că tata era adesea prea ocupat. Atelierul îi mânca tot timpul, de dimineață până seara. Și chiar dacă unele dintre cele mai frumoase amintiri ale mele mă înfățișau stând pe o masă de lucru și legănându-mi picioarele, gata să înfulec niște pizza, îl rugasem pe tata să îmi arate cum se folosește aragazul. Cred că aveam 10, 11 ani. Tata nu avea nicio idee despre gătit, așa că am învățat împreună. Am cumpărat cărți de bucate cu cele mai simple rețete și am încercat toate paginile. Am înțeles că repetiția este mama învățaturii. Pentru noi, gătitul era cea mai plăcută activitate de timp liber. Apoi, pentru că a venit o perioadă dificilă la atelier, iar tata a fost nevoie să concedieze doi muncitori, am devenit singura responsabilă cu hrănirea familiei. De obicei, nu prea aveam bani, așa că am învățat repede să mă descurc cu puțin, și totuși să ne hrănesc consistent. Spre deosebire de mulți prieteni, aveam un avantaj. Nu locuisem cu adevărat pe cont propriu, însă știam cum să îmi împart bugetul ca să nu sufăr de foame.

— Cum poți să ții minte toate astea? Eu am uitat deja jumătate, a oftat Allie, în timp ce așezam masa.

— Ți se întipăresc în minte. Cel puțin mie, am spus și m-am întors în bucătărie, să sting cuptorul.

Turtele se încălziseră, legumele pentru umplutură erau deja pe masă. O frunză de salată căzuse pe podea, iar Spidey o adulmeca sceptic, cu botul lui roz. M-am aplecat spre el și l-am mângâiat pe căpșor. A început să toarcă imediat, iar eu am zâmbit.

Mai târziu, m-am întors în camera de zi și am așezat farfuriile cu turte pe masă. Allie s-a îndreptat spre stația lui Kaden și a dat muzica mai încet. Soundtrack-ul de azi

era ultimul album al lui Justin Bieber. Îndrăzneam să-l ascultăm numai când Kaden și Spencer erau plecați.

M-am așezat la masă, iar când Allie a venit să mi se alăture și s-a uitat la mâncare, a rânjit larg.

Pe de o parte, mâncarea o încânta, dar pe de altă parte, o întrista. Știam că mama ei o obligase, de mic copil, să nu mănânce nimic sănătos, și că îi număraseră kaloriile. De fiecare dată când mă gândeam la asta, instinctul meu matern ieșea la suprafață și simțeam o nevoie stringentă de a o hrăni pe Allie până când nu se mai putea ridica de jos. De aceea, când ne întâlneam ca să gătim, pregăteam porții uriașe.

— Te-a sunat mama ta? am întrebat. Am împins spre ea bolul cu guacamole, iar ea l-a luat, mulțumindu-mi din priviri.

— Da. Le-am spus ei și tatei despre excursia-surpriză. M-a întrebat dacă am patru ani și a comentat că i s-ar fi părut mai potrivită o recepție cu șampanie, a spus ea, dându-și ochii peste cap.

— De fiecare dată când vorbim despre mama ta simt nevoia să îi adresez insulte violente. Apoi îmi amintesc că este, totuși, mama ta, și că nu ar fi frumos din partea mea, am spus eu, îndesându-mi cu generozitate turta.

— Nu te abține, te rog.

— OK. Mama ta este o capră obtuză, și detest faptul că e rudă cu tine. Ar trebui să se așeze pe un cactus.

Allie a clătinat din cap, zâmbind.

— Aș da orice să te văd cum i-o spui în față. Cred că ar face o criză de isterie.

— Dacă vrei, putem încerca. Aș putea să curăț după aceea. Mi-am frecat mâinile și am adoptat o expresie diabolică.

— Mai degrabă nu. Relația noastră s-a îmbunătățit mult, în ultimele luni. Suntem încă departe de o relație mamă-fiică normală, dar cred că am bătut o cale lungă.

Privirea lui Allie s-a întunecat pentru o clipă. A clătinat din cap, de parcă ar fi vrut să își risipească gândurile negative. Mulțumesc încă o dată pentru excursia grozavă. A fost cea mai frumoasă aniversare din câte am avut.

Am zâmbit. De sâmbăta trecută, Allie trebuie să-mi fi mulțumit de vreo sută de ori. Cu siguranță, și celorlalți. Fusesem foarte ocupată toată săptămâna și mă ascunsesem în cameră, ca să scriu. Pe de o parte, nu puteam da drumul noii mele povestiri; iar pe de altă parte, îl evitam pe Spencer.

Spencer.

Cu care mă culcasem. Eram sigură că, dacă l-aș fi văzut, aș fi suferit o combustie spontană, sau aș fi căzut moartă. Una din două.

– Nu îmi vine să cred că plecăm mâine. Nici măcar nu am idee ce să iau cu mine, a continuat Allie.

– Nimic complex. Lucruri impermeabile, bocanci solizi, o geacă de ploaie și lenjerie frumoasă, în cazul în care tu și Kaden veți fi ocupați o jumătate de noapte.

– Vorbești de parcă n-am face altceva decât dragoste, toată ziua și toată noaptea. Allie și-a rulat turtă.

– Eu mi-am luat dopuri pentru urechi. Îmi sunteți dragi, însă un weekend întreg înconjurată de trei cupluri mă umple de groază.

– Ce porcărie! Tu și cu mine dormim într-o cameră, iar Kaden doarme cu Spencer. Nu va fi nevoie de niciun dop, a spus Allie, cu o mină furioasă, și a mușcat din turtă. A făcut imediat o mutră încântată.

Justin Bieber tocmai cânta despre scuze prezentate prea târziu, când s-a deschis ușa. Am auzit un râs ușor și am știut imediat că era Kaden.

Rahat. Rahat, rahat, rahat.

Kaden și Spencer au intrat în camera de zi. Erau uzi leoarcă.

– Bună, a spus Kaden. A început să plouă, așa că am scurtat plimbarea.

– Ce păcat, a spus Allie. Până acum a fost frumos. Dar sper că va fi la fel și în weekend.

– Vii doar dacă te simți în stare. Spence și cu mine avem un ritm impus, iar dacă nu te poți plia, nu facem rabat. Nu există bonus pentru prietene. Întreab-o pe Monica. Apoi, s-a oprit și a ascultat. Care dintre voi a pus porcăria asta?

– Ah, stai cuminte. Îl adori pe JB.

– Bubbles, dacă nu închizi rahatul ăla, încep să-mi sângereze urechile.

Nu le luam în seamă discuția. Privirea mea era lipită de Spencer, care își scutura cu ambele mâini părul ud de pe față. Arăta ca un personaj dintr-o reclamă. Perle de apă îi alunecau pe față, tricoul i se lipea de corp, la fel și blugii, iar eu am simțit dorința bruscă de a-i linge apa de pe piele.

Dumnezeule.

Nu era corect. Nu voiam să simt căldura care mi se răspândea cu iuțeală în abdomen, dar nu am putut-o împiedica. L-am văzut imediat în fața mea și am simțit săruturile lui fierbinți pe buzele mele. Am simțit că îmi lasă gura apă, și nu avea nicio legătură cu turta.

– Mor de foame, a spus el. A adulmecat și a oftat adânc. Ați gătit din nou?

– Dawn a gătit. La desert avem sufleu, a spus Allie, mândră.

– Dawn știe întotdeauna cum să facă un bărbat fericit, a spus Spencer, și mi-a zâmbit.

Am înghițit cu greutate.

– A mai rămas ceva? Dacă da, ne schimbăm repede și venim și noi. Kaden a sărutat-o pe Allie pe cap și m-a privit plin de speranță.

— Omule, face mereu o tonă de mâncare, fiindcă știe ce apetit ai. Spencer s-a aplecat și și-a vârât degetele în guacamole.

Fantezia mea s-a risipit.

— Hei! Nimeni nu-și bagă degetele în mâncarea mea! I-am luat bolul de sub nas, supărată.

A rânjit larg.

— Dacă vrei să știi, pot să fac o mulțime de alte lucruri cu degetele. Apoi, și le-a lins. Încet, și cu o expresie atât de murdară pe față, că am rămas cu gura căscată.

Am simțit că mi se întăresc sfârcurile pe sub tricou. Îmi ardeau obrazii atât de tare, încât nu mai era nevoie să băgăm turtele la cuptor — era suficient să mi le lipesc câteva secunde de față ca să le încălzesc.

— Este numai vina ta că îi livrezi mereu oportunități, a spus Kaden. L-a prins pe Spencer de umăr și l-a tras spre dormitor, unde speram că se va schimba în haine uscate.

Spencer mi-a aruncat o privire peste umăr, cu un zâmbet mulțumit pe buze. M-am bucurat când s-a închis ușa în urma lui. Mi s-a părut că aerul din încăpere devine mai puțin sufocant.

— Arăți de parcă ar fi prima dată când spune așa ceva, a comentat Allie și s-a servit cu o altă turtă.

— Din păcate, nu cred că voi deveni vreodată imună, am murmurat eu, cu mai mult patos decât intenționasem.

Spencer se purta perfect normal, așa cum promisese. Doar că, între timp, aflasem cum erau amenințările lui puse în practică, și îmi doream, în secret, să se întâmple iar.

Capitolul 22

Casa de vacanță se afla pe coastă. Era din lemn și avea două etaje, ambele cu frontoane largi cu ferestre. Dădeau direct spre stâncile abrupte. La etajul superior se întindea un balcon de-a lungul fațadei, iar în partea stângă se ridica o copertină deasupra etajului inferior. Dedesubtul ei se afla o terasă, pe care erau o bancă și un set de scaune care înconjurau o masă.

Pe drumul spre Coos Bay, căscasem gura aproape non-stop. Vremea era extraordinară; soarele strălucea și se oglindea în mare. Woodshill era minunat, cu lacul și văile sale, dar coasta era deja la alt nivel. Apa se agita în valuri imense, înspumate, lovindu-se de ieșiturile ascuțite de stâncă, iar priveliștea coastei care continua în fața noastră nu îi făcea dreptate feliicitării pe care i-o dăruisem lui Allie. Aerul era proaspăt și răcoros, vântul mă ciupea de nas, și cu fiecare respirație mă simțeam eliberată. Abia dacă petrecusem un sfert de oră aici.

Călătorisem cu Allie și Kaden, în jeepul lor. Spencer îi luase pe Monica și pe Ethan în Hatchback-ul său, iar Scott și Micah soseau mai târziu. Am descoperit-o pe Monica în camera de zi imensă. Avea mâna streășină la ochi, pe care și-i apăra de soare, și ne făcea cu mâna energic.

Am coborât din mașină și am văzut-o pe Allie ștergându-se la ochi. M-am dus la ea și i-am cuprins talia cu brațele.

— Este atât de frumos aici, a spus ea, sprijinindu-și bărbia de capul meu.

– Ți taie respirația, am fost eu de acord. Am rămas împreună lângă casă. Nu ne mai puteam desprinde privirea de Pacific.

– Haideți odată înăuntru, să ne împărțim camerele! a strigat Monica, de pe terasă.

Allie și cu mine ne-am răsucit și am văzut-o pe prietena noastră țopăind pe loc. Șuvițele ei multicolore săreau în toate părțile. Din depărtare, îl auzeam pe Ethan încercând să o calmeze, și am rânjit pentru mine. Am vârât capul în portbagajul jeepului lui Kaden, care era atât de mare că ar fi putut încăpea în el o grămadă de cadavre, și mi-am scos valijoara. Nu era dificil de găsit, pentru că era acoperită cu un model floral.

Am străbătut împreună peluza, în care valiza mea s-a mai blocat din când în când, dar am reușit să o târăsc până la ușă. Odată ajunși, Monica ne-a deschis ușa, entuziasmată.

– Bine ați venit în casa aniversară a lui Allie! Și-a desfăcut larg brațele.

Ethan a apărut în spatele ei.

– Salut, oameni buni.

– Avem vești bune și vești proaste, a continuat Monica, în timp ce noi am intrat, în șir, în holul larg.

– Întâi cele proaste, a spus Allie, încruntându-se.

– Scott și Micah nu mai vin. Micah a prins o răceală și zace în pat, cu febră. Scott nu vrea să îl lase singur. Monica și-a pus câte un braț în jurul umerilor mei și ai lui Allie. Dar vestea bună este că avem o cameră în plus!

– Unde e Spence? a întrebat Kaden, din spatele nostru.

– Plin de solitudine, s-a dus la supermarket, ca să nu murim astăzi de foame. Haideți înăuntru. Vreau să știu ce cameră își alege Allie, ca să ne putem duce lucrurile sus.

Monica ne-a dat mie și lui Allie câte un ghionț ușor în direcția scărilor. Am aruncat o privire scurtă în bucătărie și în camera de zi, care se întindeau pe aproape întreaga suprafață a parterului.

— Există o cameră la parter, însă priveliștea nu e atât de frumoasă de acolo, pentru că are geam lateral și nu spre apă. Spencer și-a dus deja lucrurile în camera cu pricina, a spus Monica, în timp ce urcam scările. Acum că Micah și Scott nu mai vin, ne-am gândit că Spence și Dawn pot avea camere individuale, pentru că... Na, știți voi. Să fie mai romantic pentru tine și pentru Kaden.

Allie s-a răsucit spre mine și m-a privit întrebătoare.

— Mi se pare corect, am spus eu, zâmbind. Mi-am notat în gând să le furnizez o grămadă de poze lui Scott și lui Micah, pentru că nu mai puteau veni.

Odată ajunse sus, Monica ne-a condus în prima cameră.

— Asta de aici și cea de lângă ea sunt camerele cu balcon. Sunt foarte asemănătoare, doar că cealaltă are două paturi single, care trebuie unite.

— Foarte frumos, a murmurat Allie și a rânjit, văzând patul imens.

— O vrei? a întrebat Monica.

— Dacă este în regulă pentru voi, atunci da. S-a dus la fereastra care dădea în balcon. Wow! Cred că nu mă pot sătura de peisaj!

— Exact așa i-am spus și eu lui Ethan. Acum, noi ne aducem lucrurile sus, dacă este OK pentru tine, Dawn, să iei camera cu anexă. Monica m-a privit întrebătoare, iar eu am încuviințat rapid.

— Sigur. Aduceți-vă lucrurile, iar eu vor lua camera rămasă.

A bătut din palme, bucuroasă, și a dansat prin încăpere. Am auzit-o apoi strigând spre Ethan, din capul scărilor.

– Așadar, avem cu toții camera dorită. Eu mă duc să-mi inspectez regatul, i-am spus lui Allie. Ne revedem jos?

A încuviințat, zâmbind. Apoi, s-a aruncat pe spate în patul uriaș și a mișcat brațele de parcă ar fi vrut să facă un înger de zăpadă. Am râs și am ieșit din cameră, și aproape că am dat peste Kaden pe hol.

Am arătat cu degetul mare peste umăr.

– Acea este camera voastră.

– Cool. A târât valiza spre ușă, apoi s-a întors iar spre mine. Mulțumesc că mă lași să dorm în cameră cu ea, a spus încet.

– Îmi rămâi dator.

– Bineînțeles.

– Atunci, la întoarcere ascultăm din nou Justin Bieber.

– Peste cadavrul meu. Cu acele cuvinte, a intrat în cameră și a închis ușa după el, înainte să mai pot spune ceva.

Rânjind, am târât valijoara după mine pe hol, până la ultima ușă. Am intrat încetișor și am rămas uluită în cadrul ușii.

Nebunie!

Nișa pe care o forma anexa era folosită pentru un pat dublu. Camera era mai mică decât celelalte două și nu avea balcon, dar nu conta. M-am apropiat să las valiza lângă pat. Din alcov vedeam o priveliște superbă. Era exact cum mi-o imaginasem. Din fericire, îl luasem pe Watson cu mine. Nu îmi doream decât să mă îngrop aici trei zile și să scriu.

Am despachetat lucrurile cele mai necesare și m-am aranjat puțin. Apoi, mi-am pus o bluză de trening și am coborât să inspectez temeinic camera de zi și bucătăria. Vizavi de scară se afla o baie mică, cu duș. Holul ducea

direct la camera de zi. Aici, totul era deschis și aerisit. Am remarcat mobila veche și scaunele cu pernuțe cu model. Și de aici priveliștea era superbă. Nu mai conta că podeaua scârțâia la fiecare pas și că mă înconjurase un miros ușor stătut.

Am mai cercetat puțin încăperea din ochi și am văzut cărțile aflate pe un raft de lângă televizor. Alături se găseau câteva DVD-uri. Am avansat și am deschis ușa care dădea spre bucătărie.

Mi-a scăpat un „Oh” ușor.

Spencer revenise de la cumpărături și umplea frigiderul cu alimente. Când am intrat, s-a răsucit scurt spre mine și mi-a zâmbit larg.

– Salut, a spus, suflecându-și mânecile jachetei.

– Salut, am răspuns, și m-am enervat de cât de afectată îmi suna vocea. Era Spencer, atât. Totul era sub control. Ne purtam normal.

Normal. De parcă ar fi existat vreodată între noi o asemenea relație.

– Ți-e foame? Am cumpărat ciocolată. Și mere. Și alte chestii pe care mi le-a notat Monica pe o listă, dar trebuie pregătite, a spus el repede, aproape fără suflare – așa cum mă simțeam eu.

– Nu pot refuza ciocolata. M-am apropiat de el și am aruncat o privire sacoșei de cumpărături, pe care o golea. Chiar la fund am văzut un pachet imens de Reese’s. Ah, drept la țintă! Ești cel mai tare.

Am înșfăcat punga și am rupt-o. Am scos repede una dintre cupele cu unt de arahide și am smuls ambalajul. Am mușcat din ea și am oftat de plăcere. Reese’s erau o invenție divină, cu siguranță. Voiam să îi arunc o privire recunoscătoare lui Spencer, dar el mă privea de parcă aș fi avut ceva pe față.

– Ai primit o cameră frumoasă? a întrebat el, răgușit, și a luat următorul obiect din sacoșa de cumpărături.

Am vârât restul cupei în gură, am mestecat-o scurt și l-am ajutat să aranjeze și restul cumpărăturilor.

— Am camera cu anexă. Este supercool nișa aceea pentru pat, am spus eu.

— Mă gândeam eu că îți va plăcea. A luat roșiile pe care i le întindeam. Degetele noastre s-au atins scurt, iar el și-a ținut respirația.

— Tu nu ai vrut să stai într-una din camerele de sus? am întrebat, ignorându-mi reacția la contactul fugar.

Spencer a ridicat din umeri și a vârât legumele într-unul dintre sertare.

— Nu.

— De ce nu? am întrebat, scoțând o căpățână de salată din sacoșă. Spencer părea să fi cumpărat mâncare sănătoasă, cu excepția ciocolatei și a pizzei congelate.

— Este ziua lui Allie. Monica s-a îndrăgostit imediat de prima cameră, iar tu nu ai mai fost niciodată pe coastă. M-am gândit să vă las să alegeți. A spus asta ca și cum nu ar fi fost nimic deosebit, cu toate că era. A băgat și căpățâna de salată lângă celelalte legume, în frigider. Nu a părut mulțumit de ordine, așa că a scos câteva alimente și le-a rearanjat. Și-a încordat scurt maxilarul.

— Te rog să nu te uiți așa la mine, a murmurat el, după o vreme, fără să-și ia privirea de la interiorul frigiderului.

— Așa, cum?

A ridicat capul. Privirea lui mi-a trecut peste față și mi-a rămas agățată de buze, înainte de a mi se întoarce în ochi. A ridicat sprâncenele.

— De parcă aș fi un soi de sfânt. Nu sunt.

— Mi-ai adus ciocolată și ai avut grijă să am parte de cea mai frumoasă cameră. Mie mi se pare opera unui sfânt, am răspuns ei, urcându-mă pe insula de bucătărie.

Spencer a îndesat și ultimele lucruri în frigider și a închis ușa, cu zgomot. L-am privit cu ochii mari. S-a

sprijinit cu spatele de ușă și a închis ochii. A inspirat și a expirat de câteva ori.

– Spence? am întrebat încet. E totul în regulă?

Și-a masat fruntea cu ambele mâini. Voiam să sar de pe insulă, când s-a întors spre mine, cu un zâmbet fals întins pe chip.

– Totul e în regulă. Nu am dormit suficient.

M-a izbit tonul care se simțea în cuvintele lui.

– Ai fost acasă?

Vocea mea era doar o șoaptă. Îmi aduceam aminte foarte bine cum reacționase ultima dată când încercasem să vorbesc cu el despre familia lui.

M-a privit liniștit câteva secunde. Apoi, a încuviințat încet.

Am alunecat de pe insulă și m-am apropiat de el. L-am luat de braț și i-am mângâiat pielea cu degetul mare.

– Chiar e totul în regulă? am șoptit.

A clătinat din cap. Apoi, a încuviințat, de parcă nici măcar el nu ar fi știut răspunsul corect la întrebare. Avea ceva întunecat și adânc în priviri, pe care nu îl mai remarcasem la el.

Fără să mă gândesc, l-am înconjurat cu brațul. Am uitat de orice întrebare sau curiozitate. Voiam doar să îi șterg expresia tristă de pe față, pentru că locul ei nu era acolo. A durat o clipă până să mă îmbrățișeze și el. Brațele lui s-au închis în jurul meu. M-a ținut strâns și și-a îngropat fața în umărul meu. Respira întretăiat, deși se străduia să înghită guri de aer controlate. L-a străbătut un fior, iar strânsoarea din jurul taliei mele a devenit mai puternică. Mi-a scos aerul din plămâni, dar eu nu m-am desprins. Conta numai să îi fie lui mai bine.

– Mulțumesc, a murmurat el, în scobitura gâtului meu. Cuvintele lui mi-au gădilat pielea.

Mi-am lăsat mâinile să îi rătăcească pe spate, cu mișcări egale, liniștite.

– Știam eu că pot face mai multe pentru tine.

– Este mai mult decât merit. Se părea că nu voia să vorbească despre asta; îl înțelegeam perfect.

Am vrut să îl întreb ce voia să spună, dar s-a desprins brusc de mine. O clipă mai târziu, am auzit pași apropiindu-se. Spencer a adoptat imediat o expresie veselă.

Kaden a apărut în cadrul ușii, împreună cu Allie.

– Ai chef de State Park? a întrebat el.

– Sigur, omule. Lasă-mă un minut, să-mi iau geaca, a spus Spencer și a fugit din bucătărie, cu pași lungi și iuți.

Am rămas cu o grămadă de întrebări nerostite și cu senzația că mi se lichefia stomacul.

Eram înconjurați de nenumărate flori, în mijlocul grădinii botanice din Shore Acre State Park. Un parfum plăcut, dar apăsător, se simțea în aer și îmi gâdila nasul. Oriunde întorceai capul, vedeai cele mai diverse culori.

Ne plimbam prin parc de vreo oră. Allie se lupta cu harta, în timp ce Kaden și Spencer râdeau de ea și o luau mereu înaintea. Monica se străduia să fotografieze totul, iar Ethan îi ținea poșeta. Eu atingeam fiecare plantă din parc, pentru că nu îmi venea să cred că ar putea exista ceva atât de frumos.

– Dawn, zâmbește, mi-a strigat Monica.

M-am răsucit în față și am zâmbit spre obiectiv. Câteva clicuri mai târziu, Monica a alergat în față și a încercat să îi convingă pe Kaden și pe Spencer să pozeze în fața unei fântâni. Eu am continuat să fac poze cu telefonul mobil, pe care să li le trimit lui Scott și lui Micah, dar și lui Sawyer. Sawyer mi-a răspuns ceva mai târziu, ca să mă întrebe dacă îmi luasem prezervative. Mi-am dat ochii peste cap și mi-am îndesat telefonul înapoi în buzunar.

– Dawn, du-te lângă Allie, a strigat Monica, iar eu m-am apropiat de prietenii mei, care pozaseră în continuu lângă fântână.

– Lasă naibii aparatul și bucură-te de peisaj, Monica. Kaden a făcut o grimasă, cu mâinile la ceafă.

– Dacă zâmbești măcar într-o poză, mă mai gândesc.

M-am așezat între Allie și Spencer și am zâmbit la încercările Monicăi de a-l face pe Kaden să râdă într-o fotografie. Era o încercare sortită eșecului – nimeni nu reușea să îl facă să pozeze; nici măcar Allie. În schimb, a ridicat degetul mijlociu.

– Fermecător, Kaden, am mormăit eu.

Spencer mi-a înconjurat umerii cu brațul, Allie m-a cuprins de talie, iar eu am făcut la fel cu ei.

În timp ce prietena mea cea mai bună încerca mai departe să îl prindă și pe Kaden de braț, m-am uitat la Spencer. Zâmbea larg spre aparat. Cu câteva ore în urmă, în bucătărie, arătase de parcă noaptea anterioară ar fi fost cea mai cumplită din viața lui. N-ai fi crezut.

Mi-a surprins privirea și și-a înclinat capul spre mine.

– Privește în obiectiv. Altfel, Monica nu ne va lăsa în pace.

Voiam să înțeleg ce se întâmpla cu el. Știam că se închidea adânc în sine și că nu voia să destăinuie nimic. Dar nu puteam să îl las să continue așa. Trebuia să știu ce se petrecea. Cum de părea atât de trist acum, iar peste o clipă își punea din nou masca. Pentru lume. Pentru prietenii lui.

Spencer și-a apropiat gura de urechea mea.

– Nu trebuie să mă privești atât de intens, dulceată. Monica va crede că umflătura din blugii mei este urmarea festivalului de fotografie.

– Ah, dar mi se pare că e o dovadă excelentă.

Rânjetul lui s-a lățit, iar eu m-am simțit cuprinsă de căldura satisfacției. Cel puțin, puteam să îl fac să suradă.

Monica a meșterit o vreme în jurul trepiedului și i-a făcut semn lui Ethan să vină spre noi. A acționat declanșatorul automat, iar eu mi-am afișat cel mai bun zâmbet.

– Kaden, renunță la degetul mijlociu.

– Nu.

– Kaden!

– Ce-o să faci? Doar nu... N-a terminat. Allie s-a desprins de mine și l-a lovit pe Kaden în piept cu ambele mâini. S-a clătinat în spate, s-a prins de geaca lui Allie, și au aterizat amândoi pe spate, în fântână. Apa ne-a stropit de sus până jos, iar eu am țipat. Fusesem făcută ciuciulete – la fel și ceilalți.

– Ați înnebunit cu toții! a strigat Monica, din rărunchi. Ethan, să nu îndrăznești...

– Scuze, iubito. A înconjurat-o cu brațul și a aruncat-o fără niciun efort peste Allie și Kaden, în apă.

Când s-a ridicat, a amenințat scuișând:

– Teucid, Ethan.

Imediat, iubitul ei a sărit și el în apă. N-am putut decât să râd. Monica arăta pe cale să explodeze, din minut în minut. Avea fața stacojie. Voiam să mă întorc și să iau aparatul, când Spencer m-a prins de cot.

– Nu vrem să stricăm chefurile oamenilor, nu? a întrebat el, cu o lucire diavolească în ochi.

– Cum poți să te gândești la așa ceva, Spence? am răspuns, și am vrut să-mi continui gestul.

Spencer m-a tras spre el și m-a înconjurat cu brațele. Brusc, m-a ridicat în aer.

– Lasă-mă jos, imediat. Te mușc, te zgârii...

– Sunt niște amenințări foarte plăcute, Dawn, a spus el, netulburat, și a pășit, cu mine în brațe, spre prietenii noștri aflați în apă.

I-am înconjurat șoldurile cu picioarele, ca să nu calc în apă. M-am prins strâns de umerii lui.

– Lasă-mă jos!

– Aș face asta, dar tu ești cea care se agață de mine, a spus Spencer, iar eu mi-am mai relaxat puțin strânsoarea.

– Adică lângă fântână!

– Nu te mai pisici! a strigat Allie.

Tocmai Allie! Trădătoarea!

– Am o singură pereche de încălțări, nebunilor!

Nici nu îmi trecea prin minte să îi dau drumul lui Spencer. Era colacul meu de salvare în marea asta de nebuni.

– Bine... Dacă altfel nu ai vrut, a spus el, apoi s-a lăsat să cadă pe spate.

Nu mă gândisem că va face asta. În clipa următoare, am aterizat amândoi în apă. Capul meu a rămas la suprafață, dar mă scufundasem în balta verzuie până la șolduri. Spencer a apărut la câteva clipe și a scuturat din cap.

Am strâns din ochi, și totuși mi-au ajuns câteva picături pe față.

– Cred că ești complet dus cu pluta.

A râs și și-a șters fața udă. Apoi, a pocnit suprafața apei cu ambele palme, ca un copil șotios. Ochii îi sclipeau amuzați, în timp ce eu mă străduiam să îmi șterg apa de pe obraji și nu făceam decât să înrăutățesc lucrurile. De nicăieri, am simțit o dorință acută să îl sărut. Ar fi trebuit doar să mă aplec puțin. N-ar fi fost necesar un alt efort.

– Cred că Dawn nu este suficient de udă, a răsunat vocea Monicăi, din spatele nostru, smulgându-mă din reverie.

O nouă salvă de apă m-a lovit din spate. Super. Acum și partea superioară a corpului meu era flească.

– Nu cred că putem lăsa lucrurile așa, nu, Dawn? a spus Spencer, cu un rânjel și mai larg.

Orice grijă dispăruse din privirea lui, iar eu am înțeles că nu purta nicio mască. Orice l-ar fi apăsât, uita, dacă petreceam timp împreună. Dacă de asta avea nevoie, atunci aveam să fac tot ce îmi stătea în puteri să îl ajut. Asta făceau prietenii unii pentru ceilalți, nu-i așa?

M-am sprijinit de o margine de pământ și m-am ridicat.

– Văd. I-am întins o mână și l-am ajutat să se ridice și el.

Câteva clipe mai târziu, eram implicați într-o bătaie cu apă, care a degenerat și ne-a făcut să fim dați afară din grădina botanică și să primim arest la domiciliu.

Capitolul 23

Noua mea povestire se numea *About Us*, pentru că nu-mi venise în minte un titlu mai potrivit. Între timp, mă obișnuisem, iar acum mi se părea cool, pentru că era scurt și de impact.

Spencer inspirase *About Us*. Proiectul era diferit de povestirile mele anterioare. De obicei, tot ce scriam era ficțiune pură. Povestirea asta era... altfel. Mai puțin sexy. Mai profundă. Mai sinceră. Îmi reflecta sentimentele și aproape că îmi servea ca jurnal.

Era despre Mackenzie, o studentă la Literatură, și cel mai bun prieten al ei, Tristan, artist freelance. Povestea lor se întindea pe un deceniu, iar în tot acel timp prietenia lor era supusă la tot felul de încercări. În cele din urmă, relația dintre ei s-a transformat în ceva mai mult, dar a durat o vreme până când Mackenzie a permis scânteii dintre ea și Tristan să devină foc. Se temea de apăsarea trecutului, care o învățase să nu se încreadă în oameni – asta până când Tristan o învățase, cu răbdare, să îl accepte.

Am dăruit mult din mine lui Mackenzie, în temerile și în luptele ei. Iar Tristan îi semăna atât de bine lui Spencer! Era aproape dureros. Un tip vesel, dar dispus la sacrificiu și serios în multe situații care o cereau.

Să nu am internet în casa de vacanță mi-a prins bine. De obicei, îmi informam constant cititorii legat de ceea ce lucram, dar acum era diferit. Mă simțeam minunat scriind, asta și pentru că vocea povestitoare era complet diferită de ce publicasem înainte. Nu știam încă dacă

voiam să public povestirea; simțeam că vreau să îi păstrez cât mai mult pentru mine pe Mackenzie și pe Tristan. Nu mai trăisem o senzație asemănătoare.

De aceea am avut încredere să îl scot pe Watson doar după ce ieșiseră toți ceilalți din cameră. La un moment dat, laptopul meu s-a încălzit de la prea multă utilizare.

Un zgomot puternic m-a smuls din fluxul creației. Am ciulit cu urechile. A răsunat iar. Îmi amintea de țărâitul unui telefon vechi. L-am pus pe Watson pe masa din camera de zi. M-am uitat în jur, ca să-mi dau seama din ce direcție venea zgomotul.

Pe comoda pe care își lăsase Ethan lucrurile s-a luminat ecranul unui telefon. Lumina albăstruie a fost proiectată pe perete. Am ridicat geaca lui Ethan și am privit telefonul, care suna prea tare. Nu aveam idee cum să îl opresc, așa că am apăsat pe ecran și... am preluat apelul.

– Alo? a răsunat o voce.

– Rahat, am șoptit, și am dus telefonul la ureche.
Ăăă... alo?

– Cine e la telefon? a întrebat o voce de femeie, care îmi suna cumva cunoscută. Pe fundal s-a auzit un zăngănit puternic.

În secunda următoare, cineva mi-a smuls telefonul din mână. Aproape că am făcut infarct de spaimă.

Spencer m-a privit furios, apoi a inspirat adânc și a dus telefonul la ureche.

– Mamă?

Doamna Cosgrove, bineînțeles. De aceea îmi era oarecum cunoscută vocea ei.

– Să vin?

Mama lui a vorbit repede, cu o voce ascuțită, pe care o puteam auzi chiar dacă Spencer să îndepărtase mai mult de mine, în direcția ferestrei din camera de zi.

– OK. Rămâi pe speaker. Pune telefonul undeva în apropiere. Avea o voce autoritară. Suna de parcă ar mai fi făcut asta de nenumărate ori. Avea spatele încordat și umerii rigizi. Purta doar niște boxeri, iar părul lui ciufulit îmi spunea că tocmai se trezise. Nu, e bine. Mi-a aruncat o privire peste umăr. O privire chinuită. S-a uitat repede în altă parte. Bună, micuță Olive. Acum vorbea mai încet. Așa cum vorbești cu un animal speriat. Bland, cu voce gravă, cu căldură.

Am auzit din nou scrâșnete în telefon. A răsunat o altă voce, dar nu am înțeles nimic în afara unor țipete ascuțite.

– Olivia, calmează-te. Nu trebuie să spui nimic. Ușurel. Tonul lui Spencer era convingător. Întregul lui trup era mai departe încordat, și nu știam ce trebuia să fac. Am rămas lângă comodă, neajutorată și lipsită de idei. Să dispar? Să merg la el? Asta doream. Voiam să îl opresc și să îl ajut să scape de tensiunea din corp. Nu mai știi? Ți-am povestit ieri că weekendul ăsta voi fi plecat. Sunt în Coos Bay, cu prietenii mei. Am făcut astăzi o drumeție în State Park, dar la sfârșit am fost dați afară. Vrei să îți povestesc din ce motiv?

De data asta, nu am mai auzit nimic de la celălalt capăt. Așa că Spencer a început să povestească despre drumul până aici și despre Monica și Ethan, care se giugiuliseră pe bancheta din spate, lucru pe care l-a subliniat cu zgomote îngreșoșate. A povestit despre casă, pe care a descris-o în detaliu. I-a spus ce cameră a primit. Apoi, despre excursie.

– Apoi, am vrut să o arunc pe Dawn în apă, dar ea s-a speriat. M-a privit peste umăr. Nu, nu cred că este lașă.

Dacă ar fi știut.

– Dar îmi dau seama că nu voia să ajungă în apă. Era verde și scârboasă. Când am făcut duș, din păr mi-au alunecat alge mici. S-a scuturat și am putut prinde o frântură din vocea Oliviei.

Nu am înțeles ce a spus.

– Cândva, te voi aduce aici și îți voi arăta fântâna. Și florile. Erau atât de multe culori, că nu le puteai deosebi cu ochiul liber.

A urmat o pauză, în care Spencer a așteptat răbdător. I-am auzit doar respirația profundă, egală.

– Nu. Pe tata îl lăsăm acasă. A răs, dar nu mi s-a părut sincer. Mama mi-a trimis o poză cu ce ai desenat la școală. Ți-a ieșit super.

I s-au încordat și mai mult umerii, iar eu nu am mai suportat. M-am îndreptat încet spre el. Am ezitat un moment, dar apoi l-am înconjurat cu brațele, din spate. Mi-am apăsat obrazul pe mușchii spatelui său și am inspirat adânc. Mirosea a somn și păstra o urmă vagă a mirosurilor din grădina botanică.

Nu și-a schimbat poziția, dar, după o vreme, și-a pus mâna liberă peste brațele mele încrucișate și m-a ținut strâns.

Acum, percepeam vocea Oliviei. Vorbea rar și făcea multe pauze. Mi se părea incredibil de mică.

– Sigur că te sun mâine. Dar numai dacă te duci acum la culcare și nu te mai cerți cu mama.

Olivia a părut să fie de acord, pentru că Spencer a murmurat:

– Noapte bună, micuțo, și a închis.

Și-a lăsat brațul să cadă. Niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Doar după o clipă foarte lungă s-a desprins din îmbrățișarea mea și s-a întors spre mine. Avea privirea întunecată. În contrast cu vocea lui blândă, ochii lui priveau dur.

– Vrei să fii singur? am întrebat, abia auzit.

A clătinat încet din cap.

– OK.

Privirea i s-a îndreptat spre gura mea și s-a întunecat mai tare. M-am ridicat instinctiv pe vârfuri, i-am atins obrazii cu mâinile și i-am mângâiat cu degetele mari. Spencer și-a lipit fruntea de a mea și a închis ochii. Am stat așa până când a început din nou să respire ritmic. Cu grijă, m-am aplecat în față și i-am atins colțul gurii cu buzele. Spencer mi-a cuprins șoldurile. I-am sărutat cealaltă parte a gurii, înainte ca buzele mele să se lipească de ale lui. Doar scurt, abia simțit. Când am vrut să mă desprind de el, a mârâit ușor, cu degetele înfipite în pielea mea. M-a tras spre el. Limba lui și-a croit drum în interiorul gurii mele, deloc timidă. Și-a vârât ambele mâini sub bluza mea subțire și mi-a atins pielea, oftând.

Nu voia nici să fie singur, nici să vorbească. Voia să își ușureze conștiința. Iar eu eram în regulă cu asta.

M-am desprins de el și l-am luat de mână. Am ajuns la camera lui, unde l-am lăsat să intre înaintea mea și am închis ușa după noi. M-am sprijinit cu spatele de ea. Era întuneric. Am avut nevoie de o clipă să mă obișnuiesc. Am început să intuiesc, de la o clipă la alta, conturul lui Spencer, în fața mea. Nu m-am mai gândit la ce făceam, ci mi-am scos bluza și am lăsat-o să cadă pe podea. El mi-a ridicat brațele deasupra capului. S-a apăsat în mine, lipindu-și pieptul tare de pielea mea. Sfârcurile mele s-au întărit în câteva fracțiuni de secunde. A mârâit și și-a lipit buzele de gâtul meu. M-am aplecat să îl sărut pe piept. Mi-am trecut dinții peste clavicula lui și i-am prins pielea cu buzele. Avea gust de proaspăt și de cald.

Spencer mi-a dat drumul mâinilor, îngropându-și degetele în părul meu. Mi-a înclinat capul ca să mă sărute mai adânc. În fiecare mișcare îi simțeam disperarea. Simțeam ce i se întâmplă fără să îmi spună un cuvânt. Fiecare sărut îmi spunea povestea lui. Îi simțeam suferința și îngrijorarea.

I-am atins stomacul, am tras de elasticul boxerilor, apoi mi-am strecurat mâinile pe sub material și i-am cuprins erecția fierbinte.

S-a desprins brusc de mine. Cu pieptul lipit de al meu, îi simţeam fiecare răsufare.

— Dawn, nu pot gândi limpede acum. Dacă mergi mai departe... A tresărit când mi-am lăsat mâna să îl mângâie pe toată lungimea.

— Eu vreau să te fac să uiţi totul, am şoptit eu.

Un suspin adânc i s-a desprins de pe buze.

— Sună foarte bine.

S-a sprijinit cu o mână de uşă. Şi-a lipit bazinul de mine. Am continuat să-mi mişc mâna până când şi-a stins un geamăt în scobitura gâtului meu. În clipa următoare, i-am tras jos boxerii. A păşit peste material şi m-a tras spre el. Ne-am împleticit împreună spre pat. Spencer şi-a luat portmoneul de pe noptieră, a pescuit un prezervativ din interior şi s-a întors imediat. Pantalonaşii mei au alunecat pe podea, iar el m-a tras deasupra lui.

— Te vreau așa, a murmurat el.

În momentul acela, mi-ar fi putut cere orice şi i l-aş fi dat. Mi-a mângâiat intrarea în vagin cu vârful penisului, iar mie mi s-a oprit respiraţia. Îl doream — cu atât mai mult cu cât se vedea limpede cât de multă nevoie avea de mine. Am alunecat uşor în jos, fără să-mi iau privirea de la el. Îi vedeam ochii strălucind chiar şi pe întuneric. Spencer m-a înconjurat cu un braţ, iar cealaltă mână mi-a atins sânii. Am scos un scâncet şi i-am tras şoldurile spre mine. A început să îmi mângâie şi apoi să îmi frământa sânii. Am reacţionat instinctiv, retrăgându-mă uşor şi lăsându-mă să alunec iar. Era atât de adânc în mine, că abia dacă mai puteam respira.

Spencer şi-a înfipt degetele în şoldurile mele şi m-a ajutat să îmi găsesc ritmul. Cu fiecare mişcare îşi împingea mai tare bazinul, până când a atins un punct absolut divin.

— Doamne. Mi-am apăsat buzele pe umărul lui, ca să înăbuş orice zgomot.

M-a prins imediat de păr și mi-a tras capul pe spate, ușor.

— Nu. Vreau să te aud, a spus el. Din voce îi dispăruse orice urmă de blândețe.

Ca răspuns la tonul lui poruncitor, mușchii mei l-au prins ca într-o menghină.

I s-a tăiat respirația.

— Futu-i, Dawn.

L-am tras mai adânc în mine. De data asta, nu m-am reținut, ci l-am lăsat să audă ce reacții îmi provoca. Spencer mi-a înconjurat talia cu degetele și mi-a ghidat mișcărilor. M-am dăruit total. Am uitat de toate. Înăuntrul meu s-a acumulat o tensiune atât de puternică, încât am văzut stele. Abia dacă mai aveam aer, pentru că senzațiile deveneau tot mai aglomerate. M-a ciupit de sfârcuri și a continuat să își miște bazinul ca înainte. Am explodat.

M-am agățat de el, mi-am înfipt mâinile în umerii lui, iar interiorul mi s-a umplut de lumină. Spencer tremura sub mine; și-a apăsat fața pe trupul meu și mi-a șoptit numele.

I-am mângâiat părul. I-am atins gâtul cu cealaltă mână și i-am simțit pulsul năucitor de rapid. Am trăit din plin momentul, liniștindu-mă și ținându-l înăuntrul meu. Nu exista nimic greșit în asta. Nimic ciudat. Era Spencer. Spencer al meu.

Mi-am lipit buzele de părul lui. Apoi, l-am sărutat pe ambii obraji și i-am dat capul pe spate, ca să îl sărut și pe gură. Sărutul a fost lung și apăsător. Orice tensiune dispăruse din purtarea lui Spencer — orice urmă de disperare. Cel puțin, deocamdată.

Nu am vorbit. Nici când Spencer s-a lăsat să cadă pe spate și m-a tras după el. Nici când m-a înconjurat cu brațele și m-a ținut strâns. Nici când ne-am sărutat din nou, iar gesturile molatice s-au transformat într-o furtună de membre încâlcite. Nu am vorbit când ne-am atins din

nou frenetic; nici când Spencer m-a întors și m-a posedat de la spate. Singurele sunete din cameră erau respirațiile noastre, zgomotele făcute de corpurile noastre și gemetele mele, pe care trebuia să le înăbuș în pernă, ca să nu trezesc toată casa.

După aceea, ne-am întins unul lângă celălalt, în tăcere. Nu era o tăcere apăsătoare. Spencer îmi desena modele pe spate, urmărindu-mi conturul corpului. Mi se părea că îmi picta un tablou pe piele. Degetele lui erau pensule moi, iar eu eram o pânză, care, în urma atingerii lor, se colora în nuanțe de grădină botanică.

Nu ne-am spus nimic nici când m-am ridicat și m-am îmbrăcat, la un moment dat. Spencer s-a ridicat și m-a tras spre el, ultima dată. S-a jucat cu șuvițele mele de păr, pe care și le împletise printre degete. Am vrut să spun ceva, dar Spencer a clătinat din cap și m-a sărutat cu blândețe. Apoi, am ieșit din camera lui și am intrat în a mea.

Restul sfârșitului de săptămână a trecut pe lângă mine ca un fum. A doua zi, ne-am distrat și am mers atât de mult, că Allie a trebuit să mă care în spate ultimii cincizeci de metri din drumul spre cabană, pentru că altfel m-aș fi rostogolit pe stradă sau m-aș fi târât ca o focă până la ușă.

Monica, Ethan și cu mine am gătit cu schimbul. Kaden și Allie se purtau ca două turturele, și mai că mi-ar fi venit rău, dacă n-aș fi ținut atât de mult la amândoi. Iar Spencer... era Spencer. Furia și disperarea lui dispăruseră de parcă nu ar fi existat. Se purta la fel ca întotdeauna. Făcea glume și îi făcea pe toți să râdă. Am învățat să accept asta, pentru că aveam impresia că așa se simțea mai bine, decât dacă s-ar fi gândit permanent la situația de acasă.

Când prietenii noștri erau de față, nu era nimic diferit între noi. Cel puțin așa le dădeam impresia. Încercam din răspuțeri să ignorăm tensiunea; dar, imediat ce dispăreau

ceilalți, iar noi rămâneam singuri într-o cameră, nu mai aveam nicio șansă.

În ultima seară l-am scos pe Watson și m-am așezat pe canapeaua din camera de zi. Toți ceilalți urcaseră. L-am auzit pe Spencer vorbind la telefon din camera lui, de data asta mult mai voios decât cu o zi înainte. După ce a terminat, a venit la mine.

Când s-a postat în spatele meu și și-a sprijinit palmele de umerii mei, am închis repede documentul.

– Ești atât de secretoasă, a murmurat el, aplecându-se spre mine.

Mi-am dat capul pe spate și am ridicat privirea spre el. Ochii îi scânteiau, iar în jurul colțurilor gurii îi apăruseră riduri fine. Părea fericit. Inima mi-a sărit o bătaie, când s-a apropiat și mai mult și mi-a atins buzele cu ale lui.

L-am prins cu mâna de ceafă, ca să mă sărute cum trebuia, însă nu a mers așa cum mi-aș fi dorit, pentru că lui i-a venit să râdă și dinții noștri s-au ciocnit. Nu era tocmai grozav, dar m-am bucurat de râsul lui.

Mi-a sărutat obrazul și mi-a mângâiat cu buzele linia pomelului. Am simțit un fior care îmi străbătea trupului.

Am închis laptopul și l-am tras pe locul liber de lângă mine.

– Spence?

– Mhm. Era foarte ocupat să mă sărute pe gât.

– Aici, jos, există o sală de baie mică. Lângă camera ta.

L-am simțit dinții pe piele.

– Îmi place când îmi spui lucruri murdare.

– Era doar o afirmație.

– Și mie îmi place să îmi încep conversațiile cu disponibilitatea instalațiilor sanitare. Sparge gheața imediat. Sincer, fac asta con...

L-am lovit în umăr.

– Ești un idiot.

A rânjit și mi-a luat fața între mâinile sale. M-a sărutat în chipul cel mai pervers de care avusesem parte. Îmi era imposibil să mă mai gândesc vreodată la altceva decât la gura lui pe a mea.

În clipa următoare, m-a prins de mâini, dar, pentru că nu am sărit suficient de repede de pe canapea, m-a ridicat în brațe fără să stea pe gânduri. A încercat să mă pipăie și să mă dezbrace în același timp, pe drumul spre baie. Mi-am înăbușit chicotelile în părul lui. Coordonarea lui era uluitoare. S-a împiedicat doar o dată.

Numai după ce am ajuns în baie m-a lăsat jos și a închis ușa după noi. Cu ochii scânteind, s-a răsucit din nou spre mine. Când mă privea așa, aproape că mi se tăia respirația.

– Dușul este minuscul, am spus. Eram pe punctul să-mi pierd controlul.

– Îmi plac provocările, a răspuns el. Apoi, mâinile lui m-au acaparat.

Printre săruturile febrile, apa caldă și dorința de nestăvilit, mi-am dorit ca momentul acela să nu se termine niciodată. Chiar dacă știam că, la fel ca în ziua anterioară, aveam să mă întorc în patul meu, din cămăruța mea de la etajul superior.

Capitolul 24

Bungaloul nostru micuț din Beaverton fusese mereu „acasă”. De când aveam amintiri, căsuța cenușie, cu lambriuri albe, fusese refugiul meu. Asta se schimbase când încheiasem relația cu Nate. Era în continuare „acasă” – asta nu se putea schimba. Dar o percepeam diferit. Pereții roz păreau să-și râdă de mine, la fel și fotografiile cu mine și cu Nate, de care umplusem panourile de plută. Trecusem ca o tornadă prin camera mea și le smulsesem pe toate. Tot ce avea legătură cu Nate aterizase într-o grămadă imensă, căreia îmi doream să îi dau foc. Dar, pentru a păstra aparențele în fața tatei, am aruncat totul când nu era atent. Firește că înțelegea dacă doream să mă distanțez de trecutul meu împreună cu Nate, însă un rug aprins ar fi ridicat întrebări serioase.

Le înlocuisem cu fotografii cu prietenii mei din Woodshill pe ambele panouri din plută. Am comandat rame noi, pe care le-am vopsit verde mentă și le-am decorat cu buline sclipitoare. Am imprimat o parte din fotografiile din excursie și le-am prins cu piuneze în culori pastel.

Mi-am analizat opera, mulțumită. Prietenii mei și cu mine păream foarte fericiți în poze. M-a cuprins un val de recunoștință. Nu mă așteptasem să îmi creez atât de repede o conexiune cu un grup.

Excursia noastră a fost un succes total, deși m-am ales cu crampe musculare – din cauza lui Kaden, care își ratase cariera de antrenor motivațional. Era genul neînduplecat, care strigă la tine când nu mai poți. Nu era o experiență pe care să îmi doresc să o repet prea curând.

Dar poate că mă dureau mușchii și după tot ce făcusem cu Spencer. Chiar dacă păstram distanța în timpul zilei, noaptea ne năpusteam unul asupra celuilalt de parcă nu mai făcuserăm sex de ani de zile. La început, fusesem sceptică în privința unei relații de genul „prieteni cu beneficii”, dar iată că funcționa. Chiar foarte bine. Mai mult decât bine. Spencer era... un vis.

– Arată foarte bine, am auzit vocea tatei, în spatele meu, și am tresărit.

Nu avea de unde să știe la ce mă gândeam, dar mi s-a părut că aveam numele lui Spencer scris pe frunte, cu litere stacojii.

– Mersi, am croncănit.

– Nu te-ai mai ocupat de mult de un proiect decorativ, a continuat tata, cu privirea la fotografii. Zâmbea.

– Așa e. Nu mă gândisem niciodată serios la asta. Înainte, decoram totul. Cheful de lucruri vesele și colorate îmi pierise după divorț. De fiecare dată când luam o foarfecă sau o bucată de carton în mână, mă gândeam la cartolinele de mulțumire, pe care le făcusem cu mâna mea pentru cadourile primite la nuntă.

Tata mi-a inconjurat umerii cu brațul, parcă citindu-mi gândurile. Am intrat împreună în camera de zi.

– Dawny, vreau să îți spun ceva. Sper să nu te calce rău pe coadă.

– Doamne, ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că ești bolnav!

– De fapt, doar... Și-a dres glasul. Am cunoscut pe cineva.

Am râsuflat ușurată și l-am inghiontit în coaste.

– Tată, astea sunt niște vești grozave! Zi-mi toate detaliile! Cum a fost prima voastră întâlnire, de când aveți relația, cum se numește și când o pot cunoaște și eu? Am mitraliat cuvintele, cuprinsă de entuziasm.

În ciuda circumstanțelor mereu potrivnice, sperasem întotdeauna să capăt o mamă vitregă. Tata și cu mine făceam o echipă grozavă, însă mi se părea că familia noastră ar fi avut nevoie de ceva mai multă voință feminină.

– Ai pus multe întrebări deodată. Hai, stai jos, a spus el, făcând semn spre canapeaua din camera de zi. Mi-a dat să gust din limonada făcută chiar de el și s-a așezat lângă mine.

– De unde vă cunoașteți? am întrebat iar. Și cum se numește?

– Maureen. Am cunoscut-o la atelier.

Am fluierat. De obicei, tata avea reguli foarte stricte în privința contactului cu clienții.

– Comandase un dulap încastrat, iar când am luat măsurătorile... s-a întâmplat. Obrajii lui au căpătat o nuanță de roșu.

Ce drăguț!

– De când durează?

– De vreo lună și jumătate. Voiam să îți povestesc despre asta doar după ce eram sigur că este ceva serios.

Am zâmbit larg.

– Ah, tată. Mă bucur atât de mult pentru tine. Acum, povestește-mi despre Maureen. Vreau să știu toate detaliile.

Tata a luat o gură de limonadă.

– M-am gândit că ar fi mai interesant să o întreb chiar tu. Astăzi ne întâlnim cu ea și cu fiica ei, la masă.

– Ce? am strigat eu. Tată!

– Îmi pare rău, s-a grăbit el să se scuze. A pus din nou paharul pe masă și m-a privit încruntat. Nu am știut ce să îți spun la telefon, așa că am tot amânat și apoi am cam uitat, iar acum... iată că a venit momentul.

– Cerule, tată! Nu poți să faci asemenea planuri fără să mă avertizezi. Nici măcar nu sunt îmbrăcată frumos și sunt înecată în sclipici, am spus, privind-mă.

Era adevărul. Luasem ce nimerisem din dulap și eram presărată din cap până în picioare cu sclipici, după ce meșterisem la noile panouri. Era zi de spălat. Purtam deci colanți și o cămașă supradimensionată. Îmi răsucisem părul într-o coadă din care mi se desprinseseră deja şuvițe. Eram nemachiată și transpirată, pentru că luasem un autobuz fără aer condiționat, iar în timpul călătoriei mă lovisem de ceilalți oameni ca într-un joc de popice. Erau circumstanțele perfecte să îmi cunosc viitoarea mamă vitregă.

Ca un făcut, fix atunci am auzit soneria, iar eu am tresărit. De fapt, venisem în Portland pentru că mi se anulaseră niște cursuri și îmi închipuisem că tata și cu mine ne-am putea bucura de o zi de leneveală.

Tata s-a ridicat.

– Te rog să te porți frumos cu ea și cu fiica ei.

– Nu îmi vine să cred că nu m-ai avertizat. Uită-te numai cu ce sunt îmbrăcată, am spus, iritată, și am arătat spre hainele mele.

– Arăți minunat, draga mea. Sclipiciul de pe nas e mortal. S-a grăbit apoi spre ușă, lăsându-mă singură în camera de zi.

Tipic tata. Nu făcea diferența dintre o zână și un trol. Mi-am șters fața cu o mișcare bruscă și am sperat că n-am făcut mai rău.

Am auzit cum se deschide ușa, apoi voci feminine. M-am ridicat când i-am auzit apropiindu-se pe cei trei. Tata a intrat în camera de zi, urmat de o femeie superbă, cu părul brunet tuns scurt.

– Cred că tu ești Dawn, a spus ea, cu un zâmbet cald, și s-a îndreptat spre mine.

– Iar tu, noua mea mamă, am răspuns, amuzată, și m-am speriat imediat. Cineva care nu îmi înțelegea umorul ar fi putut înțelege greșit.

Din fericire, Maureen a râs din toată inima. M-a îmbrățișat aproape instantaneu. Doar după ce m-am desprins de ea i-am văzut și fiica.

Stați așa.

– Everly?

Semăna izbitor cu Maureen. Părul ei negru era tuns bob, până la bărbie, avea sprâncene bine conturate și un ten aproape elfic.

– Ah, slavă Cerului. Tremuram de moarte, a spus ea, traversând repede camera. M-a îmbrățișat.

– Stați puțin. Voi două vă cunoașteți? a întrebat tata. Era mai emoționat ca niciodată.

– Da. Suntem colege de curs, i-am răspuns.

– Lumea este cu adevărat foarte mică. Maureen a privit de la una la cealaltă.

– Aveți binecuvântarea mea, a spus Everly.

Maureen i-a aruncat tatei un zâmbet fermecător, pe care el i l-a întors bucuros, și am știut imediat că nu îmi va fi deloc greu să o plac.

Am mers la un restaurant, unde am organizat un bufet cu mâncare asiatică. Între Wan-Tan și furnici în aluat am aflat totul despre Maureen și Everly. Maureen lucra la o editură de non-ficțiune, iar Everly dorea să îi calce pe urme, pentru că și ea, la fel ca mine, își dorea să trăiască din scris. Conversația era relaxată și păream să ne cunoaștem de când lumea. Îi aruncam câte o privire tatei, când și când. Pentru el era ceva neobișnuit să se vadă mai mult de o dată cu o femeie, dar se descurca foarte bine; mai ales că, de obicei, era înconjurat doar de colegii lui de la atelier.

– Cred că se potrivesc foarte bine, mi-a șoptit Everly când tata și Maureen se îndepărtaseră puțin.

– Mi se pare în regulă. Tata nu a mai avut o iubită de o veșnicie. Încerc de ani buni să îl combin, și niciodată n-a ieșit bine.

Everly a râs. Și-a dat părul după ureche.

– Da, știi ce zici. M-aș bucura dacă ar rămâne împreună o vreme. Suntem ciudate fiindcă ne bucurăm pentru părinții noștri? a spus, cu voce tare. În filme, copiii sunt mai tot timpul împotriva.

– Asta se întâmplă, cred eu, dacă ai avut părinții naturali în apropiere, înainte. Dar nu este cazul meu. Toată viața mea l-am avut doar pe tata, și mi-aș dori să aibă parte de un strop de fericire.

– La fel și în cazul meu, a spus Everly. Cred că ne-am descurcat binișor.

I-am întors zâmbetul și m-am uitat la tata și la Maureen, care se aflau încă lângă bufet. Privirea mea le-a trecut peste capete și s-a agățat de un mop de păr castaniu.

Am încremenit. Înăuntrul meu a înghețat totul, iar inima mi s-a oprit, pentru o secundă.

– Dawn? E totul OK?

Nu o mai auzeam pe Everly. Privirea mea era ațintită la Rebecca – râdea din toată inima.

Apoi l-am văzut pe Nate.

Am simțit-o ca pe o lovitură în stomac: dureroasă, puternică, aproape copleșitoare. Aerul mi-a ieșit brusc din plămâni, iar să respir mi s-a părut brusc imposibil. Lumea s-a oprit și m-am simțit din nou ca acum peste un an, când îi descoperisem împreună. La fel ca atunci, nu m-am mai putut mișca.

Nate avea un zâmbet strălucitor, iar ochii i se îngustaseră cât râdea. Avusese norocul să nu poarte

aparatură dentară, așa că dinții lui erau la întotdeauna frumoși, dreapți și albi în fotografiile noastre de când aveam 14 și 15 ani. Eu purtam aparat și mă simțeam ca rățușca cea urâtă, lângă el.

De parcă mi-ar fi simțit privirea, a întors capul și râsul i-a înghețat pe buze.

Am făcut ce am știut mai bine: m-am strecurat iute sub masă, dar m-am lovit la frunte și, pentru o clipă, am văzut numai scânteii negre.

Rahat. Rahat cu trei arome diferite.

— Ce faci acolo? a șuierat Everly.

Eram în șoc. Nate mă văzuse. Dacă venea?

Mă durea îngrozitor să mă gândesc la el ca fiind în aceeași cameră cu mine. Nu mai aveam aer. Voiam să ies de acolo.

— Nu știu ce are. Este... Everly s-a îndreptat spre tata.

În clipa următoare, tata s-a târât după mine sub masă, în patru labe. L-am privit cu ochii mari. Mă durea fruntea îngrozitor și nu mai vedeam limpede.

— Dawny. M-a prins de mână și m-a strâns scurt. Vrei să mergem acasă?

Am reușit să dau din cap. Cu ajutorul tatei, m-am târât de sub masă, fără să văd nimic. Mă concentram doar să fac un pas după celălalt, cu brațul tatei în jurul umerilor. Everly și Maureen îmi strânseseră lucrurile în grabă și fugiseră după noi din restaurant.

Ceva mai târziu, ne aflam în mașină și ne întorceam acasă. Maureen și tata discutau pe diverse subiecte. Ea îi povestea despre un proiect nou la care lucra. Everly scria foarte animat pe telefonul mobil, amestecându-se din când în când în discuție. Nimeni nu îmi dădea impresia că aș fi reacționat exagerat.

Cumva, asta a înrăutățit lucrurile.

Zăcând în pat, priveam tavanul. Era în jur de ora opt când ne întorsesem de la cina catastrofală. Mă scuzașem față de Everly și de Maureen și mă târâșem în camera mea. Acolo, mă uitam la ecranul telefonului de un sfert de oră. Numele lui Spencer se lumina iar și iar, și degetele mele pluteau deasupra tastei de apelare. Pe de o parte, nu voiam să vorbesc. Pe de altă parte, aveam nevoie de ceva care să mă facă să mă simt din nou întreagă. Prietenii mei, și mai ales Spencer, reușeau mereu să îmi ofere asta.

După ce am inspirat adânc, am apelat numărul. A sunat o vreme, și tocmai voiam să închid, când a răspuns.

– Salut, a spus el, cu răsuflarea tăiată.

– Te deranjez? am întrebat imediat.

– Nu. Am ieșit la alergat. Ce s-a întâmplat?

Am închis ochii și i-am auzit pașii pe asfalt. O rafală de vânt a atins receptorul, iar eu mi l-am imaginat alergând – numai ca să îmi iau gândul de la orice altceva.

– Nimic, am spus, cu întârziere.

Pașii lui au încetinit.

– Ce s-a întâmplat? a repetat el, cu blândețe.

– Cred că nu vreau să vorbesc despre asta. Vocea mea suna defensiv. Detestam faptul că nu mă părășea imaginea lui Nate. Puterea pe care o avea încă asupra mea. Nu îl mai iubeam – fără nicio îndoială – și totuși, o simplă întâlnire cu el și cu Rebecca mă adusesese înapoi în starea mizerabilă în care mă aflasem după despărțire.

– OK. Hai să vorbim despre altceva. Vrei să îți povestesc ce proiect fac acum la facultate? m-a întrebat el, iar vocea lui a căpătat un ton detașat.

– Da, te rog.

– Lucrăm la sculpturi. Am făcut primele schițe. Trebuiau aprobate, iar eu am avut noroc. Miles, nu atât de mult, pentru că și-a dorit să sculpteze fundul lui Kim Kardashian, iar profesoara noastră nu a fost tocmai

entuziasmată de idee. Așa că acum este în urmă, pentru că noi, ceilalți, am început deja să creăm baza astăzi, din sârmă și țevi din PVC.

Am râs.

– Îmi pare rău pentru Miles. Lumea avea mare nevoie de sculptura lui.

Spencer a râs încet.

– Așa crede și el. Am precizat că dorea să îl sculpteze în mărime naturală? Când a pronunțat cuvintele, profesoara s-a înroșit și l-a lovit cu caietul peste ceafă.

Acum a trebuit să râd și eu.

– Sculptura ta cum arată?

– Este surpriză. Când o termin, îți arăt.

– Sper că nu este un model detaliat al fundului meu.

– Nu îmi da speranțe deșarte, dulceață. Vântul a șuierat din nou în telefon. Ah. Ar fi foarte nepotrivit să îți spun că acum îmi imaginez fundul tău gol?

Am zâmbit iar. Am uitat de seara aceea și de toate. Spencer reușea să spulbere tot ce mă făcea nefericită.

– Tata mi-a prezentat-o astăzi pe noua lui iubită.

– Aha, a spus Spencer. Și?

– Este minunată. Amuzant este că sunt colegă cu fiica ei, Everly.

– Ce coincidență!

Am inspirat adânc.

– M-am făcut de rahat, Spencer.

A așteptat răbdător să vorbesc mai departe. Unul dintre lucrurile care îmi plăceau foarte mult la el era că nu punea niciodată întrebări. Îmi dădea timp. Întotdeauna.

– Am ieșit la cină, și... Rebecca și Nate erau în același restaurant.

A şuierat în receptor un „Futu-i”.

– Exact. Am avut o reacție nasoală. M-am băgat sub masă. L-am făcut de tot rahatul pe tata, am murmurat, cu mâna la ochi. Lumina slabă a aplicei îmi rănea ochii. Cel puțin, așa mi-am spus, că mă dureau din cauza ei.

– Nu cred așa ceva. Tatăl tău te cunoaște, Dawn. Știe cât de dificilă a fost despărțirea pentru tine, chiar dacă te-ai prefăcut că a fost totul în ordine. Vrei să-ți spun părerea mea sinceră?

– Vreau să fii mereu sincer cu mine, i-am răspuns imediat.

– OK. Cred că ar trebui să îi spui adevărul tatălui tău. Ce s-a întâmplat este o mare porcărie. Ai o relație foarte apropiată cu el. Dacă îi ascunzi un lucru care te-a apăsât atât de tare în ultimul an, în viitor acest gol va rămâne între voi. Nu are importanță cum îi va afecta sau nu relația cu familia Dursley.

– Duffy, l-am corectat, într-un târziu.

– Pot să se numească și Sulă.

Am zâmbit din nou, ca o idioată.

– Mi se pare atât de amuzant când vorbești urât.

– Dacă asta mă face atât de irezistibil în ochii tăi, voi continua. Ce-ai spune dacă aș urla „găoază” cât mă țin plămâni?

– Ar fi supersexy.

A urlat cuvântul atât de tare, că mi-au şuierat urechile.

– Cum a fost?

– Am crezut că ești pe stradă.

– Sunt. A leșinat o femeie, un om aproape că a intrat în mine, iar toți copiii din jurul meu, pe o rază de zece kilometri, și-au adăugat un nou cuvânt în vocabularul încă nedezvoltat. La noapte, părinții lor mă vor vâna cu furci și cu topoare.

– Ești un erou.
– Fac și eu ce pot, a răspuns el, iar eu i-am simțit rânjetul din voce. Când vrei să te întorci acasă?

– Voiam să vin în seara asta.

– Ne vedem mâine? a întrebat Spencer.

Inima mi-a sărit o bătaie.

– Cu drag.

– Cool.

– Așa cred și eu.

– Dacă e OK pentru tine, aș dori să îmi continui alergarea. Femeia leșinată m-a luat în vizor, iar eu nu mai suport rușinea.

– Sigur. Scuze că te-am ținut atât de mult.

– Nu vorbi prostii, Dawn. Poți să mă suni oricând ai ceva pe suflet. Sau dacă te trezești în miez de noapte și ai o poftă bruscă de sex prin telefon.

– Spence!

– Era doar o sugestie. A rânjit.

Nu îl vedeam, însă îl puteam auzi și, cumva, simți. Am simțit că mi se răspândește căldura în piept, iar inima mea a început să bată cu putere.

– Pe mâine, dulceată.

Am înghițit în sec.

– Pe mâine.

După ce am închis, lumea nu mi s-a mai părut atât de sufocantă.

Capitolul 25

Dragă Dawson,

Cred că ai atașat documentul greșit. În locul temei pe care v-am cerut să o scrieți, mi-ai trimis primul capitol dintr-un roman de dragoste. Nu era pentru mine, nu-i așa?

Am aruncat, totuși, o privire. Ai o aplecare deosebită spre dialoguri incitante și redai bine tensiunea dintre protagoniști. Super! Dacă dorești, pot să îți dau feedback și pentru exprimare sau perspectiva narativă. Altfel, m-aș bucura să primesc documentul corect.

Cu drag,

Nolan

Nu. Nu era posibil!

Cu o viteză incredibilă, mi-am parcurs fluxul de mesaje electronice și am găsit e-mailul trimis după-amiază lui Nolan.

De fapt...

De fapt, chiar îi trimisesem primele trei capitole din *About Us*. Cititoareii mele de test îi trimisesem, în schimb, tema destinată lui Nolan. Nu era posibil.

Îmi doream să mă trăsnească. Sau să mă calce o mașină în trombă. Sau ambele, deodată. M-am lovit cu capul de bar și am înjurat, pentru că m-a durut rău.

– Ce s-a mai întâmplat? a întrebat Sawyer.

O vizitam la noul ei loc de muncă: *Steakhouse*. Sawyer fusese de două ori în probă acolo și până la urmă obținuse slujba. Astăzi, servea băuturi clienților și curăța barul – probabil a cincea oară.

– I-am trimis profesorului meu un document greșit, i-am explicat, apucând paharul.

– Erau nuduri? a întrebat Sawyer și a început să lustruiască un pahar.

Nu tocmai. Doar o scenă sexy, în care Tristan și Mackenzie dansau împreună, iar el îi șoptea lucruri murdare la ureche. Erau gândite ca o glumă, dar...

Ai o aplecare deosebită spre dialoguri incitante și redai bine tensiunea dintre protagoniști. Super!

Super? Doamne, nu voiam să-mi mai arăt fața la Atelierul de scris! Nu puteam nici să mai pun piciorul în universitate. Voiam să mă transfer. Cel mai bine, înapoi în Portland, unde aș fi avut ocazia să dau nas în nas cu Rebecca și cu Nate în fiecare zi.

– Ahhh. M-am dat din nou cu capul de bar.

– Nu te mai purta ca o idioată și arată-mi, a spus Sawyer.

Înainte să o pot opri, l-a înșfăcat pe Watson și l-a răsucit spre ea. Am vrut să îl apuc imediat, dar ea își proptise zdravăn mâinile pe carcasă.

A rânjit larg.

– OK, îți înțeleg disperarea. Dar... A trecut repede prin testul de lectură, iar eu am lăsat-o.

Învățasem să nu mă mai feresc de ea. Până acum, fusese încântată că scriam literatură erotică. Citise deja două dintre povestirile mele și îmi spusese că i se păruse atât de sexy unul dintre protagoniști, încât se excitase. Era ceva complet diferit de ceea ce citeam de obicei în mesajele și recenziile postate în rețea. În viața reală m-am

înroșit ca o sfeclă, dar m-am și bucurat nespus. În plus, începusem să o îndrăgesc pe Sawyer. Era cool.

– Dar nici măcar n-ai o scenă de sex aici, Dawn. Nu te ambala, a spus ea, și mi l-a împins pe Watson înapoi pe bar.

– Dar dansează împreună, foarte aproape. Iar el îi spune chestii murdare. Nolan știe acum și el că eu...

– Bla, bla, bla, m-a întrerupt Sawyer, făcând o mișcare din mână ca să mă amuțească. Ascultă-te doar cum spui că lucrurile pe care le scrii sunt „murdare”. Dacă mai spui așa ceva, îți ascund ouă crude în pat și îți fac poze când te tăvălești prin ele.

Mi-am lipit strâns buzele ca să nu zâmbesc.

– Bine. Scuze.

– Data viitoare, ai grijă cui și ce trimiți. S-a rezolvat. Dar... Profesorul tău e sexy?

– Ce legătură are?

Sawyer a ridicat o sprânceană.

– Ai multe de învățat, Dawn. Nu ar trebui să întrebi, ținând cont că ești o persoană activă sexual.

Mi-am pus paharul pe bar.

– Activă sexual? Ai șaiszeci de ani, sau ce?

Sawyer a rânjit.

– Nu te vezi cu Spencer pentru asta? Spune-mi tu cum se numește, atunci.

M-am înroșit instantaneu.

– Sawyer! Gătim împreună, atât.

– Aha, gățiți. Mi-a aruncat o privire care mi-a menținut roșeața din obraji.

– Ești imposibilă!

A răs și s-a întors să salute niște clienți care tocmai intraseră.

– Sper că tu și bucătăria ta sunteți pregătiți! am spus eu, pe post de salut, când Spencer mi-a deschis ușa, după-amiază.

Purta un tricou alb, care îi făcea pielea să pară mai întunecată, și o pereche de blugi închiși la culoare, plini de praf alb. Probabil că lucra la sculptura lui. M-a măsurat din cap până în picioare, iar când a ajuns la numeroasele sacoșe de cumpărături din brațele mele a rânjit larg.

– Și încă cum. S-a dat la o parte, iar eu am trecut pe lângă el, mergând ată în bucătărie, unde am așezat sacoșele pe blatul de lucru.

Apoi, mi-am scos haina și mi-am agățat-o în cuier. Când m-am întors, Spencer se apucase să scoată cumpărăturile din sacoșă.

– Ce pregătim?

– Spaghete Verdura, i-am răspuns, apropiindu-mă.

– Sună sexy.

– Ce dracu' găsești sexy la spaghete Verdura?

M-a privit scurt, apoi s-a uitat iar la cumpărături, mustăcînd.

– Felul în care pronunți tu cuvintele. Foarte sexy.

Nu știam ce să îi răspund, așa că am clătinat din cap și i-am încredințat dovleceii și vinetele. Am pus la fiert apa pentru paste și m-am apucat de ceapă și usturoi.

Cât se călea ceapa în tigaie, am privit peste umărul lui Spencer.

– Ai putea să tai legumele cubulețe, în loc de felii?

– Sigur, nicio problemă.

M-am apropiat de el și i-am analizat rezultatele.

– Vinetele nițel mai late, dacă nu te superi.

M-a salutat cu cuțitul.

– Da, să trăiți.

Spencer era un ajutor de bucătar de nădejde. Îmi dădea ustensilele la care nu ajungeam direct și nu îmi stătea în cale. Din când în când, mai adăugam ingrediente la sos. Am lăsat legumele să se călească, apoi am pus roșiile. Nu mă gândisem la condimente, însă. Nu avea nimic în casă, în afară de sare și piper.

– În mod normal, s-ar adăuga o mulțime de condimente și de verdețuri proaspete, am mormăit, adăugând un praf de sare în tigaie.

– Mă voi asigura că am un stoc de verdețuri proaspete și condimente în casă, pentru cazul în care vii aici mai des și simți nevoia bruscă de a-mi maltrata bucătăria, mi-a spus el.

– Aragazul ăsta e aici ca să se gătească pe el. Altfel, ar fi o risipă.

Am pus sarea înapoi în dulăpior. M-am uitat prin celelalte recipiente mici care se mai aflau în jurul ei, ridicându-mă pe vârfuri. Am descoperit o cutiuță maronie, care conținea tablete. Înainte să o ating, m-au înconjurat brațele lui Spencer. Se sprijinea cu palmele de suprafața de lucru, de o parte și de alta a mea.

– Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat, respirându-mi în ceafă.

M-am lăsat din nou pe călcâie.

– Cred că mă descurc, mulțumesc.

Respirația lui mă gădila în continuare. Firicelele de păr de pe brațele mele se ridicaseră, parcă electrizate. Ce îmi făcea apropierea lui era incredibil. Trebuia doar să reducă distanța dintre noi și lăsam jos toate scuturile. Nu era nevoie să mă atingă.

– Spence. Aveam vocea întretăiată. Când era atât de aproape de mine, îmi pierdeam controlul.

– Da? a făcut el, aproape în urechea mea. Buzele lui mi-au atins gâtul.

– Sosul, am chițăit.

– Da. Mi-a prins pielea între dinți, iar eu am oftat. Apoi, mi-a sărutat locul de sub ureche.

Cerule.

– Ne oprim.

– Pfff. A mârâit doar, și am simțit negația pe piele.

– Oprește-te. Am venit aici să gătim împreună, nu să mă las distrasă.

Zâmbetul lui mi-a gâdilă gâtul.

– Dar îmi face plăcere să te distrag.

– Cât de altruist din partea ta.

El a încuviințat, iar părul lui mi-a atins obrazul.

– Așa sunt eu. Sunt altruist și gata de sacrificiu.

Am râs. M-am răsucit spre el. Mă ținea mai departe captivă între brațele lui. I se întunecaseră ochii și i-am citit o dorință aprinsă în ei.

– Nu te uita așa la mine, am șoptit.

I-au tresărit colțurile gurii, dar a închis ochii.

– Bine.

Mâinile lui s-au ridicat de pe suprafața de lucru. Și-a trecut degetele mari peste coastele mele, chiar sub sâni. S-a aplecat și s-a lipit de mine cu tot corpul.

Sosul sau Spencer, am cântărit eu, febril. Spencer sau sosul. În timp ce trupul lui îl apăsa pe al meu și totul se topea în mine, decizia nu mi s-a mai părut atât de grea.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat. Spencer m-a prins cu mâna de ceafă și m-a tras aproape de el. Limba lui mi s-a strecura în gură și a atins-o pe a mea. Mi-a amuțit geamătul cu buzele. Părea să îmi dirijeze simțurile cu mâinile. Putea face orice dorea cu mine – nu eram în stare să mă împotrivesc. Deși fusesem chiar eu cea care inițiasse sărutul, el era cel care preluase conducerea.

Cu o mână lipită de ceafa mea, Spencer m-a prins de mijloc cu cealaltă. Căldura mi-a inundat trupul și m-am simțit străbătută de un fior.

S-a desprins de mine, însă a rămas aproape. Mi-a sărutat bărbia. M-am bucurat de atingerile lui până când un miros neplăcut de ars mi-a inundat nările.

– Rahat!

M-am smuls de lângă el și am alergat la aragaz. L-am închis imediat și am luat tigaia de pe plită. Am amestecat sosul și am evaluat dimensiunea catastrofei. Legumele se prinseseră de suprafața tigăii în câteva locuri. Am turnat sosul utilizabil într-un bol, în timp ce Spencer strecura pastele. Mă supărasem pentru că stricasem mâncarea, dar Spencer m-a asigurat că nu am de ce să îmi fac griji și că gustul avea să fie cu siguranță mai bun decât al porțiilor de lasagna congelate pe care le avea puse deoparte. Asta m-a mai liniștit puțin.

De data asta, am mâncat la masă, și nu pe canapeaua lui.

– Divin. De-a dreptul divin, a spus Spencer, cu gura plină, arătând cu furculița spre mine. Ești o zeiță, Dawn Edwards.

L-am privit mâncând și am clătinat din cap. Eram sigură că spunea asta de dragul meu, și nu pentru că sosul avea un gust atât de bun.

Am discutat despre universitate și despre cursurile noastre. Spencer mi-a povestit că voia să plece într-o drumeție cu Kaden, la vară, pentru câteva zile. De data asta, avea să fie o excursie în toată regula, cu camping inclus.

După masă, am strâns împreună. Voiam să ajut la spălat, însă Spencer nu m-a lăsat să mă apropii de chiuvetă. Mi-a arătat unul dintre scaunele de lângă insula din bucătărie și a spus:

– Cine gătește nu trebuie să spele. Poți să-mi dai companie o vreme.

Mi-a plăcut regula lui, așa că i-am povestit despre *Steakhouse*, despre cât de mult îmi plăcea și despre faptul că Sawyer lucra acum acolo. I-am spus că îi ținusem companie în timpul turei, la prânz, și despre Nolan și rușinea îndurată, chiar dacă mi-am îngropat fața roșie în palme, iar Spencer s-a scuturat atât de tare de râs, că și-a udat tricoul cu peria de curățat. A vrut neapărat să audă cum sunase mailul de la Nolan și nu m-a lăsat în pace până nu mi-am scos telefonul, să îi citesc textul exact.

Când mi-am deschis mailul, au apărut câteva mesaje noi – printre altele, o nouă recenzie, pe care, curioasă din fire, am vrut să o citesc imediat.

Am deschis mailul și m-am descurajat de la prima propoziție. Am simțit că mă posomorăsc brusc.

Ar fi trebuit să închid imediat telefonul, să îl las deoparte și să uit cuvintele malițioase pe care tocmai le citisem. Dar nu a funcționat. Nu mi-am putut desprinde privirea de ecran. Eram încremenită.

– Ce ai pățit? a întrebat Spencer. Mi-am dat seama vag că încetaseră zgomotele din chiuvetă.

Am inspirat adânc, pentru a-mi calma pulsul și a încerca să controlez senzația oribilă care mă cuprindea. Cu un zâmbet forțat, l-am privit în ochi.

– Ah, nimic. Totul e în regulă.

Dar nu îl puteam păcăli pe Spencer. S-a apropiat de mine.

Am ridicat din umeri.

– Am primit o recenzie răutăcioasă. Atât.

– Ce înseamnă „răutăcios”? S-a aplecat, sprijinindu-se de scaun și trăgând telefonul spre el. A început să citească. *E aproape ca un atac fizic*, a murmurat el, lipsit de expresie. *Groznic... literatură de doi bani... țineți-vă deoparte*. Spencer s-a holbat la ecran. A înghițit de câteva ori. Întregul trup i se încordase.

– Spence? am spus eu, încet.

Spencer a inspirat adânc. Apoi, s-a ridicat și a ieșit din bucătărie, fără un cuvânt.

— Spence? am repetat.

Mi-a aruncat o privire peste umăr și mi-a făcut semn din mână să îl urmez.

A urcat în grabă scările, câte două trepte odată, la etaj, și a intrat direct în camera lui, unde s-a așezat la birou și a pornit PC-ul.

Nu aveam nicio idee ce se petrecea. Am rămas în cadrul ușii.

— Ce facem aici?

Mi-a făcut semn să mă apropii, fără să mă privească.

— Vino.

Am străbătut încet camera. Când intrasem ultima dată aici, avusesem ochi doar pentru Spencer, nu și pentru ce se afla în interior. Camera arăta ca un câmp de luptă pentru designeri: pereți de un albastru-fumuriu, perdele măslinii, parchet întunecat pe care se afla un covor în nuanțe nisipii.

Cadrul patului său era făcut din lemn închis la culoare. Sprijinite de căpătâiul curbat se aflau câteva perne, iar de-a curmezișul, o pătură în carouri albastre-cenușii. Deasupra se aflau câteva fotografii alb-negru. Erau imagini din Portland, pe care le-am recunoscut imediat.

Am ajuns lângă el și m-am sprijinit de tăblia biroului. În timp ce PC-ul lui se deschidea, mi-am lăsat privirea să rătăcească și am înregistrat blocul pentru schițe și foile răspândite pe toată suprafața biroului.

Mi-a sărit în ochi o fotografie cu el și familia lui. Am văzut-o pentru prima dată pe Olivia. Părea simpatică, și deși era o poză mai veche și era încă mică — poate 7-8 ani — am remarcat asemănarea dintre ea și fratele ei. Avea același păr negru și aceleași gropițe adânci în obraji care

îi apăreau și lui Spencer, când râdea. În fotografie, el arăta ca un rebel, cu o expresie iritată pe față, blugi tăiați și un tricou supradimensionat cu Johnny Cash. Era evident că ar fi preferat să se afle oriunde altundeva în acel moment, și să nu aibă nimic în comun cu oamenii care se aflau lângă el.

– D. Lily reușește, cu scriitura ei plină de umor, nu doar să ne aducă zâmbete pe chipuri, ci și să ne facă să ne dorim, de fiecare dată, să ne căsătorim cu unul dintre protagoniștii din povestirile sale, m-a smuls Spencer din reverie.

– Ce...

– Cu opera asta, autoarea a reușit să mă arunce într-o lume a tuturor posibilităților, a citit el mai departe, netulburat. Trec printr-o perioadă dificilă, iar povestirile ei – mai ales *Tame Me* – m-au ajutat mult să mă detașez. De aceea, vreau să îi mulțumesc mult lui D. Lily, dacă va citi.

Încet, mi-am dat seama ce intenționa.

– Spencer, încetează, am șoptit.

– Domnișoară Lily, unde găsec eu un tip ca Grover? Sunt dispusă să plătesc! Spencer s-a întors spre mine, rânjind. M-a privit nerăbdător, arătând spre poala lui.

Pentru că nu am dat niciun semn că aș dori să îi accept invitația, m-a apucat de încheietură și m-a tras între picioarele lui. Nu mi-a rămas decât să mă așez pe coapsa lui. S-a răsucit din nou spre computer.

– Vezi asta? a întrebat el, arătând cu degetul spre câmpul în care se afla evaluarea medie pentru o poveste. Platforma permitea un număr maxim de cinci inimioare. Eu promisem o medie solidă de patru, dacă socoteai toate recenziile. Cititorii ăștia... Dawn, ce faci tu înseamnă ceva pentru ei. Le oferi ceva pe care să se bazeze. Ceva care le dă putere să meargă mai departe, în fiecare zi. Le arăți că pot fi și ei grozavi.

Am înghițit în sec. Au început să mă usture ochii și mi-am coborât ochii spre tastatură.

— Cine a scris rahaturile acelea răutăcioase nu ar trebui să te descurajeze, a continuat el. M-a sărutat pe gât și a mai spus: Sunt atâția alții care te admiră, iar asta mă face foarte mândru.

M-am uitat la el, am deschis gura și am vrut să îi răspund. Dar nu îmi găseam cuvintele.

Am reușit doar să îl înconjur cu brațele și să îmi îngrop fața în scobitura gâtului său.

Capitolul 26

Era seară. Întregul grup se strânsese la Allie și la Kaden acasă. Ne-am uitat la noul film din seria Răzbunătorii pe DVD, am comandat pizza și am organizat un turneu de Mario Kart. Mama lui Kaden îi trimisese consola Nintendo 64 veche, iar eu m-am bucurat de senzația de nostalgie pe care mi-o oferea jocul. Chiar am câștigat împotriva lui Allie, deși ea jucase deja câteva runde de probă. Victoria mea se datora, cu siguranță, antrenamentelor cu tata și cu prietenii lui. Pe vremea aceea, îi învingeam pe toți.

S-a dovedit că Spencer era mult mai priceput la a se purta de parcă între noi nu s-ar fi schimbat nimic. Eu, pe de altă parte, îl devoram din priviri, când mi se părea că nu se uită nimeni. De când se purtase cu atâta grijă, situația devenise și mai complicată. Cu cât îmi interziceam mai aprig să îl doresc, cu atât mai puternic devenea impulsul de a sări pe el. Parcă eram la dietă: cu cât mă abțineam mai mult de la dulciuri, cu atât mai puternică devenea pofta.

Nu îmi puteam lua privirea de la el și nu mai auzeam dacă îmi vorbea cineva. Eram atât de fascinată de brațele lui Spencer, care se încordau când apăsa pe butoane; de râsul lui, când se angaja într-o depășire deosebit de îndrăzneată. Mă înțepau degetele, atât de puternică era dorința de a-l atinge. Iar când privirile ni se întâlneau, Spencer rânjea, de parcă ar fi știut precis ce se petrecea cu mine.

A fost o seară foarte lungă.

Când am terminat și ultima rundă, Spencer s-a oferit să ne ducă acasă pe mine și pe Scott. La un moment dat, m-am oprit din a mai ține socoteala tuturor dăților în care privirile ni s-au încrucișat în oglinda retrovizoare.

Când ne-am oprit la adresa lui Scott, am coborât împreună cu el și ne-am luat rămas-bun cu o îmbrățișare. M-a privit atent, apoi s-a uitat la Spencer, care se afla încă la volan.

– E totul în regulă? a șoptit el.

Am încuviințat, deși nu era așa.

– Da.

A ridicat o sprânceană și i-am citit o întrebare nerostită în priviri. Am clătinat din cap.

– Să nu faci nimic din ce nu aș face eu, a spus el, apoi m-a îmbrățișat iar și s-a îndreptat spre locuința lui.

Ce porcărie. Scott adu-meca imediat lucrurile pe care oamenii voiau să i le ascundă. Dacă își dăduse seama ce se petrecea între mine și Spencer, atunci trebuia să fiu mult mai atentă. Lucrurile erau OK așa cum erau, între noi. Funcționa. Nu voiam să schimb totul împărtășind cu lumea.

Când am urcat iar în mașină, am surprins privirea lui Spencer.

– Totul bine? m-a întrebat el.

Dacă mă întrebau asta doi oameni diferiți, într-un timp atât de scurt, probabil că arătam tare ciudat.

– Super, i-am spus și am privit pe geam.

Drumul spre cămin a durat cât o melodie a lui James Morrison. Mașina s-a oprit, iar eu abia dacă am îndrăznit să îl privesc pe Spencer.

– Mulțumesc că m-ai adus, am murmurat, dând să mă ridic.

Înainte să pot atinge mânerul portierei, însă, m-a prins de braț. Am inspirat adânc și am ridicat privirea.

M-a cercetat cu atenție.

– Ce s-a întâmplat?

– Sunt doar obosită.

– Rahat, a mormăit el. Ce te frământă, de fapt?

Doamne. De ce trebuia să fie atât de atrăgător? Ori de câte ori mă privea așa, cu ochii întunecați, neînduplecați, în stomacul meu se pornea un dans obscen.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, ca să te pot ajuta. Îmi desena cercuri moi cu degetele pe braț.

Mi-am coborât privirea spre mâna lui. Nu puteam vorbi cât timp privirea lui intensă zăbovea la mine. Era prea de tot.

– M-ai putea ajuta dacă..., am scârțâit.

Să scriu despre asta n-ar fi fost deloc o problemă, dar să vorbesc și să spun că îl doresc? Imposibil!

Am ridicat privirea. Chipul lui s-a luminat de înțelegere. S-a relaxat, iar ridurile de pe frunte i-au dispărut.

– Dawn..., a spus el. Atât. Numele meu, rostit încet. Apoi m-a tras spre el.

Cum, necum, am aterizat în poala lui. M-am lovit de plafon, dar nu conta, pentru că buzele lui le acaparaseră pe ale mele. Nici nu simțeam durerea. Eram în sfârșit acolo unde îmi dorisem să fiu întreaga seară.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, iar geamătul lui mi-a străbătut trupul. Mâinile lui mi-au cutreierat corpul. M-a prins de fund și m-a tras mai aproape de el. Am icnit. Nu mai puteam gândit coerent. Tot ce îmi doream era să mă mișc odată cu el. M-am fâțâit în poala lui, cuprinsă de o tensiune divină la interior.

Știam ce îi plăcea lui Spencer, deja, așa că m-am folosit de asta. Când i-am mușcat lobul urechii, i s-a oprit respirația. M-a strâns mai tare când mi-am plimbat buzele peste clavicula lui. L-am tras ușor de păr, iar sărutul lui a

devenit mai flămând. A gemut adânc, iar eu m-am mișcat și mai repede.

Săruturile noastre erau atât de febrile, încât am uitat să respir. M-am sprijinit cu fruntea de tetiera scaunului și am sorbit aerul. Am ridicat degetele și i-am atins ușurel buzele umflate. Respira la fel de repede ca mine.

– Mă înnebunești, am șoptit eu.

Mi-a mușcat degetele.

– Asta e bine. Îmi plac fetele duse cu pluta.

Am zâmbit.

– Ai vrea...

I-a vibrat penisul.

În același timp, a și sunat. Tare.

Am privit iritată în jos. Prin materialul blugilor îi vedeam ecranul telefonului, care se luminase.

Înainte să îmi dau seama, eram din nou pe scaunul din dreapta. M-am dat cu capul de portiera. Spencer a înjurat și și-a schimbat poziția, ca să ajungă la telefonul din buzunar.

Cunoșteam tonul de apel. Îl auzisem cu doar câteva zile în urmă, la cabană. Era un ton de apel pe care nu îl puteai ignora și care nu prevestea nimic bun.

– Da? Spencer a strâns din buze. De câtă vreme?

Am dat să îl prind de mână, dar înainte să îl pot atinge, și-a retras-o. Mi s-a oprit inima pentru o clipă foarte lungă.

– Da. Nu e o problemă. Am pornit. A închis, cu o expresie împietrită. A rămas o vreme nemișcat. Apoi, a apucat volanul cu mâna liberă și s-a sprijinit cu fruntea de el. A început să respire lent, regulat.

Să stau așa lângă el și să nu pot decât să îl privesc mi-a dat o senzație de neajutorare. Nu aveam nicio idee ce aș fi putut să fac, pentru a-l mai despovăra. Pur și simplu nu știam.

– Ieși afară, a spus el, brusc. S-a îndreptat, și-a vârât telefonul înapoi în buzunar și a pornit motorul.

– Dar...

– Ieși din mașină, Dawn.

Nu mă privea. Avea ochii la drum. Fața lui devenise dură, lipsită de expresie. Era încă îmbujorat, dar nu îmi mai amintea defel de bărbatul care mă săruta cu doar câteva minute în urmă.

– Spence...

– Te rog să pleci, Dawn! Și-a întors capul și m-a privit furios.

– Nu vreau să te las să conduci singur, i-am răspuns.

Ne-am privit cu încăpățănare, timp de câteva secunde apăsătoare.

În cele din urmă, Spencer a strâns din ochi.

– Fie. A călcat ambreiajul cu atâta forță că au scârțâit cauciucurile.

Din reflex, m-am prins de portieră. Spencer a gonit ca un nebun pe străzile din Woodshill, iar eu mi-am dorit să fi reacționat mai repede și să îi fi luat nenorocita de cheie.

Nu a scos un cuvânt cât a durat drumul. Nu a dat curs încercărilor mele de a porni o conversație, așa că am renunțat. Nu am încercat nici să îl ating. Am rămas nemișcată și tăcută. Altceva nu mi-a permis să fac.

Lui Spencer i-au trebuit o oră și jumătate pentru un drum de două ore. Când am ajuns pe aleea casei părinților lui, m-am bucurat că eram în viață.

Nu mi-a aruncat nici măcar o privire pe drumul spre casă. Am înțeles că nu era vorba despre mine, ci despre ce îl aștepta înăuntru. Și totuși, m-a durut. Durerea s-a topit într-o furie îndreptată împotriva lui.

L-am urmat prin foaier, trecând pe lângă statuile abstracte, mobilierul scump, și urcând la etaj. De data

asta nu se mai auzea niciun sunet; casa era cufundată în tăcere. Era seara târziu și holul era bine luminat. La fel ca ultima dată, pașii lui Spencer erau iuți și siguri, așa că abia mă puteam ține după el. S-a oprit în fața ușii de la camera Oliviei și a dispărut înăuntru, fără să mă privească nici măcar o dată. Se purta de parcă nici măcar nu existam.

Am rămas pe hol, ca trăsniță. Au ajuns câteva murmure la mine. Am recunoscut imediat vocea mamei lui Spencer. L-am deosebit și pe tatăl lui. Apoi am auzit o voce abia perceptibilă, care îi aparținea cu siguranță Oliviei.

La fel ca data trecută, m-am sprijinit de peretele de lângă ușa camerei. M-am lăsat să alunec, cu spatele lipit de perete, la podea. Acolo, am stat și am ascultat murmurul vocilor, pe care nu îl înțelegeam. Nu a durat mult și părinții lui Spencer au ieșit din cameră. Domnul Cosgrove m-a măsurat de sus, cu o expresie amară.

– Salut, Dawn, a spus doamna Cosgrove, iar eu mi-am desprins privirea de la mina severă a soțului ei.

Spre deosebire de el, ea mă privea cu multă căldură. Deși era machiată puternic, sub ochi îi distingeam cearcănele adânci.

– Ai dori să cobori?

Am înghițit în sec și am încercat să zâmbesc, pentru că habar nu aveam ce se petrecerea acolo. Nu mă simțisem niciodată în viața mea mai puțin binevenită.

– Dacă este în regulă, aș prefera să rămân aici, am spus încet.

Cu spatele lipit de peretele dincolo de care se afla Spencer, mă simțea cumva... mai sigură, dacă avea sens. Voiam să fiu alături de el. Cât de aproape îmi permitea să fiu. Chiar dacă asta însemna să fim separați de un perete.

– Sigur că da. Să ne spui dacă ai nevoie de ceva, a răspuns doamna Cosgrove. Apoi, și-a luat soțul de mână și l-a condus pe hol în direcția scării.

A trecut timpul. Am auzit vocea lui Spencer și suspinele Oliviei. Mi-am ridicat genunchii la piept și i-am înconjurat cu brațele. La un moment dat, doamna Cosgrove a revenit la etaj și mi-a adus o cană plină cu ciocolată caldă. I-am zâmbit recunoscătoare, deși aveam impresia că ea avea nevoie mai mare de tratație decât mine.

– Mulțumesc că ai venit aici cu el, a spus ea, atingându-mă scurt pe umăr. Nu va spune asta niciodată, dar eu cred că îi face bine să aibă pe cineva cu care să poată vorbi despre asta.

Apoi m-a lăsat pe coridor și a plecat. M-am uitat la frișca din cană și am clătinat din cap.

Dacă ar fi știut.

Spencer discuta cu mine, însă nu despre familia lui. Discutam orice – doar nu despre Olivia. În ultimele săptămâni îmi interzisesem să îl mai bat la cap. Aveam o înțelegere nerostită în privința subiectului.

Am băut ciocolata caldă și am simțit cum mă încălzește. Mi-au amorțit picioarele și a început să mă doară fundul, pentru că stăteam pe podea de multă vreme. Tot ce conta era însă ca Spencer să nu trebuiască să se întoarcă singur acasă. Îmi aminteam foarte bine cât de afectat fusese ultima dată, și cât de puternică fusese suferința pe care o trezise înăuntrul meu.

Târziu, în noapte, s-a deschis ușa de la camera Oliviei. Picioarele lui Spencer mi-au apărut în fața ochilor. Am ridicat privirea, nesigură dacă avea sau nu nevoie de mine.

– Ești încă aici, a spus el, încet. Avea ochii întunecați și părea extraordinar de obosit. Acolo unde se vedea, de obicei, chiar și numai fantoma unui zâmbet... nu era nimic. Părea învins, de parcă toată energia i-ar fi fost aspirată în ultimele ore.

– Te-am așteptat, am șoptit eu, temându-mă să nu o trezesc pe Olivia.

Spencer m-a privit, apoi a străbătut holul, fără un cuvânt. M-am ridicat repede să alerg după el. A coborât scările în salon, să-și ia la revedere de la părinți. Între el și tatăl lui era o mare de răceală. Tensiunea plutea în aer, iar mama lui se străduia să o aplaneze. Mi-am dat seama cât de mult îi semăna Spencer. Când prietenii noștri se certau, el era cel care încerca mereu să evite agravarea situației. Recunoșteam multe trăsături ale mamei sale în el.

Doamna Cosgrove m-a luat și pe mine în brațe, când ne-am despărțit. Toate astea s-au petrecut ca prin ceață. După ce am ieșit pe ușă, Spencer și-a dus mâinile la ceafă și a rămas câteva minute bune pe marginea drumului. Avea ochii închiși și respira regulat. I-am privit pieptul ridicându-se și coborând.

Pe drumul înapoi, nu l-am lăsat să conducă. M-am așezat în fața portierei șoferului, cu brațele încrucișate. Probabil nu mai avea forță să se certe cu mine, așa că mi-a dat cheia. A închis ochii și de data asta, cât a durat drumul înapoi. Nu știam dacă dormea sau nu, însă îmi era totuna. Cel mai important era să aibă puțină liniște.

Am condus încet înapoi spre Woodhill și mi-a luat două ore și jumătate. Era aproape ora trei când am intrat pe strada lui Spencer și am parcat mașina. Voiam să îl trezesc, când s-a foit.

— Poți lua mașina, să mergi la cămin, a spus el. O iau eu mâine sau poimâine.

Am scos cheia din contact și am scuturat din cap.

— Nu vreau să te las singur acum.

Spencer a deschis gura și a închis-o iar. Evitându-mi privirea, și-a dres glasul.

— Aș prefera să te duci acasă.

— Iar eu aș prefera să încetezi să mă ții la distanță. M-am aplecat peste consola din mijloc și nu i-am lăsat nicio cale de scăpare. I-am atins obrazul cu mâna și l-am

obligat să mă privească în ochi. În privirea lui am intuit un șuvoi de sentimente, pe care le ținea ascunse, ca de obicei. Nu poți mereu doar să dăruiești, Spence. Eu sunt aici și nu plec nicăieri, până când nu te văd că ești mai bine, am spus încet, dar cu convingere.

A înghițit cu greu.

– Dar nu am nevoie de tine.

– Suntem prieteni. Prietenii își oferă reciproc încredere în momentele grele.

– Nu e nevoie să îmi ții predici despre prietenie. Furia revenise.

Bun. Preferam furia înfrângerii, în locul unui Spencer care dorea să fugă de mine.

– Se pare că este, câtă vreme nu pricepi că nu vreau să te las singur în starea asta.

– Vreau să fiu lăsat în pace. Așa de greu e de înțeles? a spus el, cu răceală.

– De ce?

– Pentru că *nu merit* încrederea ta, Dawn.

– De ce repeți mereu lucrul ăsta? am întrebat, uluită.

– Chiar nu pricepi.

– Nu. Chiar nu. Am deschis portiera, am înconjurat mașina și m-am îndreptat spre casa lui, fără să mă uit dacă venea după mine. Am descuiat ușa și am intrat pe hol. Nu am apucat însă nici să îmi scot geaca. Spencer m-a apucat de umeri și m-a răsucit spre el.

– Pleacă, Dawn, a spus el, pe un ton amenințător. M-a prins de mâini și m-a împiedicat să îmi deschei geaca.

– La dracu', am zis că rămân.

– Încetează să mai fii atât de încăpățânată. I-a tresărit un mușchi al maxilarului.

– Doar dacă nu te mai porți ca un copil care nu vrea să accepte ajutorul.

– *Dar nu am nevoie de ajutor!* a strigat el.

Am tresărit violent. Spencer și-a luat imediat mâinile de pe mine. S-a dat în spate, până când s-a lovit cu spatele de comoda de pe hol. S-a zgâlțâit cu putere. Și-a dus mâinile la față, iar umerii au început să i se zguduie.

Îmi era complet indiferent dacă încerca să mă îndepărteze iar. Din câțiva pași, am ajuns la el și l-am apucat de mâini. I le-am îndepărtat de față, ca să mă privească. Am pus tot ce aveam în felul în care l-am privit: nu doar compasiune și grijă, ci totul. Speram să înțeleagă că poate să aibă încredere în mine. Că eram acolo pentru el și că nu trebuia să mă îndepărteze.

– Te rog să mă lași să rămân, am șoptit.

Am recunoscut momentul în care a cedat. Ceva din privirea lui s-a rupt, iar asta i s-a reflectat și în limbajul trupului. Spencer Cosgrove, care era mereu acolo când aveai nevoie de el, scara salvatoare care cobora spre prietenii săi într-un incendiu; Spencer, care îi molipsea pe toți cu pofta lui de viață și care oferea mai mult decât primea, s-a prăbușit în brațele mele, în bucăți.

Capitolul 27

M-am sprijinit cu spatele de căpătâiul patului și l-am ținut strâns. Era întins deasupra mea, mă ținea cu o mână de talie și avea capul îngropat în spațiul dintre abdomenul și brațul meu. Încercam să îl țin cât de aproape posibil, să fac din trupul meu o pătură care să îl acopere. Îl mângâiam pe umeri și pe spate. Deodată, a murmurat ceva, însă cuvintele i s-au pierdut în îndoitura brațului meu.

– Dacă mi te adresezi, ai face bine să vorbești ceva mai tare, l-am avertizat. Dar dacă ai vorbit cu brațul meu, atunci ai procedat corect, am murmurat eu.

Și-a răsucit ușor capul.

– Brațul tău mă ascultă foarte bine, a spus el.

– Să nu-i spui asta spatelui genunchiului meu, sau va fi foarte gelos.

Corpul i s-a zguduit scurt. Speram că de râs. Toate celelalte îmi făceau prea mult rău. Învățasem ceva în noaptea asta: durerea proprie era incomparabilă cu durerea pe care o încercam când vedeam suferind pe cineva drag. Era mult mai rău.

– Cândva, eram un ticălos.

Asta da, schimbare de subiect. L-am mângâiat între omoplați, pentru a-l îndemna să vorbească mai departe.

– A început când aveam 15 ani. Mă săturasem să fiu un băiat model și îmi petreceam timpul într-un anturaj nepotrivit, cu care fumam iarbă.

– La 15 ani?

Spencer s-a întors pe spate și a ridicat privirea spre mine. Avea capul în poala mea. Obrajii îi erau pătați cu roșu, iar privirea, îngreunată de amintiri.

– Tata mă urăște. M-a urât mereu, chiar și atunci când lucrurile nu erau atât de rele ca acum. Nu am fost niciodată suficient de bun pentru el, iar el mi-a comunicat asta de când era mic. El... A privit în tavan, de parcă i-ar fi fost mai ușor să vorbească așa despre trecutul lui. M-a făcut să sufăr. Aveam nevoie de ceva care să mă distragă.

Mi-am trecut mâna prin părul lui. A închis ochii.

– Olivia avea opt ani. Spre deosebire de mine, tata o idolatriza. A fost dintotdeauna prințesa lui. De la naștere, a favorizat-o și i-a oferit tot ce și-a dorit. La întâlnirile de familie și în fața prietenilor s-a lăudat mereu cu ea, în timp ce despre mine vorbea de parcă aș fi fost oaia neagră. Iar eu... l-am urât pentru asta. A spus ultimele cuvinte atât de repede, că abia l-am înțeles. A strâns din ochi și între sprâncene i-au apărut riduri.

Am continuat să îl mângâi pe cap. Celălalt braț mi se odihnea pe stomacul lui.

– M-am băgat în multe situații nasoale, a continuat el. La un moment dat, nu doar că am cumpărat iarbă, ci am fost și dealer. Nu pentru că aș fi avut nevoie de bani, ci de dragul adrenalinei. Mama a observat că ceva nu era în regulă și a încercat cu obstinație să mă implice în activități de familie. Își dorea să fac lucruri împreună cu Olivia, însă noi nu ne suportam unul pe celălalt. Ei nu îi plăcea cum mă purtam și că îi supăram pe părinții noștri. Câteodată, mă simțeam ca un intrus, când ajungeam seara acasă, iar ei stăteau la masă, împreună. Fără mine. Așa că am decis să mă comport ca un idiot răsfățat.

– Toată lumea face tâmpenii la pubertate, Spence, am spus eu, cu blândețe.

Spencer a tăcut o vreme. Nu voiam să îl grăbesc, așa că am continuat să îl mângâi pe cap și să aștept.

– Eu sunt răspunzător pentru ce i s-a întâmplat Oliviei, Dawn, a spus Spencer, într-un târziu.

– Dar ce s-a întâmplat?

A deschis ochii, iar durerea din ei m-a izbit drept în inimă.

– Trebuia să am grijă de ea, pentru că bona era bolnavă, iar părinții mei se aflau la un eveniment important. Aveam o întâlnire planificată și a trebuit să anulez. Eram tare supărat. M-am dus cu Olivia la locul de joacă și am tras un joint, ca să mă calmez. Privirea i s-a limpezit și s-a îndreptat spre mine. Mă enerva îngrozitor. Încerca mereu să îmi atragă atenția și ținea morțiș să mă uit cum se cațără. Dar eu mă jucam pe telefon și o ignoram. Până când a țipat.

Am inspirat scurt, iar privirea lui s-a îndreptat iar spre mine.

– În filme, scenele de genul se petrec cu încetinitorul, însă îți jur că s-a întâmplat totul într-o fracțiune de secundă. A țipat, am ridicat privirea, dar ea era deja pe jos. I-am auzit capul spărgându-se.

Mi-am dus mâna la gură.

– Am crezut că a murit. Părea complet lipsită de viață. Auzeam iar și iar în minte felul în care îi trosnise capul. Nu prea îmi aduc aminte ce s-a întâmplat mai departe. Nu știu cum am alergat la ea, cum am atins-o și cum mi s-au umplut mâinile de sânge. Apoi, a ajuns ambulanța. Am mers la cel mai apropiat spital. Au venit părinții mei. Tata m-a lovit.

Simțeam cum îmi alunecau lacrimile pe obraji. L-am apucat de mână și mi-am împletit degetele cu ale lui. Avea pielea uimitor de rece.

– A fost prima dată când a ridicat mâna asupra mea. Când a văzut cât eram de șocat, m-a lovit iar. M-a ținut cu ambele mâini și m-a scuturat. A țipat la mine. Aș fi putut să mă apăr, dar nu am făcut-o. Eram traumatizat. Și-a dres glasul, pentru că răgușise. A fost operată, după ce i se indusese coma artificială. Îmi amintesc perfect cum

arăta după operație. Tata nu a vrut să intru în rezervă, așa că am așteptat afară, privind printr-un gemuleț. Zăcea pe pat, cu un furtun ieșind din gură și cu perfuzii înfipite în brațele ei mici. Părea lipsită de viață, albă ca varul. Din cauza mea. Și-a ferit ochii de mine, cu mâna liberă.

L-am strâns mai tare de cealaltă mână.

– Parcă mi-ar fi turnat cineva o găleată de apă rece în cap. M-am trezit brusc. Avea să dureze până ce se trezea Olivia, și nu era sigur care puteau fi consecințele, dar a supraviețuit. Atunci mi s-a schimbat complet viața.

– Cum a fost după accident? am șoptit eu.

– A fost cel mai dificil an din viața familiei noastre. Olivia suferise un traumatism cerebral puternic, iar o parte a creierului îi fusese afectată. O parte a feței i-a paralizat, după accident, și a devenit afazică. Asta înseamnă că și-a pierdut capacitatea de a se exprima în cuvinte. Părinții mei au apelat la cel mai costisitor medic din țară ca ea să beneficieze de o terapie logopedică ideală. Un an de zile nu a rostit niciun cuvânt și a trebuit să învețe totul de la început. Să vorbească, să scrie, să se miște singură. Nu mai înțelegea nicio conexiune. Frustrant era că totul arăta la fel ca înainte în mintea ei. Voia să ne spună lucruri, dar nu putea, pentru că gura și limba ei refuzau.

Cât de nasol trebuie să fi fost să ai un trup care nu voia să te asculte.

– Cum ai trecut prin asta?

A avut nevoie de un moment ca să răspundă. Respira neregulat și mi-am dat seama că încerca să își găsească cuvintele.

– Am fost în rahat. La modul cel mai serios. Sufeream de șoc posttraumatic, aveam atacuri de panică și insomnii. Când încercat să adorm, auzeam țipătul Oliviei. Nu puteam să încetez să mă gândesc că aș fi putut împiedica totul. Eram scâldat de sudoare și nu mai puteam respira. Mama m-a trimis la terapie. Am primit și medicamente anxiolitice.

Îmi aminteam că, la un moment dat, mă trimisese la terapeuta lui. Mi-am amintit de cutiuța cu tablete maronice din dulapul lui pentru condimente.

– A ajutat?

– Clar. Am reușit din nou să adorm. Nici nu îți dai seama ce prețios devine somnul pentru cineva care nu a reușit să doarmă multe luni la rând. În plus... trebuia să mă adun, de dragul familiei. Aveam multe de îndreptate. Voiam să devin fratele pe care îl merita Livvy. O persoană care își ținea familia laolaltă, în loc să o distrugă.

– Spence, am șoptit eu. L-am luat de mână și i-am îndepărtat-o din fața ochilor. Voiam să mă privească și să mă vadă când rosteam cuvintele. Nu vreau să infrumusețez lucrurile. Cum te-ai purtat cândva nu a fost în regulă, dar nu este vina ta pentru ce a pățit Olivia.

S-a întunecat la față, însă eu nu l-am lăsat să-mi scape. Nu înainte să termin.

– Dacă nu ai fi fumat, ai fi fost acolo să o prinzi? am întrebat, insistentă.

El a pufnit.

– Ți-ai fi lăsat telefonul deoparte ca să o privești cum se cațără? Ai fi ajuns la timp lângă ea ca să o prinzi?

– Nu înțelegi. Acum, șase ani mai târziu, opțiunile ei sunt încă limitate, și toată lumea crede că are un retard, pentru că nu mai poate vorbi corect și fața ei este paralizată. Nu merita asta, Dawn. Merita o viață mai bună. Din cauza greșelii mele, nu are parte de viața asta.

I-am apucat fața cu ambele mâini și m-am aplecat deasupra lui, ca să nu-mi poată evita privirea insistentă.

– Nu te mai învinui.

– Dar eu am...

– Dacă mai folosești cuvântul „a merita”, te lovesc.

A tăcut.

– Te cunosc, Spencer Cosgrove. Te cunosc și știu că îți iubești familia mai mult decât orice. Ai face orice pentru ei. E suficient.

– Sacrificiul de sine nu îndreaptă o viață distrusă, a răspuns el.

Dacă își spusese asta în ultimii șase ani, aveam nevoie de mai mult de o noapte să îi schimb părerea. L-am mângâiat obrazul cu degetul mare și l-am privit în ochi. Ducea o povară grea pe umeri, care îl trăgea în jos. Am știut însă că o împărțea cu mine, de acum înainte. Îl puteam ajuta.

– După accident, relația ta cu familia s-a schimbat? am întrebat eu.

Spencer a clipit, surprins de schimbarea subiectului. S-a gândit o vreme.

– Da, a răspuns. Sută la sută.

– În ce fel?

– Nu m-am mișcat de lângă Olivia. Nici măcar când încerca să mă îndepărteze nu i-am făcut pe plac. O dată, m-am legat cu bandă izolatoare de pat. Tata părea să-și dorească să mă lovească, de fiecare dată, însă asistentele mi-au ignorat prezența și am rămas zi și noapte lângă Livvy. Notele mele s-au dus naibii, însă puțin îmi păsa. Cred că mama m-a iertat. La un moment dat, când lucrurile stăteau rău de tot, m-am apucat de pictat. Terapia lui Livvy m-a convins să continui serios cu arta. Mi se părea fascinant cum reușea să comunice folosind culorile. Începusem să ne înțelegem folosind blocuri de schițe. Când te confrunți cu pierderea capacității vorbirii, trebuie să ai răbdare. Livvy era foarte iritabilă și trecea prin schimbări emoționale puternice. Încă mai pățește asta și acum.

– De aceea pleci atât de des acasă?

A încuviințat.

– Eu sunt singurul punct stabil. De aceea au cumpărat casa părinții mei. Când am venit eu în

Woodhill, au vrut să se mute și ei aici, cât mai repede, însă au posibilități mult mai reduse aici decât în Portland. Mutarea mea a înrăutățit starea Oliviei. Sunt aici doar pentru că mama m-a obligat să mă înscriu la facultate. Dacă ar fi fost după mine, aș fi rămas lângă Olivia. Să o apăr de tata.

– Ce vrei să spui cu asta?

– El nu știe cum să se poarte cu ea. Când are un acces de furie, țipă și el. Nu are deloc răbdare cu ea. Se poartă de parcă i-ar fi o povară. Iar când îi vorbește, o face de parcă ai fi la grădiniță. Dar ea înțelege fiecare cuvânt și își dă seama, din tonul vocii, când cineva îi vorbește de sus. Uneori, e prea mult pentru ea, și are accese de furie. De când nu mai locuiesc acolo, e tot mai rău. Nu mai sunt acolo, să-l țin la distanță pe tata.

Am tresărit când am auzit cuvântul „distanță”. M-am întrebat dacă Spencer servise drept tampon în comunicarea din familia sa după accident. Asta m-a supărat.

– Dar îi merge mai bine, nu? am întreba.

– Da. Merge la școală și vrea să se înscrie la liceu. Dar va fi dificil. Când ești afazic, lumea consideră că ai un retard, sau se poartă cu tine ca și cum ai fi copil mic. Așa va fi toată viața. Nu poate nici măcar să comande mâncare la restaurant, pentru că nu are încredere că poate pronunța cuvintele din meniu. Dar face terapie și se întărește. Sunt sigur că va reuși tot ce și-ar propune. Iar eu vreau să o ajut.

Răspândea o asemenea hotărâre, încât am amuțit, pentru moment.

– Cum reușești?

– Hm? M-a privit întrebător.

Am înghițit în sec și i-am trasat un contur pe tâmplă, cu vârful degetelor.

– Ești mereu atât de plin de viață și de increzător, că mă întreb cum reușești.

– Ți-am povestit deja despre filosofia mea de viață. A ridicat colțul buzelor, dar nu era un zâmbet bucuros, ci unul care părea apăsător de aceeași povară care îi atârna pe umeri. Fiecare zi îmi oferă șansa de a o lua de la capăt și de a fi un om mai bun. Fiecare dimineață este un nou început. Nu uit ce am făcut deja, însă încerc să trăiesc cu asta și să fiu persoana care merită iubirea familiei și timpul petrecut cu prietenii. Mi-a luat mâna și mi-a dus-o la buze. Și atingerea unei fete care este mult prea bună pentru mine.

M-a străbătut un fior dureros.

Cum putea spune așa ceva? Cum putea crede că nu ar fi suficient de bun pentru familia lui – pentru mine – când făcea tot ceea ce făcea?

– Nu vreau să spui așa ceva. Vocea mea era gătuită, și mi-am dat seama doar atunci că aveam lacrimi în ochi.

Spencer s-a ridicat și m-a privit, șocat.

– Dawn...

– Când m-am mutat aici, nu am crezut niciodată că ar fi posibil să fiu atât de fericită într-un timp atât de scurt. Nu m-am așteptat să râd cu lacrimi sau să dansez relaxată. Să mă simt *vie*. L-am lovit în joacă – nu tare, însă cu intenția să înțeleagă ce îi comunicam. Ești unul dintre cei mai puternici bărbați pe care îi cunosc. Așa că încetează să mai spui asemenea lucruri.

Expresia lui șocată a dispărut, iar trăsăturile i s-au îmblânzit.

– Dulceață...

– Dacă mai spui ceva rău la adresa ta, să știi că îmi astup urechile. Mi-am pus amenințarea în practică și am început să mormăi un cântecel.

A deschis gura, însă nu l-am auzit. Cu o atingere blândă, dar fermă, mi-a îndepărtat mâinile de lângă față.

– Este una dintre melodiile preferate ale lui Livvy, a spus el.

– Nici măcar nu aveam idee ce am fredonat, am spus eu, încet.

– Dacă nu mă înșel, era un cântec din prima parte din *Highschool Musical*.

– Ah.

A rânjit. Pe bune. Cu gura, cu ochii — cu toată fața.

– Fată nebună, a murmurat el, și m-a strâns la piept.

Ne-am afundat în perne, cu brațele împletite și cu bărbia lui Spencer sprijinită de capul meu.

Am închis ochii și am inspirat mirosul lui familiar.

– Povestește-mi despre Livvy.

– Este ca orice altă fată de 14 ani. Îi plac filmele kitsch. Preferatul ei este *Pitch Perfect*, în perioada asta. Îi plac mult trupele de băieți, mai mult decât ție chiar, și de aceea cunosc aproape toate melodiile de pe iPod-ul tău. În timpul recuperării, îi fredonam ca să acopăr zgomotele, iar ea m-a obligat să învăț pe de rost toate albumele de la One Direction. A fost foarte supărată când a plecat Zayn și a început o carieră solo, însă îi place albumul lui și vrea să îl asculte mai departe. Ah, și îi place mult un tip de oă din care aplici două straturi, iar al doilea se crapă.

Am început să râd.

– Săptămâna asta am început să adun idei pentru ziua ei de naștere.

Am ridicat privirea spre el.

Când este?

– În două săptămâni. N-am nicio idee despre fetele de 15 ani. 15 pare cumva... mult mai în vârstă. Puteam trăi cu 14, pentru că pari încă o fetiță, dar la 15... A clătinat din cap. Nu știu. A crescut. Cândva, mă va privi doar ca pe fratele mai mare, care o calcă pe nervi.

– Mă îndoiesc, Spence. Ce idei de cadouri ai?

Ochii i-au sclipit amuzați.

– Mi-ar plăcea să îi cumpăr bilete la un concert, însă mama nu e chiar încântată de idee. Și mie mi-a permis să merg doar de la 16 ani.

– Mi-aș dori să fi avut și eu un frate care să mă ducă la concerte.

– Poți să mergi cu mine la concerte, a spus el, iar eu am zâmbit în tricoul lui.

– Nu. Olivia ar fi geloasă.

– Am putea aștepta să împlinescă 16 ani și apoi să mergem toți trei.

– Bine. S-a făcut.

În următoarea oră mi-a povestit mai multe despre sora lui, și în fiecare detaliu pe care mi l-a împărtășit despre ea am recunoscut o dragoste fără margini pentru ea. A vorbit tot mai ușor, și i-a făcut bine să își dezgroape secretele, să se facă înțeles.

Când a început să se liniștească, s-a frecat cu o mână la ochi.

– Sunt obosit.

L-am mângâiat pe burtă.

– Dormi.

A clătinat din cap.

– Nu ar trebui să mergi singură acasă.

A urmat o pauză lungă, în care i-am ascultat bătăile inimii. Nu mai simțeam nici teamă, nici îndoială — doar căldură.

– Vreau să rămân cu tine, am șoptit eu.

Pentru o vreme, nu s-a mișcat. Mișcările pieptului său și-au încetinit ritmul. Apoi, ca și cum ar fi înțeles ce îi spusese, și-a strâns brațul mai tare în jurul meu și și-a îngropat fața în părul meu.

Capitolul 28

Eram o încâlceală de brațe și picioare. Nu îmi dădeam seama cui îi aparținea fiecare picior, pentru că erau complet amestecate. Ne dezbrăcasem în timpul nopții, pentru că ni se făcuse cald, iar acum simțeam pielea lui Spencer lipită de a mea. Își aruncase un braț peste mine, iar mâna i se odihnea pe fâșia de piele peste care mi se ridicase tricoul. Celălalt braț se afla sub capul meu. Mi-am trecut mâna peste antebrațul lui, până când am ajuns la degetele lui lungi și subțiri. I-am atins încheietura puternică și i-am urmat liniile din palmă. S-a trezit. Am simțit cum i se tensionează trupul.

– Am dormit bine, am murmurat și m-am jucat mai departe cu degetele lui. I-am desenat contururile din palmă și fiecare dungă de pe deget.

– Am un pat grozav, nu-i așa? Avea o voce complet adormită.

M-am întors pe spate și l-am privit. Părea obosit, dar suferința îi dispăruse din priviri. Mi-a mângâiat fâșia de piele dezvelită de pe abdomen. Mi s-a tăiat respirația.

S-a aplecat peste mine și mi-a șoptit un „Mulțumesc” scurt, apoi și-a apăsat buzele pe ale mele.

Sărutul lui exprima mult mai mult decât simpla recunoștință. Gura lui îmi transmitea legătura pe care o creaseră între noi noaptea trecută și lunile dinaintea ei. Mi-am desfăcut buzele pentru el, iar când limba lui a atins-o pe a mea a trezit ceva înăuntrul meu, ceva pe care îl crezusem pierdut.

Mi-a ridicat foarte încet tricoul, până la sâni. M-a mângâiat cu degetul mare și am icnit. Apoi, a continuat de-a lungul abdomenului, coborând până la elasticul chiloșilor. Și-a lăsat mâna să se plimbe până pe coapsa mea, dar, când a vrut să îi atingă interiorul, i-am prins mâna, din reflex.

– Nu.

Spencer s-a rostogolit de deasupra mea. Mi-a dat la o parte părul de pe frunte și m-a privit cu atenție. Mă simțeam dezbrăcată – de parcă ar fi putut vedea înăuntruul meu.

– Ești perfectă, Dawn. M-a sărutat ușor. Nu trebuie să te ascunzi de mine. Mi-a atins obrazul cu buzele, apoi gâtul, urechea și locul de sub ea. Eu am avut încredere în tine, și acum ești în sufletul meu.

Inima îmi bătea cu putere. Eram pe marginea prăpastiei. Bum. Bum. Bum.

– Te rog să nu mă faci să sufăr, am șoptit eu.

Și-a lipit fruntea de a mea. Pentru o vreme, am rămas așa. Îi simțeam greutatea deasupra mea, și căldura care mă înconjura și mă învelea.

– Nu intenționez.

L-am tras de ceafă în jos, spre mine. Spencer a scos un icnet scurt și s-a pierdut în sărutul nostru. Mi-am lipit trupul de al lui. Voiam să îi simt căldura până înăuntru, să o păstrez și să i-o întorc îndoit. Merita atât de multe și încercam să i-o arăt cu trupul meu. Cu fiecare gest, cu fiecare atingere.

Mi-a prins buza de jos între dinți. M-a mușcat ferm, dar i-am simțit și limba, care îmi alina durerea. *Cerule!* Doar un tip ca Spencer m-ar fi putut săruta atât de nebunesc și de dulce, în același timp.

I-am atins coloana cu mâinile. I-am tras ușor tricoul peste cap. Al meu a urmat la scurtă vreme și i-am simțit pielea caldă pe a mea.

L-am înconjurat cu un picior și l-am tras mai aproape. L-am simțit tare și fierbinte prin materialul boxerilor și am alunecat ceva mai jos, ca să îl simt acolo unde aveam nevoie de el. Spencer respira greu, iar aerul cald îmi mângâia gâtul.

I-am sărutat pieptul, apoi gâtul. Spencer s-a rostogolit pe o parte și m-a tras după el, cu piciorul încă în jurul lui. Un mârâit i-a vibrat în piept. Eram înnebunită după zgomotul ăsta, mai ales când trupurile noastre erau lipite.

Și-a vârât mâna în chiloții mei, din spate, și m-a apucat de fund. Nu aveam idee ce făcea, însă dominația asta, amestecată cu tandrețe, îmi ofereau totul. A tras materialul în jos, iar eu mi-am aruncat chiloții peste marginea patului. Mi-a mângâiat interiorul coapsei și m-a privit. Degetele lui lăsau o urmă de furnicături pe pielea mea. A continuat tot mai sus, peste șirul de cicatrici, dar nimic din expresia lui nu s-a schimbat. Mă privea la fel de încântat ca înainte. Nu s-a oprit și nici nu a zăbovit. Mi-a tratat cicatricile ca pe o parte a trupului — ca pe o parte din mine.

A continuat, până când mâna i-a ajuns între picioarele mele. Fără să-și ia ochii de la mine, m-a pătruns cu un deget. Privirea lui mă țintuia, ca o provocare pe care voiam să o accept. I-au scânteiat ochii și m-a pătruns cu două degete, lent. De parcă ar fi vrut să își lase amprenta pe și în mine; deși asta făcuse de multă vreme.

Și-a retras puțin degetele și le-a introdus iar, construind un ritm și observându-mi reacțiile. Fiecare tresărire și fiecare icnet îi spuneau cât de multă plăcere îmi producea. Când m-a adus într-un punct divin, iar mușchii mi s-au încleștat în jurul lui, a gemut adânc. Mi-am arcuit spatele și m-am apăsat mai tare spre atingerea lui, cu trupul străbătut de un fior.

— Eliberează-te, Dawn, a șoptit el, răgușit.

Apoi m-a atins cu degetul mare. O atingere fermă în cel mai sensibil punct, încă o alunecare a degetelor ușor

îndoite, și m-am pierdut în brațele lui. Cel mai probabil, i-am gemut numele. Tare.

Mi-a ținut strâns coapsa, care îi înconjura încă șoldul. Degetul său mare și-a continuat cercurile înnebunitoare, iar trupul meu s-a cutremurat îndelung. Și, deși tocmai avusesem orgasm, nu era suficient. Îl voiam. Aveam nevoie de el.

– Spencer. Nu mi-am recunoscut vocea, atât de încărcată de emoție era.

M-a sărutat prelung și profund. În mine ardea un foc neostoit. L-am îndepărtat materialul de pe șolduri. Voiam să dispară. Să-i arunc la capătul lumii.

– La naiba, da, mi-a murmurat el, apăsându-și corpul gol de al meu.

– Prezervativ, i-am răspuns eu.

– Bună idee.

Îmi plăcea că lucrurile stăteau așa. Că ne pierdeam complet, asfixiați de dorință, dar că rămâneam *noi*. Eram duși cu pluta, mereu puși pe glume și totuși nebuni unul după celălalt.

Mi-a desfăcut picioarele cu genunchiul și s-a urcat deasupra mea, iar greutatea lui m-a apăsat pe salteaua moale. Nu exista niciun loc în care să îmi doresc mai mult să mă aflu. Eram dedesubtul lui, înconjurată de brațele lui puternice, cu ochii lui ațintiți la mine, scânteind și căutându-mi privirea.

L-am înconjurat cu picioarele. Cu o lentoare asasină, a pătruns în mine, fără să-și ia privirea din ochii mei. Centimetru cu centimetru, l-am simțit până în vârful degetelor, în fiecare tremur al trupului meu.

– Ești perfectă, Dawn Edwards, a spus el.

– Și tu, Spencer Cosgrove.

Zâmbind, mi-a dat părul la o parte de pe frunte și s-a sprijinit într-un cot. L-am atins colțul gurii. Era atât de frumos.

A alunecat afară și m-a pătruns iar, lent, prețuind fiecare moment la fel de mult ca mine. A repetat mișcările în mod controlat, până când înăuntrul meu s-a strâns o căldură copleșitoare.

M-am ridicat și l-am sărutat pe piept. L-am lins stratul subțire de sudoare de pe gât. A gemut și mi s-a părut atât de sexy, încât mușchii dinăuntrul meu s-au încleștat în jurul lui. A tras aer în piept, brusc, și l-am simțit pulsând adânc în mine. L-am mângâiat pe umeri, m-am agățat de bicepsii lui și mi-am împins bazinul în sus, pentru a-l simți mai bine. Spencer a reacționat imediat. A alunecat mai adânc în mine, iar eu l-am lăsat. Buzele lui le-au mângâiat pe ale mele, iar eu mi-am arcuit spatele. Corpul meu devenea complet independent, când eram atât de aproape de el. Să doresc pe cineva așa cum îl doream pe el ar fi fost îngrijorător, dacă nu s-ar fi simțit atât de minunat. Era înspăimântător, incitant, minunat — era totul.

Spencer era totul.

I-am cuprins fața în mâini, iar ritmul nostru a devenit febril. Trupurile noastre și-au pierdut controlul. Privirea i s-a întunecat, buzele lui erau umflate, iar obrajii i se înroșiseră. Tensiunea a crescut în așa hal încât îmi era dificil să îi mai susțin privirea. Dar voiam să vadă. Voiam să înțeleagă ce făcea din mine. Îmi doream să priceapă odată că merita mai mult; cu mult mai mult.

Capitolul 29

Stăteam deja de o oră la barul din *Woodhill Steakhouse*. Voiam să mă întâlnesc cu tata, dar venisem împreună cu Sawyer la începutul turei, ca să îi țin companie până când se umplea restaurantul.

About Us mergea foarte bine, deși finalul nu se întrezărea. Eram convinsă că proiectul avea să devină primul meu roman adevărat. Povestea asta avea atât de multe straturi care se doreau dezvăluite. Pentru că prelucram atât de mult din mine și din Spencer, aveam nevoie de mai mult timp pentru a-mi găsi cuvintele potrivite. Încercam să construiesc același gen de încredere care se crease între mine și Spencer și între Mackenzie și Tristan, iar asta era o provocare.

– Cred că vine bătrânul tău.

M-am întors și m-am uitat spre intrare. Un bărbat cu baston a intrat în restaurant. Cred că avea vreo 80 de ani.

– Spui asta de o oră, despre fiecare bărbat care intră, am spus. Deja nu mi se mai pare deloc amuzant.

A ridicat din umeri, a zâmbit și a continuat să lustruiească un pahar. Deși își dădea silința, știam că nu se simțea 100% OK la job. Sawyer era obișnuită să își petreacă mare parte a timpului afară. Prefera să își ia aparatul și să pornească la pas, fotografiind ce avea în jur. Munca la restaurant o făcea de nevoie.

Nu îmi povestise concret ce se întâmpla, dar știam că avea nevoie de bani. Dacă îi puteam îndulci turele, petrecând timp cu ea și lăsându-mă enervată, atunci o făceam bucuroasă. În plus, nu mi se mai părea dificil să scriu în prezența ei.

– El trebuie să fie, nu? a întrebat Sawyer, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

– Ha, ha, Sawyer.

– Drăguță!

M-am întors și am dat cu ochii de tata, care venea spre mine cu brațele deschise. Dragostea îi făcea bine. Arăta mai tânăr: purta blugi și un pulover de lână care îi ședea bine.

– Bună, tată, am spus, îmbrățișându-l. L-am ținut apoi la un braț distanță și l-am măsurat din cap până în picioare. Arăți super.

– Ți-am urmat sfatul și am renunțat azi la salopetă. Mergem? A făcut semn în direcția locurilor de la fereastră.

– Vreau mai întâi să îți prezint pe cineva, am spus. Tată, ea este Sawyer, colega mea de apartament. Sawyer, el este tatăl meu, Stanley.

– Ah! Am auzit multe despre tine. Tata i-a scuturat mâna lui Sawyer, entuziasmat. Mă bucur să pot asocia în sfârșit un chip numelui.

Sawyer a rămas perplexă.

– Ah... da... și eu.

Tata a zâmbit și s-a îndreptat spre masă. Voiam să îl urmez, când Sawyer m-a prins de mână.

– Ce este?

A deschis gura și a închis-o iar. A înghițit.

– I-ai povestit tatălui tău despre mine?

– Sigur. Îi povestesc despre toți prietenii mei.

A clipit iritată și mi-a dat drumul mâinii. Apoi, i s-a luminat fața.

– Ah, înțeleg.

– Dar ce credeai?

A clătinat din cap și s-a întors cu spatele. M-am întrebat dacă avea și alți prieteni pe ai căror părinți îi cunoștea. Trebuia să discut cu ea despre asta.

În următoarea oră, tata și cu mine ne-am mâncat fripturile, iar el mi-a povestit cum stăteau lucrurile la atelier. L-am întrebat despre Maureen, iar el a vrut să afle mai multe despre Everly. Îmi plăceau întâlnirile cu tata, mai ales când era atât de fericit.

– Aș vrea să vorbim și despre săptămâna trecută, a spus tata, ștergându-se la gură cu un șervețel.

– Hm? Eram pe cale să inghit ultima bucată de friptură și pluteam încă în raiul cărnii.

– Mă refer la Nathaniel, dragută.

Dintr-odată, mi s-a părut că inghit un ghemotoc de călți. Mi-a venit rău, așa că am băut repede câteva înghițituri de limonadă.

– Am exagerat, tată. Nu am vrut să te fac de răs, dar...

– Ce? Și-a frecat fruntea și și-a sprijinit coatele de masă. Nu m-ai făcut de răs. Este de înțeles să nu ți se pară deloc confortabil să îți vezi fostul soț cu o altă femeie.

M-am cutremurat auzind cuvântul cu S. Discuția asta trebuia să fi avut loc de mult, eram conștientă de asta – și nu mi se părea deloc ușor.

– Tată, cred că... trebuie să îți spun ceva.

Și-a dat la o parte tacâmurile și m-a privit cu ochi plini de îngrijorare.

Nu intenționasem să avem această conversație atunci și acolo, și nu știam cum să încep.

– Mă sperii, Dawny. Scuipă tot, a spus tata, insistent.

– Motivul pentru care ne-am despărțit eu și Nate nu este că nu am mai avut sentimente unul pentru celălalt, am început eu.

– Atunci?

– Nate... m-a... cum să spun? M-a înșelat.

Tata a deschis gura. A închis-o la loc. I-am citit mai multe emoții contradictorii pe față.

– Poftim?

M-am adunat și am apucat zdravăn curajul de care aveam nevoie ca să susțin discuția.

– M-a înșelat cu Rebecca, am continuat. Inima îmi bătea cu putere și mi se umeziseră palmele.

– Ce? Tata vorbea extraordinar de încet.

M-am întins peste masă și l-am prins de mâini. Asprimea palmelor lui îmi dădea încredere și îmi amintea de casă.

– Făceau asta de multă vreme, fără știrea mea. De luni de zile. M-a costat un efort imens să îi spun, în sfârșit, ce se întâmplase de fapt atunci.

Ochii tatei aruncau scânteii. S-a ridicat brusc și s-a lovit de masă, făcând paharele să se clatine. A înconjurat masa și s-a așezat pe bancă, lângă mine. Apoi m-a luat în brațe.

– Îmi pare foarte rău, tată, am șoptit eu și mi-am îngropat fața în scobitura umărului său. Nu am vrut să îți faci griji pentru mine. Numai de aceea ne-am prefăcut că totul era în regulă. Să îi văd pe Nate și pe Rebecca în restaurant a fost... m-a făcut să revăd totul. Îmi pare rău că nu am spus nimic, în tot timpul ăsta.

M-a ținut strâns, fără o vorbă. Îmbrățișarea întârziase un an, dar mi s-a părut oportună. Aveam nevoie de momentul ăsta ca să închei odată povestea. Mi-au dat lacrimile și le-am simțit curgându-mi calde pe față.

– Îl omor, a zis tata, după o vreme. S-a desprins de mine și a făcut gestul respectiv cu mâna. A despicat aerul. Îl joc în picioare. Apoi, îl întind pe masa de lucru de la atelier.

Am zâmbit slab.

– Te rog, nu. Nu aș vrea ca povestea asta să îți strice prietenia cu Sherman și cu Elena.

– De aceea nu mi-ai spus nimic atunci? s-a încruntat el.

– Te cunosc, tată. Știam cum ai reacționa și nu voiam să îți periclitizez relația cu ei. Voiam să fiu puternică și să nu mă las doborâtă, ca el să nu vadă cât de mult m-a afectat. Se pare că sunt cu adevărat o Edwards.

– Dawn, ar fi trebuit să îmi spui mult mai devreme. Ești fiica mea. Ești familia mea. Asta contează mai mult decât o prietenie.

Alte lacrimi mi-au ars ochii, dar mă săturasem de plâns, așa că am clipit ca să le îndepărtez.

– Am încercat un an întreg să fiu amabil cu rahatul ăla mic, pentru că m-am gândit că... era decizia ta, și că voiați să rămâneți prieteni. M-am purtat prietenos cu el, deși el ți-a făcut una ca asta, a mârâit tata. Dacă îmi mai iese în cale, nu promit nimic.

– Nu vreau să îi faci rău, tată.

– Cineva care îi face un asemenea rău fiicei mele merită toate soiurile de durere, mi-a răspuns el. Și-a trosnit încheieturile, dar l-am apucat imediat de mâinile aspre.

– Nu, i-am spus. Am vrut să îți spun asta ca să știi adevărul și ca să închei povestea. Nu mai vreau dramă, te rog frumos.

Tata m-a privit în ochi.

– Poate că tu ai acceptat deja asta, de multe luni, însă mie mi se pare cu totul altfel.

Am oftat. Avea dreptate. Era vina mea că situația ajunsese în punctul ăsta. Îl luasem prin surprindere și trebuia să îi ofer timpul necesar să se calmeze. Dar aveam o idee cu privire la accelerarea procesului.

Soarele strălucea deasupra lacului. Dinspre vale răsuna ciripit de păsări, iar în depărtare se vedeau câteva bărcuțe pe apă, cu undițe sprijinite de margini.

Tata și cu mine am achitat nota și am văzut că Sawyer îi făcea griji pentru mine. Am asigurat-o că totul era OK, dar ea a strâmbat din nas.

– Mă întrebam eu de ce ai suportat despărțirea atât de ușor. Cum de ai putut să treci atât de repede prin divorț. Acum mă simt ca un idiot, a zis tata.

Mergeam braț la braț pe aleea acoperită de nisip care înconjura lacul.

– Trebuia să-mi fi dat seama. Trebuia să ți-o citesc în ochi. O mamă ar fi știut mai bine, a mârâit el.

Aproape că m-am împiedicat.

– Prostii, tată. Știi că sunt prostii. Termină cu faptul că îți lipsește intuiția feminină.

– Nici măcar nu știu cum se scrie cuvântul ăsta.

Am râs pe jumătate.

– Am trecut peste asta, tată. M-am simțit foarte rău după aceea, pentru că am avut încredere în Nate, iar el m-a trădat. Nu doar că m-a înșelat, ci... Am ridicat din umeri. Nu am știut ce să fac, când toate planurile pe care ni le făcusem au eșuat. Nu știam că vreau să scriu. De atunci, acela a rămas singurul meu plan.

– Poate că a fost greșeala mea. Nu ar fi trebuit să permit să vă căsătoriți atât de repede.

M-am oprit de-a binelea și l-am luat în brațe.

– Încetează să mai susții că ai făcut greșeli când m-ai crescut.

– Părinții se învinuiesc mereu. Și Maureen face la fel, mi-a mărturisit el.

– Atunci, amândoi trebuie să încetați. Everly și cu mine suntem dovezi excelente că ați făcut totul ca la carte. Firește că facem cu toții greșeli, dar nu din cauza educației deficitare sau proaste, ci pentru că suntem oameni și pentru că trebuie să devenim adulți.

Tata a încuviințat, cu o expresie gânditoare, și am pornit din nou în pas de plimbare. Soarele mi se părea o binecuvântare pe piele, și mi-am ridicat fața spre cer.

– Acum care sunt planurile tale, Dawny?

Întrebarea, care mă umplea mereu de angoasă înainte, și care îmi crea atacuri de panică după divorț, m-a umplut acum de o pace neobișnuit. Voiam să îi răspund, când am auzit pași grăbiți în spate și mi-au atras atenția. M-am întors și...

Alergătorul se afla la cincizeci de metri de noi, dar l-am recunoscut.

Tata mă întrebase ce planuri aveam, și Spencer își făcea apariția la mai puțin de o secundă mai târziu.

Purta echipamentul de alergare și păstra un ritm susținut și rapid. Am ridicat brațul când se afla la doar douăzeci de metri de noi. A înclinat capul într-o parte și a dus o mână la ochi, să se apere de soare. Când m-a recunoscut, pe față i s-a lățit un zâmbet. A străbătut ultima bucată de distanță cu o viteză record. A ajuns lângă noi și s-a oprit brusc.

– Domnule Edwards, mă bucur să vă văd. S-a aplecat puțin, și mi s-a părut amuzant, la înălțimea lui, apoi s-a întors spre mine. Zâmbetul i s-a șters imediat. Domnule Edwards, de ce are Dawn ochii roșii? S-a apropiat și m-a luat de umeri. Ai plâns? Domnule Edwards, de ce a plâns Dawn?

Era transpirat și abia dacă mai putea respira, dar nu îmi păsa. L-am luat de talie și l-am tras spre mine. M-am ridicat în vârful picioarelor și i-am atins urechea cu buzele.

– I-am spus.

Spencer a așteptat o clipă, apoi mi-a întors îmbrățișarea și m-a ridicat ușor de la pământ.

– Sunt foarte mândru de tine.

Asta mi-a încălzit inima.

M-a lăsat înapoi jos, apoi și-a apucat tricoul ud cu vârfurile degetelor și a adulmecat.

– Îmi cer scuze, dar nu mă așteptam la o întâlnire cu viitorul meu socru, domnule Edwards. Dar dumneavoastră arătați super, deși vă lipsește salopeta. Cred că vă dă un soi de prestigiu, gen „sunt foarte priceput la lucru manual”. Spencer a râs și mi-a lovit tatăl în umăr, prietenește. Apoi, s-a întors iar spre mine. Trebuie să mai alerg câțiva kilometri. Ne vedem mâine la Allie și la Kaden?

Am încuviințat. Spencer a întârziat o secundă, apoi m-a sărutat pe tâmplă, undeva între frunte și rădăcina părului și a luat-o iar la picior. S-a uitat peste umăr și ne-a făcut din mână. Am răspuns vag.

Aveam să mă obișnuiesc vreodată cu toate laturile lui? Avea pe umeri o greutate imensă, și totuși era capabil să accepte toate provocările vieții. Părea să nu aibă nicio grijă, deși ducea o povară atât de grea. Voiam să reușesc și eu. Voiam să îmi trăiesc viața în ciuda trecutului și să împrumut o pagină din cartea lui Spencer.

– Presupun că măscăriciul ăsta face parte din planurile tale? a întrebat tata.

L-am luat din nou de braț și l-am privit pe Spencer micșorându-se în zare.

– Nu îmi mai fac planuri, tată. Iau fiecare zi așa cum vine.

Capitolul 30

– Trebuie să vă spun ceva.

Allie și Scott m-au privit, clipind.

Ședeam pe podeaua camerei și învățam împreună pentru un examen.

Când mă destăinuisem tatei, mă simțisem eliberată. Mi se păruse că frânghiile care îmi țineau corpul captiv se desfăcuseră, într-un târziu. Puteam respira din nou. Senzația de sufocare ce mă cuprindea de fiecare dată când venea vorba despre Nate dispăruse. Știam că tata mă înțelegea, acum. În ultimul an, secretul crease o barieră între noi. Nu mai era cazul. Tata și cu mine ne spuneam totul. Îmi spusese nu o dată cât de important era să fim mereu sinceri și să vorbim despre orice ne apăsa.

Acum, prietenii mei erau la rând. A fost un efort imens, dar credeam că meritau să îmi cunoască secretul legat de scris. Sawyer și Spencer știau deja. Lor nu le povestisem de bunăvoie, dar reacția lor fusese mult mai bună decât mă așteptasem. Scott și Allie trebuiau să fie primii care o aflau de la mine.

– Nu poți spune una ca asta, ca apoi să iei distanță și să taci, mi-a zis Scott. A continuat să mă privească, nerăbdător.

– Scuze. Eram foarte agitată și simțeam că mi se strânge stomacul.

– Dacă e să judec după privirea ta, este de rău, a spus Allie, și s-a întors spre mine. Și-a pus mâna pe coapsa mea. Poți să ne povestești totul, Dawn. Știi asta.

– Bineînțeles că știu. Dar nu e deloc ușor. Nu știu cum să încep. Cel mai bine ar fi să vă arăt.

L-am luat pe Watson și l-am deschis. Am deschis și browser-ul și mi-am dat seama că mă urmăreau cu priviri iritate.

– Să nu spui că ai descărcat un film porno, a spus Allie.

– Nu știu dacă să fiu mândru sau să mă îngrozesc, a spus Scott.

– Poate sunt doar poze nud, și-a dat cu părerea Allie.

Ce capete seci.

Am scris „D. Lily” în browser și am așteptat să apară rezultatele căutării. Au apărut copertile povestirilor mele, iar eu am întors laptopul ca prietenii mei să le poată vedea.

– Vrei să ne recomanzi niște cărți? a întrebat Scott.

– Doar dacă doriți să le citiți. Firește că nu este obligatoriu, dacă nu vă sunt pe plac.

Allie a tras laptopul mai aproape și a cercetat rezultatele. Concentrându-se, a citit câteva casete de text.

– *D. Lily s-a născut în Oregon și scrie de când era tânără. Literatura a fost prima ei iubire, așa că rareori o veți vedea fără o carte. Are o slăbiciune pentru trupe de băieți, romane de dragoste sexy și prăjelile.* Prietena mea a clipit. Apoi s-a uitat iar la ecran. A mai făcut câteva clicuri, apoi s-a uitat la mine și iar la ecran. *Ție îmi plac trupele de băieți.*

– Așa este.

– Și prăjelile, a adăugat Scott.

Am încuviințat.

– Și ai un raft plin de romane de dragoste. Allie a arătat spre raftul de lângă biroul meu.

Am încuviințat iar, încet. Aveam inima în gât.

– Adică... tu ești. Chipul lui Allie s-a luminat. Doamne, Dawn! Mi-a sărit de gât.

OK. Nu începusem rău.

– E supercool, Dawn. Sincer, a spus Scott. L-a ridicat pe Watson din poală și s-a sprijinit cu spatele de patul meu. Sunt foarte bine cotate.

Allie s-a desprins de mine.

– Dawn Lily, nu-i așa? Doamne, cum de nu mi-am dat seama mai repede?

– Este și unul în care este vorba despre doi tipi! Scott a ridicat laptopul și l-a rotit, ca Allie să vadă coperta povestirii *Deep Within*.

– A fost primul meu proiect bărbat/bărbat. Am zâmbit.

– Vezi! Și vrei să îți povestesc mereu despre viața mea sexuală. De fapt, sunt inspirație pentru o scriitoare, Allie.

Nu mă descriesem niciodată așa, însă îmi făcea tare bine să o aud de pe buzele lui Scott.

– Vreau să le citesc pe toate. Fiecare poveste. Nu știu cu care să încep, a spus Allie, agitată. Coperta aceea îmi place. Dar și aceea. Și aceea mi se pare cool, a spus ea, arătând spre *Hot for You*. Și așa voiam să îmi cumpăr un eReader. Pe care să îl aleg? Le pot citi pe orice model, sau trebuie să îmi cumpăr unul anume? Cu care încep? Sunt într-o ordine, Dawn? Le pot citi independent?

Șuvoiul de cuvinte s-a revărsat atât de repede dinspre Allie, că mi-a fost greu să îi înțeleg întrebările.

– Eu... Mi-am dres glasul, însă nodul din gâtul meu nu a cedat.

– Dawn? Vocea lui Scott se înmuiase.

M-am uitat de la prietena mea la prietenul meu și apoi am lăsat privirea în pământ, pentru că simțeam că îmi dau lacrimile. Înainte să îi mărturisesc totul lui

Spencer, nu mai plânsesem de luni întregi. De atunci, nu mă mai ascundeam în fața altora, ci dădeam imediat apă la șoareci, dacă o cerea momentul. Speram să trec curând peste sindromul ăsta de furtun.

— Îmi era foarte frică să vă povestesc, am spus eu, clipind din rășputeri. La naiba cu nenorocita de arsură.

— Cum așa? a întrebat Allie, apropiindu-se și mai mult de mine. Mi-a cuprins talia cu brațele.

— M-am gândit că vă veți rușina cu mine. Îmi place atât de mult să scriu și am fost judecată atât de mult din cauza acestor povestiri, încât m-am panicat. Când am venit aici, v-ați purtat foarte frumos cu mine, așa că nu voiam să mă priviți cu alți ochi.

Allie m-a îmbrățișat și mai strâns.

— Eu îți înțeleg foarte bine teama. La fel am simțit și eu, înainte să povestesc despre... Anderson. Dar temerile tale sunt complet nefondate. Cred că vorbesc în numele amândurora când spun că mi se pare supercool să fiu prietenă cu o autoare.

Primele lacrimi mi s-au desprins din colțurile ochilor. Dar de data asta erau lacrimi de ușurare.

Scott ne-a cuprins pe amândouă în brațe.

— Susțin ce a spus Allie.

Am zâmbit și mi-am sprijinit capul de umărul lui. Am rămas așa, lipiți, până când a devenit incomod, iar mie mi s-au uscat lacrimile.

Atunci, Allie mi-a luat iar laptopul.

— Ai spus cândva că ai vrea să trăiești din scris, dar nu și că faci asta deja, a spus ea, clătinând din cap. Dawn, este minunat.

— Da, câștig câte ceva, însă deloc suficient pentru a-mi plăti studiile. Fără tata, aș fi pierdută.

— De ce scrii sub pseudonim? a întrebat Scott.

M-am sprijinit de umărul lui, iar el m-a mângâiat pe cap.

– Nate nu a vrut ca numele meu să fie asociat cu asemenea povestiri. Scott s-a încordat și Allie a ridicat privirea din ecran. Da, știi. Dar, între timp, îi sunt recunoscătoare pentru că am un pseudonim. Mă simt mai liberă să-mi aleg subiectele și îmi rămâne deschisă posibilitatea de a scrie alt gen de cărți cu numele meu.

– Sună bine. Vrei să publici mai departe singură, sau printr-o agenție sau editură? a întrebat Scott.

Ideea de a publica la o editură mi se părea utopică. Și totuși mă gândisem în ultima vreme să discut cu Maureen. Lucra ca editoare, în fond. Da, publica doar cărți științifice, însă avea suficiente relații în domeniu.

– Nu știi, i-am răspuns, sincer.

– Nu ar trebui să te ascunzi. Chiar nu e nevoie.

– Mersi, Scott.

– N-ai de ce. Dacă ai dori să îți faci o carieră în domeniu, te putem ajuta. Kaden se pricepe la programare și la design grafic și am putea să îți creăm un site profesionist și să te ajutăm cu partea de marketing. Dacă vrei să îți faci reclamă, pot să te ajut.

Mi-am imaginat cum ar fi fost să văd în librării cărți cu numele meu. M-a străbătut un fior, dar mi s-a făcut și rău. Să îmi expun public numele și fața mă făcea tangibilă și mă vulnerabiliza. După ultimele recenzii negative primite, avusesem nevoie de Spencer să mă scoată din depresie.

– Cred că nu sunt încă pregătită. Am depus deja un efort imens să vă povestesc vouă despre asta, am răspuns eu.

– Înțeleg perfect. Doar că voiam să îți spun că nu ești singură, da?

Am inspirat adânc. Mai dezlegasem niște frânghii. Nu îmi venea să cred cât de bine reacționaseră prietenii mei.

– Mi-am comandat un eReader, ne-a anunțat Allie, bucuroasă. Cu care dintre povestiri încep?

Am zâmbit larg. Pentru prima dată, mi-am prezentat scrisul fără rușine sau rețineri.

După ce Scott și Allie au plecat, am ieșit la cumpărături. Cu o sacoșă imensă în brațe, m-am împeticit spre cămin și m-am strădui să nu le împrăstii pe jos. Sawyer se întorsese și pusese un vinil care făcea să ne răsune camera de muzică rock. Între noi se stabilise un pact al tăcerii. Stătea la masă și prelucra niște fotografii cu grămezi de haine (dacă înțelegeam eu bine). Am umplut jumătate de podea cu accesorii pentru jurnal.

Puneam la cale un jurnal pentru Olivia.

Ziua surorii lui Spencer era într-o săptămână și, după tot ce îmi povestise despre ea, voiam să îi dăruiesc ceva mic, dar din suflet. Firește că nu mă puteam ridica la înălțimea iPod-ului sau docking station-ului plănuite de Spencer, însă nici nu voiam asta.

Reușisem să scot la imprimantă, la xeroxul din campus, câteva postere cu trupele preferate ale Oliviei, dar și niște fotografii cu Spencer din excursia de la Coos Bay. Într-o poză apărea și Kaden, plonjând cu spatele în fântâna din grădina botanică, dar asta o făcea unică. Ethan, Allie și Monica se uitau șocați la Kaden, și numai Spencer întorsese capul în direcția opusă și mă privea. Era o fotografie frumoasă și îmi făcea tare bine să o văd.

Mai imprimasem și imagini cu locurile preferate din Portland ale Oliviei, locuri despre care îmi povestise Spencer. Aveam carton multicolor, sclipici și carioci, cu care voiam să scriu câteva texte melodice în jurnal. Era doar un mărunțiș, însă speram că se va bucura de el și nu i se va părea prea kitsch.

I-am trimis un mesaj lui Spencer. Nu ne scriam des SMS-uri – era unul dintre tipii care răspundeau monosilabic și preferau să telefoneze – dar, pentru că nu

ne văzusem două zile, era necesar. Am făcut o fotografie cu toate lucrurile de pe podea și i-am trimis-o, însoțită de un zâmbilici. Răspunsul lui a sosit imediat.

V-au călcat hoții?

Am rânjit.

Nu. Bricolez.

Răspunsul lui a fost o fotografie cu mâna lui, pe care se aflau fulgi albi. Probabil că lucra cu ghips la sculptura lui, din care făcea un secret atât de mare. A fost urmată de o altă fotografie, în care se afla în fața unei mese de lemn stropite cu diverse culori. Spencer se așezase în fața sculpturii lui și făcuse fotografia de sus, cu un zâmbet larg pe față. Avea stropi de ghips și pe față, iar din sculptură nu puteam distinge decât un colțișor alb, care apărea din spatele capului său, într-o parte.

Mi-am făcut și eu un selfie în fața jurnalului, din care se vedea doar un colțișor.

Mi-a răspuns cu un selfie în fața unei sculpturi care reprezenta un posterior în mărime naturală. Rânjea din nou, cu gropițele din obraji pronunțate. Apoi, o fotografie în care autorul sculpturii arăta degetul mijlociu. Am râs.

Am crezut că treaba aia s-a dat la fund.

Ar trebui să eviți folosirea termenilor „a da” și „la fund” în aceeași frază, când îmi scrii. Altfel, îmi dai idei.

Voiam să răspund, când am primit următorul mesaj.

Dacă vrei, pot să îmi fac idei.

Chiar voiam să își facă idei. Nu avea sens să îl împiedic. Voiam să îi răspund, când mi-a vibrat telefonul. Am răspuns imediat.

— Nu te pricepi deloc la scris mesaje, am spus, și am zâmbit în direcția accesoriilor de bricolaj.

Nu îmi păsa ce credea Sawyer despre mine. Sincer, nu îmi păsa de nimic, cât timp puteam păstra senzația pe care o aveam acum. Totul era ușor și simțeam că plutesc.

– Dawn?

Nu mai pluteam. Eram un bolovan care se rostogolea pe podea.

– Sunt eu. Nate.

Capitolul 31

– Ce dorești? Dintr-o clipă în alta, m-a luat cu leșin, iar vocea mea îmi reflecta perfect starea.

– Să vorbesc cu tine. Și-a înăbușit un hohot de râs.

Cunoșteam acel râs. Iubisem ani de zile acel râs. Acum, îmi provoca greață.

– Voiam să îți aud vocea.

– OK. Ai auzit-o. Pe curând.

– Nu închide. Panica i-a cuprins vocea, iar eu am închis ochii. Te rog să nu închizi.

L-am auzit respirând în telefon și mi-am înăbușit dorința de a zdrobi aparatul de un perete, cu toată forța.

– Trebuie... trebuie să-ți spun ceva.

Am scrâșnit din dinți. Am remarcat că Sawyer se mișcase și venise să se așeze pe podea, lângă mine.

– Totul în regulă? a șoptit ea.

Am clătinat din cap. Atât am reușit.

– Îmi lipsești, Dawn. Îmi este dor de ce am avut împreună. Ai fost cea mai bună prietenă a mea și vreau să știi...

– Taci.

– Am făcut o greșală enormă. Mi-am dat seama între timp. Și mi se pare trist că, după tot acest timp, nu mai vrei să faci parte din viața mea. Am fost...

– Termină, Nate, l-am întrerupt, din nou, cu o voce de gheață.

S-a încurcat. A rămas tăcut. Eu tremuram – nu îmi puteam da seama dacă de furie sau din alt motiv. Am simțit că mâncarea mi se transformă într-un bolovan în stomac și că mi se îngreunează membrele. Am simțit că mă înțeapă mii de ace.

– Dar te iubesc.

Acele mi s-au înfipt mai adânc în piele. Îmi vâjâiau urechile.

– Ce?

– Te voi iubi mereu, Dawny, a repetat el, cu o voce slabă. Când te-am văzut la restaurant mi s-a ridicat un vâl de pe ochi. Doamne, știu că am dat-o total în bară, însă trebuie să îți spun că nu aș putea face la fel, iar. M-am schimbat. Îmi voi asuma răspunderea pentru greșelile mele, și... S-a auzit un zgomot, iar Nate a înjurat. Rahat. O secundă.

Atunci mi-am dat seama că lungea cuvintele.

– Ai băut.

– A trecut un an de când am semnat nenorocitele de hârtii, Dawny. Primul an în care nu am schimbat niciun cuvânt, de când eram mici, și nu o să-ți vină să crezi cât de aiurea a fost pentru mine. A părut să se împiedice iar și a avut nevoie de încă un moment până să vorbească iar. Mă gândesc la tine. Zilnic. Și îmi lipsești mult, la naiba. Uneori, cred...

– Nu vreau să te mai ascult, am spus eu.

– Dar am nevoie de tine, Dawn. Am nevoie de tine în viața mea. Fără tine, nu pot supraviețui. Vocea i s-a frânt și în fundal am auzit voci de bărbați care strigau.

– Du-te acasă, Nate. Dormi și îți trece. Și șterge numărul meu. Am închis. Apoi am aruncat mobilul cât colo, aproape izbindu-l de un perete.

Sawyer m-a scuturat, însă nu am reacționat. Nici la ce îmi spunea.

Nu mai auzeam nimic, ci m-am ridicat, lovită în moalele capului, și am alergat în baie, unde am intrat sub duș și am închis ușa în urma mea.

Uitasem.

Cu un an în urmă, în aceeași zi, semnaseram documentele pentru divorț. Uitasem complet.

Mi-am lipit fruntea de faianță și m-am bucurat de răcoare. Sperasem ca apa rece să mă smulgă din starea de amețeață, dar nu a fost cazul.

Am nevoie de tine.

Mi-am coborât mâna pe coapsă și am privit cele cinci cicatrici. Am mângâiat țesutul întărit și mi-am amintit cum picurase sângele pe gresia albă din baie.

Te iubesc.

Când cineva iubea, și iubea din suflet, nu făcea ce îmi făcuse Nate.

Îmi trebuise multă vreme să trec peste asta. Mă regăsisem și nu voiam să mă las tulburată de el. Răceala care mi se răspândise prin trup când mă sunase îmi provoca anxietate. Nu voiam asta.

M-am lovit cu capul de faianță până am văzut stele, și am închis strâns ochii.

Ce naiba făceam acolo? Nu trebuia să permit unor asemenea gânduri să mă acapareze. Nu era sănătos. Trebuia să îmi șterg vocea lui Nate din cap.

Aveam nevoie de ceva care să mă distragă.

Berea devenise cea mai bună prietenă a mea. De fapt, nu voiam, însă Kaden nu avea altceva în frigider. Mi-am dat seama că gustul amărui dispăruse după ce am golit a patra sticlă.

La dorința mea, ne-am uitat la *The Bachelorette*. În timp ce Kaden, Scott și cu mine discutăm care dintre

bărbați ni se păreau OK și pe care nu îi puteam suporta, Allie o ajuta pe Monica să își vopsească din nou părul, în baie. Spencer și Ethan tocmai se întorseseră cu pizza comandată, și o așezau pe masa din camera de zi.

– Wow, nu m-am gândit că Mitchell va rămâne, a spus Scott, încercând să vadă ceva pe după Ethan.

– Nici eu. E un ticălos, am spus.

– Care e ăla? a întrebat Kaden și mi-a întins altă bere.

– Tipul blond.

– Sunt douăzeci de tipi blonzi, Scott.

Scott și-a dat ochii peste cap.

– Cel cu părul blond de lungime medie și cu chip de zeu. Instructorul de surf.

– Aha, ăla. Kaden m-a privit, cerându-mi ajutorul, iar eu mi-am ascuns zâmbetul în spatele sticlei cu numărul cinci.

Spencer s-a trântit pe canapea, lângă mine. I-am evitat privirea și m-am holbat la instructorul de surf blond, care tocmai intrase în semifinale.

– Femeia trebuie că-i oarbă dacă îl refuză pe Rodrigo, a spus Scott.

– ăla care mai e? a întrebat Kaden.

Scott a oftat.

– Tipul care se plimbă de colo, colo în salopetă. Grădinarul, am precizat.

– Ah, cel care nu poartă nimic pe sub salopetă și își lasă mereu o bretea să atârne? Amator.

Am ridicat sticla în cinstea lui Kaden și am ciocnit. Berea era cool. Era și mai cool să ai un tovarăș de bere.

– Edwards, nu mi-ai mai răspuns, a spus Spencer brusc, în urechea mea. Respirația lui mi-a gădilat pielea și am tresărit.

Nu îi mai scrisesem, pe de o parte pentru că îmi stricasem telefonul, și pe de alta pentru că nu vrusesem să îi răspund. Apelul lui Nate mă adusesse cu picioarele pe pământ, în plină forță.

Am simțit privirea lui Spencer ațintită asupra mea, dar nu m-am putut convinge să i-o întorc. Știam că m-ar înfiora, în tot trupul. Și nu voiam să se mai întâmple asta. Niciodată.

– Pe tipul ăla îl urăsc ca pe ciumă, mi-a spus Kaden și mi-a căutat privirea, pentru o reacție.

– Și eu, am fost de acord.

Am ciocnit iar.

– Câte beri au băut ăștia? l-a întrebat Spencer pe Scott.

– Cred că trei.

– Cinci, l-am corectat eu. Eram deja mândră de rezistența mea la băutura.

– Pentru cele cinci. Am ciocnit din nou, iar eu am sughitat.

– Aveți și un motiv de sărbătoare? a răsunat vocea lui Allie din baie.

– Te rog, am spus eu, sec. Alcoolul risipise orice inhibiții. Kaden și cu mine sărbătorim un an de când sunt femeie divorțată. Fix acum un an mă aflam în biroul unui avocat și semnăm documentele.

Tăcere. O tăcere insuportabilă.

– Haideți, oameni buni. E motiv de sărbătoare, am spus eu, cu amărăciune, și am dat peste cap conținutul sticlei. Berea avea acum un gust groaznic – așa cum mă simțeam. Tăcerea din încăpere m-a făcut să mă ridic brusc. M-am clătinat puțin, însă m-a prins Spencer. M-a ținut strâns cu mâinile de talie. Bărbații sunt niște porci, iar finalurile fericite sunt pentru fraieri. Cine crede altfel nu are nicio idee despre viață, sau nu a fost niciodată

înșelat, am spus eu încet, și m-am desprins de el. M-am dus în bucătărie să scap de sticla goală. Am pus-o pe suprafața de lucru și m-am sprijinit de lucruri pentru a-mi ține echilibrul. Îmi era rău, dar cât timp se învârteau pereții nu aveam loc în minte pentru altceva. Nu voiam să mă gândesc la suferința pe care mi-o provocase apelul lui Nate. Trebuia să nu mă gândesc deloc.

– Dawn?

Nu am răspuns. M-am îndreptat spre frigider, să îmi mai iau o bere.

– Dulceață, uită-te la mine.

– Nu am nicio dispoziție pentru asta, Spencer. Am scos berea și am desfăcut-o. Am trecut ață pe lângă el și am intrat în camera de zi. Prietenii mei m-au privit de parcă aveam ceva pe față. Allie și Monica ieșiseră și ele din baie. Care-i faza? am întrebat.

Allie m-a privit îngrijorată.

– Nu ne-ai spus niciodată că ai fost căsătorită cu Nate.

Ah. *Rahat.*

Ca să nu trebuiască să răspund, am luat un gât de bere și am ridicat din umeri. Mi s-a prelins o picătură din colțul gurii, și mi-am șters-o neatentă cu mâneca.

– Așa, și? Nu-i mare brânză.

– Firește că este! mi-a răspuns Allie, supărată. S-a îndreptat spre mine, fix când mă întorceam și eu spre ea.

– Tocmai de asta nu v-am spus nimic. Nu voiam să vă uitați așa la mine, i-am spus.

– Suntem prietenii tăi, Dawn. Este normal, a spus Monica.

– Dă-i pace, Monica, a spus Spencer încet, din spatele meu. Mi-a pus o mână pe spate.

M-am întors spre el, furioasă.

– Nu mă atinge!

În ochi i-a sclipit surprinderea.

– Nu e cazul să te descarci pe mine, Dawn. Eu nu sunt Nate.

– Poate încă nu. E doar o chestiune de timp.

Fața i s-a înăsprit. Și-a frecat fruntea.

– Vrei să spui că tu crezi că ți-aș face așa ceva?

Am ridicat din umeri și i-am evitat privirea. Am simțit cum se schimbă atmosfera.

– Vrei să vezi în mine un ticălos, pentru că se potrivește cu situația și cu percepția ta modificată asupra realității, a spus el, foarte liniștit.

L-am privit furioasă.

– Orice tip poate fi ticălos. Unii au nevoie doar de câțiva ani să își arate adevăratul chip.

– Știi ce cred eu? A făcut un pas spre mine, care mi s-a părut aproape amenințător.

Am ridicat privirea și l-am înfruntat.

– Cred că Nate a fost mereu un ratat, iar eu ai fost prea îndrăgostită ca să observi.

– Nu e adevărat, am spus.

Un mușchi al maxilarului îi pulsa necontrolat.

– Ți-a dat senzația că ar trebui să îți fie rușine de munca ta și te-a înșelat, cu toate că erai căsătorită, Dawn. Nu ne poți pune în aceeași găleată.

– Cine știe de ce ești capabil, când te saturi de mine?

Privirea lui Spencer a devenit tăioasă.

– Cred că nu ar trebui să avem discuția asta nici aici, nici acum.

– Frumos. Eu cred că este momentul oportun. Mai devreme sau mai târziu, s-ar fi ajuns oricum aici. Nu mă puteam opri. Mă detestam pentru asta, dar nu mă puteam opri.

Spencer a suspinat și și-a frecat fața cu mâinile. A clătinat lent din cap.

– De ce vrei să mi se pară atât de greu să te iubesc, astăzi?

Mi-a stat inima. Speram că auzisem greșit. Am deschis gura, fără să pot spune ceva. Nici măcar un sunet. Anxietatea revenise. Împreună cu furia mea împotriva lui Nate și cu alcoolul, nu creau deloc o combinație bună. Deloc.

Am alergat fără o vorbă în baie și am vomitat.

Capitolul 32

M-am trezit cu gura uscată și cu tâmplele pulsând.

Nu eram acasă, ci în dormitorul lui Allie. Patul ei era moale și pufoș, ca un vis, iar lângă mine era întins Spidey, pe cealaltă pernă. Motanul mă privea cu ochi leneși. Am ridicat mâna să îl mângâi, dar el a scuipat furios și a sărit de pe pat.

O meritasem.

M-am ridicat cu grijă și m-am frecat la ochi. M-am gândit la ziua de ieri.

Apelul lui Nate.

Suferința.

Alcoolul.

Greața.

Cearta cu Spencer.

Îmi tremura buza de jos. Rahat, eram o mare idioată! Finalul serii trecute mi se amesteca în minte ca prin ceață.

Mi-am trecut în grabă picioarele peste marginea patului și am inspirat adânc de câteva ori, înainte să intru în camera de zi. Allie și Kaden stăteau pe canapea și se uitau la un film. Când m-au auzit, au pus imediat pauză.

– Bună dimineța, am spus, precaută.

– ,Neața. Kaden părea foarte posomorât.

– Te simți mai bine? a întrebat Allie, ridicându-se și venind spre mine.

– Cred că am făcut-o de oaie.

– Nu e chiar atât de nasol cum crezi. Cu toții facem tâmpenii când suntem beți. Știi când m-am îmbătat groaznic, când am fost cu tine în casa frăției aceleia? Dacă nu m-ar fi cărat Kaden acasă, cu siguranță aș fi...

– Cred că nu vreau să aud asta, a întrerupt-o Kaden. S-a ridicat și s-a apropiat și el de noi. Avea privirea mohorâtă. Ce i-ai aruncat în față lui Spencer ieri nu a fost în regulă, băi.

M-am întrebat dacă faptul că îmi spusese „băi” mă păstra în categoria de tovarășă de pahar.

– Nici măcar nu îmi amintesc ce i-am spus, am răspuns, și mi-am ros o unghie.

– I-ai smuls naibii inima din piept și ai călcat pe ea, în fața noastră, a tuturor.

Am înghițit cu greu. Allie m-a luat de braț și m-a târât spre masă. Mi-a adus un scaun, pe care m-am lăsat să cad.

– Dulceată, de când ești tu cu Spencer? a întrebat ea încet.

M-am înroșit și i-am evitat privirea.

– De o vreme.

– Doamne, Bubbles, ești oarbă ca o cârțiță, i-a spus Kaden și s-a postat în spatele ei. A început să îi maseze ceafa.

– Tu știai? a întrebat ea, uluită.

– Nu mi-a spus niciodată, dacă asta întrebi. Dar, sigur că da. Era atât de fericit.

Allie s-a ridicat și l-a lovit cu toată puterea în biceps.

– În plus, la cabană au fost destul de zgomotoși, a adăugat el, sec, frecându-și brațul.

Mi s-au încins obraji și mai și.

– De când avem secrete una față de cealaltă? a întrebat Allie, întorcându-se iar spre mine.

– Îmi pare rău. Îmi tremura vocea, dar chiar nu voiam să încep iar să plâng.

– Nu e cazul, Dawn. Mi-e teamă doar că ai senzația că nu ai putea să discuți cu mine. Dar poți. Eu vin la tine cu fiecare mărunțiș. S-a întins după mâna mea, peste masă, și m-a prins de ea.

Poate că era într-adevăr momentul să îi povestesc totul. Totul, fără nicio excepție. Allie era cea mai bună prietenă a mea. Nu voiam să mă compăttimească. Dar nu era nimic respingător în asta, ci arăta doar că se îngrijora pentru mine, fiindcă mă avea la inimă. Îmi aminteam cum se deschisese în fața mea și a lui Scott și cât de mândră fusesem de ea. Fusesse bine să o pot ajuta și să fiu acolo pentru ea. Asta făceau prietenii unii pentru ceilalți.

Așa că am început să le povestesc totul lui Kaden și lui Allie. Surprinzător, am reușit să nu plâng; Allie, în schimb, a urlat ca un cățel.

Fusesse mult mai ușor să îi spun despre povestirile mele. Și asta trebuia să însemne ceva. Uneori, a trebuit să mă opresc și să trag aer în piept, pentru că nu îmi găseam cuvintele.

Kaden a înjurat tot timpul. Furia împotriva mea a dispărut și s-a întors împotriva lui Nate, însutită. Le-am povestit totul. Fără nicio omisiune. Deși mă simțeam extrem de vulnerabilă, mi-a prins bine să scot la iveală toate secretele.

– Ieri seară... nu mai puteam gândi limpede. Apelul lui Nate m-a dat peste cap complet. M-am simțit ca anul trecut și nu m-am mai putut abține, am încheiat eu.

Allie și-a șters ochii cu mâneca.

– Înțeleg. Și sunt convinsă că și Spencer va înțelege când îi explici.

– Sunt cea mai rea prietenă din lume. Nu îmi puteam aminti tot ce spuseseam, dar îmi dădeam seama că făcusem o mare tâmpenie.

– Trebuie să clarifici lucrurile, Dawn. Este... Kaden a căutat cuvântul potrivit. Cred că nu i-a picat deloc bine ce s-a întâmplat ieri. Era deja foarte stresat pentru ziua de naștere a Oliviei și chiar nu avea nevoie de asta.

– Evident. Dar habar nu aveam cum aș fi putut repara răul făcut.

A deschis ușa după ce am sunat de două ori. Avea părul umed și ciufulit, iar parfumul gelului de duș mi-a izbit nările. Deși părea foarte treaz și proaspăt, i-am remarcat cearcănele întunecate de sub ochi.

Fără cuvinte, s-a dat la o parte și mi-a ținut ușa deschisă. Dacă s-a întrebat ce era cu pachetul învelit în hârtie multicoloră din brațele mele, nu mi-a spus nimic.

Spencer s-a dus în bucătărie și a luat o sticlă cu apă din frigider. S-a răsucit spre mine.

– Ai nevoie de un analgezic?

Rușinată, am clătinat din cap. Luasem deja una la Allie, trecusem pe acasă, unde îmi spălasem mirosul scârbos al zilei anterioare de pe trup și luasem cadoul pentru Olivia.

Spencer a desfăcut sticla, apoi a pus dopul la loc. A repetat acțiunea de câteva ori. A răsucit sticla în mână și a analizat emblema albastră. Avea privirea întunecată și resemnată, și nu o dată scuzele pe care le pregătisem nu mi s-au părut suficiente.

Am făcut un pas spre el, timidă, pentru că privirea lui mi se părea străină și pentru că nu știam cum să mă port cu el. I-am atins brațul, iar el s-a retras. Am simțit-o ca pe o lovitură în piept.

– Spencer, m-am purtat ca o idioată. Te rog să mă ierți. Cuvintele mi s-au părut fade, și mi-am dat seama că nu îl atingeau.

Mi-a evitat privirea și s-a uitat din nou la ce scria pe sticlă.

Am vrut din nou să îi ating brațul, dar de data asta m-a prins de mână și m-a ținut strâns.

– Te rog să nu faci asta. De parcă s-ar fi ars, mi-a dat drumul și a privit iar în altă parte.

– Nu am vrut să te fac să suferi, am șoptit.

A ridicat capul, iar furia din ochii lui m-a luat pe nepregătite.

– Nu cred că vorbești serios.

Mi-a stat inima.

– Ce?

A scos un hohot scurt. Suna fals – complet fals.

– Că nu ai vrut să îmi faci rău... Dawn, îmi frângi inima de luni de zile.

Mi s-a blocat stomacul într-un ghem de nervi. L-am privit cu ochi mari.

– Nu te prefac atât de surprinsă, a spus el, cu o voce lipsită de nuanțe. De fiecare dată când mă respingi. De fiecare dată când îmi permiți să mă apropii, și apoi mă eviți iar. De fiecare dată când sunt atât de fericit, că simt că explodez, dar tu o iei de la capăt. Mă rănești în fiecare nenorocită de zi. Iar eu... Vocea i s-a frânt. Eu nu mai pot așa.

Din piept mi-a ieșit un suspin adânc. Îmi revenise pulsația din tâmples.

– Spence, eram beată. Eram amărâtă, pentru că Nate...

– Doar pentru că Nate s-a purtat cu tine ca un ticălos nu îți dă dreptul să te porți la fel cu mine. A clătinat din cap. Pentru o persoană cu o asemenea teamă de suferință, te pricepi de minune să o provoci.

Am simțit cum mi se încing obrazii.

– Îmi pare rău.

A lăsat privirea în jos și mi-am dat seama că nu aveam cuvinte care să îmi justifice purtarea.

– Am bricolat... un cadou pentru Olivia, am spus, simțindu-mă complet inutilă. Era momentul cel mai nepotrivit pentru asta.

Spencer a înregistrat vizual pachetul. Pe lângă jurnal, pusesem ciocolată și un voucher la Barnes & Noble, pentru că îmi povestise că îi plăcea să citească.

Spencer s-a uitat la fundă și a luat încet pachetul, fără un cuvânt.

– Vreau să îți arăt ceva, a spus el, brusc. A străbătut bucătăria cu pași mari, apoi holul, și a urcat la etaj.

L-am urmat cu greu, în timp ce dispărea deja în camera lui. Mă durea sufletul. Mă termina incertitudinea privind finalul acestei discuții – acestei zile. Mă simțeam de parcă aș fi călcat de ore pune pe pământul crăpat, și aș fi putut cădea din clipă în clipă. Ieri, nici nu mi-aș fi putut imagina așa ceva.

L-am urmat pe Spencer în camera lui și am văzut că se opriese în fața biroului. Pe birou se afla sculptura.

Am simțit că nu am aer.

Era o siluetă masivă, cu brațe puternice și umeri largi. Și o siluetă mai mică, cu membre mai subțiri. Se potriveau împreună ca două piese de puzzle. Sculptura nu era încă vopsită, însă am recunoscut că era vorba despre contururile incredibile ale lui Hulk și ale lui Black Widow.

Mi-am adus aminte de discuția de după prima noastră ceartă, din ziua în care luasem tabletele de la Sawyer și el mă adusese aici. Ziua în care îmi spusese că se simțea ca un monstru care fusese expus la iradiație gamma prea puternică.

Am înghițit cu greu și l-am privit.

– Am făcut-o pentru tine. Voiam să o pictăm împreună, pentru că am crezut că noaptea aceea a schimbat ceva între noi, a spus el.

Am simțit un nod în gât. Firește că se schimbasese ceva între noi – totul se schimbasese. Nu mai voiam să păstrez

nicio secundă distanța dintre noi, trebuia să i-o arăt, dacă nu o puteam spune. I-am înconjurat gâtul cu brațele. M-am lipit de el, l-am prins de umeri, și l-am ținut strâns. Nu mi-a întors îmbrățișarea, ci a devenit rigid. După o clipă, m-a prins de mâini și m-a îndepărtat.

– Fii supărat pe mine. Țipă la mine. Spune-mi că m-am purtat ca o vacă proastă și ceartă-te cu mine. Dar nu mă îndepărta. Te rog, am spus, fără suflare.

A clătinat din cap.

– Nu sunt furios, Dawn. Cred că este o pedeapsă pentru greșelile mele: fata de care sunt îndrăgostit până peste cap se duce și vomită imediat ce îi mărturisesc sentimentele mele.

Mi s-a limpezit mintea, dintr-odată.

De ce trebuie să faci să-mi fie atât de greu să te iubesc azi?

Îmi spusese că mă iubește. Nu doar că ne certasem. Îmi mărturisise totul, iar eu îl călcasem în picioare.

– Spence..., am chițăit. Am căutat cuvinte, dar nu am găsit nimic.

– Noaptea aceea... a fost totul pentru mine, Dawn. Ți-am spus totul. Este în regulă dacă nu poți să faci la fel. Doar că nu cred că mai pot continua așa.

– Și pentru mine a însemnat mult noaptea aceea, i-am spus, jalnic. Doamne, îmi venea să mă plesnesc pentru cuvintele pe care i le aruncasem. Nenorocitul de blocaj dinăuntru meu – limitele acelea pe care mi le impusesem singură – mă împiedica să mă deschid mai mult. Nu era deloc cinstit ca Nate să mă distrugă cu un simplu telefon. Că se asigurase că distrugeam tot ce construisem cu Spencer.

– Poate că ai avut dreptate.

– Cu? am întrebat, deși știam că nu îmi va plăcea răspunsul.

– Cu faptul că Nate te-a distrus. Te-a aruncat la o parte, însă tu ai rămas. De fapt, *nu vrei* să privești înainte.

– Nu-i adevărat! am spus. Întregul corp îmi pulsa dureros.

– Te *folosești* de mine, Dawn! mi-a răspuns, la fel de tare.

– Ce prostie! Îmi tremura vocea. Nu vedeam bine. Ai spus că mă dorești oricum îți permit. Că ești OK cu asta.

– Da, știu. Dar apoi ai... Vocea i-a devenit răgușită și m-a privit clătinând din cap. Ai rămas cu mine. Asta trebuie să însemne ceva, nu?

– Da, însă...

– Însă. Nu m-a lăsat să termin. De fiecare dată găsești o scuză ca să nu devină serios și ca să mă ții la distanță. Rahaturi.

– Am decis asta împreună, Spence. Tu și cu mine. Nu te purta de parcă te-aș fi constrâns să faci ceva la care nu si consimțit.

– Doar nu vrei să mă convingi că tot ce este între noi este numai fizic, Dawn. Știm amândoi că e mai mult decât atât, și mai ales după noaptea aceea. Ești doar prea lașă ca să recunoști.

– Nu îmi mai spune că sunt lașă!

– Dar așa este, nu? Te vreau, mă vrei — ar trebui să fie simplu. Doar că nu funcționează la tine.

Acum am pufnit eu.

– Și cu tine ce e? Eu sunt lașa, însă tu nu ai încredere să lași oamenii să vadă ce se petrece de fapt înăuntrul tău! De ce ești tu mai bun?

– Pentru că eu mă strădui, mi-a întors-o. Nu mă port de parcă trecutul meu ar fi complet de rahat. Privesc în față, în fiecare zi, chiar dacă mă epuizează! Ce faci tu este... S-a întrerupt, parcă pe cale de a spune ceva ce nu ar mai fi putut retrage. Spencer a arătat spre cadou. Voiam să i te prezint. Vorbea încet, abia auzit. De parcă s-ar fi

temut că vorbele lui vor distruge și ce mai rămăsese între noi. Nu pot să îi prezint Oliviei o persoană care nu va rămâne multă vreme în viața mea.

Mi-am auzit sângele vâjâind în urechi, tot mai tare.

– Ce vrei să spui?

A luat pachetul și mi l-a înapoiat. Ca lovită de trăsnet, am rămas cu el în brațe.

– Nu am avut șansa de a-ți arăta că dragostea poate fi și altfel. Nu mi-ai permis. Iar eu nu mai am putere să mă lupt cu tine. Nu când nu ești deloc dispusă să-ți lași trecutul în urmă.

Mi-am mușcat interiorul obrazului, încercând să îmi suprim lacrimile.

– Dar eu nu vreau să te pierd, am spus eu, cu vocea frântă.

– Cred că este prea târziu pentru asta.

La naiba cu cadoul. L-am lăsat să cadă și mi-am înfipt degetele în tricoul lui. Trebuia să îl apuc, să îl ating, să nu îmi scape.

– Nu este. Nu este prea târziu, am spus eu, disperată.

A clătinat din cap.

– La început... mi-ai spus mereu că nu poți. Acum nu mai pot eu. Pricepi?

Îmi simțeam gâtul uscat ca iasca.

– Lucrurile mergeau atât de bine între noi!

– Dar mie nu îmi mai era suficient, a șoptit el. Nu a făcut nicio încercare să mă desprindă de el, dar nici nu m-a atins. M-a privit doar cu ochii întunecați, neiertători.

Mi-am desprins mâinile și i-am cuprins obraji. Trebuia să înțeleagă că era mai mult pentru mine decât un mijloc pentru a-mi atinge scopul. Că însemna ceva pentru mine.

– Spence..., am șoptit eu.

Privirea i s-a înmuiat nițel. Apoi, l-am sărutat. Mi-am apăsat cu disperare buzele pe ale lui și am pus tot ce nu îi puteam spune în acel gest. Mi-a răspuns la sărut, devastator, violent. Mi-am încleștat degetele în părul lui ud și l-am tras spre mine, cu putere, cât de aproape am reușit. Trebuia să înțeleagă. *Trebuia.*

M-a apucat și m-a ridicat. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui și m-am sprijinit cu spatele de perete. Pentru o clipă, am rămas fără aer, dar apoi dinții lui mi-au mușcat buza de jos și m-am simțit străbătută de un șuvoi de lavă. M-am topit, lipită de corpul lui. M-a mângâiat și familiaritatea atingerii lui aspre mi-a smuls un scâncet. Sărutul nostru avea gust de lacrimile mele. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui, iar el a icnit. Buzele lui mi s-au lipit de gât, iar eu mi-am dat capul pe spate. Mi-a acoperit clavicula cu săruturi fierbinți și m-a mușcat de lobul urechii.

– Sunt absolut topit după tine, mi-a spus el, răgușit.

Am crezut că îmi sare inima din piept.

Apoi am auzit vocea lui Nate în telefon.

Te iubesc. Te iubesc, Dawny.

Am înghețat. Nu m-am putut abține.

Spencer s-a oprit imediat. S-a desprins de mine și m-a privit în ochi.

Ce mai exista între noi s-a sfârșit în clipa în care mi-a descoperit panica din priviri. O vedeam reflectată în albastrul ochilor lui. Și în mine s-a rupt ceva. Cioburile zăceau la picioarele noastre.

Spencer m-a lăsat să alunec jos. S-a îndepărtat.

– Spence...

– Pleacă.

Vocea lui părea goală de orice conținut.

– Nu am vrut...

A luat sculptura de pe birou și a aruncat-o. M-a ratat la milimetru și s-a izbit de perete, făcându-se zob.

L-am privit îngrozită.

– Ce trebuia să se petreacă, Dawn? Una mică, înainte de despărțire?

Mi-am dus mâinile la piept, pentru că vorbele lui îmi făceau rău. Nu mai aveam aer. Spencer și-a dat seama ce făcuse. Ochii i s-au mărit și a făcut un pas spre mine. De data asta, eu am dat înapoi. Un pas. Apoi altul. Tot mai departe, până când am ieșit pe ușa camerei și am alergat cât m-au ținut puterile afară din casa lui.

Capitolul 33

Există un număr infinit de tipuri de durere, iar eu le-am simțit pe toate.

Nu mi se păruse niciodată posibil, și totuși era. Am simțit totul dintr-odată; nu am mai avut aer, am simțit că mi se întinde pielea și că trupul meu este prea mic pentru tot ce mă durea la interior. M-a înțepat și m-a strâns în piept, iar membrele mele au amorțit și mi s-au părut neutilizabile.

A fost îngrozitor.

Mi-a trebuit toată forța să urc în autobuzul spre Portland. A fost cea mai urâtă călătorie făcută vreodată. Am simțit fiecare minut înecat în durere ca pe mai multe ore. Pare un clișeu, însă așa a fost. Drumul de la stație până la atelierul tatei mi s-a părut dublu de cum îl știam, iar la final am alergat ca să ajung mai repede.

Nu mai aveam aer când am intrat în atelier. Gâfâitul meu aproape că a acoperit zgomotul frezelor cu care prelucrau lemnul colegii tatei.

M-am mișcat printre cărucioarele cu unelte până când am ajuns la mica scară ce ducea la etaj. Pe lângă freze, auzeam și o muzică lentă dinspre radioul vechi. Icnetele mele panicate i-au atras tatei atenția. A ridicat capul și s-a făcut cenușiu când m-a văzut. A lăsat freza jos și a străbătut încăperea. M-a întrebat ceva și m-a întors pe toate părțile ca să vadă dacă eram rănită. Nu a găsit nimic la exterior, așa că m-a luat în brațe. Mi-am îngropat fața în salopeta lui, am inhalat mirosul familiar de lac și lemn și am cedat.

Pur și simplu, am cedat.

Au trecut zilele. Mă simțeam ca un robot. Mă *purtam* ca un robot; nici măcar nu mai puteam plânge. Se părea că secase izvorul, sau poate că suferisem o mutație și devenisem un cartof fără urmă de emoții. Poate că — exista și opțiunea asta — Spencer era un soi de vampir, și îmi... supsesse sentimentele.

Aveam un nenorocit de gol în piept, și nu exista nimic cu care să îl umplu, pentru că nimic nu putea repara ce ne pricinuiserăm noi.

La mijlocul săptămânii, au venit Maureen și Everly. Au adus o tavă imensă cu lasagna, pe care am mâncat-o cu toții. Mi-au plăcut și mai mult când n-au pus întrebări, deși eram în mod zombi și nu am participat la conversație, cu excepția câtorva mormăieli. Everly mi-a comunicat noua temă de la cursul de Atelierul de scris și mi-a transmis salutări de la Nolan. Îi promisese că îmi va da tema. Voia și o dovadă foto. Bufniță ciudată ce era și el.

În aceeași seară, am intrat pe computerul antic al tatei să îmi scriu tema. Trebuia să povestim o amintire din copilărie, care ne influențase mult ca adulți. Am scris despre atelierul tatei și despre ziua în care mă jucasem cu o freză și stricasem o piesă scumpă de mobilier. În loc să țipe la mine, tata îmi explicase toate pericolele din atelier. Păstrasem amintirea pentru că, la început, vrusesem să ascund că eu eram de vină. Îmi fusese foarte frică de reacția tatei și crezusem că nu mă va mai lua niciodată cu el la muncă. Dar el văzuse imediat că nu era ceva în regulă și îmi explicase, lăsându-se pe vine în fața mea, cât de periculos fusese ce făcusem și ce s-ar fi putut întâmpla. Cred că atunci se schimbase relația noastră și îmi arătase că ne puteam descurca și fără mama. Că nu aveam nevoie de nimeni în plus. Că puteam soluționa conflicte și fără ceartă.

Am scris mai mult decât plănuisem, până târziu în noapte, și am uitat pentru câteva ore de durerea din suflet. Mi-am dorit să îmi fi luat laptopul, însă plecasem atât de brusc, încât uitasem complet și de telefonul stricat, și de Watson.

Joi, tata a venit mai devreme acasă și a adus o pizza uriașă, pe care am înfulecat-o împreună, în timp ce urmăream un meci al echipei Blackhawks. Tata mi-a oferit bere, însă am refuzat; îmi amintea de ultima seară în care consumasem alcool.

– Nu, mersi, am murmurat și mi-am îndreptat privirea spre televizor, cu o felie de pizza în mână.

– Vrei cumva să îmi spui ce s-a întâmplat, draguță?

– Nimic. Am nevoie de o pauză.

Două propoziții una după cealaltă. Nu vorbisem atât de o săptămână. Trecuse vremea exprimării monosilabice.

– De la ce? a întrebat tata, căruia îi provocam o mare anxietate cu tăcerea mea.

Am inspirat adânc, neștiind cum să îmi transform gândurile în cuvinte. Era mai simplu în scris.

– Am făcut-o de oaie, tată, am spus. Am luat niște brânză de pe pizza și am tras-o de pe blat, înfășurându-mi-o în jurul degetelor.

– Indiferent ce ar fi, trecem peste. Așa cum am făcut mereu.

I-am simțit privirea asupra mea, dar nu m-am putut convinge să îl privesc și eu. Poate că ieșeam din modul robot și reveneam la cel plângăcios? Nu era cazul să risc.

– Auzi? Trecem noi și peste asta. Sunt convins că lucrurile nu sunt atât de rele cum crezi acum, a continuat tata.

Aproape că am zâmbit. Aproape.

– Este mai rău, tată. Crede-mă.

S-a întors spre mine. L-am văzut cu coada ochiului.

– Să îmi fac griji? m-a întrebat, cu o voce alarmată.

M-am oțelit și m-am întors spre el.

– Nu. Este... personal. Am rănit pe cineva și trebuie să suport consecințele.

Spencer nu mai voia să mă vadă, mai precis. Îmi pierdusem toți prietenii dintr-un șut. Allie era împreună cu Kaden, iar acolo era locul ei. Eu eram în peisaj de nici un an.

– Atunci, cere-ți scuze, Dawny. Dacă o Edwards o dă de gard, nu se târăște într-o gaură, ci îndură, mi-a spus tata.

– M-am scuzat. N-a fost suficient.

A pufnit și a pus doza de bere pe masă.

– Nu așa te-am crescut.

Mi-a căzut pizza în poală.

– Poftim?

– Când ai pus capăt relației cu Nathaniel, mi-am făcut griji pentru tine, drăguță. Chiar dacă ai încercat să mă faci să cred că era totul bine, am văzut că nu se prea potriveau lucrurile. Am crezut că era fiindcă despărțirile nu sunt niciodată frumoase, și am fost convins că nu va trece mult și vei putea râde iar.

Am simțit un nod în gât și am clipit fără întrerupere. Adio, Robo-Dawn.

– A fost nevoie de luni de zile și de o mutare în alt oraș ca să fii din nou fericită. Ca să râzi iar. Acum vii la mine cu ochii umflați și cu un discurs dubios, deși am stabilit să fim sinceri unul cu celălalt.

– Tată...

– N-am terminat, a spus el cu blândețe, dar ferm.

Și-a trecut mâna peste țeasta rasă, cu sprâncenele încruntate.

– Ce ai trăit a fost nasol și te-a făcut să deraiezi puternic, însă nu poți să cedezi la fiecare situație dificilă. Nu așa funcționează viața și nici nu va merge așa vreodată. Cum ar fi fost dacă eu cedam când mama ta ne-a părăsit? a întrebat el. A fost groaznic de greu. Firește că altele au fost motivele care au determinat-o pe mama ta să ia decizia, dar ne-a adus mai aproape. Ne-a adus

aici. M-a apucat de braț. Ce vreau să zic, drăguță, e că... Nu poți renunța. Ai 20 de ani. Douăzeci. *Trebuie* să faci greșeli, chiar este *indicat*. Asta fac cei de vârsta ta. Dar nu poți să rămâi pe loc și să nu mai avansezi. Atunci îți promit că, dacă vei face asta, nu vei ajunge să trăiești cu adevărat. Sau vei începe când este deja prea târziu.

Am simțit cuvintele lui ca pe o lovitură. Aveau sens. Am înțeles. Am înțeles, pas cu pas, cum îmi iroseam timpul.

Mutarea mea la Woodshill fusese o fugă, la început, dar viața pe care mi-o construisem acolo era mai mult decât atât. Mai mult decât visasem. Aveam o facultate mișto, care putea fi frustrantă, dar unde mă simțeam împlinită. Aveam cel mai interesant aproape-job pe care și-l putea dori cineva, și totuși îmi petrecusem ultimul an ascunsă în spatele laptopului, fără să spun nimănui despre darul meu, pentru că îmi era rușine.

Cât de aiurea era asta? Mă *rușinam* de ceva care mă făcea mai fericită decât orice altceva. Doar că îmi era teamă că lumea m-ar fi judecat. Dar toți prietenii mei se bucuraseră când au aflat. Nu doar atât – fuseseră chiar mândri de mine.

Aveam prieteni minunați, sinceri, loiali, și... pe Spencer.

Spencer crezuse mereu în mine și îmi încredințase toate secretele lui. Spencer, care îmi oferea în fiecare zi un nou început și, în ciuda poverii pe care o purta, era unul dintre cei mai veseli oameni pe care îi cunoșteam.

– Ah, rahat, am mormăit și m-am sprijinit cu capul de spătarul canapelei. Am uitat de bucata de pizza și de meci. Sunt o idioată.

Tata a mormăit și el. Suna a aprobare.

– Ai să treci tu peste asta, Dawny.

Părea atât de convins, de parcă nu avea nicio îndoială că n-aș fi reușit.

Eu speram numai să aibă dreptate.

Capitolul 34

Vineri dimineață, Allie a venit în Portland și mi-a adus câteva lucruri. Când am deschis ușa, m-a îmbrățișat, deși era încărcată de sacoșe.

– Chiar dacă fac asta, să știi că sunt supărată pe tine, mi-a spus, și mi-a scos aerul din plămâni.

– OK, i-am răspuns, și am îmbrățișat-o la fel de puternic.

– Nu poți să dispari și să nu îmi scrii nici măcar un e-mail! Cine face așa ceva? M-a scuturat ușor.

– Mi-am stricat telefonul, am spus, încruntată.

– Știu. Am găsit resturile și le-am adus. Mi-a întins una dintre sacoșe. Mi-am făcut griji pentru tine. La fel și Sawyer. Ea l-a sunat pe Kaden.

Rahat. Uitasem să îi scriu colegei mele de cameră. Lista mea de lucruri pe care trebuia să le repar se lungea tot mai mult.

– Nu...

– A întrebat dacă ești la noi. I-am spus că vrei să stai câteva zile acasă și că ai nevoie de o pauză.

Am oftat și am luat geanta cu Watson de pe umărul lui Allie.

– Mulțumesc. Chiar nu m-am gândit la asta.

Privirea din ochii verzi-cenușii ai lui Allie mi-a cercetat fața, parcă în căutarea unor semne care să îmi trădeze starea sufletească.

– Cum îți merge?

Am ridicat din umeri și i-am luat și sacoșa plină cu lucrurile mele. Am condus-o în camera e zi. Îmi era dor de scris și o sunasem pe Allie să o rog să îmi aducă laptopul. Îmi comunicase că mă ascundeam aici de o săptămână și că era cazul să încetez.

Cuvintele tatei mă treziseră. Aveam un plan.

Allie s-a așezat pe canapeaua de piele și s-a uitat prin cameră, în timp ce eu făceam cafea în bucătărie. Aveam și frișcă, adusă de Maureen. Allie era înnebunită după ea, așa că i-am pus o porție generoasă. M-am așezat lângă ea pe canapea. Cu un surâs de recunoștință, a luat cana din mâna mea.

Mi-am adunat tot curajul.

– Ce face Spencer?

– Bine. Cel puțin așa ne face să credem.

Nu era o surpriză. Nu știam dacă să mă bucur sau să mă întristez.

– Deduc că s-a întâmplat ceva între voi care te-a făcut să vii aici? a spus Allie.

– Am vrut să îmi cer scuze. A spus că este prea târziu. L-am sărutat, iar el mi-a spus cât este de îndrăgostit de mine. Eu am cedat. Apoi... nu a mai vrut să mă vadă. A fost cel mai scurt rezumat de care eram în stare.

Prietena mea mi-a pus mâna pe braț.

– Gândul că te iubește este atât de înspăimântător?

Am înghițit în sec.

– În seara în care m-am îmbătat cu Kaden, Nate îmi spusese la telefon că mă iubește. Asta m-a dat peste cap. Să aud aceleași cuvinte din gura lui Spencer, într-un timp atât de scurt, nu mi s-a părut în regulă. Dar asta nu înseamnă că nu îl vreau... Am clătinat din cap și m-am uitat la mâinile mele, așezate cuminiți în poală. Sunt nebună după el, Allie.

– Văd.

– Nate m-a terminat. Nu am vrut... să cedez.

– Nu îți mai face griji, Dawn. Se vede de la o poștă că ești îndrăgostită de Spencer. Doar că ai mare grijă de inima ta, pentru că a fost deja frântă. Nu e nimic rău în asta, ci doar un mecanism de apărare, care se explică rațional.

Mi-a fost clar, dintr-odată, că Allie spunea adevărul.

Chiar mă îndrăgostisem până peste urechi de Spencer.

– De când ai o relație, ai început să te pricepi la lucrurile astea, i-am spus.

– Povestea mea și a lui Kaden e un exemplu foarte potrivit. Câteodată, lucrurile au nevoie de timp. Cred că Spencer poate să mai aibă răbdare, dacă are intenții serioase cu tine. Dar nu știa despre apelul lui Nate, nu?

Am clătinat din cap.

– Nu. Am vrut să îi explic, însă el se săturase de mine și de scuzele mele. I-am dat speranțe și m-am jucat luni în șir cu sentimentele lui, doar pentru a-l lăsa baltă. Înțeleg de ce nu mai poate, am murmurat eu.

– Nu a fost momentul potrivit. Nu cred că e totul pierdut, a spus ea, hotărâtă.

Am mârâit.

– Vorbesc serios, Dawn. Dacă l-ai putea șterge pe Nate din mintea ta și dacă perioada în care ați fost împreună nu ar exista, ce ai face?

Exista un singur răspuns la întrebarea ei, și nu aveam nevoie de timp de gândire.

– Dacă nu aș fi trecut prin anii cu Nate, nu mi-ar fi deloc teamă să îl las pe Spencer să ajungă la mine. Cred că am fi împreună.

– Vezi? Asta arată că îți dorești asta.

– Dar...

– Niciun dar. Dacă nu am fi aici, ai fi în brațele lui Spencer.

Am oftat.

– Preferabil dezbrăcată.

Allie și-a acoperit urechile.

– Ai stat prea mult cu Scott. Nu vreau să îmi imaginez cei mai buni prieteni împreună, dezbrăcați.

– De ce nu? Eu chiar l-am văzut pe Kaden gol.

– Asta e altceva. Ai dat peste el.

– Fiindcă am crezut că nu erați acasă.

– Dar eram, și încă cum. Mi-a făcut semn din sprâncene.

Am văzut penisul lui Kaden în fața ochilor.

– Îmi amintesc foarte vag. M-am scuturat de amintire, iar Allie a râs tare. Am reușit și eu să zâmbesc, prima dată după multe zile, pentru că mă molipsise.

După ce s-a calmat, a luat o înghițitură zdravănă de cafea.

– Ce facem acum?

Am inspirat adânc.

– Vreau să fac ceva.

– Indiferent ce, te susțin.

Aș fi putut să o fac și singură, și poate ar fi fost chiar mai bine, dar... m-am bucurat că prietena mea îmi era alături. M-am bucurat mult.

Casa Maynard se ridica în fața noastră. Înconjurasem deja strada de două ori, pentru că era mai dificil decât crezusem să îmi adun curajul să fac ce îmi băgasem în cap. Aș fi preferat să aduc ouă și să arunc cu ele în fațadă, însă nu ar fi fost deloc corect față de Ernest – chiar dacă nu se mai afla printre noi. Cu siguranță mă privea de undeva.

– Pot să fac asta, am murmurat.

– Evident.

M-am răsucit spre Allie și i-am zâmbit cu recunoștință.

– Să vin și eu? a întrebat.

Am clătinat din cap.

– Cred că trebuie să fiu singură. Dar să știi că faptul că mă aștepti aici îmi dă curaj. Mulțumesc.

– Să mai dau o tură?

M-am uitat la țiglele verzi, la fața da albă și la fereastra prin care dădea lumina spre curtea din față.

– Nu. Sunt gata.

– Aștept. Dacă nu ieși după jumătate de oră, intru, a spus Allie.

Am încuviințat, absentă, și am coborât din mașină. Am închis încet portiera și am deschis porțița de lemn care ducea spre alee. Fiecare pas mi s-a părut cumplit. Chiar dacă și ultima fibră a corpului meu îmi striga să mă întorc, am continuat, cu spatele drept și bărbia ridicată, până când am ajuns la ușa casei în care crezusem cândva că voi locui.

Duffy.

Cu inima grea, am apăsat pe sonerie. Nu a durat mult și am auzit pași pe coridor. Inima îmi bătea cu putere când ușa s-a deschis.

Ochii căprui ai lui Nate mă priveau surprinși.

– Salut, am spus, cu voce tremurătoare.

– Salut, a răspuns el, la fel de nesigur.

Cât de ciudat era! Și foarte dureros.

– Ce cauți aici, Dawny? a întrebat Nate, încruntat.

Era o întrebare foarte bună.

– Vreau să vorbesc cu tine.

Pentru o clipă, s-a holbat la mine. Apoi, a încuviințat încet și s-a dat la o parte. Cu pași nesiguri, am intrat. Mi-am păstrat geaca pe mine și am intrat direct în camera de zi.

Casa era decorată diferit de cum plănuisem noi cândva. Gusturile lui Nate păreau să se fi schimbat. Peste tot vedeam cenușiu și negru, cu aspect elegant, dar mai puțin domestic. Se vedea clar că nu locuia singur aici: fotografiile cu el și Rebecca erau agățate pe pereți.

În cele câteva accente de culoare se intuia nota feminină, care mai îndulcea contururile ascuțite ale mobilelor. Iar dacă lumânările de la Bath & Bodyworks și fotografiile nu erau indicii suficiente, atunci raftul plin de filme pentru femei sigur era — la fel și raftul de cărți, în care am descoperit multe romane de dragoste, inclusiv câteva dintre favoritele mele.

— A ieșit bine, am spus și m-am oprit în mijlocul camerei.

— Ia loc, a spus Nate și a făcut semn spre canapea.

Am ignorat invitația și am luat loc pe un scaun de la masă. Era mai puțin... familiar.

— Dorești ceva de băut?

Am clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc.

Părea diferit. Mai matur. Purta blugi și o cămașă cu nasturele de sus descheiat. Își tunsese părul blond, de lungime medie. Mi-am dat seama că era un look de birou. Era bărbierit, și dacă înainte păruse foarte tânăr fără începutul de barbă, ultimul an îi marcaseră chipul. În ochii mei avea să rămână, însă, același băiat cu care crescusem.

— Vreau să discutăm despre telefonul acela, Nate, am început eu.

A tresărit și a coborât privirea spre masă, unde își încrucișase mâinile.

– Am avut nevoie de multă vreme ca să trec peste ce mi-ai făcut. Nu poți să mă suni și să îmi spui asemenea lucruri. Tot ce era între noi s-a terminat de mult.

A deschis gura de câteva ori, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar a renunțat.

– Știu. Îmi pare rău.

– După decor și după cărțile de pe raft, aș spune că locuiești cu Rebecca. Dacă este cazul, atunci lucrurile sunt și mai nasoale. Nu poți să mă suni când te îmbeți și să îmi spui că încă mă iubești. Chiar nu ai învățat nimic?

– Dar nu am spus asta, s-a opus el.

– Nu știu dacă te-ai îmbătat aproape de comă și nu îți mai amintești, însă mie îmi răsună clar cuvintele tale în ureche.

A clătinat din cap. Nu i s-a clintit nicio șuviță. Își dăduse părul cu gel – înainte nu făcea asta niciodată. Arăta ciudat, parcă cioplit în piatră.

– Eu am spus că îmi lipsești, Dawn. Că nu vorbisem de un an și că te voi iubi mereu, dar...

Am tresărit. Nate a văzut și s-a oprit.

– Știu că am făcut o greșală, poate cea mai mare din viața mea. Dar m-am schimbat. Acum îmi asum răspunderea pentru greșelile mele. S-a lăsat pe spate, frecându-și ceafa. Te-am sunat pentru că voiam să afl de la mine, și nu de la radio șant. Și-a dres glasul și obraji i s-au colorat.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, alarmată. Deși între mine și Nate se crease o prăpastie imensă, îl cunoșteam prea bine și știam că dorea să îmi spună ceva dificil. Doamne, speram că nu urma vestea că mai avea doar câteva luni de trăit, sau așa ceva.

M-a privit din nou în ochi.

– Rebecca și cu mine ne căsătorim.

Am așteptat.

Și am așteptat.

Nu am simțit durere, ci o mare ușurare. O nuntă era mult mai bună decât o boală letală.

– Spune ceva, a murmurat Nate. M-a apucat de mână, peste masă, iar eu nu am fost suficient de rapidă să îl evit. M-a apucat ușor de degete. Nu am simțit niciun fior. Nu am simțit... nimic. Nicio tristețe și nicio urmă din scânteia care ne animase cândva.

– Felicitări călduroase, Nate, am spus încet și m-am uitat la mâna mea, care aproape că dispărea într-a lui. Mi se păruse mereu că avea mâini incredibil de atrăgătoare și de frumoase. Acum, erau doar mâini. Niște mâini mari și stângace, care rămăseseră nemișcate. Foarte diferite de mâinile după care suspinam eu. Mâini care nu puteau sta liniștite și erau adesea stropite de vopsea sau de aracet.

– Atât ai de zis? a întrebat el.

Am clătinat din cap și l-am privit iar.

– La ce te așteptai?

A căscat ochii.

– Credeam că, după tot ce s-a întâmplat, tu... Cuvintele i s-au topit în camera imensă.

Am pufnit.

– Ce o să fac? O să mă arunc pe podea și o să țip ca un copil răsfățat?

– Ar trebui să țipi la mine, Dawny. Ar trebui să faci tot ce vrei, câtă vreme înseamnă că vei face iar parte din viața mea, a spus Nate, agitat. Ca să imprime greutate spuselor sale, m-a apucat mai strâns de mână.

– Dar eu nu vreau să fac parte din viața ta.

– Dawny, te rog...

– Am venit aici să îți spun că vreau să pun capăt definitiv oricărui contact. Nu mă poți suna, Nate, ai înțeles asta? Mi-am construit o viață în Woodshill și nu vreau să fie distrusă de amintiri dureroase.

Îmi alesesem cuvintele cu grijă, dar tot i-am citit o mare tristețe în ochi.

– Nu îmi pot imagina o viață din care nu faci parte. Am crescut împreună, Dawny. Nu vreau să te pierd pentru totdeauna, pentru că vei avea mereu un loc în inima mea. De aceea te-am sunat. Pentru că voiam... mă gândeam că putem...

– Să fim prieteni? am întrebat eu și am râs cu tristețe. Nu aș putea fi niciodată prietenă cu tine, din nou.

– M-ai scos din viața ta fără să te uiți nici măcar o dată în spate!

– Ai făcut să îmi fie foarte ușor. La ce te așteptai? Ca după tot ce a fost să rămân prietena ta? Să te revăd, aici? Am cuprins casa cu privirea. Însemna ceva pentru mine – era legată de amintiri din copilărie puternic ancorate înăuntrul meu. Dar la ideea de a trebui să locuiesc aici simțeam că mi se revoltă stomacul.

– Îmi pare rău, a repetat el.

Auzisem deja prea des cuvintele acelea de la el.

– Îți accept scuzele. I-am strâns și eu mâna. O dată. Apoi i-am dat drumul. Chiar atunci, cineva a coborât scările. Am auzit lemnul trosnind.

– Cine era la ușă? am auzit vocea Rebeccăi.

O auzeam pentru prima dată, exceptând seara în care o descoperisem în dormitorul nostru, gemând de plăcere.

La scurtă vreme, a apărut în cadrul ușii și a încremenit, când m-a văzut la masă. S-a făcut cenușie la față. Șocul ei îl reflecta pe al meu. Am închis gura. Am privit-o și i-am înregistrat burta rotunjită. Fie mâncase un curcan întreg, fie era cazul să îi mai felicit o dată.

– Era al doilea lucru pe care voiam să ți-l spun, și-a dres glasul Nate.

De aceea spusese că își va asuma răspunderea pentru greșelile lui. Acela era motivul pentru nuntă, pentru casa

cumpărată și pentru apelul disperat. Fusesse sincer când spusese că își va asuma răspunderea.

Aproape că mi-a fost milă de el. Deși îmi era dificil să o privesc pe Rebecca, pentru că nu puteam împăca imaginea acestei fete superbe, însărcinate, cu amintirea celei care, cândva, i-o trăsese băiatului promis mie, în dormitorul nostru, cu surle și trâmbițe.

– Felicitări călduroase pentru amândoi, am spus, și deși cuvintele au sunat straniu, le-am rostit din inimă. M-am ridicat încet, i-am răspuns Rebeccăi la salutul din cap și am ieșit din camera de zi.

– Dawn, așteaptă! Nate a ieșit după mine, dar eu nu voiam să îl aud.

Am părăsit casa cât de repede am putut. Am străbătut cu pași mari aleea străjuită de plante, până la mașina lui Allie. O vedeam și m-am simțit cuprinsă de ușurare. Pașii din spatele mele s-au oprit. M-a prins un braț.

– Dawn, te rog să mă ascuți, a spus el. Poți...

M-am răsucit spre el.

– Nu!

A clipit, perplex.

Am inspirat adânc.

– Mi-am petrecut cu tine șase ani din viață, doar ca să mă tratezi ca pe un gunoi. Am reușit să trec peste asta în ultimul an. Am terminat-o cu noi. Cred că ar trebui să te concentrezi la Rebecca și la copilul vostru nenăscut.

Nu mi-a dat drumul. M-a ținut mai strâns, de parcă ar fi sperat că acel contact fizic ne-ar putea păstra împreună.

– Dă-mi drumul, Nate.

A clătinat din cap.

– Dar...

– A spus să îi dai drumul, ticălosule, s-a auzit vocea lui Allie din spatele meu. S-a apropiat de mine, iar el mi-a dat drumul imediat.

– Cine este? m-a întrebat el, încet, fără să-și ia ochii de la ea.

– Eu sunt Allie. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

În clipa următoare, a ridicat pumnul și l-a lovit pe Nate în bărbie. Nate s-a dat înapoi, ținându-se de față și înjurând tare.

M-am uitat la Allie cu gura căscată. A strâns din dinți și și-a scuturat mâna scurt.

– Ai terminat? a întrebat ea.

Am încuviințat. Allie s-a agățat de brațul meu și am plecat amândouă spre mașină. Ne-am îndepărtat de casa care fusese viitorul meu și de bărbatul care stătea pe alee și gemea de durere. Am aruncat o privire peste umăr. Când ni s-au întâlnit ochii, despărțirea noastră a fost pecetluită.

Capitolul 35

Allie m-a dus în Woodshill în aceeași zi. Ne-am oprit la Best Buy, de unde mi-am cumpărat un telefon. Mi-am făcut rost și de un număr nou, în cazul în care Nate nu îmi lua rugămintea în serios, și i-am trimis imediat un mesaj lui Sawyer că reveneam din exil. A răspuns cu un emoticon care îmi arăta degetul mijlociu. Totul era neschimbat.

– De ce nu ai încă mâna în ghips? am întrebat-o pe Allie, când ne-am oprit în fața căminului.

I-am privit mâna. Nici măcar nu se învinețise. Când îl lovisem pe Kaden, mâna mea se umflase și își dublase dimensiunea, și mă duruse atât de tare, încât îmi fusese greu și să respir.

– Kaden mi-a oferit un curs de autoapărare la o sală de fitness. Cu un sac de box, a spus Allie, veselă, făcând mâna pumn.

– Vreau și eu. Data viitoare voi putea și eu să mă apăr.

– Te pot învăța, a spus ea, în timp ce descărcam gențile mele din portbagaj și porneam spre cămin.

Când am ajuns în fața camerei, s-a deschis ușa înainte să apuc să o ating. Un vârtej de păr blond aproape că m-a dezechilibrat. Îmbrățișarea a ținut doar o secundă, apoi Sawyer s-a desprins de mine. Înainte să îmi dau seama ce se întâmpla, m-a lovit peste frunte.

La naiba, cât de tare durea! Îmi pulsa toată fruntea.

– Să nu mai faci așa ceva, idioato. M-a privit pentru o clipă, cu scânteii în priviri, apoi s-a întors și a intrat în cameră.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât aproape că am ametit.

– Ce primire călduroasă, am murmurat eu.

– Dacă te așteptai la altceva, ai ajuns în camera greșită.

Avea dreptate. În camera aceasta și în lume nu se schimbasese nimic.

– Îmi pare rău că nu te-am anunțat. Am uitat, am spus. Jumătatea mea de cameră era la fel de colorată și de haotică precum o știam de săptămâna trecută, când fugisem. Doar că pe patul meu se afla o rolă de carton de care nu îmi aminteam. Ce e asta? am întrebat-o pe Sawyer, care se așezase la măsuta pe care se afla laptopul ei.

– Uită-te.

Allie m-a urmat până la pat și s-a așezat pe cuvertura mea din petice. Am luat rola de carton și am deschis capacul de plastic. Am întors rola ca să pot scoate imaginea care se afla înăuntru. A alunecat, iar Allie mi-a luat carcasa, pentru ca eu să pot derula fotografia. Am prins de două colțuri și am desfăcut-o.

Era o fotografie făcută de Sawyer într-unul dintre proiectele în care mă implicase. Eram pe banca pe care ne petrecusem o mare parte a după-amiezii cu pricina. În spate se distingeau coroanele copacilor și suprafețele de gazon din campus. Bluza mea roz crea un contrast puternic cu restul decorului. Iar fața mea... wow. Nu observasem că Sawyer apăsase pe declanșator și cât făcusem pauză. În fotografie, râdeam din toată inima. Trebuie să fi avut un motiv remarcabil, pentru că instantaneul era superb.

– Ce fotografie frumoasă, a spus Allie, încântată.

Am ridicat privirea la Sawyer.

– Tema a fost, inițial, să capturăm diverse emoții. Fotografia nu se potrivește în colecție, însă mi s-a părut

prea frumoasă ca să o șterg, a explicat ea, fără să-și ia privirea de la ecran.

— Mulțumesc, a șoptit ea. Eram atât de emoționată, că îmi tremura vocea.

— Poți să o folosești și în alte scopuri. De exemplu, ca fotografie de autor. Asta dacă ai în sfârșit curajul să îți arăți mutra pe internet, a continuat colega mea.

M-am uitat din nou la fotografie.

— Așa o să fac.

— Serios? au întrebat Allie și Sawyer deodată.

Mi-am urmărit contururile feței cu degetul.

— Cred că m-am ascuns suficient.

— Așa mi se pare și mie, a spus Sawyer și a închis laptopul. Și înainte să crezi că am imprimat-o numai pentru tine, să știi că profesoara mea a fost încântată de colecție.

— Mă bucur, am spus, încântată de fotografie.

— Atât de încântată, că am expus fotografiile.

— Ce? am tresărit.

— A fost o oportunitate unică și numai cele mai bune au fost expuse. Și pentru că nu dădeam de tine... am acceptat.

— De aceea l-ai sunat pe Kaden? a întrebat Allie.

Sawyer a ridicat din umeri.

— Unde sunt expuse fotografiile? am întrebat eu, alarmată.

— Ah, pe coridorul de vest, la etajul unde au loc seminariile mele. Pe acolo nu trec foarte multe persoane, nu-ți face griji.

— Atunci de ce arăți ca o pisică după ce a băut o întreagă cutie de lapte? a spus Allie.

Numai ea ar fi fost în stare de o asemenea comparație.

– Nu ați întrebat cât e de mare fotografia.

Atât mi-a trebuit. Am sărit în sus, am înșfăcat-o pe Allie și am târât-o după mine.

Fața mea era *uriasă*.

Portretele acopereau un întreg perete, pe toată lungimea. Jumătate din coridor era acoperit de fața mea. Fotografia pe care o imprimase Sawyer pentru mine era portret – partea de sus a corpului meu nu prea se vedea.

Fața mea rotundă era de mărimea unui afiș de cinematograf. Furioasă, strâmbându-se, cu ochii închiși, strigând – exista și o fotografie în care saream în sus, cu mâna întinsă.

M-am uitat fără să-mi vină să cred și am mers mecanic până la prima fotografie, în care aveam o expresie încântată și păream să fi consumat cea mai bună ciocolată din lume. Dawn din imagine era de cel puțin cinci ori mai mare decât mine. Lângă fotografie se afla un cartonaș.

Vis erotic – de Sawyer Dixon

– O ucid, am murmurat eu și am simțit că inima mi-o ia razna. Am simțit un ghem în stomac, iar mâinile au început să îmi tremure.

– Te ajut să scapi de cadavru, a spus Allie, și nu m-am putut împiedica să zâmbesc.

– Dawn!

M-am întors.

Nu, nu, nu. La naiba.

Nolan traversa coridorul în direcția mea. Astăzi purta un tricou cu mesajul *Who run the world? Girls!*², și mergea atât de repede, că paltonul îi flutura în urmă precum capa unui supererou. Când s-a oprit în fața noastră, creioanele care îi țineau părul la un loc au căzut, iar noi ne-am aplecat deodată să le ridicăm.

---

² Cine conduce lumea? Fetele! (N. tr., lb. en. în original)

– Mulțumesc, a spus el, prinzându-și din nou părul într-un nod. Frumoase fotografii, a spus el, arătând spre perete.

M-am fâțâit de pe un picior pe altul.

– Mulțumesc.

– Este o colecție impresionantă, a mai spus el.

Mi-am suprimat impulsul de a mă strâmba.

– În orice caz, ce voiam să-ți spun este că tema ta a ieșit minunat.

– Serios? am întrebat, uluită.

– Am plâns cu lacrimi de sânge. Nu mi se întâmplă des, dar nu m-am putut abține. Voiam să te rog și să îmi dai să citesc următorul capitol din romanul tău. Dacă ai nevoie de feedback, m-aș bucura să ți-l ofer. Firește, doar dacă dorești.

Am înghițit în sec. Uitasem complet că îi trimiseseam primele capitole din *About Us*, accidental.

– Nicio grabă! Am fost atât de entuziasmat de Tristan și Mackenzie, că vreau să știu ce se petrece mai departe. Sper să trimiți proiectul unei edituri, sau măcar unei agenții. Dacă vrei feedback, știi unde mă găsești. Ne-a făcut un semn din cap mie și lui Allie, apoi a plecat.

– Mulțumesc, Nolan! am strigat după el.

A ridicat mâna și a făcut un gest victorios.

– Țăla e profesorul tău? a întrebat Allie.

M-am întors spre ea.

– Cool, nu-i așa?

Allie și-a făcut vânt cu mâna.

– Seamănă cu Chris Hemsworth, doar că mai nebun. Cum l-ai putut ține ascuns de mine?

Am mârâit scurt.

– Nu mi-am dat seama.

Allie a scuturat din cap și m-a tras spre ea. M-am uitat iar la fotografia și am oftat.

– Ce vrei să faci?

Am ridicat din umeri.

– Nimic. Nu vreau să stric oportunitatea asta pentru Sawyer.

– Chiar îți place de ea, nu-i așa? a întrebat Allie, surprinsă.

Am încuviințat, fără să stau pe gânduri.

– Este cool. A fost prima care a aflat despre povestirile mele. Te poți baza pe ea, chiar dacă uneori se poartă ca o bestie.

– Bine. Atunci, ne plăcem reciproc de acum încolo.

Am râs.

– M-aș bucura.

Capitolul 36

Mi-am petrecut duminica în pat, privind cartea colorată a lumii de pe tavan. Îmi pulsa capul și tot corpul mă durea și era greu ca plumbul. Mă durea sufletul. Oricât ar fi încercat Allie să mă distragă, nu funcționa. Cu timpul, a înțeles cât de serioasă fusese cearta dintre mine și Spencer. A spus că aveam nevoie de timp și de distanță. Se întâmplase prea de curând. Auzeam încă vorbele pe care ni le aruncaserăm eu și Spencer. Doar că îi vedea și chipul rănit, de fiecare dată când închideam ochii, și auzeam sculptura spărgându-se de perete.

Luni m-am întors la cursuri, pentru că mă săturasem de senzația că aveam prea multe sentimente, sau deloc. Dezechilibrul dintre amorțeală și durere cumplită mă termina. Așa că m-am îngropat în muncă și am studiat. Îmi petreceam după-amiezile la bibliotecă, iar seara mă așezam cu Watson la masa de lucru și scriam. Nu dormeam bine. De fiecare dată când încercam, îl vedeam pe Spencer sau îi auzeam cuvintele în ureche. Iar când se întâmpla, mâinile începeau să îmi tremure, iar durerea îmi cuprindea din nou corpul.

Sawyer a fost pusă la curent despre starea precară a vieții mele sentimentale. Nu i-am ascuns că fusesem căsătorită și că gestul lui Nate fusese cauza pentru care mă luptasem luni la rând să nu îi permit lui Spencer să se apropie mai mult de mine. De atunci, nu m-a mai lăsat din ochi. Nu își mai petrecea nopțile în alte părți, ci rămânea mereu cu mine. S-a uitat cu mine până și la ultimul episod din *The Bachelorette*, și a făcut pariu cu mine cine va câștiga. Am câștigat și a fost cea mai frumoasă zi din

săptămână. Sawyer îmi datora o friptură la Steakhouse. Dacă ar fi câștigat, aș fi fost iar model în următorul ei proiect fotografic. Mă bucuram de două ori.

Allie și Scott m-au înțeleș. Ne vedeam la cursurile comune și mergeam să bem cafea împreună, miercurea. Au fost suficient de diplomați să nu pomenească de Spencer, și le-am fost recunoscătoare.

Îmi petreceam pauzele de prânz cu Sawyer, în studioul din aripa de vest, unde studenții la Fotografie își puteau prelucra creațiile. Aici nu exista pericolul să mă întâlnesc cu prietenii mei, și deci nici cu Spencer.

Chipul meu la scară monstruoasă nu mai decora coridorul, de vineri după-amiază, când fusese expusă următoarea colecție. De data asta, erau fotografiile cu posterioare masculine. Ne-am oprit în fața primei rame și ne-am sorbit limonadele, pe care le luasem de la un stand din campus.

Vezi? Fotografiile mele sunt chiar inofensive, față de astea, a spus Sawyer, arătând spre următoarea ramă.

— Trebuie să îți fiu recunoscătoare pentru că nu mi-ai făcut poze nud? am răspuns, amuzată, mestecând capătul paiului.

— Aha, chiar așa. Deși ai un corp foarte frumos. Ai sâni perfecți, Dawn. Dacă ai chef cândva să faci și fotografii nud, să-mi spui.

Am clătinat din cap.

— Poate altă dată.

— La un moment dat, va trebui să faci și fotografii nud. Și-a înclinat capul, până când a ajuns să privească aproape invers popoul alb-negru.

— Face parte din programă?

A mormăit afirmativ.

— Este foarte greu să găsești pe cineva care să facă asta fără bani. Cei care acceptă să pozeze gratis sunt în mare parte perversi și au un soi de fetiș.

Am luat o înghițitură de limonadă.

– Studentii la Fotografie n-o duc deloc ușor.

– Hei! M-a lovit cu cotul în coaste, iar eu am vărsat niște limonadă pe podea.

Sawyer nu s-a mai bucurat de privirea mea furioasă, pentru că începuse deja să se îndepărteze pe coridor.

– Am vrut doar să spun..., am început, alergând după ea. Aveți toate aparatele astea, și acces la studiouri, și tot așa. Foarte mișto.

Am cotit spre dreapta, apoi spre stânga, către studio, unde Sawyer voia să lucreze la următorul proiect. Nu aveam nicio idee despre ce era vorba, pentru că ținuse totul secret.

– Da, știu. Suntem...

M-am izbit de ea, pentru că a rămas în ușă.

– Sawyer? am întrebat, și mi-am întins gâtul să văd peste umărul ei.

– Nu ai ce căuta aici, a făcut ea, cu un pas mare în față.

Mi-am ținut respirația.

Spencer se afla la calculator, lângă un tip pe care nu îl cunoșteam. Când a dat cu ochii de mine, i s-a mărit ochii.

S-a ridicat fără să se uite la Sawyer și a făcut un pas spre mine.

– Dawn...

Dar, înainte să mai poată face un pas, s-a auzit un pleosc.

Spencer a clipit de câteva ori și s-a privit. Cămașa lui albastră era înmuiată în limonadă.

– Stai la distanță de ea sau te castrez, Cosgrove. Sawyer l-a împuns cu degetul în piept.

El a înghițit în sec. Apoi, a ridicat mâna și s-a șters pe față. În clipa următoare, a traversat camera și a trecut pe lângă mine, fără să-mi arunce o privire.

La scurtă vreme după aceea, Sawyer și cu mine am fost date afară din studio.

În weekendul următor am scris zi și noapte. Sawyer muncea, așa că am rămas singură. Îmi era foarte dragă pentru că se preocupa într-atât de mine, însă era bine și să am timp pentru mine. Dar gândurile și emoțiile mele amenințau să explodeze, de când îl văzusem pe Spencer în studio.

Am scris la *About Us* până când m-au durut încheieturile. Am introdus totul în poveste. Mackenzie simțea ce simțeam eu, iar asta mă apăsa și mă ușura în același timp. Am scris cum s-a despărțit de fostul ei prieten și cum a fost gata să îi dea o șansă lui Tristan. Cum a înțeles că sentimentele sale erau mai puternice decât credea și că nu îi păsa ce făcea fostul ei. Că se putea gândi la viitor cu cât îl vedea mai puțin. Am scris cum a suferit săptămâni la rând după Tristan și cum a încercat să se distragă prin muncă și studiu.

Apoi, am pățit ceva ce nu mi se mai întâmplase.

Am suferit un blocaj.

Era sâmbătă dimineața și degetele mele s-au oprit din tastat. Locul din care izvorau de obicei cuvintele, din interiorul meu, era complet sec.

Pustiu.

Tristan și Mackenzie se răniseră reciproc, și, pentru prima dată în viața lor, între ei se așternuse tăcerea absolută. Se iubeau, dar le era imposibil să se împace. Indiferent cât am încercat, nu am reușit să scriu mai departe. Fiecare propoziție mi se părea extraordinar de falsă. Pentru cele câteva cuvinte pentru care aveam nevoie, de obicei, de câteva minute, am avut nevoie de

toată ziua. Am stat cu orele să scriu următorul capitol, pe care l-am compus din propoziții chinuite, doar ca să îl șterg la final. Eram atât de frustrată, că am pocrit clapeta lui Watson. M-am ridicat și am început să mă învârt prin cameră.

Așa îmi trebuia dacă încercasem să scriu povestea mea și a lui Spencer. Chiar dacă personajele mele aveau mereu parte de un final fericit, de data asta nu îmi ieșea.

Nu voiam să accept că suferința mea îmi bloca munca. Nu voiam să permit asta. L-am deschis din nou pe Watson și un document gol.

Nu aveam nevoie de *About Us*. Chiar dacă țineam mult la ea, nici măcar nu știam dacă voiam să o public!

Din fericire, aveam o mulțime de alte idei, care abia așteptau să fie scrise. M-am gândit să mă ocup de *Breathing Fire*. Povestea era despre Brady și Holden. Holden era pompier — dacă nu era un motiv suficient să încep odată povestea asta, atunci care altul?

Am căutat pe internet fotografiile cu pompieri sexy, care să îmi servească drept inspirație. Am scos carnetelul în care îmi notasem planul. Apoi m-am apucat de primul capitol.

După câteva propoziții, mi-am dat seama că nu mă puteam desprinde atât de ușor de *About Us*.

Am simțit același lucru care mi se întâmpla de dimineață. S-a extins și nu mi-a mai permis să scriu un cuvânt. Un mare rahat.

Tristan și Mackenzie nu îmi dădeau pace. Era greșit să le las povestea să se termine fără să fi încercat totul. Și mi-am dat seama că, până nu reușeam să închei socotelile cu ei, nu aș fi putut începe nimic nou.

Frustrată, am închis browser-ul și m-am despărțit, cu inima grea, de pompierii pe jumătate dezbrăcați. Mi-am deschis e-mailul și am început să scriu un mesaj.

Dragă Nolan,

Ce faci când te blochezi?

Mă chinui cu sfârșitul About Us și nu știu ce să fac mai departe. Am mintea pustie. Cred că m-a părăsit muza. Ai vreun sfat?

Cu drag,

Dawn

Am trimis e-mailul și am deschis iar documentul *About Us*. Am citit și am editat primul capitol. În timp ce citeam, am simțit cum mi se strânge stomacul. Povestea asta era altceva. Când am ajuns la capitolul cinci, am primit un e-mail.

Dragă Dawn,

Scoate-ți cuvântul „muză” din vocabular. Termenul este un concept inventat de ezoterici, merit doar să te descurajeze.

În ceea ce privește blocajul, încearcă să privești povestea dintr-un alt unghi. Ia totul de la capăt și vezi din ce punct au luat-o cei doi pe drumul greșit. Uneori, micile intervenții aduc schimbări imense, care pot ajuta la construcție.

Cu drag,

Nolan

P.S.: Dacă, într-un final, cei doi nu rămân împreună, este în regulă. Există și romane de dragoste cu final dulci-amăruș, sau cu final deschis.

Am citit. De două ori. De trei ori. Deja aş fi putut recita pe de rost conţinutul. Apoi am citit *About Us* până la finalul capitolului 26 — acolo unde mă împotmolisem.

Fireşte că puteam schimba lucrurile. O mulţime. Mackenzie ar fi putut avea încredere în Tristan mai devreme. Amândoi ar fi putut merge împreună acasă încă din capitolul şapte. Tristan ar fi putut să îşi exprime mai clar intenţiile, în loc să se ascundă în spatele unei faţade clădite din glume şi jumătăţi de adevăr. Câteva intervenţii ar fi fost suficiente pentru a le oferi celor doi un final fericit. Nici nu aveau să se simtă în manuscris.

Dar nu era *corect*.

Era povestea mea şi a lui Spencer. Era plină de greşeli şi de inconsistenţe. Era sinceră — mai sinceră decât altele pe care le scrisesem înainte, sau pe care chiar le trăisem. Şi nu voiam să accept că nu puteam avea parte de capitolul 27.

Voiam capitolul 27, capitolul 28, capitolul 29 şi toate celelalte, împreună cu Spencer. Pentru că eram încă îndrăgostită de el până peste cap.

Eram furioasă şi rănită, însă eram convinsă că şi el se simţea la fel. Îmi aruncase vorbe dure la ceartă, pentru că crezuse sincer că doream să îl folosesc doar pentru distracţie şi să-l păstrez doar ca poveste sexy, de spus la pahar. Nu era tocmai corect, însă puteam înţelege. Dacă voiam să ne regăsim şansa la un final fericit, unul dintre noi trebuia să facă un pas în direcţia potrivită. Aşa cum stăteau lucrurile acum nu avea să meargă niciodată.

Am citit din nou capitolul 26. Apoi m-am pus pe scris.

Capitolul 27

Spencer,

Tot ce simte Mackenzie pentru Tristan simt eu pentru tine. Și încă mai mult. Știu că îmi este foarte greu să ți-o arăt deschis, dar... iată că am scris totul negru pe alb.

Nu îmi pot îndrepta greșelile, indiferent cât mi-aș dori. Dar pot proceda cum mi-ai arătat: o pot lua în fiecare zi de la început și pot să fiu demnă de iubirea unui bărbat care este perfect pentru mine.

Cu dragoste,

Dawn

Am imprimat manuscrisul, am sunat-o pe Allie și am plecat împreună spre casa lui Spencer. Acolo, am așezat pachetul cu fundă albastră pe covorașul de la intrare.

Și am așteptat.

Capitolul 37

Am așteptat nouă ore.

La ora trei dimineața mi-a sunat telefonul. Am sărit în sus. Încercând să dau de el pe întuneric, m-am lovit de noptieră. Am înjurat și am preluat apelul.

– Alo?

A urmat un moment de tăcere.

– Tristan e un nemernic.

M-am trezit brusc.

– Nu o merită pe Mackenzie. La cum s-a purtat cu ea, eu aș căuta pe cineva mai potrivit, a continuat Spencer.

Am auzit foșnet de hârtii și mi-am dres glasul. Inima îmi bătea nebunește.

– Dar Mackenzie nu vrea asta.

El a continuat să foșnească. Se auzea de parcă ar fi răsfoit manuscrisul.

– Dawn... Este o carte foarte bună. Sincer. Am simțit tot ce simte Mackenzie, citind.

Am murmurat o mulțumire.

– A trebuit să o recitesc ca să înțeleg tot. Mai ales lucrurile care se disting printre rânduri, a continuat, foșnind iar.

– Și? Îmi simțeam inima în gât.

– Acum... am înțeles. Poate că sunt mai lent, uneori.

– Să fii lent nu este rău. Și eu sunt lentă, am spus eu, repede.

– OK. Și-a dres din nou glasul. Mi-am dat seama de câteva lucruri.

– Te ascult.

– Nu îmi place felul în care Tristan schimbă femeile ca pe șosete. Este înnebunit după Kenzie de ani de zile, și totuși se poartă ca un taur în călduri. În câteva locuri, sentimentele lui devin puțin credibile, ca urmare.

– Îmi amintesc că mi-a spus cineva că a avut doar relații de o noapte, am murmurat.

– O medie de zece femei pe săptămână este mai mult decât nerealistă, dulceață, chiar dacă Tristan este foarte atrăgător și are un corp de vis.

Am închis ochii și mi-am imaginat zâmbetul lui, arogant și totuși atât de *iubibil*. Am simțit un junghi în piept.

– În plus, cred că ar fi trebuit să se oprească după ce a cunoscut-o pe ea, a continuat el, încet.

Am înghițit cu greu.

– Crezi?

– Definitiv.

– De ce?

– Pentru că ea este ceva cu totul diferit pentru el.

Mi se uscaseră gâtul.

– Și el pentru ea.

I-am auzit respirația prin telefon și mi-am dorit să fie aici, cu mine. Sau să fiu eu cu el.

– Nu am știut ce simțeau, Dawn, a spus el, după o vreme.

– Când?

– Tot timpul. Firește că am auzit când mi-ai spus că nu poți – dar nu am înțeles decât acum. Ai descris gândurile lui Mackenzie foarte... realist. Mi-a venit să-mi dau una pentru că am fost orb și ignorant și pentru că nu

mi-am dat seama cum erau lucrurile pentru tine. Nu te-aș fi amenințat, și nici rănit, atunci.

Mă jucam cu ciucurii păturii.

– Știu.

– Am vrut doar să ți-o spun și eu.

Tăcerea mă irita, așa că am încercam să revin la naturalețea de la începutul conversației.

– Mai puține femei pentru Tristan. Am notat. Alceva?

La celălalt capăt s-a auzit din nou foșnind.

– Prima scenă de sex nu îmi place.

Am ciulit urechile.

– Poftim? Scenele mele de sex sunt bune!

– Nu spun că n-ar fi. Dar ai descris lucrurile de parcă el s-ar fi aruncat orbește asupra ei. De fapt, și ea a fost la fel de lacomă, a spus Spencer, sec.

– Prostii. Mackenzie nu era atât de dornică precum Tristan.

– Și încă cum mai era! Avea ouăle cel puțin la fel de albastrii ca ale lui.

Am pufnit.

Sawyer a gemut, apăsându-și perna peste cap.

– Cred că ar trebui să o mai parcurgi o dată, mi-a spus Spencer, sincer.

– Am înțeles. Ce mai e pe lista ta?

– Capitolul 20. Mărturisirea sentimentelor lui Tristan pică în momentul nepotrivit.

– De aceea reacționează Kenzie așa.

– Mi se pare o reacție adecvată, doar că Tristan trebuie să afle cândva de ce a reacționat ea așa. Ideea că Tristan ar iubi-o nu poate fi chiar atât de rea pentru ea, nu?

Am râs încet.

– Nu, chiar deloc. Fusesse terminată de apelul lui Donovan.

– Chiar s-a dus la el și i-a spus toate lucrurile acelea? a întrebat el.

Fața lui Nate mi-a apărut în minte, cuprinsă de durerea pe care i-o provocasem când îi spusese că decizia mea era definitivă.

– Da. S-a dus. Este foarte bucuroasă că a făcut-o, pentru că a terminat-o cu el.

– Asta e bine.

– Să-ți spun ceva?

– Ia zi.

– Donovan se va căsători în curând și va deveni tată.

Spencer a înjurat.

– Ce?

– Da. Acum locuiește în casa pe care o cumpărase pentru el și pentru Kenzie, împreună cu iubita lui și cu copilul lor încă nenăscut.

– Ce idiot sinistru. Nu ar fi trebuit să o înșele niciodată.

– Dacă nu ar fi făcut-o, Tristan și Kenzie nu s-ar fi împrietenit.

– Cred că ar fi dat unul peste celălalt, mai devreme sau mai târziu.

– Cum așa?

– Pentru că soarta le-ar fi împărțit cărțile potrivite și ar fi făcut cumva să se găsească. Și pentru că Tristan nu ar fi avut liniște până nu o găsea.

Am râs încet.

– Râsul tău este sunetul meu preferat, a spus el imediat. Mi-a lipsit.

Am simțit că o întreagă trupă de samba mi se dezlănțuise în piept.

– Care e următorul punct de pe lista ta?

– Dawn, îmi pare rău pentru tot ce ți-am spus la nervi. Pentru că am renunțat la noi și pentru că te-am numit lașă. Nu ești lașă. Ești chiar opusul.

Am apucat telefonul mai strâns.

– Vorbești serios?

– Bineînțeles. Vocea lui devenise moale și caldă. La fel ca pătura mea. Eram furios și frustrat. Simțeam mereu că trebuie să mă bucur de fiecare secundă cu tine, pentru că din clipă în clipă te poți răzgândi și poți pleca. Dar nu a fost intenția ta. Faptul că, după toate cele prin câte ai trecut, ai reușit să îmi permiți să ajung la tine, deși aveai asemenea temeri, mi se pare foarte curajos. Acum înțeleg și... îmi pare rău.

– Și mie. Pentru tot, am șoptit eu. M-am sprijinit de pernă și mi-am tras pătura până sub bărbie.

– Care-i faza cu capitolul 27? a mârâit Spencer, după o vreme.

– Nu există încă.

– Nu poți să mă lași așa, Dawn. Am nevoie de următorul capitol.

– Nu pot să scriu mai departe pentru că nu știu ce se întâmplă mai departe. Am fost atât de disperată, că i-am cerut ajutorul lui Nolan.

Spencer a râs, iar eu am înțeles ce voia să spună cu sunetul preferat. Și eu simțeam la fel.

– Ce a spus maestrul?

– Nolan a spus că, atunci când nu mai merge, ar trebui să mă desprind de gândurile care pun la îndoială finalul fericit.

Dintr-odată, s-a lăsat tăcerea. Spencer părea să nu mai respire.

- Spence? am întrebat eu. Am crezut că închisese.
- Vreau capitolul 27, Dawn.
- Și eu. Dar nu știu cum, am spus.
- Tristan și Mackenzie trebuie să fie împreună. Tu știi asta, eu știu asta, iar lumea știa deja asta de la începuturile timpului.

Harta multicoloră a lumii îmi strălucea în fața ochilor. Clipeam neîntrerupt.

Aceleași cuvinte mi le spusese cu o cu totul altă ocazie. Atunci, eram încă prea puternic ancorată în trecut. Acum, inima mea era deschisă: pentru el, pentru încredere, pentru ce mă făcea să simt.

- Mai întreabă-mă o dată, am șoptit.
- Ce? a făcut Spencer.
- Mai întreabă-mă o dată.
- Nu îmi dau seama ce vrei, dulceață.

Mi-am dres glasul, să îmi înmoi nodul din gât.

– Putem vorbi ore în șir despre greșelile noastre. Sau putem sări peste asta și putem încerca să facem lucrurile bine. Mi-am mușcat buza inferioară. Așa că te rog să mă mai întrebi o dată dacă vreau să ies cu tine, ca să îți pot oferi, în sfârșit, răspunsul corect.

A inspirat auzibil.

- Ieși cu mine în oraș.

Am râs.

- Asta nu a fost o întrebare.

– Futu-i, așa e. A tras din nou aer în piept. Dawn Lily Edwards, ai dori să îmi faci onoarea de a ieși cu mine în oraș?

M-am adunat, pregătindu-mă să îi dau răspunsul pe care îl merita de la început.

- Da, da, da!

Capitolul 38

- Fă botic, mi-a spus Allie, desfăcând gloss-ul.
- Botic de care? De căprioară? am întrebat, subțindu-mi buzele și behăind.
- Așa îmi placi mai mult. Mi-a zâmbit, m-a prins de bărbie și mi-a înclinat capul pe spate.
- Cum? am întrebat eu, deși știam răspunsul.
- Fericită, a spus ea.

Am zâmbit. Mă simțeam și eu mult mai bine.

- Atunci, fii mai cooperantă, m-a îndemnat ea, gesticulând cu gloss-ul.

Mi-am ținut buzele și am stat liniștită cât mi-a aplicat culoarea rozalie.

Mergeam la prima mea întâlnire. Prima întâlnire cu Spencer.

Muream de nerăbdare.

Ultima dată îl văzusem la studioul foto. Până astăzi, ne dădusem telefoane și ne scrisesem mesaje.

- Nu ți-a spus unde mergeți?

Am clătinat din cap.

Nu aveam idee unde dorea să mă ducă Spencer, pentru că refuzase să mi-o dezvăluie. Era surpriză, iar asta îmi accentua nerăbdarea și nu îmi ușura deloc alegerea ținutei. Până la urmă, hotărâsem să îmbrac un deux-pièce cu partea de sus din dantelă și fustă până la genunchi. Speram să nu mă înșel amarnic.

– Kaden! am urlat eu, iar Allie a tresărit.

– Avertizează-mă data viitoare, a murmurat ea și a vârât gloss-ul în geanta pentru cosmetice.

– Ce e? a întrebat Kaden, vârându-și capul în baie.

– Chiar nu ai nicio idee...

A dispărut înainte să îmi termin vorba. Am oftat, frustrată.

– Nu ai nicio șansă. Nici măcar eu nu am vreo șansă dacă își pune ceva în cap, mi-a spus Allie. M-a mai privit o dată. Ești superbă.

M-am ridicat de pe marginea căzii și m-am uitat în oglindă. Îmi împletisem părul în coadă, fiindcă știam că îi plăcea lui Spencer când îl purtam așa. Trăsesem de suvițe, să pară lejeră. Allie îmi aplicase tonuri calde de maro pe pleoape. Aveam genele rimelate și buzele date cu gloss rozaliu.

– Arăt de parcă aș merge la întâlnire, am spus, ducându-mi dosurile palmelor la obraji. Îmi era cald.

– Sunteți atât de dulci, a spus Allie, în timp ce mergeam în camera de zi.

M-am încălțat cu sandalele cu toc albastre, cu baretă subțire în jurul gleznei. Îmi plăceau mult și nu avusesem până acum ocazia să le port. Pentru prima mea întâlnire cu Spencer, păreau perfecte.

– Și eu vreau la întâlnire, Kaden. Allie i-a înconjurat talia cu brațele, din spate.

– Tot ce dorești, Bubbles. Deși mi se pare mișto să petrec timp cu tine și acasă. Întâlnirile sunt atât de supraapreciate. Lumea este mereu țeapănă și... Mi-a remarcat ochii mari și s-a oprit. Dar întâlnirile pot fi și... ăăă, frumoase.

Am clipit sceptică.

– Mersi, Kaden.

Am auzit soneria. M-am speriat și mi-am lipit buzele, ca să mă asigur că erau încă date cu gloss.

Kaden s-a îndreptat spre ușă.

– Arăți de parcă ți-ar fi vârat cineva o creangă în fund, Dawn. Fii și tu mai prietenoasă.

Mi-am dorit să fi avut la îndemână ceva cu care să îl lovesc în cap. Din păcate, a dispărut pe hol și a deschis ușa. Apoi, a fluierat uimit.

– Arăți mișto, barosane.

Nu am înțeles răspunsul lui Spencer.

– Mă simt de parcă ar ieși fiică-mea la prima întâlnire, a spus Allie. Și-a făcut vânt cu mâinile – semn clar că urma să plângă în câteva minute.

– Nu, Allie. Ce ai făcut? a întrebat Kaden, alarmat. A intrat din nou în camera de zi, urmat de Spencer.

Dar nu le mai dădeam atenție celor doi prieteni ai mei.

Spencer purta costum. Era negru, clasic și avea un model modest. Sub sacou avea o cămașă albă, încheiată până sus, care îmi provoca dorința de a i-o smulge de pe trup. Nu purta cravată – ceea ce făcea și mai posibilă fantezia.

Își aranjase părul negru. Nu exagerat, doar o idee. Îmi venea să sar pe el. Dar, de data asta, voiam să las lucrurile să evolueze încet, iar succesiunea corectă sigur nu includea sex la prima întâlnire.

Mare păcat.

Mi se uscaseră gâtul. L-am simțit ca pe iască pe măsură ce Spencer se apropia de mine. Avea un zâmbet agățat în colțul gurii, pe care i l-am întors.

– Hei, a spus, aplecându-se spre mine. M-a sărutat pe obraz și mi-a tors la ureche: Arăți minunat, Dawn.

M-a străbătut un fior și mi s-a strâns stomacul.

– Mulțumesc. Și tu.

S-a îndreptat și mi-a oferit brațul.

– Ești gata?

Am încuviințat și m-am întors scurt spre Allie și Kaden.

– Pleacă, înainte să înceapă să bocească, mi-a spus Kaden.

Allie i-a dat una în stomac, iar el a icnit.

– Dar nu vreau să plâng deloc, a spus ea, clipind rapid. Mă bucur enorm.

– Și eu, am spus, și m-am întors spre Spencer.

Am pornit împreună spre ușa camerei de zi. M-am mai uitat o dată peste umăr și i-am făcut cu ochiul lui Allie.

Spencer m-a dus la restaurantul meu italian preferat, Cassano's. Avea cele mai bune paste și pizza din întregul Woodshill. De afară, fațada sa nedecorată nu părea deosebită, dar interiorul frumos compensa pe deplin. Atmosfera era foarte intimă și plăcută, cu ajutorul fotografiilor alb-negru ale locurilor importante din Italia și cu imaginile luate din arhiva personală a proprietarului. Astăzi, aveau și pianist, care cânta live. Notele umpleau restaurantul, din care venea o aromă delicioasă de mâncare proaspătă.

Spencer și-a împletit degetele cu ale mele și m-a condus pe lângă mese, în direcția bucătăriei. Aproape că m-am oprit să îl întreb ce pune la cale, dar aveam încredere în el, așa că m-am lăsat condusă mai departe, prin ușile batante.

În bucătăria de la Cassano's era vânzoleală. Ajunsesem devreme – era doar după-amiaza târziu – și eram convinsă că era foarte aglomerat aici, seara. Pe plita imensă se aflau câteva tigăi în care fierbea sosul, iar vizavi, printr-un spațiu dintre rafturile imense de oțel, vedeam pe cineva care arunca aluatul de pizza în aer.

Niciunul dintre ajutoarele de bucătari nu s-a mirat că eram acolo. Cei mai mulți l-au salutat pe Spencer, apoi

pe mine, foarte prietenoși. Cu pași siguri, el m-a condus prin bucătărie, printre oale și tigăi, până când am ajuns în spate de tot.

– Ah, iată-vă. Bărbatul pe care îl văzusem aruncând aluatul crud de pizza în aer a venit spre noi, cu brațele deschise. Avea făină pe mâini, purta un șorț alb, pudrat de asemenea cu făină, și o tichie imprimată cu stele. Era foarte bronzat și avea fața acoperită de o rețea de riduri fine. Un început de barbă îi acoperea obrazii.

– Dawn, acesta este Antonio Cassano, proprietarul localului. Astăzi ne va arăta cum se pregătește pizza italiană, mi-a explicat Spencer.

Antonio l-a luat pe Spencer de mână și l-a tras într-o jumătate de îmbrățișare, lovindu-l prietenește pe spate. Apoi, s-a aplecat ușurel spre mine.

– Bună, Dawn. Încântat. Spune-mi Tony. Avea un accent abia simțit, care îi făcea vocea melodioasă.

– Și eu mă bucur, am spus, tot mai uluită.

– Așadar, prieteni. Tony a plesnit din palme și s-a dus înapoi la blatul de lucru. De acolo, a luat două șorturi albe, curate, pe care ni le-a întins. Păreți foarte eleganți, iar pe noi ne așteaptă o muncă destul de murdară, ne-a făcut el cu ochiul, iar Spencer a rânjit.

Am înțeles imediat cum de se înțelegeau atât de bine.

Spencer a luat șorțul de la Tony. Mi-a ridicat partea de sus peste cap, atent să nu îmi strice coafura. Apoi, mi l-a legat cu fundă, în față. Degetele lui au atins fâșia dezvelită de piele care se afla între topul de dantelă și fustă, și am inspirat scurt. A durat o veșnicie până când a terminat de legat șorțul. Apoi, și-a scos sacoul, și-a suflecat mânecile

- acum nu doar căldura cuptorului îmi încălzea obrazii
- și și-a legat propriul șorț în jurul soldurilor.

Tony ne-a condus spre chiuvetă, unde ne-am scos accesoriile și ne-am spălat temeinic mâinile. La final, ne-am întors la blatul de lucru.

– Așa, a început Tony. Vă arăt cum se aruncă aluatul pentru pizza. A tras două funduri imense, cu bucăți de aluat, pe suprafața de inox. Mai întâi, luați niște făină, ca aluatul să nu vi se lipească de degete.

I-am urmat indicațiile. Tony se învârtea în jurul nostru. A dat mai tare radioul care se afla pe raftul de oțel. Muzica italienească a umplut încăperea, iar ajutoarele care tăiau legume au jubilat.

M-am uitat la Spencer. Presăra boțul de aluat cu făină și își lăsa degetele să alunece pe el. M-am încălzit.

– După aceea, apăsați aluatul cu palma până când are o grosime de câțiva centimetri, a spus Tony.

M-am uitat iar la Spencer. Apăsa aluatul cu blândețe, însă nu îl aplatiza, ci... îl frământa. De parcă nu s-ar fi aflat un boț de aluat sub degetele lui, ci un sân. Am ridicat o sprânceană și l-am privit în față. Avea ochii închiși și o expresie încântată. Mi-am suprimat un surâs.

Am auzit un pocnet, iar Spencer a fost smuls din transă. Tony îl plesnise cu un șervet ud peste dos.

– Dacă nu iei lucrurile în serios, aștepți afară, până ce terminăm noi, a amenințat bucătarul.

Spencer și-a lipit buzele și a încuviințat, vinovat. Când Tony s-a uitat în altă parte, Spencer mi-a făcut cu ochiul. Nu cunoscusem încă un tip care să poată face cu ochiul fără să pară un idiot, dar Spencer reușea. Mai mult, era chiar foarte atrăgător când o făcea.

– Nu mă privi așa, a murmurat el.

Am rânjit. Îmi fusese teamă înainte de întâlnire. Mă temusem că lucrurile vor fi diferite. Că vom fi rigizi sau că nu vom fi uitat de ceartă. Dar mă înșelasem. Totul era la fel, dacă nu chiar mai bine. Era o întâlnire foarte reușită.

– De unde îl cunoști pe Tony? am întrebat, în timp ce frământam aluatul.

– A lucrat cândva pentru ai mei. Era furnizorul nostru, a răspuns Spence. Un surâs i se juca pe buze. Când

avem cinci ani, era cel mai bun prieten al meu. S-a mutat aici înainte... înainte de accident. Înainte să trec prin faza de ticălos.

— Erați apropiați?

— Tata nu era încântat, însă da. Tony este un tip minunat și m-a învățat multe. După ce a plecat, am fost furios, așa că lucrurile s-au dus naibii.

— Termină cu asta! Îți amărăști partenera când îi povestești asemenea prostii, a răsunat vocea lui Tony din spatele nostru. Mi-a privit peste umăr. Foarte bine. Apoi s-a uitat la Spencer. Cam gros, dar putem rezolva. A apucat aluatul meu de margine, între degetul mare și arătător. Acum, folosiți discul și tăiați aluatul cam la distanța asta de margine.

I-am urmat instrucțiunile.

— Tu cum stai cu prietenii din copilărie? m-a întrebat Spencer.

— Mă înțeleg binișor cu Luke. Nu făcea parte din cercul de prieteni comuni ai mei și ai lui Nate, pentru că este fiul unui coleg al tatei. Am stat adesea în atelier și am vorbit despre toate cele. Cu ceilalți, nu mai am nicio legătură.

Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Este mai bine așa, l-am asigurat, zâmbind. Sunt mult mai fericită aici, decât eram în Portland. Pentru că pot să fiu cine sunt. Și am și senzația că nu am avut niciodată prieteni cum am aici. De exemplu, Allie și cu mine ne spunem totul, iar asta nu s-a întâmplat niciodată cu prietenele anterioare; au fost relații superficiale.

— Așa este și pentru mine. Toți cei de la școala particulară nu aveau de fapt niciun interes pentru mine. A existat mereu o comparație cu cei care aveau părinți mai bogați și mai cool. După accidentul Oliviei, nu am mai ținut legătura cu nimeni. Mă considerau un ciudat, din cauza terapiei, a medicamentelor și a faptului că preferam să petrec timp cu Livvy, în loc să merg la petreceri.

Era uluitor cât de ușor îi era să discute cu mine despre asta. Acolo unde existaseră doar bariere, nu mai existau. Discutam despre trecut de parcă ar fi fost doar atât. Trecut. Ceva încheiat, peste care trecusem și care nu mai avea nicio putere asupra noastră. Pentru că acum ținea doar de noi încotro mergeam.

– Acum putem arunca, Tony? a întrebat Spencer.

Bucătarul s-a uitat la pizzetele noastre, care căpătaseră o oarecare formă, a mai schimbat câte ceva ca să îmbunătățească marginile și a încuviințat.

– Acum, loviți aluatul cu pumnul – cam așa, a spus el, făcând mișcarea. A strâns și cealaltă mână în pumn, apoi a trecut-o peste cealaltă. Foarte bine, Dawn. A făcut un semn energetic din cap. Acum, treceți-vă mâinile peste aluat.

– Dar așa se va subția și mai mult, am spus eu.

– N-are importanță, a răspuns Tony. Acum, rotește-ți pumnul stâng spre tine, iar celălalt îndepărtează-l de corp, pentru ca aluatul să se răsucescă. Foarte bine, Spencer!

Spencer reușise deja răsucirea, în timp ce mie îmi ieșeau doar niște mișcări leșinate. Când a scăpat aluatul, am scos un strigăt triumfător.

– Când pizzetele voastre au diametrul potrivit, puteți mișca pumnii într-un semicerc invers. Apoi, îi răsuciți în față. Dacă vă îndreptați mișcarea ușor în sus, aluatul se rotește mai ușor.

Am încercat, dar aluatul meu a căzut.

– A fost prea tare, Dawn. Ai grijă să nu ți se lipească pizza de fața ta frumoasă, a spus Tony.

Spencer a râs. A încercat încă o dată, dar brațul lui era atât de aproape de al meu, că l-am simțit tremurând. L-am călcat cu tocul pe picior. A icnit.

În secunda următoare, a încercat să ne iasă răsucirea. Era mai dificil decât părea. Aveam fața plină de făină

și eram sigură că nici șorțul nu îmi prea proteja ținuta. După un sfert de oră, mi-a reușit. Aluatul mi s-a răsucit între pumni și am chițăit.

– Bravo, Dawn! Acum, poți să îl arunci în sus. Dar atenție: folosește pumnii cu blândețe, ca să nu se rupă, a spus Tony.

Am încercat și am reușit să îl prind din nou.

– Este incredibil de sexy, a murmurat Spencer.

Am aruncat din nou pizza, de data asta ceva mai sus. Am prins-o în pumni și i-am zâmbit larg.

– Sunt minunată.

Spencer își lăsase pizza să cadă pe blatul de lucru și mă privea. Ochii lui mi-au mângâiat gura și apoi iar ochii. *Vreau să te sărut*, îmi spuneau.

– Aluatul tău poate fi deja acoperit cu topping, a spus Tony, iar eu mi-am luat repede privirea de la Spencer. Apoi, Tony s-a uitat la aluatul lui și a încrețit nasul. Al tău mai are nevoie de prelucrare.

După ce am vârat blaturile de pizza în cuptor, ne-am scos șorțurile și ne-am spălat pe mâini, până la coate. Ne-am ajutat reciproc să ne ștergem urmele de făină de pe fețe, iar eu m-am folosit de fiecare ocazie să îi ating colțurile gurii și conturul maxilarului.

Spencer s-a îmbrăcat din nou cu scoul și m-a condus înapoi prin restaurant, până când am ajuns lângă pianist. Pe suprafața liberă din fața pianului, m-a tras spre el. L-am privit perplexă.

– Ce faci? am întrebat.

M-a luat de mână, mi-a mângâiat pielea cu degetul mare și mi-a cuprins talia cu celălalt braț. Ne-a condus de probă înainte și înapoi.

– Dansez, a spus el, scurt.

– E din manualul de întâlniri? am întrebat eu, amuzată.

A clătinat din cap și m-a tras aproape de el, până când urechea mea i-a atins maxilarul.

– Nu. Dar am vrut mereu să fac asta cu tine.

A început să se miște. Pianistul cânta o melodie care mi se părea vag cunoscută, dar nu o puteam identifica.

Mi-am dat capul pe spate, iar ochii lui Spencer s-au întunecat când ni s-au întâlnit privirile.

– Am făcut-o rău de oaie, Dawn.

Am clătinat din cap.

– Asta e prima noastră întâlnire. Ce s-a întâmplat înainte nu mai contează.

Spencer mi-a atins fâșia de piele dintre cele două piese vestimentare. Degetele lui și-au găsit drumul pe sub talia fustei și mi-au mângâiat talia. M-am topit în brațele lui.

– Voiam doar să îți mai spun o dată că îmi pare rău.

– Și mie. Am terminat? am întrebat eu.

– Sigur că nu am terminat unul cu celălalt, Dawn Edwards, a răspuns el încet și s-a aplecat până când ni s-au apropiat buzele la câțiva centimetri. Gurile noastre s-au atins fugitiv. O promisiune. Țasta e doar începutul.

După ce Tony ne-a adus pizzele împachetate în cutii, Spencer a plătit și am plecat din restaurant. Credeam că vom rămâne acolo să mâncăm, dar planul era altul.

În mașină, Spencer s-a răsucit spre mine.

– Dawn, aș vrea să te prezint surorii mele.

Am căscat ochii.

– Știi că este prima noastră întâlnire și nu vreau să pun presiune pe tine, dar... Olivia este o parte importantă a vieții mele, și vreau de multă vreme să vă fac cunoștință. Știi că...

Am sărit pe el. Ad litteram. În două secunde eram în poala lui, cu brațele în jurul gâtului său.

M-a prins în brațe.

– Nu știu ce înseamnă asta, dar îmi place.

Mi-am îngropat fața în clavicula lui. Am inhalat adânc mirosul lui familiar, plăcut. Mă înțepau lacrimile, iar pieptul meu părea pe punctul de a exploda.

– Dulceată? M-a mângâiat pe spate. E totul OK?

M-am dat puțin înapoi, ca să îl privesc.

– Ești sigur?

I s-a înmuiat privirea. Mi-a dat la o parte o șuviță de pe frunte. Apoi, a încuviințat încet.

– Știu cât de importantă este pentru tine. Dacă te răzgândești, nu e o problemă.

– Cred că Livvy m-ar ucide cu mâna ei dacă nu te aduc odată acasă. Așteaptă deja, mi-a spus el, amuzat.

– Ce?

A încuviințat.

– L-am dat cadoul de la tine, după ce am vorbit la telefon. Am rugat-o să aștepte și să îl deschidă numai când te aduc cu mine.

L-am lovit în umăr.

– Nu poți să îi vâri un cadou sub nas și să îi interzici să îl deschidă.

– Planul nu a fost tocmai bine gândit, așa este.

– Atunci, să ne grăbim! Am încercat să mă ridic din poala lui, însă el m-a ținut de șolduri.

– Încă un lucru.

– Ce?

M-a prins cu mâna de ceafă și m-a tras spre el. Am așteptat atingerea buzelor lui, însă el m-a privit parcă așteptând să îi dau permisiunea.

Mi-am lipit gura de a lui. Mi-am lăsat limba să îi atingă încet buza de jos și am ronțăit-o ușor. A scos un

oftat mic, pe care i l-am înăbușit. Limba lui mi s-a strecurat în gură și a găsit-o pe a mea. Doamne, cât îmi lipsise asta!

Mi s-a părut ca primul nostru sărut, al doilea sărut, al 27-lea sărut. Era numai abandon, emoții și avea gust de noi începuturi. Avea gust de ceva măreț. De noi.

De data aceasta, fațada impunătoare a clădirii nu mi s-a mai părut atât de înspăimântătoare. Mi s-a părut că o vedeam pentru prima dată, acum, că nu era vorba despre o urgență.

În fața ușii, Spencer m-a strâns de mână. În cealaltă mână ținea cutiile de pizza pe care le pregătisem la Cassano's.

S-a deschis ușa grea, iar mama lui Spencer ne-a zâmbit cu prietenie.

– Dawn, mă bucur mult să te revăd. M-a luat în brațe. Apoi s-a întors spre fiul ei. Salut, barosane.

Spencer și-a îmbrățișat strâns mama.

– Livvy vă așteaptă deja. A vorbit numai despre tine toată ziua, Dawn. Mi-a zâmbit peste umăr, în timp ce străbătea foaiorul imens și se îndrepta spre camera în fața căreia, cu câteva luni în urmă, șezusem o noapte.

Eram scăldată de sudoare. Am rămas pe loc și l-am privit pe Spencer, căutând ajutor.

– Dacă nu mă suportă? am șoptit eu.

– Mă îndoiesc.

– De unde știi? Uită-te la mine. O fată de 15 ani nu m-ar găsi foarte cool.

– Nu-i adevărat.

– Tu nu ești o fată de 15 ani, așa că nu poți evalua.

Mi-a dus mâna la buze.

– Ai încredere în mine.

Am înghițit cu greu și am încuviințat. Apoi, am intrat în camera de zi, am făcut un semn din cap spre doamna Cosgrove și am intrat în cameră imediat după Spencer.

– În sfârșit!

Olivia ședea în fotoliul în care o văzusem fugitiv, ultima dată. S-a ridicat și s-a îndreptat spre noi.

Cu părul ei întunecat, sprâncenele groase și gura lată, acum toată un zâmbet, era bucătică ruptă din Spencer. Și era înaltă. Adolescenta asta nu prea mai semăna cu fetița pe care o văzusem în fotografia de pe biroul lui Spencer. Avea genele date cu rimel, purta gloss, iar părul și-l ridicase într-o coafură lejeră. Purta blugi strâmți și un tricou cu o inimă mare, sclipicioasă, în interiorul căreia scria #LovelsLove.

Mi-a plăcut imediat.

– Salut, a spus ea. M-a îmbrățișat scurt și mi-a dat drumul repede. Eu sunt Olivia.

– Mă bucur să te cunosc, în sfârșit, am spus eu, deși era puțin spus. Eu sunt Dawn.

– Știu. Vorbește... A făcut o pauză, iar zâmbetul i-a alunecat puțin. A inspirat adânc și a coborât privirea. După o vreme, a ridicat-o iar. Se înroșise. A durat încă puțin până a reușit să vorbească iar. Vorbește mult. Despre tine.

– Numai de bine, dulceată. Spencer a pus cutiile de pizza pe masa antică, apoi și-a îmbrățișat puternic sora.

Ea s-a desprins imediat, aranjându-și părul.

– Vezi? a strigat Spencer. La asta mă refeream când am vorbit despre ziua ei! Abia ce a implinit 15 ani, că nu îi mai sunt pe plac.

– Și eu m-aș enerva dacă mi-ai strica freza, i-am spus, analizând efectele devastatoare. Să văd.

Olivia s-a întors spre mine, iar eu i-am aranjat la loc agrafa care aproape îi fusese smulsă. Am văzut cicatricea albă din partea stângă a capului. Se vedea clar că de-a lungul dungii late nu creștea deloc păr, însă Olivia își aranjase părul încât să ascundă aproape totul.

– Gata. S-a rezolvat, am spus.

– Mulțumesc, mi-a zâmbit ea. Doar de aproape se vedea cum i se ridica nițel mai sus colțul din dreapta al gurii. Toată jumătatea stângă a feței i-a rămas imobilă. Acum... trebuie să... A inspirat adânc, căutându-și cuvintele potrivite. A urmat o pauză de câteva secunde. Trebuie să despachetez.

– Din punctul meu de vedere, ai fi putut să faci asta deja, am spus eu. Dar cred că Spence a avut chef de dramă.

– Cu plăcere. A luat cadoul de jos și a făcut un semn spre fotoliu.

Am luat loc lângă ea.

Olivia a ridicat pachetul și l-a zgâlțâit ușor. Apoi, a smuls funda atât de brusc, că a trebuit să zâmbesc. Semăna foarte bine cu mine când desfăceam pachete. Nu aveam niciodată răbdare să despachetez, ci rupeam imediat ambalajele.

– Ah, cât de mișto, mersi, a spus Olivia, scoțând voucherul de la Barnes & Noble, să-l poată vedea Spencer. Rămăsese acolo unde îl lăsasem și își privea sora cu brațele încrucișate.

Olivia deschisese deja ciocolata și își vâra o bucată în gură. Mi-a întins și mie pachetul.

M-am servit.

– Mersi.

Olivia a scos jurnalul din cutie.

– Wow, a exclamat ea. L-a deschis la prima pagină și a privit imaginile pe care le lipisem acolo. Spencer s-a

apropiat de noi și s-a aplecat peste spătarul fotoliului, sprijinit în coate.

Olivia a răsfoit încetisor jurnalul. La pagina cu textul melodiei *Through The Dark* de la One Direction a zâmbit și a urmărit cuvintele cu degetele. Pe pagina următoare erau fotografiile cu gașca, pe care le făcusem la Coos Bay.

– Aici este...? a spus Olivia, dând capul pe spate, ca să îl privească pe Spencer.

– Fântâna, da. Nici măcar nu am văzut fotografiile astea, încă, a răspuns el, înclinându-se nițel în față.

– Ce frumos, a spus Olivia, încercuind cu degetele fețele noastre din poză.

– Firește că suntem frumoși, a spus Spencer.

Mi-au tremurat colțurile gurii.

– Nu poți să..., a început Olivia. A rămas cu gura deschisă, pentru o clipă. Este...

– Arogant? Spencer a rânjit spre ea, peste spătar. Când vine vorba despre Dawn și despre mine, nu sunt niciodată modest. Ar trebui să știi asta deja, Livvy.

A răs. Mi se părea minunat și totodată fascinant cum comunicau între ei. Citisem că nu trebuia să fii nesigur în preajma afazicilor, ci să îi susții când își căutau cuvintele, în loc să le pui întrebări care nu făceau decât să îi enerveze.

– Chiar vorbește mult despre tine. Este... enervant, uneori, a spus Olivia, și s-a uitat din nou la jurnal. A răsfoit mai departe. Ce cântec este... aici? a întrebat.

M-am uitat la rândurile la care se referea. Apoi, am inspirat adânc.

– Nu-mi spune că nu îl știi.

A clătinat din cap și i s-au desprins câteva șuvițe din coafură.

Am privit-o uluită. Eram siderată.

– Mi s-a spus că știi toate filmele pentru adolescenți din lume. Dar dacă nu ai văzut *Cinderella Story*... atunci ai o lacună serioasă în educație! Dacă știam, ți-aș fi dăruit setul!

Spencer și-a mascat râsul cu un acces de tuse.

Am arătat cu degetul spre el.

– Este de datoria ta să îi prezinți filmele clasice, Spence!

– Nu am susținut niciodată că aș fi pregătit pentru job, a spus el. Zâmbea larg, călduros și sincer. I se luminaseră ochii și îmi dădeam seama că era fericit.

– Poți să ai..., a început Olivia și și-a dres glasul. Poți să îi ieși tu jobul. Îl concediez pe Spence. S-a uitat de la mine la el. În plus, vei veni mult mai des pe aici, nu?

M-am pierdut în zâmbetul lui Spencer. Fericirea lui se reflecta într-a mea, și simțeam că tremur la interior, nebunește. Apoi, i-am privit sora – fata care însemna totul pentru bărbatul pe care îl iubeam.

– Nu mi-aș putea imagina ceva mai mișto.

Epilog

Trei luni mai târziu

L-am văzut pe Isaac luptându-se cu mulțimea. M-am întins și am ridicat mâna, să-i fac semn să vină spre noi. M-a văzut și a zâmbit

– Salut, le-a spus el lui Allie, Kaden, Scott și Everly, care ședeau cu mine la masă.

În seara asta promisem locul nostru preferat, în colț la Hillhouse.

– Salut. L-am îmbrățișat. Mă bucur că ai putut să vii.

– Nu se putea altfel, cu așa o invitație misterioasă, a spus el, și s-a așezat în fața mea. Ce sărbătorim?

– Nu poate spune până când nu ajung și ceilalți, a spus Allie.

Everly și cu mine ne-am zâmbit peste masă. Știa deja care era motivul pentru întâlnirea noastră. În ultimele luni ne apropiaserăm și mai mult și devenisem prietene foarte bune. Tata și Maureen erau nedespărțiți, așa că petrecusem mult timp împreună în timpul vacanței de vară.

– Zâmbește și tace, a spus Scott, sorbind din bere. De ore bune.

Everly s-a uitat la ceas.

– Suntem aici de jumătate de oră, Scott.

Lumina unui bliț m-a făcut să tresar. M-am răsucit și am văzut-o pe Sawyer, la câțiva metri, cu un aparat imens, mirrorless, ascunzându-i fața.

– Nu privi la aparat, Dawn, a spus ea tare, ca să acopere muzica. Deja cunoști procedura.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Te-am invitat la petrecere, nu am angajat o fotografă, Sawyer.

– Unde merg eu, merge și Frank. Nu a lăsat aparatul jos.

După ce, în ultimele săptămâni, fusesem nevoită să îi pozez lui Sawyer de vreo opt ori, fusese imperios să găsesc un nume pentru aparat.

Colega mea s-a îndreptat spre noi și a rămas lângă Isaac.

– Dă-te mai încolo, tocilarule.

Isaac a ridicat o sprânceană.

A bătut din gene și i-a dăruit unul dintre rarele ei surâsuri.

– Te rog.

Isaac s-a înroșit și s-a strecurat pe banchetă, lângă Allie.

Sawyer s-a așezat lângă el și l-a pus pe Frank pe masă.

– Care e motivul petrecerii?

S-a uitat în jur și a evitat privirea lui Allie și lui Kaden. Chestia asta dintre ei trebuia să înceteze imediat. Cu toții făceau parte din cercul meu apropiat de prieteni și mi se părea aiurea că nu își vorbeau în continuare, doar pentru că Sawyer avusese cândva un flirt cu Kaden.

– Rahat, a spus Kaden, brusc, lovindu-se peste frunte. Nu e cu toate acasă.

– Dulceață!

M-am întors în direcția din care venise vocea lui Spencer.

Era adevărat că îi lipsea o doagă. Și îl iubeam pentru asta.

Nu se prea vedea, pentru că ducea un mănunchi imens de baloane umplute cu heliu. Nu aș fi putut spune câte erau. Pe câteva erau imprimare litere care îmi formau numele, iar pe altele scria *Sincere felicitări*.

– Să nu îmi spui că ești însărcinată, a zis Sawyer.

M-am întors repede spre ea.

– Cerule, nu!

– V-am prins de atât de multe ori unul cu celălalt, că începusem să mă întreb.

Am simțit că mă înroșesc.

– Acum știi și tu cum mă simțeam eu pe vremuri.

– Dar nu vă mutați împreună, nu? N-am niciun chef să împart camera cu o străină, a mormăit ea.

I-am aruncat un zâmbet încurajator.

– Stai calmă. Nu scapi atât de ușor de mine.

Spencer s-a apropiat de noi, urmat de Ethan și de Monica. A trebuit să îndepărteze baloanele ca să mă poată săruta. I-am înconjurat gâtul cu brațele și l-am tras mai aproape de mine. Gândul că îmi aparținea era copleșitor, încă, și mă foloseam de fiecare oportunitate să îi arăt cât de îndrăgostită eram. Chiar dacă sărutul acesta, care devenea tot mai profund, nu era în întregime altruist. Mi-am strecurat limba în gura lui, iar el a scos zgomotul acela din adâncul pieptului, care mă făcea de fiecare dată să mă cutremur. Când Scott și-a dres glasul, m-am desprins de el cu greu.

– Sunt pentru mine? am întrebat.

– M-am gândit să sărbătorim cum trebuie, dacă tot sărbătorim. Aveam nevoie de baloane. Mi-a făcut cu ochiul și s-a așezat lângă mine.

Ethan a tras-o pe Monica în poala lui, la capătul mesei.

– Aflăm și noi ce sărbătorim? Doar să știm. Nu că nu mi-ar plăcea și petrecerile fără motiv. Și-a înconjurat iubita cu brațele.

– Haide, iubito. Zi-le, zi-le, zi-le, m-a încurajat Spencer, și mi-a pus o mână pe coapsa goală, pe sub masă.

I-am privit pe rând. Isaac a luat o cheie și a lovit-o de paharul lui Allie, anunțând un discurs.

– Nu am niciun discurs pregătit, am spus eu, ridicând mâinile. Am simțit că mă înroșesc și mai tare; aveam să semăn cu o sfeclă, curând. Degetele lui Spencer mi-au mângâiat interiorul coapsei, iar eu mi-am lipit genunchii laolaltă. Știți deja că în ultimul an am publicat multe povestiri sub pseudonim.

Grupul a fost străbătut de un murmur de încuviințare. Cu toții aflaseră despre cum îmi petreceam timpul. Chiar și Kaden citise una dintre povestiri. Alesese *Hot for You*. Fusesem de față și îl observasem. Allie și cu mine ne imaginasem cum se oripila în birou. Când ieșise, însă, obrajii lui erau încinși.

– În ultimele luni, am lucrat la primul meu roman. Sawyer vă poate confirma că am stat trează zi și noapte și am scris, în modul zombi, am spus, arătând cu capul spre colega mea.

– Zombi este o descriere perfectă. A stat pe pat, uneori la birou, fără să facă duș, cu cearcăne negre sub ochi, arătând ca o nebună. Uneori, plângea în timp ce scria, iar alteori arăta de parcă urma să aibă orgasm din clipă în clipă.

Isaac s-a înroșit îngrozitor, a luat paharul lui Allie și a înghițit o cantitate generoasă de lichid. Nici nu cred că și-a dat seama ce făcuse.

– Mulțumesc, Sawyer, pentru această descriere atât de realistă a stărilor mele, am spus.

A zâmbit și m-a îndemnat să continui.

– În orice caz, am lucrat intensiv cu cititorul meu de test – am făcut semn spre Spencer, iar el s-a înclinat ușor – la acest roman. Profesorul meu și al lui Everly, Nolan, a citit și el proiectul și a făcut observații despre cum putea fi îmbunătățit stilul.

– Tipul care seamănă cu Thor? a întrebat Monica, privind de la mine la Allie.

Am încuviințat, iar ea a oftat, visătoare.

– Nolan a fost de părere că aș putea încerca la o editură. Așa că... I-am căutat privirea lui Everly.

S-a aplecat în față și s-a sprijinit cu coatele de masă.

– Mama mea lucrează la o editură de non-ficțiune. Înainte, a lucrat la o editură de ficțiune și se înțelege încă foarte bine cu fostele ei colege. Așa că i-a oferit lui Dawn datele de contact ale unei persoane de acolo.

Ceilalți m-au privit iar. Mi-am mușcat buza de jos. Spencer și-a lipit umărul de al meu, în chip de susținere, încurajându-mă să le dau odată vestea.

– Romanul meu de debut, *About Us*, va apărea anul viitor la Triangle Publishing. Cu numele meu, am completat, și mi-am atins obrajii cu dosul palmelor.

Pentru o clipă, au tăcut cu toții.

Apoi s-a dezlănțuit haosul.

Allie a țipat și a sărit în sus atât de brusc, încât masa s-a zguduit serios. Monica și Ethan au început să pună întrebări, în timp ce Kaden a bătut palma cu Spencer și s-a ridicat și el. M-am trezit luată pe sus de Ethan și învărtită. Sawyer a rămas pe scaun, imortalizând momentele prin obiectivul lui Frank.

– Sincere felicitări, bebeluș! a urlat Scott.

Am fost aruncată dintr-o îmbrățișare în alta.

Monica și Isaac au vrut să știe despre ce era vorba în roman, Scott și Everly discutau deja despre idei de

marketing pe care le doreau implementate, iar Allie și Kaden îmi repetau cât de mândri erau de mine. Prietenii mei mă bombardau cu întrebări, iar Sawyer surprindea totul prin obiectiv.

Dintr-odată, am simțit mâna lui Spencer pe spatele meu. Știam imediat când mă atingea, pentru că un fior îmi străbătea tot trupul, până în vârfurile degetelor de la picioare.

– Scuzați-ne pentru o clipă, a spus el și m-a împins în direcția ringului de dans.

– Ce faci? l-am întrebat.

– Îmi place melodia, sunt egoist și vreau să te am doar pentru mine trei minute și jumătate.

M-a condus la marginea ringului și m-a strâns la piept.

Era un lucru pe care îl făcusem constant în ultimele luni: dansul. Spencer nu exagerase când spusese că avea chef să mă ducă des pe ringul de dans. Un alt lucru pe care îl făcusem fără întrerupere fusese... mda. Hai să spunem că Spencer îmi livra, zi după zi, multă inspirație pentru noile povestiri ale lui D. Lily.

– Sunt al naibii de mândru de tine, mi-a șoptit în ureche, în timp ce mâinile lui îmi mângâiau trupul. M-a întors cu spatele la el și s-a lipit de mine.

M-am pliat după mișcările lui și mi-am sprijinit capul de umărul lui.

– Și eu de tine, am spus.

Și-a îngropat fața în scobitura umărului meu. Spencer avea încă de învățat cum să accepte un compliment. Erau încă zile în care se simțea apăsător de povara trecutului și se simțea vinovat pentru ce i se întâmplase Oliviei. Dar aveam să trecem și peste asta.

Zi după zi.